

TOREK, 3. FEBRUAR 2009

PREDSEDSTVO: GOSPOD BIELAN

podpredsednik

1. Otvoritev seje

(Seja se je začela ob 9.05)

2. Predložitev dokumentov: glej zapisnik

3. Razprave o primerih kršitev človekovih pravic, demokracije in načela pravne države (razglasitev vloženih predlogov resolucij): glej zapisnik

4. Boj proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je poročilo A6-0012/2009 gospe Angelilli v imenu Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve o predlogu priporočila Evropskega parlamenta Svetu o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji (2008/2144(INI)).

Roberta Angelilli, poročevalka. – *(IT)* Gospod predsednika, gospe in gospodje, začeti želim z zahvalo kolegom poslancem za njihovo odlično sodelovanje, ki nam je po mojem mnenju omogočilo sestavo zelo zadovoljivega besedila. Prav tako sem hvaležna vsem NVO in institucijam, ki so pozorno spremljale naše delo. Njihovi dragoceni predlogi so izboljšali poročilo.

Izpostavili smo dva ključna cilja, od katerih je bil prvi, da skrbno preučimo, v kakšnem obsegu se v 27 državah članicah izvaja okvirni sklep iz leta 2003, drugi pa, da po potrebi predlagamo izboljšave. Dejstvo je, da je treba okvirni sklep posodobiti, da se poveča raven zaščite mladoletnikov, glede na pojav novih in vznemirljivih primerov izkoriščanja, povezanih z novimi tehnologijami.

Prva opredeljena prednostna naloga je boj proti spolnemu turizmu, ki se zaskrbljujoče povečuje, deloma zaradi nižjih stroškov potovanja. S tega stališča bi bilo treba izboljšati sodelovanje zunaj ozemlja, države članice pa bi bilo treba pozvati, da razveljavijo načelo dvojne kaznivosti za kazniva dejanja, ki zadevajo izkoriščanje in zlorabo otrok.

Drugič, navezovanje stikov, to je spletna psihološka manipulacija z namenom nagovarjanja otrok za spolne namene, bi moralo veljati za kaznivo dejanje v vseh državah članicah.

Tretjič, države članice bi morale biti zavezane k izmenjavi informacij iz kazenskih evidenc, ki so povezane z obsodbami zaradi spolne zlorabe. Cilj tega je kategorična odprava možnosti, da bi storilci dejanj spolne zlorabe lahko imeli zaposlitev, ki vključuje stik z otroki.

Med predlogi, ki naj bi se jih začelo izvajati čim prej, je tudi vzpostavitev sistema za hitro opozarjanja o izginotju otrok. Ta sistem je že bil preskušen in se je že izvajal, čeprav s strani samo majhnega števila držav članic in samo na preskusni ravni, toda dal je odlične rezultate. Zato ga moramo razširiti na vseh 27 držav članic. Vredno si je zapomniti, da v Evropi vsako leto na tisoče otrok izgine brez sledu.

Rada bi izpostavila še en vidik: na splošno se morajo nacionalne zakonodajne oblasti zavezati izboljšanju zaščite otrok žrtev med preiskavami in pred in po kakršnem koli sodnem primeru, v katerem so vpleteni otroci. To bo preprečilo, da bi otroci postali dvakratne žrtve, najprej žrtve nasilja in nato žrtve medijskega ali pravnega nasilja.

Nazadnje smo poudarili potrebo po opredelitvi prisilnih porok, katerih večina zadeva otroke, kot kaznivega dejanja.

Za konec, gospod predsednik, menim, da je pomembno vse države članice pozvati, da čim prej ratificirajo najnovejšo Konvencijo Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in zlorabo. To je konvencija iz oktobra 2007, ki predstavlja najinovativnejši in najsodobnejši akt o zaščiti otrok.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, najprej bi se rad toplo zahvalil gospe Angelilli za njeno izredno poročilo. Prav tako bi se ji rad zahvalil za način, na katerega je skupaj s Komisijo delala na zelo težavnem, občutljivem vprašanju, ki je za nas tako zelo pomembno.

Otroci s ranljivi in imajo pravico do zaščite, da bi zagotovili njihov skladen razvoj. Spolna zloraba in različne vrste izkoriščanja, predvsem otroška pornografija, so podli zločini z globoko zakoreninjenimi, dolgotrajnimi učinki na svoje mlade žrtve.

To je grozljiv pojav, katerega razsežnost ni znana. Nekateri viri navajajo, da je v Evropi med 10 in 20 % otrok doživelo eno od oblik spolnega napada v otroštvu.

Evropska unija se je oborožila z zakonodajo o zadevi. Okvirni sklep iz leta 2004 vzpostavlja najmanjšo raven uskladitve nacionalne zakonodaje glede opredelitve kot kaznivega dejanja in pristojnosti. Kljub nepopolnosti informacij je Komisija v poročilu iz leta 2007 menila, da se je okvirni sklep na splošno zadovoljivo izvajalo. Vendar to ni dovolj.

Razvoj medmrežja prispeva k širjenju novih nevarnosti za naše otroke. Ena od teh je otroška pornografija, obstajajo pa tudi druge, kot je nagovarjanje otrok, ki ga je omenila gospa Angelilli. Spolni turizem v tretjih državah z namenom zlorabe otrok je realnost, medtem ko ni neznano, da zlorabljajo posamezniki, ki so bili obsojeni v drugih državah članicah.

Države članice niso zadovoljne. Konec leta 2007 so izpogajale konvencijo s Svetom Evrope za uvedbo zelo visokih standardov zaščite. V prvem letu je konvencijo podpisalo 20 od 27 držav članic.

Glede na povedano Parlament še vedno ni zadovoljen in poročilo gospe Angelilli je dokaz za to. Parlament zahteva boljše izvajanje in predvsem znatno izboljšanje evropskega okvira z nizom elementov za okrepitev boja proti tem kaznivim dejanjem.

Reči moram, da tudi sam nisem zadovoljen. Napovedal sem pregled obstoječe evropske zakonodaje v zvezi s tem in bom marca podal predlog za sprejetje s strani komisarjev. Predložiti želim ambiciozno besedilo, ki ne bo obravnavalo samo uveljavljanja, ampak tudi zaščito za žrtve in preprečevanje.

Pripombe v poročilu nam bodo pomagale izvajati ta predlog. Večina vsebine poročila bi morala najti prostor v novem okvirnem sklepu, če pa se bo izkazalo, da to zaradi tehničnih ali pravnih razlogov ni mogoče, bomo poskusili najti najprimernejše orodje za izvajanje kakršnih koli predlogov, ki ne bodo vključeni v ta okvirni sklep. Videli bomo, ali obstaja možnost političnih pobud, predvsem z dialogom s tretjimi državami, ali celo možnost vzpostavitve finančnih instrumentov, kot je to v primeru obstoječih programov.

Tu imate. Gospod predsednik, gospe in gospodje, vesel sem želje Parlamenta po napredovanju s sprejetjem mehanizmov za „opozarjanje na ugrabitev“ v vsaki državi članici. Povedati moram, da sem na zadnjem srečanju notranjih in pravosodnih ministrov odločno zagovarjal, da je treba vsaki državi članici zagotoviti sistem „opozarjanja na ugrabitev“. ti sistemi bi seveda morali biti povezani, da bi bili povsem učinkoviti.

Še enkrat bi se rad zahvalil Evropskemu parlamentu za njegovo odločno zavezanost. Prav tako se zahvaljujem gospe Angelilli, ki nam je nedvomno podala visoko kakovostno poročilo.

Lissy Gröner, *pripravljalnica mnenja Odbora za pravice žensk in enakost spolov*. – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, novi predlog, ki ga je podala Komisija, je nujno potreben. Člani Odbora za pravice žensk in enakost spolov imajo v zvezi s predlogom specifična vprašanja in pripombe. Bistvenega pomena je, da presežemo meje programa Daphne in uvedemo zakonodajne pobude na področju otroške pornografije. To je seveda tudi odgovornost uporabnikov, toda ukrepati morajo države. Prepričana sem na primer, da je Europol pomembno orodje, ki se ga lahko skupaj z učinkovito mrežo strokovnjakov in posebno enoto, katere člani so se usposabljali glede zelo specifičnih zadev, uporabi za boj proti otroški pornografiji in prostituciji. S skupnim evropskim pristopom moramo prav tako rešiti vprašanje ekstrateritorialnosti.

Potrebujemo več informacij, ki pojasnjujejo zadevo, v obliki konkretnih študij o socialnem položaju žrtev, ker so družinski člani sami pogosto odgovorni za zlorabo otrok in dajanje otrok na splet. Pomembno je, da na tem področju jasno napredujemo.

Upam, da je Komisija pripravljena tesno sodelovati z Odborom za pravice žensk in enakost spolov, da bomo lahko skupaj rešili ta vprašanja.

Edit Bauer, *v imenu skupine PPE-DE*. – gospod predsednik, Europolovo poročilo o organiziranem kriminalu iz leta 2006 navaja, da prednosti, ki jih ponuja medmrežje v smislu informacijske in komunikacijske

tehnologije, zelo koristijo organiziranemu kriminalu. Glede tega ni nobenega dvoma, da so otroci najbolj ranljiva skupina. V skladu s podatki strokovnjakov 90 % otrok, starih od 12 do 17 let, klepetajo po medmrežju. Poleg klepetov s sošolci in iger uporabljajo omrežja z „neznanim uporabnikom“ preko klepetalnic na spletnih straneh, ki so odlične kontaktne točke za pedofile, ki uporabljajo lažno identiteto, da zgrabijo potencialne žrtve.

Po podatkih fundacije Internet Watch Foundation, ki je leta 2006 obdelala več kot 30 000 poročil, je 91 % žrtev starih manj kot 12 let. Osemdeset odstotkov žrtev je bilo ženskega spola, domen, ki prikazujejo zlorabo otrok, pa je bilo več kot 3 000. Nadalje je 55 % vseh domen, ki prikazujejo zlorabo otrok, gostovalo v Združenih državah, 28 % v Rusiji in samo 8 % v Evropi. Sodelovanje na področju onemogočanja spletnih strani, ki prikazujejo zlorabo otrok, bi bilo primerno uvrstiti na agendo srečanja EU-ZDA.

Priča smo dobro organizirani mreži pedofilov in organiziranega kriminala, povezanega s spolno industrijo, kot je navedla gospa Angelilli. Po drugi strani je mednarodno sodelovanje organov pregona omejeno. Skoraj neverjetno je, da še vedno manjka osem ratifikacij v primeru Izbirnega protokola h Konvenciji o otrokovih pravicah glede prodaje otrok, otroške prostitucije in otroške pornografije, štiri v primeru Palermskega protokola, ki je temeljni dokument za mednarodno sodelovanje v boju proti trgovini z ljudmi. Nekaj manj kot polovica držav članic še vedno ni ratificirala Konvencije Sveta Evrope o kibernetiki kriminaliteta.

Na tem področju je treba še veliko storiti. Zato je čas, da Svetu pošljemo odločno in jasno sporočilo, naj revidira Okvirni sklep o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji.

Inger Segelström, v imenu skupine PSE. – (SV) Gospod predsednik, komisar Barrot, gospe in gospodje, za začetek bi se zahvalila gospe Angelilli in vsem drugim za njihovo zelo konstruktivno sodelovanje. Verjetno se spominjate, kako malo je bilo narejeno na začetku tega parlamentarnega mandata, toda s strategijo glede otrok pred enim letom je vprašanje otrokovih pravic premagalo težave. Odločitev, ki jo moramo sprejeti tu, zadeva otrokovo pravico, da ni spolno zlorabljen, in boj proti otroški pornografiji.

Še posebno sem vesela zaradi treh predlogov, za katere mi je uspelo, da jih je sprejel Odbor za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve, in za katere upam, da jih bomo obdržali z današnjim glasovanjem. Prvi predlog je, da bi bilo treba otroka razvrstiti kot takšnega, dokler ni star ali stara 18 let. Zelo pomembno je, da lahko po vsej EU zaščitimo mlada dekleta in mlade fante pred spolnimi kaznivimi dejanji, spolno zlorabo in spolnim izkoriščanjem.

Drugi predlog je zaščita otrok pred zlorabo otrok za spolni turizem s tem, da vse države članice kriminalizirajo spolna kazniva dejanja v EU in zunaj nje. To pomeni, da tisti, ki bodo storili kazniva dejanja, nikoli ne bodo mogli biti spolni turisti in izkoriščati najrevnejše in najmlajše otroke in mlade v drugih državah, saj jih bo, ko se bodo vrnili domov, kjer koli že v EU, pričakal pregon in kazen.

Tretji predlog je, da se moramo zdaj resno spopasti z internetom in skupaj z največjimi družbami, ki izdajajo kreditne kartice, razviti tehnična sredstva, s pomočjo bank in menjalnic, ponudnikov internetnih storitev in upravljavcev iskalnikov ter seveda potovalno industrijo, ustaviti delovanje plačilnih sistemov, če se izvede plačilo za spolna kazniva dejanja ali nasilje ali spolno izkoriščanje otrok in mladih ljudi. Enaka mnenja je najti povsod, kjer si ljudje prizadevajo za ustavitve delovanja spletnih strani, in to je, da imajo otroci prednost pred zaupnostjo in da je treba zlorabo otrok in mladih ljudi prijaviti.

S tem poročilom si lahko zdaj odpočijemo in smo zadovoljni, da smo tu v Parlamentu naredili prve korake v zvezi s pravicami otrok, ko pa dobimo novo Lizbonsko pogodbo, pa bodo otrokove pravice tudi pravna osnova in cilj v EU, in to ni prezgodaj. Hvala.

Alexander Alvaro, v imenu skupine ALDE. – (DE) Gospod predsednik, gospod podpredsednik Komisije, poročevalki bi se rad zahvalil za njen trud in njeno pobudo o tem poročilu. Zaščita otrok, medtem ko uporabljajo internet, in boj proti otroški pornografiji sta dve izmed najnujnejših vprašanj, ki jih moramo obravnavati. Zame je zelo pomembno, da ta Okvirni sklep o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji zagotovi višjo raven zaščite. Zlorabo otrok preko interneta se lahko obravnava samo kot skupno pobudo na evropski ravni, saj interneta ne omejujejo nacionalne meje.

V tem poročilu so tri točke, ki jih je po mojem mnenju potrebno izboljšati. Prvi, ohraniti je treba ravnotežje med varnostjo otrok in varstvom podatkov. Upoštevati moramo ne samo osebne podatke otrok, temveč tudi osebne podatke ljudi in vsebino, ki je pomembna za zagotavljanje te zaščite otrok. Poleg določitve kaznivih dejanj za internetne uporabnike in dobavitelje otroške pornografije moramo najprej identificirati ljudi za temi strašnimi dejavnostmi in jih aretirati. S to zlorabo se lahko borimo samo tako, da se je lotimo

pri koreninah. Nasloviti moramo tudi tiste ljudi, ki te storitve, ta grozljiva kazniva dejanja, dajejo na razpolago drugim in imajo od njih koristi.

Poleg kriminalizacije storilcev, kot je opisano v poročilu gospe Angelilli, moramo tudi ozaveščati ljudi, ki skrbijo za otroke, in pojasniti tveganja, povezana z uporabo interneta. Osredotočiti se moramo na razvoj novih tehnoloških metod in vzpostavitev načela zasebnosti posameznika. Poleg tega moramo spodbujati izmenjavo informacij in izkušenj med posameznimi organi v državah članicah. Organi za varstvo podatkov v državah članicah lahko v tem pogledu delujejo kot pomembni posredniki. Uspešen bo samo vseobsežen pristop.

Toda ne odobravam, da se iz ponudnikov internetnih storitev naredi podaljšek organov pregona. Precej boljša rešitev je izvajanje sporazumov, ki ponudnikom internetnih storitev omogočajo sodelovanje z organi pregona na prostovoljni osnovi, kot je že v veljavi.

Otroška pornografija v vseh svojih pojavnih oblikah ni nič več ali manj kot zločin proti človeštvu. Na vse načine si moramo prizadevati za boj proti njej. Zagotoviti moramo, da države članice sodelujejo z nami in da se vsi mi v Parlamentu premikamo v isto smer. Na tej podlagi bodo člani Skupine zaveznitstva liberalcev in demokratov za Evropo podprli poročilo gospe Angelilli.

Bogusław Rogalski, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, čeprav pravni sistemi držav članic predvidevajo sankcije za spolno izkoriščanje otrok in otroško pornografijo, je še vedno treba povečati raven zaščite naših otrok.

Poudariti je treba, da otroci, ki uporabljajo nove tehnologije, še zlasti internet, tvegajo stik s potencialnimi storilci kaznivih spolnih dejanj. V zvezi z obstoječimi nevarnostmi je treba države članice pozvati, da onemogočijo dostop do internetnih strani, ki vsebujejo otroško pornografijo. To mora biti pravno zavezujoča obveznost.

Prav tako obstaja nujna potreba po vseevropski kampanji, da bi starše in mladostnike opozorili na nevarnosti otroške pornografije na internetu. Prav tako je pomembna zadeva podpora žrtvam tega gnusnega posla in njihovim družinam. Pogosto ostanejo brez pomoči. Naša dolžnost je, da našim otrokom zagotovimo najboljšo možno zaščito.

Jean Lambert, v imenu skupine Verts/ALE. – Gospod predsednik, gospe Angelilli se želim zahvaliti za to poročilo. Ponovila bi, kar je povedala naša kolegica, gospa Bauer, glede naših držav članic, ki morajo ukrepati glede podpisa in ratifikacije konvencij in protokolov, ki trenutno manjkajo. Če iščemo skupni okvir in skupni pristop, so to najosnovnejše izhodiščne točke, ki prav tako pošiljajo znak s strani držav članic, da so tudi one zaskrbljene glede teh vprašanj. Menim, da je to ena od ključnih zadev, ki bi jo morale storiti, in bilo bi zanimivo vedeti, zakaj določene države članice dejansko še niso podpisale zadevnih konvencij in protokolov.

Pozdravljamo večino poročila v smislu pristopa na temelju pravic, za katerega bi rada videla, da se nadaljuje in spelje stran od vidika, da gre samo za kazensko pravosodje. Dejansko gre za pravice in zaščito otrok in mladih ljudi. Potrebujemo te jasne ukrepe za podporo otrokom, ki so bili žrtve – bodisi med sodnim postopkom, kjer je seveda ključnega pomena najti resnico, toda ne na način, zaradi katerega so otroci bolj travmatizirani, kot so bili na začetku postopka, ali s skupnim delom pri identificiranju otrok.

Vendar mora zaščita vključevati tudi same otroke. Spodbujati moramo internetno pismenost med otroci in tudi njihovo razumevanje nevarnosti in na kaj morajo biti pozorni, da bodo tudi sami lahko igrali aktivno vlogo pri boju proti tem kaznivim dejanjem.

Podpreti nameravamo določene izmed sprememb danes zjutraj, predvsem tam, kjer menimo, da se tvegano vmešavamo v določena načela – kot sta dvojna kaznivost in zaupnost v določenih poklicih –, in ena ali dve drugi, kjer menimo, da zasnova morda potrebuje nadaljnjo opredelitev. Vendar na splošno zelo odobravamo to poročilo in se veselimo njegovega nadaljnjega napredka.

Eva-Britt Svensson, v imenu skupine GUE/NGL. – (SV) To poročilo ima podporo Konfederalne skupine Evropske združene levice/Zelene nordijske levice. Spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija sta ostudni kaznivi dejanji, za preprečitev katerih je potrebno mednarodno sodelovanje. Nad otroci se izvaja nasilje s siljenjem k poziranju v spolnem kontekstu, fotografiranju ali snemanju in objavi na internetu. Te posnetke in podobe je mogoče videti po vsem svetu, zato je za zaustavitev tega nasilja potrebno okrepljeno mednarodno sodelovanje. Vemo, da vsekakor obstajajo povezave med trgovino s spolnimi sužnjami in spolnim izkoriščanjem otrok. Združeni narodi ocenjujejo, da je 85 % žrtev trgovine s spolnimi sužnjami otrok v starosti pod 18 let.

Ne vemo, koliko otrok se kupi in proda kot blago za spolno izkoriščanje, toda vemo, da veliko, in vemo, da je vsak otrok, ki ga to prizadene, en otrok preveč. Odrasli svet mora prevzeti odgovornost za zaščito naših otrok pred tem, pred enim najhujših zločinov, ki jim je lahko izpostavljen otrok.

V tej razpravi ne smemo pozabiti, da se mnogo kaznivih dejanj proti otrokom zgodi v družini ali v krogu družinskih prijateljev, zato je za družbo pomembno, da zagotovi, da imajo otroci druge stike z odraslimi, tako da imajo nekoga, na katerega se lahko obrnejo po pomoč.

Vse vrste spolne zlorabe otrok so kaznive in jih je treba videti kot kazniva dejanja, za katera veljajo v vseh državah članicah. Vse državljane, ki storijo spolna kazniva dejanja nad otroci, je treba kaznovati, ne glede na to, ali se dejanje stori v EU ali zunaj nje.

Johannes Blokland, v imenu skupine IND/DEM. – (NL) Gospe Angelilli bi želel čestitati za to jasno poročilo. Jasno je, da je treba spolnemu izkoriščanju otrok narediti konec. Izredno povečanje kaznivih dejanj prek interneta zahteva usklajen pristop.

Vendar moramo biti previdni, ko gre za predpisovanje natančnih kazni za te zlorabe na evropski ravni. Države članice same si bodo morale nadvse prizadevati za kaznovanje zlorabe modernih medijev. Internetno otroško pornografijo bo treba urediti v kazenskem pravu držav članic. Svet bi si moral v skladu s prepovedjo opravljanja poklica posameznika prizadevati za zapolnitev vseh vrzeli v pravni mreži, da se izkoriščanje in prenos prek interneta ne preselita v države, kjer ni ustrezne zakonodaje. Od Komisije bi želel slišati, ali bi bilo z državami, ki niso članice EU, mogoče razpravljati o tem, vendar Svet žal ni prisoten.

Poleg tega bi rad zagovarjal okrepljeno sodelovanje z Europolom in Eurojustom. V njunih organizacijah je treba dati prednost boju proti mednarodnim mrežam otroške pornografije, saj ti vsekakor povečuje področje delovanja za ustrezno ukrepanje zunaj Evropske unije.

Če se strinjamo glede nezaželenosti spolnega izkoriščanja otrok, predlagam, da razpravljamo tudi o izkoriščanju odraslih. Pobude za zmanjšanje prostitucije na velikih prireditvah, kot so nogometna prvenstva in olimpijske igre zaslužijo več podpore v tem Parlamentu.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, pedofilske organizacije predstavljajo nevarnost za državljane in jih je treba kot take obravnavati kot mafijo ali teroristične organizacije s posebno, strogo zakonodajo.

Nezaslišano je, da je na tisoče ljudi, ki so bili obtoženi kaznivih dejanj otroške pornografije in v zaporu niso preživeli niti enega dneva. Prav tako bi rad spomnil poročevalko, gospo Angelilli, katere kakovost dela smo vsi občudovali, da je bil v njenem mestu lansko leto primer, znan kot „lotosov cvet“, ki je vključeval 200 romskih otrok. Ko se je primer zaključil, so romski otroci dobesedno izginili; nihče ne ve, ali so se vrnili v iste tabore, kjer je prihajalo do zlorabe.

Zato morajo biti vse države članice budne, uvesti posebno zakonodajo, tega nasilja, te grozne nevarnosti za družbo pa se je treba lotiti s posebnimi in zelo strogimi zakoni.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Gospod predsednik, komisar, gospe in gospodje, ta Parlament danes razpravlja o temi, ki po pravici razburja ljudi vse dobre ljudi. Obsojamo ta pojav, pri tem pa mislimo, da se lahko takšna travma zgodi samo otrokom drugih ljudi. Toda v nevarnosti so vsi naši otroci, saj se žrtve spolnega izkoriščanja otrok in otroške pornografije množijo. Zato se moramo z vsemi razpoložljivimi sredstvi boriti, da preprečimo takšna dejanja. Zagotoviti moramo, da se kazni, določene v nacionalnih pravnih sistemih učinkovito uporabljajo, in da vsakodnevna praksa odraža ta boj. Države članice morajo narediti vse, kar je mogoče, da povsem odpravijo povpraševanje.

Posebno pazljivi moramo biti glede nenehnega izziva, ki ga tozadevno predstavlja uporaba novih spletnih tehnologij – spletne kamere, mobilni telefoni in še zlasti uporaba interneta. Uvedba tehnologij, ki onemogočijo dostop, je lahko poleg ozaveščanja družin in otrok o nevarnostih eden od načinov za to. V vsakem primeru moramo poudariti, da so to huda kazniva dejanja in da je treba, da bi jih odkrili, nujno odstraniti vse ovire na poti nemotene izmenjave evidenc organov pregona med državami članicami, da bi omogočili vzpostavitev centraliziranih podatkovnih baz za informacije o storilcih.

Menim, da je zelo pomembno in bistvenega pomena, da države članice ratificirajo obstoječe mednarodne dokumente in da se njihovo vsebino učinkovito izvaja. Zagotoviti moramo, da bo postala zaščita otrok osrednja tema v vseh državah članicah EU. Odlično poročilo gospe Angelilli prispeva k tem prizadevanjem in ga podpiramo tudi z našim glasom. Hvala lepa.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Gospod predsednik, zaradi spolnega izkoriščanja otrok v resnici trpijo dečki in deklice po vsem svetu, saj predvsem v revnih državah obstaja ponudba spolnega izkoriščanja otrok in povpraševanje po internetni pornografiji in spolnem turizmu s strani bogatih držav.

S tem priporočilom se zavzemamo za konkretne ukrepe: zahtevamo uskladitev razlik o starosti privolitve, strožje kazni za spolno zlorabo in močnejše, okrepljene nacionalne programe in sisteme za posredovanje. Za dosego tega se moramo osredotočiti na države članice, da lahko – kot je poleg prenosa okvirnega sklepa Sveta o tej zadevi storila Španija – razvijemo in izvajamo akcijske načrte, v katerih so vključene interesne skupine, vključno s programi ozaveščanja javnosti in družbene mobilizacije, ne da bi pri tem zanemarili prizadevanja za mednarodno sodelovanje.

Nazadnje bi želela svoj glas dodati glasovom tistih, ki pozivajo države članice, da podpišejo, ratificirajo in uporabljajo vse zadevne mednarodne konvencije, da bi lahko zagotovili, da se spoštuje pravice mladoletnikov.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Gospod predsednik, gospod podpredsednik Komisije, gospa Angelilli, gospe in gospodje, hiter razvoj informacijske in komunikacijske tehnologije je ustvaril nov kanal za zločince, da zakrivijo ali prikažejo svoja kazniva dejanja. O kaznivih dejanjih, ki so predmet poročila, se je razpravljalo na različnih svetovnih in evropskih forumih.

Leta 2003 je Svet Evropske unije sprejel zavezujočo okvirno resolucijo o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji, vsebina te resolucije pa je bila do danes v veliki meri vključena v pravne sisteme držav članic. Toda v povezavi s hitrim razvojem IT jo je treba posodobiti in s tem seveda ne moremo zavlačevati. Veseli me, da bo Komisija kmalu dokončala novo posodobljeno okvirno resolucijo.

Vse države članice morajo opredeliti pojem „otroška pornografija“ in spolno nagovarjanje otrok prek interneta opredeliti kot kaznivo dejanje. Nadlegovalce, ki delujejo prek interneta, je težko ujeti, vendar ni nemogoče. Sočasno mnogi nacionalni zakoni omejujejo nadzor. Tako nadzora ni mogoče uporabiti v primeru kaznivih dejanj druge stopnje, prav tako pa je pogosto ovira tudi varstvo podatkov.

V moji domovini so bili še celo pred kratkim primeri, ko je mladoletnik storil samomor zaradi dejanj internetnega nadlegovalca. Takšni primeri so bili tudi v drugih državah članicah. Prav tako moramo imeti možnost zaščititi naše otroke, preden postanejo žrtve. V Evropski uniji ne sme biti niti najmanjše tolerance za pedofilijo in otroško pornografijo. To moramo doseči.

Salvatore Tatarella (UEN). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, spolno izkoriščanje otrok je strašanski problem. To je sramota današnjega sveta in nagrobnik našega propada.

V zadnjem času je bilo opaziti strm porast zaradi vrtoglavega širjenja interneta in novih in naprednih tehnologij, ki so jim izpostavljeni otroci in do katerih imajo dostop, brez omejitev, pravil, nadzora ali kazni. Ti so zdaj bolj potrebni kot kdaj koli in jih je treba uporabljati na vse bolj učinkovit in svarilen način.

Izvrstno poročilo gospe Angelilli, za katero ji iskreno čestitam, in specifična priporočila, ki jih bo Parlament podal Komisiji, nakazujejo in predlagajo ukrepe, ki lahko resnično omejijo širjenje otroške pornografije, spletne psihološke manipulacije otrok za spolne namene, spolnega turizma in vseh oblik zlorabe otrok.

Nedavni vznemirljivi podatki, vključno s študijo ZN o nasilju nad otroci, kažejo, da se spolno izkoriščanje otrok hitro povečuje in da skupaj s trgovino z ljudmi postaja eden izmed glavnih virov dobička in eden od najhitreje rastočih kaznivih dejanj na nadnacionalni ravni z letnim prometom približno 10 milijard USD.

V skladu z oceno Mednarodne organizacije dela je 12 milijonov ljudi žrtev prisilnega dela, od teh pa jih je več kot 1 milijon žrtev spolnega izkoriščanja in 45 % do 50 % je otrok.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, predlog priporočila Evropskega parlamenta o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji na splošno Svetu je spodbudil jasen razvoj novih telekomunikacijskih tehnologij.

Oblike spletne psihološke manipulacije otrok za spolne namene so vsekakor narasle, to priložnost pa bi želel izkoristiti tudi za obsodbo izkoriščanja podob žensk. V večini držav EU se razširja pogosto ostuden pogled na ženski spol, kjer se komercialne cilje zasleduje ne le z vulgarnostjo, temveč tudi z resničnim zaničevanjem dostojanstva žensk, da ne omenjam uporabe prikritega oglaševanja in tudi televizijskih programov – reči moram, da predvsem v moji državi.

Strinjam se s poročevalko, da bi bilo treba Okvirni sklep Sveta 2004/68 posodobiti, da bi povečali raven zaščite otrok in se na splošno bolje spopadli s spolnim izkoriščanjem. Prav tako je pomembna ratifikacija

konvencije Sveta Evrope, toda ne smemo se ustaviti tu: spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene moramo opredeliti kot kaznivo dejanje in pozvati k čezmejnemu sodelovanju na tem področju.

Po mojem mnenju bi morale biti države članice zavezane k izmenjavi informacij iz kazenskih evidenc, ki se nanašajo na obsodbe zaradi spolne zlorabe – in prepričan sem da je sistem ECRIS zagotovo korak naprej na tej bojni črti –, da bi tistim, ki so storili določena kazniva dejanja, preprečili stik z otroki, in izboljšali zaščito žrtev, ne samo med preiskavami, temveč tudi po zaključku sojenja.

Zaključil bi s poudarkom tega, da oblike izkoriščanja otrok žal obsegajo več kot samo spolno zlorabo, in na teh drugih področjih bi želel videti večjo zavezanost naših institucij.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Gospod predsednik, komisar, gospe in gospodje, najprej bi želel čestitati gospe Angelilli za njeno izjemno delo na tako občutljivem vprašanju, ki zadeva vse. Spolno izkoriščanje otrok je pojav, ki še naprej šokira družbo v državah članicah Evropske unije in drugod. Otroška pornografija na internetu je problem, ki se slabša, če pomislite, da se je med leti 1997 in 2007 število spletnih strani, ki prikazujejo spolno izkoriščanje otrok, povečalo za tisoč odstotkov. Okrepljeno sodelovanje z zasebnim sektorjem bi lahko učinkovito prispevalo k omejevanju števila strani, ki gostijo otroško pornografijo. Sodelovanje bi se lahko na primer spodbujalo tako, da bi se izdajatelji kreditnih kartic na evropski ravni borili proti otroški pornografiji na spletu z uporabo svojih sistemov za plačilo komercialnih strani, ki prodajajo fotografije otrok.

Poleg tega bo novi program Skupnosti za zaščito otrok, ki uporabljajo internet, spodbujal varnejše spletno okolje. Konvencija Sveta Evrope, ki jo je podpisalo 20 držav članic Evropske unije, je prvi mednarodni pravni akt, ki različne oblike spolnega izkoriščanja otrok opredeljuje kot kaznivo dejanje. Da bi učinkovito obravnavali ta problem, morajo države članice vsako obliko prisile otrok k sodelovanju v spolnih dejanjih opredeliti kot kaznivo dejanje. Nazadnje se mi zdi zelo pomembna vzpostavitev registrov pedofilov in preprečevanje dostopa do delovnega mesta ali prostovoljnega dela, zaradi katerega so v neposrednem stiku z mladoletniki.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Hvala lepa, gospod predsednik, gospe in gospodje, na svetu je okoli 40 milijonov otrok v starosti pod 12 let, ki so žrtve neke oblike nasilnega dejanja. Glede na nove tehnologije in zlasti stalen razvoj interneta in novih spletnih metod, ki jih uporabljajo pedofili, je izredno pomembno povečati raven zaščite otrok. Po Evrobarometru 74 % mladoletnih otrok vsak dan uporablja internet in zato so mnogi izmed njih izpostavljeni nasilnim ali pornografskim elementom.

V interesu učinkovite zaščite bi želel v Evropi priporočiti uvedbo tako imenovanih brezplačnih informacijskih paketov za družine. Te določeni evropski internetni ponudniki že široko uporabljajo in menim, da se lahko temu prizadevanju priključijo tudi drugi. Paketi obravnavajo štiri teme osnovne varnosti – varnost in komuniciranje, zabavo, prenos in virtualno nasilje ter na igriv način ponujajo družinam pomoč pri varni uporabi interneta. Nadalje priporočam, da ti paketi vsebujejo brezplačen, otrokom prijazen internetni brskalnik, ki bi lahko služil kot spletni filter, da bi otroke držali stran od nezaželenih vsebin na svetovnem spletu. Prepričani moramo biti, da so naši otroci varni, ne samo na internetu, ampak tudi v javnih in zasebnih ustanovah. Zato je izredno pomembno, da se od vsakogar, ki je zaradi svojega dela v rednem stiku z otroki, zahteva, da sporoči vsako situacijo, v kateri je prišlo do spolne zlorabe. Hvala.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija sta zelo huda zločina. Čeprav je zakonodaja v mnogih državah Evropske unije dovolj stroga, je treba sprejeti še mnoge ukrepe, da bi otrokom zagotovili ustrezno zaščito. Vse države članice bi morale ratificirati konvencijo Sveta Evrope in v polnem obsegu izvajati okvirni sklep, da bi vzpostavile enoten pristop na ravni Evropske unije.

Nezakoniti material, ki vključuje zlorabo otrok, bi bilo treba odstraniti z interneta na začetku, dostop do spletne strani pa bi morali ponudniki onemogočiti. Dobro priložnost za izboljšanje zakonodaje vsekakor nudi pregled telekomunikacijske zakonodaje, o katerem trenutno skupaj s Svetom in Komisijo razpravljamo v Evropskem parlamentu.

Storilec spolne zlorabe bi bilo treba odreči možnost opravljanja poklicnih dejavnosti, ki vključujejo stik z otroki. Dejansko bi morale lokalne oblasti precej natančneje nadzorovati določene sirotišnice.

Menim, da bi morale Evropska komisija in države članice zagotoviti finančno in logistično podporo za kampanje, namenjene staršem in otrokom.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, zelo sem zadovoljen, da se je Parlament resno lotil vprašanja boja proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji. Zlasti sem zadovoljen,

ker so se doslej mnoge levo usmerjene skupine v Evropi javno borile za največjo možno spolno svobodo, ob tem pa niso posvečale pozornosti posledicam takšnega ravnanja v zvezi z otroki. Prišlo je celo do poskusov oblikovanja pedofilskih političnih strank. To mora vsakega dostojnega državljana Evropske unije navdati z grozo. Obseg tega pojava je ogromen, kot lahko vidimo že, če preletimo dnevno časopisje.

Če izkoristimo priložnost te razprave, bi morali pozornost posvetiti kršenju otrokovih pravic in spolnemu izkoriščanju otrok neevropskih priseljencev. Dejstvo, da je to dovoljeno v njihovih matičnih državah, je eno, toda ko živijo v državah Evropske unije, morajo natančno upoštevati veljavno zakonodajo ali zapustiti Evropo. Ne morejo obstajati eni zakoni za evropske staroselce in drugi za priseljence. To zadeva vsak vidik življenja.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE). - (CS) Gospod predsednik, gospe in gospodje to je nedvomno pomembno vprašanje, ki zahteva učinkovito sodelovanje vseh držav članic. Izpostaviti želim, da je zaščita otrok pred zlorabo v moderni družbi v mnogih ozirih oslabela. Razlogi segajo od povečanega razpada družin in naraščajočega števila otrok, vzgojenih v enostarševskih družinah, do večje mobilnosti državljanov in širjenja modernih informacijskih tehnologij. Zato močno odobravam poročilo.

Menim, da je odkrita spolna vzgoja otrok pomembna za preprečevanje spolne zlorabe otrok, toda namenjena bi morala biti tudi staršem, učiteljem, socialnim in zdravstvenim delavcem. Pomembno je, da se vsak ustrezno zave takšnih zločinov, ob tem pa najprej prizna, da obstajajo, da bi lahko odkrili potencialne storilce in preprečili zlorabo.

Vašo pozornost želim obrniti k dejstvu, da imajo storilci spolnih deliktov nad otroki visoko stopnjo ponovitve kaznivega dejanja. V določeni meri tu velja rek naših nemških prijateljev *einmal ist keinmal* (enkrat ni nikoli). Toda če nekdo stori takšno kaznivo dejanje dvakrat ali več, potem bi morali biti sposobni preprečiti storitev nadaljnjih kaznivih dejanj. V takšnih primerih je treba uporabiti terapevtske in različne preprečevalne ukrepe, predvsem prepoved dela z otroki in mladostniki. Ker lahko med ponovitvami kaznivih dejanj preteče veliko časa, je treba informacije o nagnjenju k takšnim kaznivim dejanjem dolgoročno hraniti v evidenci. Predlagal bi tudi obvezno preverjanje oseb, ki se prijavijo na delovno mesto učitelja, trenerja in nadzornika mladih, glede preteklih spolnih prestopkov.

Po mojih izkušnjah poskušajo storilci spolnih deliktov nad otroki pogosto obiti prepovedi dela z otroki z različnimi zvijačami, vključno z lažno identiteto, da bi dobili dostop do svojega cilja. Prosti pretok ljudi v Evropski uniji jim daje večje možnosti za to.

Proinsias De Rossa (PSE). – Gospod predsednik, Roberti Angelilli se želim zahvaliti za to izjemno poročilo.

Spolno izkoriščanje je zločin proti najbolj ranljivim v naši družbi in zato sem šokiran, da sedem izmed naših držav članic v Evropski uniji še vedno ni podpisalo konvencije Sveta Evrope; prav tako osem izmed teh držav še ni ratificiralo Izbirnega protokola h Konvenciji ZN o otrokovih pravicah glede prodaje otrok, otroške prostitucije in otroške pornografije.

Dejstvo je, da internet zdaj ponuja nove poti za ta kazniva dejanja, in zato mislim, da moramo obvezno pozvati k temu, da se dejanja uporabe interneta za otroško pornografijo in za spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene opredeli kot kaznivo dejanje. Ni dovolj, da se države pritožujejo, da je to težko storiti. Moramo sodelovati in uskladiti naša prizadevanja, da zagotovimo, da zmoremo. V vseh državah članicah bi moralo biti mogoče katerega koli državljana ali osebo, ki živi v Evropski uniji in ki je storila kaznivo dejanje zunaj Evropske unije, postaviti pred sodišče.

Eoin Ryan (UEN). - Gospod predsednik, tudi jaz bi želel čestitati gospe Angelilli za njeno zelo dobro poročilo. Menim, da bomo vsi podprli takšno poročilo.

Kot je bilo rečeno, to je zločin, in kogar koli, ki napada ali na kakršen koli način škoduje otrokom, bi bilo treba obravnavati kot zločinca. Žal se prav to dogaja na internetu. Internet je čudovito orodje, izvrsten vir informacij za vse nas in nekaj, kar bo del našega življenja tudi v prihodnje. Toda tam so tisti, ki prežijo na otroke, in internet bodo v največji možni meri izkoristili za škodovanje otrokom.

Približno 8 od 10 otrok v Evropski uniji uporablja internet in menim, da moramo resnično poskrbeti za zaščito najbolj ranljivih otrok pred ustrahovanjem, psihološko manipulacijo spolne namene in nadlegovanjem. Spodbujati moramo ozaveščenost javnosti in spletno varnost, zlasti med otroci, toda tudi med starši, tako da točno vedo, kaj se dogaja in kaj se lahko stori na internetu.

Menim, da bi morale države članice sodelovati pri uvajanju mreže kontaktnih točk, dostopnih javnosti, da bi lahko prijavila nezakonito in škodljivo vsebino in vedenje. Pomembno je, da se starši in otroci pri uporabi interneta počutijo varni in imajo kontaktno točko za prijavo kakršnih koli kršitev. Da bi tiste, ki so zakrivilile spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene in pornografijo, pozvali na odgovornost, bi morali to videti kot to, kar je. Je kaznivo dejanje in ga je treba obravnavati kot takšno.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Gospod predsednik, gospod Barrot, gospe in gospodje: namen okvirnega sklepa iz leta 2003 je bil zmanjšanje zakonodajne vrzeli med državami članicami v boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji. V ta namen je sprejel skupni okvir določb, da bi med drugim uredil opredelitev kot kaznivo dejanje, veljavne sankcij in zaščito žrtev in pomoč žrtvam. Menim, da je vredno obžalovanja, da morajo nekatere države članice še sprejeti ukrepe, potrebne za izvajanje tega okvirnega sklepa, čeprav je rok za to že potekel.

Ključnega pomena je, da vse države članice vse vrste spolnih zlorab otrok opredelijo kot kaznivo dejanje in da se vse evropske državljane, ki storijo spolno kaznivo dejanje nad otroci v kateri koli državi v Evropski uniji ali izven nje, kaznuje v skladu z enotno ekstrateritorialno kazensko zakonodajo, veljavno v vsej Uniji. Pomembno je zagotoviti, da se storilci takšnih kaznivih dejanj ne morejo izmuzniti roki pravice. Prav tako podpiram revizijo okvirnega sklepa, da bi zagotovil vsaj enako raven zaščite kot konvencija Sveta Evrope iz leta 2007. Obžalovanja vredno je, da nekatere države članice še niso podpisale te konvencije.

Prav tako je pomembno, da se okrepi ta okvirni sklep kot odziv na najnovejši tehnološki razvoj na področju komunikacij. Otroci vse bolj uporabljajo internet, ki je postal eno izmed najljubših orodij potencialnih in dejanskih storilcev, zlasti s spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene in goljufivim pridobivanjem otrok za nedovoljene namene, kar je omenila že gospa Angelilli. To priložnost bom izkoristil, da čestitam poročevalki za njeno izvrstno delo in poročilo, ki nam ga je predložila.

Zavedam se zapletenosti in težavnosti tega boja, toda verjamem, da se je s spolnim izkoriščanjem otrok mogoče spopasti z enotnim ukrepanjem in skupnimi prizadevanji. Poudariti bi bilo treba preprečevanje, in sicer s promocijskimi kampanjami, da bi povečali ozaveščenost staršev in otrok glede tveganj otroške pornografije, predvsem na internetu in zlasti glede tveganja spolnega izkoriščanja v spletnih klepetalnicah in forumih.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, pesnik Zbigniew Herbert je dejal: „Naučiti se moramo reči ‘ne’ (...) ‘ne’ je zelo pomemben del govora. Je nestrinjanje z zlom.“ Danes moramo reči ne kršenju temeljnih otrokovih pravic, ne nasilju in spolnemu izkoriščanju otrok, ne izprijenosti in pornografiji na internetu in ne spolnemu turizmu.

Zato se gospe Angelilli zahvaljujem za njeno poročilo. To temo sem že večkrat načel. Na tem področju so potrebni profilaktični in preventivni ukrepi. Bistveno je povečati ozaveščenost glede nevarnosti tako med otroci, kot tudi med njihovimi starši in skrbniki. Nujna sta hitro odkrivanje kaznivih dejanj in strogo izvrševanje kazni. Potrebno je sodelovanje medijev. Ti ukrepi morajo vključevati ves svet, saj v nekaterih državah obstajajo organizacije, ki dvomijo v kaznovanje spolnega stika z otroki. Obstajajo celo zgrešene ideje o tako imenovani „dobri pedofiliji“. Do osramotitve naših otrok ali do njihove bolečine in ponižanja ne bi smeli biti brezbrizni. To je sramotno za čas, v katerem živimo.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Gospod podpredsednik, priporočilo, ki ga je danes tako brežhibno predstavila gospa Angelilli in ki ga podpirajo moji kolegi poslanci, je v pretežni meri naslovljeno na Svet. Ker pa ste dejali, da boste marca podali svoj predlog, bi prosila, da bo ta predlog v skladu s številnimi politikami Evropske unije in ne premik v samo eno smer. Ta predlog bo moral predvideti opredelitev kot kaznivo dejanje, stroge ukrepe in sodelovanje Evropa, katerega konvencija prva omenja trgovino z ljudmi. Ne pozabimo, da imamo poleg groženj, nasilja, goljufij in zlorabe vzdrževanih oseb, predvsem v družini, tudi izkoriščanje zaradi namernega izpostavljanja javnosti predvsem ljudi v takšni starosti, ko se še ne morejo odzvati. Mislim pojav trgovine z zapuščenimi dojenčki, ki se je pojavil na internetu, in ko rečem internet, ne mislim samo svetovnega spleta in klepetalnic, v katere vstopajo otroci in svojih sob, ampak tudi številna druga sredstva, vključno z mobilnimi telefoni, ki jih lahko uporabljajo otroci, zato moramo določiti predpise za vse parametre.

Ko govorimo o kaznivem dejanju, moramo pomisliti tudi na situacijo v kazensko poboljševalnih zavodih in zaporih. Če zmanjšamo število ljudi v teh ustanovah, se poveča tveganje za te pojave. Prav tako je treba predvideti izboljšanje življenjskih pogojev žrtev. Glede na to, da se nasilje storilcev širi in so sredstva, ki jih uporabljajo, močnejša od obrambe, ki je na voljo žrtvam, moramo zaščititi žrtve in njihove družine. Zato

sem prepričana, da bo vaš novi predlog vseboval večjo raven zaščite mladoletnikov in natančno specificirana sredstva.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Gospod predsednik, poročilo gospe Angelilli bo vsem staršem pomagalo zaščititi njihove otroke pred pedofili, ki prežijo na internetu. Zapomniti si moramo, da nas vsa podpora, ki jo dobimo v obliki filtrov in nadzora ponudnikov storitev na internetu, kot staršev ne odvezuje dolžnosti, da zaščitimo in opozorimo naše otroke.

Živim v majhni vasi, kjer se ljudje med seboj poznajo in jih zanima, kaj se dogaja okoli njih. Tujec zbudi zanimanje. V majhni vasi na jugu Poljske bi kdor koli težko neopazno navezal stik z otroki, toda drznem si reči, da je prav v teh tihih in varnih krajih po vsej Evropi, ko starši mirno berejo časopis ali gledajo televizijo, v sobi njihovega otroka nezaželen tujec, ki je z otrokom vzpostavil stik prek interneta. Ali smo kot starši nemočni? Ne, nismo. Morda so naši otroci spretnejši pri uporabi novih tehnologij. Morda jih je težko spraviti od njihovega računalnika.

Dragi starši, že danes naredite nekaj, da zaščitite svoje otroke. Spomnite jih na nekaj, kar so učili nas, namreč: „ne pogovarjaj se s tujci.“ To je tako enostavno sporočilo. Danes ti tujci z vrečo sladkarij ne prežijo pred šolo, vstopijo v internetne klepetalnice in tam poiščejo svoje žrtve. So bolj nevarni, ker ne vidimo, kdaj brez težav smuknejo iz sobe enega otroka v sobo drugega. Naše otroke bi morali naučiti, da se ne smejo pogovarjati s tujci, in jim tudi na internetu pred nosom zapreti vrata.

PREDSEDSTVO: GOSPA KRATSA-TSAGAROPOULOU

podpredsednica

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Gospa predsednica, o tem vprašanju vlada takšno politično soglasje, da se zdi nenavadno, da se tako malo dogaja v državah članicah.

Naše osredotočanje na internet je očitno zelo pomembno, toda namiguje, da je to nov problem, pri tem pa dobro vemo, da je zelo star problem in je bil zelo dobro skrit. Ni se dogajalo samo pred šolami z vrečko sladkarij, dogajalo se je doma, v vseh naših državah članicah, v cerkvah in bolnišnicah.

Internet je morda osvetlil ta zelo temen del družbe, s katerim se še vedno resno spoprijemamo in to zelo slabo. Zelo nujno je, da države članice svoje številne ostre besede o zaščiti otrok vzamejo resno, tako kot smo v tem Parlamentu zelo veliko govorili o tem, kako cenimo in ščitimo otroke, medtem ko je dejansko naše ukrepanje precej slabotnejše od močnih besed, ki jih govorimo.

Omenila sem, da je dom včasih najnevarnejši kraj za otroke. Na Irskem smo nedavno imeli primer, ki je to poudaril. Prav tako bi dodala, da mora tisti, ki meni, da so majhna mesta, kjer vsak pozna vsakogar, varen kraj za otroke, še enkrat premisliti. V majhnih mestih si ljudje pogosto zatiskajo oči, ker ne želijo govoriti o „nepreverjenih informacijah“, ki jih imajo, in jih je morda strah te informacije posredovati organom oblasti.

To je nekaj, kar moramo vsi preučiti in biti pripravljeni razpravljati o tem, saj tišina povzroča naraščanje zlorabe in povzroči grozno škodo otrokom, ki so ujeti v tej situaciji. Pozivam irsko vlado, da predloži zakonodajo o širokem obsegu ukrepov za zaščito otrok pred spolno zlorabo. Prav tako moramo preučiti našo ustavo, ki družini daje prednost pred otrokovimi pravicami. Ne smeta si nasprotovati: oba si zaslužita zaščito s našo ustavo.

Colm Burke (PPE-DE). - Gospa predsednica, pozdravljam to razpravo in v skladu s spremljevalnim predlogom resolucije pozivam vse države članice EU, da podpišejo in ratificirajo Konvencijo Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in zlorabo. Prav tako pozivam vse države članice EU, da podpišejo Izbirni protokol h Konvenciji ZN o otrokovih pravicah glede prodaje otrok, otroške prostitucije in otroške pornografije.

Konvencija Sveta Evrope je prvi mednarodni pravni instrument, ki različne oblike spolne zlorabe otrok kategorizira kot kazniva dejanja, vključno s takšno zlorabo z uporabo sile, prisile ali groženj, celo znotraj družine. Vendar pa sedem držav članic EU še vedno ni podpisalo konvencije, osem držav članic pa mora še ratificirati izbirni protokol ZN.

Internet vse bolj uporabljajo potencialni in dejanski storilci spolnih deliktov kot medij za spolno zlorabo otrok, predvsem s spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene in otroško pornografijo.

Čeprav sprejemam, da je irsko kazensko pravo o zaščiti otrok pred spolno zlorabo in izkoriščanjem precej izčrpno, bi kljub temu pozval irsko vlado, da čim prej predloži sodobno zakonodajo, ki bo obravnavala širjenje novih načinov, na katere so lahko otroci žrtve spolne zlorabe.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Poročilo gospe Angelilli je resnično pravočasno in pomembno. Živimo v svetu, v katerem se tveganja za otroke in mladostnike nenehno povečujejo.

Izkoriščanje otrok, vključno s spolnim izkoriščanjem otrok, je ena izmed največjih tegob družbe. Boj proti temu pojavu zahteva veliko skupnega prizadevanja in vključevanje ukrepov, metod in virov. Sodni in kazenski ukrepi so zelo pomembni, tako na primer opredelitev spolnega izkoriščanja kot kaznivo dejanje, zlasti zakonodaja o internetni tehnologiji, uporabljeni v nasprotju z največjimi koristmi otrok.

Ne moremo dovoliti, da bi kakor koli prezrli dejstvo, da je preprečevanje tega pojava del boja proti njemu, in sicer z: izobraževanjem otrok in staršev o tem, kako se izogniti stiku s tem pojavom in ljudmi, povezanimi z njim; omejitvijo vseh vrst oglaševanja, ki izzove odprto in agresivno spolnost; večjo skrbjo za otroke v različnih ustanovah, ki pogosto postanejo žrtve spolnega nasilja; vključevanjem prizadevanj za preprečevanje trgovine z otroki – eden od glavnih razlogov za trgovino je namreč spolno izkoriščanje; in vzpostavitev mrež, sestavljenih iz nevladnih in vladnih struktur, kot protiukrep.

Marios Matsakis (ALDE). – Gospa predsednica, resnično je nerazumljivo in sramotno, da v 21. stoletju raven sodelovanja med različnimi službami v državi – toda tudi sodelovanja med samimi državami članicami – glede kaznivih spolnih dejanj ni takšna, kot bi morala biti. Čestitam komisarju in poročevalki za tako jasen govor in poudarjanje potrebe po dejanskem izboljšanju.

Nadalje ju pozivam, da javno imenujeta države članice, ki imajo tozadevno pomanjkljivo zakonodajo. eden od ukrepov, za katerega predlagam, da se ga preuči, je vzpostavitev vseevropskega – ali celo boljše, mednarodnega – javnega seznama obsojenih storilcev spolnih deliktov. Predlagam, da je takšen seznam trajen, brez možnosti, da se ime kogar koli izbriše z njega, razen če se s sodno odločbo razveljavi prvotno obsodbo. Kaznivo spolno dejanje nad otrokom povzroči trajno škodo žrtvi in mora imeti za posledico tudi trajno označitev storilca. To bo dodaten kaznovalni ukrep, ki bo služil tudi kot preprečevalni ukrep.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gospa predsednica, 20 držav članic je podpisalo konvencijo Sveta Evrope, prvi mednarodni pravni dokument, ki spolno izkoriščanje otrok kategorizira kot zločin.

Razvoj znanosti in tehnologije in novih načinov komuniciranja ter predvsem interneta in mobilne telefonije, je prav tako razkril nov način za zabljanje otrok v spolno izkoriščanje in tudi nov način za distribucijo otroške pornografije. Ključnega pomena je uvedba kazni za tovrstne dejavnosti v kazensko pravo vseh držav članic. Vendar uvedba kazenske odgovornosti za takšna dejanja ni dovolj. Druga obveznost je vzpostavitev sistemov, ki bodo preprečili situacije, v katerih bi bila mogoča nevarnost spolnega izkoriščanja otroka, na primer z izobraževanjem staršev in otrok ter odkrivanjem pedofilskih organizacij, ki so dejavne na internetu.

Gospe Angelilli se zahvaljujem za zelo pomembno in dobro pripravljeno poročilo.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Strinjam se z osnutkom priporočila Evropskega parlamenta Svetu. Zaščita otrok mora biti vedno prednostna naloga v vseh državah Evropske unije, saj so otroci najbolj ranljiva skupina družbe. Uskladitev zakonodaje bi bil velik prispevek k preprečevanju kaznivih dejanj te vrste in bi pomagal pri učinkovitejšem pregonu storilcev v vseh državah članicah. Posledično lahko usklajena zakonodaja prepreči zlorabo otrok za spolni turizem, ki v Evropski uniji vztraja zaradi različnih stopenj zakonodaje.

Zaščita otrok je potrebna tudi v zvezi z dostopom otrok do spleta, kjer so izpostavljeni vsebinam vseh vrst, vključno z morebitno zlorabo s strani pedofilov in internetno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene. Spolna zloraba otrok in otroška pornografija sta v nasprotju s svetovnim kodeksom otrokovih pravic, ki so ga sprejeli ZN, hkrati pa je v nasprotju s temeljnimi človekovimi pravicami.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija sta zelo resni kaznivi dejanji, katerih pogostost narašča, s katerima pa se je mogoče spopasti z zakonodajo, vključno s kampanjami za ozaveščanje. Kot mati in poslanka EP iz države, ki je med glavnimi lokacijami za gostovanje spletnih strani, ki predstavljajo pornografsko vsebino, menim, da države članice potrebujejo jasno zakonodajo, ki bo zagotovila, da se otroško pornografijo odstrani z interneta, internetne ponudnike pa se pozove, da onemogočijo dostop javnosti do spletnih strani, ki predstavljajo takšne podobe.

Glede na to, da se dostopa do in distribucije pornografskega materiala ne nadzoruje glede na čas in mesto, pozdravljam pravočasen poziv k vzpostavitvi ločene enote na evropski ravni za boj proti otroški pornografiji

in prostituciji in predlagam, da države članice in Komisija zagotovijo finančno podporo za informacijske kampanje in kampanje za ozaveščanje.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospa predsednica, to poročilo pozdravljam s samo dvema pridržkoma. Prvič, ne verjamem, da je pregon staršev, ki svoje otroke silijo v prisilno poroko, učinkovit. Realno je to nemogoče dokazati v družini, kjer obstaja tudi izredna pravica do molka. Drugič, bolj natančno bi bilo treba oblikovati določbo o prednostni poklicni zaupnosti. Ne glede na ta dva pridržka pozivam države članice, Svet in Komisijo, vključno s češkim predsedstvom, da nujno posodobijo zadevno evropsko in nacionalno zakonodajo in ratificirajo mednarodne sporazume za učinkovit boj proti pedofiliji. Čim prej je treba vzpostaviti vseevropsko podatkovno bazo pedofilov, da bi preprečili zaposlovanje teh ljudi v izobraževanju ali otroškem skrbstvu v drugih državah članicah. Prav tako je treba uskladiti starostno mejo za spolno motivirana kazniva dejanja. Prav tako bi rada opozorila, da morajo države članice financirati razvoj in širitev programov, ki bodo starem pomagali zaščititi njihove otroke pred spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene prek medmrežja.

Jacques Barrot, podpredsednik Komisije. – (FR) Gospa predsednica, menim, da je ta razprava pokazala soglasno zavezo Evropskega parlamenta zaščititi otrok.

Poskušam biti čim jasnejši: poudaril bi, da nameravamo pregledati okvirni sklep, ki obravnava zaščito otrok. Izboljšati želimo njegovo vsebino, da bi zaščito otrok v Evropski uniji dvignili na raven najvišjih mednarodnih standardov, posebno nove konvencije Sveta Evrope iz leta 2007, in najboljših nacionalnih praks.

V smislu preiskav kaznivih dejanj bo zakonodajni predlog vključeval nova kazniva dejanja, da bi obravnaval nove oblike zlorabe, ki jih omogočajo nove tehnologije. Preiskovanje in vlaganje obtožnic bo lažje. O tem ne bom rekel ničesar več. Kar zadeva žrtve, jim bomo olajšali dostop do pravnega varstva.

Nadalje, organizirali bomo predvsem preventivo z obravnavanjem storilcev na podlagi individualne diagnoze in oceno tveganja za vsakega storilca. Poleg tega bomo poskušali preprečiti in zmanjšati tveganja ponovitve dejanja in uvesti ukrepe za zagotavljanje najboljše učinkovitosti varnostnih mehanizmov v celotni Uniji. S tega vidika bo zelo koristen sistem ECRIS, ki bo omogočil mrežno povezovanje kazenskih evidenc.

Prejel sem tudi vprašanja o ekstrateritorialnosti. Priložnost bomo izkoristili tudi za to, da predlagamo bolj omejevalne ukrepe na tej ravni za pregon kaznivih dejanj spolnega izkoriščanja, ki jih državljani držav EU storijo v tretjih državah, četudi tretja država, v kateri je bilo storjeno kaznivo dejanje, tega ne more storiti.

To je trenutno razmišljanje. Gospa Angelilli, seveda bomo ob oblikovanju te okvirne direktive nadvse skrbno upoštevali priporočila v vašem poročilu.

Gospa predsednica, gospe in gospodje, Parlamentu bi želel tudi povedati, da ni dovolj imeti dober pravni okvir. Obstaja tudi potreba po orodjih. Zato si prizadevamo na evropski ravni okoli Europolu vzpostaviti platformo, ki se jo lahko uporabi za povezovanje informacij, zbranih v državah članicah, in za razdeljevanje poročil in statistik nacionalnih platform. Nekaj držav članic ima takšne platforme, toda zdaj je treba na evropski ravni zagotoviti, da so vsi seznanjeni z vsemi temi informacijami. V zvezi s tem lahko Evropska unija ponudi dodano vrednost, če bomo uspeli vzpostaviti to platformo okoli Europolu.

Povedal bi tudi, da imamo nadaljnje orodje, v katerega zelo zaupam, z drugimi besedami neformalno zasebno skupino, ki jo je vzpostavila Komisija in ki je uvedla evropsko finančno koalicijo proti komercialnim podobam otroške pornografije. Glede na štirikratno povečanje števila strani med leti 2003 in 2007 moramo vključiti zasebni sektor, ker nadzira velik del infrastrukture IT. Predvsem je treba pritegniti ponudnike dostopa. To je bistveno.

Koalicija bo povezala vse zainteresirane strani: nevladne organizacije, banke, družbe, ki izdajajo kreditne kartice, organizacije za spletno plačevanje, ponudnike internetnih storitev in druge zasebne operaterje z internetno prisotnostjo. Začela bo z lokaliziranjem in zasego dobičkov, ustvarjenih s kaznivimi dejanji. To je glavni dejavnik v prekinitvi številnih komercialnih praks, ki izkoriščajo otroško pornografijo.

To je na kratko moj odgovor, gospa predsednica, vendar se bomo imeli priložnost vrniti k tej pomembni temi. Dodal bi, da smo imeli prejšnji teden zelo lep dan varstva podatkov. Mladostniki so druge mlade ljudi odlično opozarjali, naj bodo previdni, ko uporabljajo internet.

Zagotovo veste, da zdaj obstaja naraščajoče število mehanizmov za nadzor, ki jih lahko družine uporabijo, da naredijo uporabo interneta varnejšo za otroke. Ne trdim, da so te stvari popolne, toda vlaga se velik trud in seveda moramo pritegniti celotno internetno skupnost.

Rad bi poudaril zamisel „opozarjanja na ugrabitev“, saj to ni bila tema mnogih govorov. Resnično je pomembno, da Parlament spodbuja države članice, kot je to storil v svoji deklaraciji z dne 2. septembra 2008, da se opremijo s sistemi za opozarjanje in sklenejo sporazume o sodelovanju, da bi vzpostavile čezmejne sprožitvene mehanizme.

Poleg tega ste tudi zelo velikodušno ustvarili proračunsko postavko, da bi države članice spodbudili k vzpostavitvi teh mehanizmov ali vsaj medsebojnih povezav za obravnavo „opozarjanja na ugrabitev“. Vemo, da je lahko „opozarjanje na ugrabitev“ zelo učinkovito, če je hitro sproženo. Pred Evropskim parlamentom bi zdaj posebej poudaril grozo, ki jo povzroči ugrabitev otroka, ki se pogosto izvede z namenom pornografije.

še enkrat bi se želel zahvaliti Evropskemu parlamentu za njegovo podporo v boju za zaščito otrok. Prav tako bi dodal, da sem upošteval govore o varstvu podatkov med pravnimi postopki v zvezi z otroki. Ne morem nadaljevati, toda poudaril bi, da bomo marca poskušali Evropski uniji dati vzoren pravni okvir v skladu z najstrožjimi standardi zaščite otrok.

Roberta Angelilli, poročevalka. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, še enkrat bi se želela zahvaliti mojim kolegom poslancem za njihove poglede in podporo, ki so jo izkazali med razpravo, in za zaključek bi se želela posebej zahvaliti Evropski komisiji za njeno aktivno sodelovanje. Gospodu Barrotu dolgujem posebno zahvalo, saj je še celo to jutro pokazal izredno močno politično in zakonodajno voljo v smislu zaščite otrok. Resnično je zagotovil mnogo tem za razmišljanje in predvsem praktično zavezanost.

To priložnost bi izkoristila, da izpostavim še nekatere stvari. Prvič, pomanjkanje podatkov. Prepogosto nimamo zadostnih podatkov, statistik, ki so nepogrešljivi kot osnova za naše delo v zvezi z boljšim nadzorom, boljšim razumevanjem in seveda boljšim bojem proti zlorabi otrok. To pomanjkanje podatkov je – kako naj rečem – ponavljajoča se tema, vendar menim, da ga je treba poudariti, saj je primanjkljaj, ki ga moramo premagati.

Kar zadeva varstvo podatkov, so nekateri poslanci načeli to temo in komisar jim je že dal zelo natančen odgovor. Poudarila bi, da se dobro zavedam varstva podatkov in menim, da ni navzkrižja med zasebnostjo in pravicami otrok, če bodo seveda institucije odigrale svojo vlogo in če bodo vsi, od ponudnikov do policije, spoštovali pravila.

Nadalje bi poudarila, da so otroci dejansko tisti z največjo potrebo po zasebnosti in varstvu podatkov. To je omenil tudi gospod Barrot: med pravnimi postopki, ko izbruhne škandal, v katerem je žrtev žal otrok, se pogosto ravno izkoriščenega otroka vrže medijem brez kakršne koli oblike zaščite in rekla bi tudi brez kakršnega koli usmiljenja bodisi do njegove podobe ali njegove zasebnosti, in vse to samo za povečanje gledanosti televizije in prodaje nekaj več časopisov. Prav tako bi želela dodati, da ta nevarnost ne izključuje nobenega otroka, in otroci brez spremstva in romski otroci so pogosto še bolj ranljivi.

Gospa predsednica, zaključila bom s tem, da je jasno potrebno pomembno prizadevanje na kulturni in politični ravni, prizadevati pa si morajo družine, šole in mediji. Veliko je mogoče storiti v smislu samoregulacije, toda jasno je, da se brez zavezujočih, tehtnih zakonodajnih instrumentov ne moremo boriti proti primerom izkoriščanja, za katerimi ne stojijo samo posamezniki, temveč pogosto dejanske kriminalne združbe.

Predsednica. – Razprava je zaključena.

Glasovanje bo potekalo danes.

Pisne izjave (člen 142)

Corina Crețu (PSE), v pisni obliki. – (RO) Ena od značilnosti spolne zlorabe otrok je bila njena hitra širitev s pomočjo interneta, kar je otežilo boj proti njej. Onemogočanje dostopa do spletnih strani, ki širijo otroško pornografijo, mora postati pravno zavezujoče. Psihološko manipulacijo otrok za spolne namene je vsekakor treba opredeliti kot kaznivo dejanje.

Precej bolj se moramo zavedati tveganj novih tehnologij, ki jih uporabljajo pedofili v času, ko postajajo otroci vse bolj dejavni pri uporabi interneta. Zaskrbljeni smo zaradi prepada med generacijami v smislu uporabe interneta in kot posledica v smislu nadzora nad dostopom otrok do spletnih strani, ki predstavljajo visoko tveganje.

Zelo pomembno je vzpostaviti komunikacijo med šolo in družino, da bi izobrazili otroke, kako naj ugotovijo tvegane situacije in se odzovejo. Zaradi tega razloga so koristni posebni informacijski in izobraževalni

programi, da ne omenjam evropske strategije za boj proti spolni zlorabi in aktivnejšega sodelovanja med državami članicami, namenjenega vzpostavitvi nadnacionalne policijske mreže za boj proti otroški pornografiji in prostituciji, in mreže za upravljanje podatkovne baze, ki vsebuje podrobnosti o ljudeh, obsojenih zaradi takšnih dejanj.

S stališča evropskega sodelovanja je obžalovanja vredno, da je bil postopek ratifikacije konvencije Sveta Evrope iz leta 2007 tako počasen.

Louis Grech (PSE), v pisni obliki. – To poročilo priznava, da je kršitev otrokovega dostojanstva huda kršitev človekovih pravic in tudi gnusno dejanje, s katerim se vsa EU ne spopada enotno. Zaskrbljuječe je, da nekatere države članice ne izvajajo vseh zadevnih mednarodnih konvencij za zaščito otrok. Komisijo pozivam, naj uporabi vsa razpoložljiva orodja, da te države prisili k upoštevanju predpisov.

Za boj proti otroški pornografiji bi morala EU uveljaviti strogo zakonodajo, prav tako pa izvajati izobraževalne projekte, ki ljudi obveščajo o tej temi. Med starši bi bilo treba spodbujati obstoječe tehnične rešitve za zaščito otrok, predvsem programska orodja, katerih uporaba je enostavna in so na voljo brezplačno ali po nizkih cenah.

Nizke varnostne ovire in minimalno tveganje kriminalnim združbam olajšujejo dostop do kibernetskega prostora. Da bi se soočili s to novo grožnjo, moramo uskladiti zakonodajo, spodbuditi kazenski pregon in okrepiti sodelovanje na področju policijskega dela. Razen tega bi zakonodaja EU samo delno rešila problem, saj ima to vprašanje globalno razsežnost in je zato potreben globalni okvir za mednarodno uveljavljanje zakonodaje. V zvezi s tem pozivam EU, da prevzame pobudo.

Tunne Kelam (PPE-DE), v pisni obliki. – Izkoriščanje otrok na kakršen koli način je nesprejemljivo. Kot prihodnost vsake družbe so otroci hkrati tudi njena najbolj ranljiva skupina. Zato je prednostna dolžnost politikov, da otroke zaščitijo pred vsakršno zlorabo, predvsem, da jih rešijo tudi pred tveganjem spolne zlorabe.

Toplo pozdravljam izčrpno poročilo, ki vse države članice poziva, naj zadevni problem obravnavajo z največjo resnostjo.

Podpiram poziv sedmim državam članicam, ki še niso podpisale Konvencije Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in zlorabo. Poleg tega se pridružujem pozivu vsem državam članicam, da podpišejo, ratificirajo in izvajajo vse zadevne mednarodne konvencije, da bi zaščitili naše otroke.

Vendar pa je podpis in ratifikacija konvencij zgolj zagotavljanje okvira za izboljšanje. Zaradi vedno več dokazov o spolnem izkoriščanju otrok je potrebno praktično ukrepanje. Otroci morajo odrasti v varnem okolju, za katerega so prvenstveno odgovorni starši. Pozivam države članice, da uskladijo svoje ukrepanje, prav tako pa podpiram zamisel o sistemu za opozarjanje o izginotju otrok, ki bi okrepil sodelovanje o tej zadevi na evropski ravni.

Marianne Mikko (PSE), v pisni obliki. – (ET) otroci potrebujejo našo skrb in zaščito kot zakonodajalcev. Zelo pomembno je, da sedem držav članic in sosednje države podpišejo Konvencijo Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in zlorabo. Prav tako je pomembno izvajanje okvirne resolucije Sveta.

Tistim, ki so postali žrtve zlorabe v zgodnji starosti, je treba zagotoviti polno zaščito med preiskavo, pred in po sodnih postopkih. Mehanizme za zaščito žrtev, kot sta zagotovitev ustrezne pomoči družinam žrtev in obravnavanje žrtev kot posebno nemočnih žrtev, je treba začeti nemudoma izvajati.

Dvigniti moramo raven zaščite. Kar se dogaja na internetu, je preseglo vse meje. Otroci pogosto ne morejo razumeti resnosti in posledic situacije. Kar se pogosto zdi, da je igra, lahko vodi k doživljenjski psihološki škodi.

Zato moramo prepovedati pedofilske klepetalnice in internetne forume ter nagovarjanje z uporabo takšnih metod razvrstiti kot kaznivo dejanje. Resnično moramo.

Naša dolžnost je, da otroke ščitimo pred svetom, ki jih lahko uniči. Spolne prestopnike moramo držati stran od otrok, za to pa moramo storiti potrebne korake.

Katrin Saks (PSE), v pisni obliki. – (ET) Estonija je ena od držav, v kateri trenutno poteka proces poostitve kazni za tiste, ki so storili kazniva dejanja nad otroci. Vendar je to boj proti posledicam.

Da bi preprečili kazniva dejanja, moramo spodbujati internetno pismenost, ki mora vključevati tudi učenje o tveganjih. Svet računalnikov je žal kraj, na katerem starši niso mogli delovati kot vodniki svojih otrok.

Za preprečevanje kaznivih dejanj je treba povečati ozaveščenost. Raziskava Evrobarometra 2008 kaže, da velik odstotek staršev ne pazi na to, kaj njihovi otroci počnejo na internetu. Sam na primer predstavljam državo, kjer je uporaba interneta med najvišjimi v EU, prav tako pa je med najvišjimi v EU omalovaževanje s strani staršev. 60 % jih namreč ni zaskrbljenih, da bi njihovi otroci lahko postali žrtve nadlegovanja, 47 % jih ni zaskrbljenih, da njihovi otroci vidijo pornografijo ali nasilne materiale, 62 % pa jih ni zaskrbljenih, da bi lahko njihovi otroci razkrili osebne podatke.

Zelo pomembno je, da se informira starše in da se na internetu začne izvajati programe za ozaveščanje otrok, ker 10 % (estonskih) otrok navaja, da so svoje starše prosili za pomoč v zvezi z neprijetnimi dogodki, ki so jih doživeli na internetu.

5. Sankcije zoper delodajalce, ki zaposlujejo nezakonite priseljence iz tretjih držav (razprava)

Predsednica. - Naslednja točka je poročilo (A6-0026/2009) Claudia Fave o sankcijah zoper delodajalce, ki zaposlujejo nezakonite priseljence iz tretjih držav.

Claudio Fava, poročevalec. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, štiri minute bodo zadostovale, da podam povzetek dveh letnega dela – dela, ki je bilo trdo, toda, upam, koristno –, ki je vključevalo Parlament skupaj s Komisijo z njenimi predlogi in Svet. Bistvo tega dela je bila priprava direktive, ki bo prvič določila sankcije za delodajalce, ki se okoriščajo z delom nezakonitih priseljencev.

Menim, da smo uspeli spremeniti filozofijo v ozadju te direktive, ki je bila omejena samo na boj proti nezakonitemu priseljevanju. Kompromisno besedilo, dogovorjeno s Svetom, zagotavlja tudi nekaj zaščite tistim priseljencem, prisiljenim delati nezakonito, ki so pogosto talci kriminalnih združb. Gospa predsednica, drugače bo obstajala nevarnost, da se jih kaznuje dvakrat, kot izkoriščane delavce, pogosto prisiljene, da sprejmejo nedostojne delovne pogoje, in kot nezakonite priseljence, ki jih je treba vrniti v državo izvora, s prepovedjo vrnitve vanjo, ki lahko v mnogih državah pomeni leta in leta.

v tem kontekstu smo v členih 7 in 14 zagotovili, da so v primerih, ki vključujejo mladoletnike, hudo izkoriščanje ali trgovino z ljudmi, države članice zavezane, da zavezane k vzpostavitvi pravil za izdajo začasnih dovoljenj za prebivanje, katerih čas trajanja se lahko podaljša do plačila morebitnih neplačanih plačil. To možnost smo želeli razširiti na vse nezakonite priseljence, toda to preprečuje direktiva o vračanju, sprejeta lansko leto. Nisem bil eden izmed tistih, ki so jo podprli.

Vendar pa smo uspeli uvesti pravilo, ki državam članicam omogoča uporabo ugodnejših ukrepov za priseljence glede izdaje dovoljenj za prebivanje. Člen 10 je po mojem mnenju ključni člen. Prvič zagotavlja izvajanje kazenskih sankcij v najhujših primerih, vključno s tistimi, v katerih so redno zaposleni delavci mladoletniki.

Menim, da so pomembne dodatne sankcije, določene v členu 8. Vključujejo odvzem dovoljenj, zaprtje obratov v posebno hudih primerih in izključitev iz državne pomoči, pridobljene iz evropskih sredstev. Drugače bi bili krivi izredne hinavščine: z eno roko bi kaznovali delodajalce, z drugo pa bi jim še vedno dajali velikodušne subvencije.

Menim, da je ključnega pomena, da nam je uspelo vključiti opredelitev plačila, ki plačilo, dolgovano nezakonitemu priseljencu, brez diskriminacije enači s plačilom redno zaposlenih delavcev.

V področje veljavnosti direktive smo vključili agencije za zagotavljanje začasnega dela. Predvsem v določenih državah, kot je moja, so to organizacije, ki so nadvse pripravljene zaposliti nezakonite priseljence pod najbolj nemogočimi izkoriščevalskimi pogoji. Samo pomislite na primere, ko so bili najeti nezakoniti kmetijski delavci, kar je dolgo polnilo stolpce o kriminalu.

Uspešno smo pozvali sindikate k zastopanju priseljencev v upravnih in civilnih zadevah. Besedilo je prej navajalo tretje strani na splošno, zdaj pa navaja sindikate.

Potrebujemo obdobje uvajanja, da vidimo, kako deluje, zato smo prosili Komisijo, da poroča Parlamentu in Svetu po treh letih veljavnosti direktive, posebno o pravilih inšpekcij, dovoljenjih za prebivanje, sankcijah in podizvajanju.

Glede teme podizvajanja – člen 9, o katerem je potekala razprava med Parlamentom in Svetom in v Svetu samem – bi vaš poročevalec želel razširiti odgovornost na vso pogodbeno verigo, kot je prvotno predlagala Komisija. Svet in Parlament oziroma del Parlamenta so bili za to, da se v celoti izključi podizvajanje, vendar smo dosegli kompromisno rešitev, za katero menim, da bo delovala: dvojna odgovornost, kar pa nam ne bi smelo preprečiti, da v prihodnosti o tem vprašanju ne bi ponovno sprejemali predpisov. Zato bom jutri v svojem imenu in v imenu drugih poročevalcev v senci, ki se jim zahvaljujem za sodelovanje v teh dveh letih, Svet pozval, naj kompromisnemu besedilu, o katerem bomo glasovali, doda izjavo o tem, da določbe člena 9 ne bodo vplivale na kakršne koli prihodnje zakonodajne ukrepe o podizvajanju.

Za konec, gospa predsednica, menim, da nam ta direktiva omogoča načrtovanje Evrope, v kateri je priseljevanje končno postalo stvar kolektivne odgovornosti in priznanih pravic, in ne samo stvar pravil proti priseljencem.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospa predsednica, vsekakor bi se želel zahvaliti gospodu Favi in Odboru za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve.

Različne stranke so si zelo prizadevale za doseg sporazuma v prvem branju in glede na široko soglasje o tem v odboru LIBE pred nekaj dnevi in v Odboru stalnih predstavnikov malo pred božičem menim, da nam bo uspelo.

To besedilo seveda ne izpolnjuje začetnih ambicij v vseh pogledih. Vendar lahko Komisija brez oklevanja podpre ta kompromis. Ta direktiva nam omogoča uvesti učinkovit instrument, skupni okvir za preprečevanje zaposlovanja delavcev iz tretjih držav, ki prebivajo nezakonito.

Komisija bo glede inšpekcij zelo odločna. Kompromisno besedilo priporoča bolj usmerjene, kakovostne inšpekcije, zato bo treba v prihodnjih letih videti, kako se je uporabljalo ta kakovostna merila in ali je bila dolžnost držav članic, da redno ugotavljajo sektorje za tveganje nezakonitega dela na njihovem ozemlju, resnično učinkovita. To je tisto, kar hočemo, da bi se borili proti zaposlovanju ljudi iz tretjih držav, ki prebivajo nezakonito, in predvsem za sankcioniranje delodajalcev, ki imajo koristi od teh ljudi. Preučitev izvajanja določb v zvezi z inšpekcijami bo zato prednostna naloga Komisije v njenih prihodnjih poročilih o uporabi te direktive.

Poleg tega iz tega kompromisa nastajajo pozitivni rezultati, predvsem soglasje o težkem vprašanju podizvajanja. Zabeležil sem, da je gospod Fava upal na izjavo Sveta in Parlamenta. Osebo ne vidim kakršnih koli pomanjkljivosti.

Komisija je zadovoljna, da direktiva priporoča kazenske sankcije za izredno resne primere, za katere so te sankcije potrebne in primerne. Potrebne so za krepitev odvrčanja, saj v najresnejših primerih upravne sankcije ne zadostujejo za odvrčanje brezvestnih delodajalcev. Primerne so v instrumentu, namenjenem za izpolnjevanje ambiciozne evropske politike za boj proti nezakonitemu priseljevanju. V tem kontekstu Komisija ceni dejstvo, da je bila v končnem kompromisu v besedilo ponovno vstavljena kriminalizacija delodajalcev žrtev trgovine z ljudmi.

Gospa predsednica, gospe in gospodje, ta direktiva je prvi pomembni korak v boju proti nezakonitemu priseljevanju. Njen cilj so prakse brezvestnih delodajalcev, ob tem pa ščiti priseljenske delavce, ki so v takšnih primerih najpogostejše žrtve.

To direktivo bi bilo treba hitro sprejeti in začeti izvajati. Komisija bo podpirala in spremljala ta postopek s sklicevanjem rednih srečanj strokovnjakov iz držav članic v obdobju prenosa, da bi razpravljali o kakršnih koli vprašanjih, ki bi se lahko pojavila. Je pomembno orodje in Komisija bo storila vse potrebno za zagotavljanje, da se to orodje učinkovito uporablja.

Zahvaljujem se Parlamentu, gospodu Favi in odboru LIBE.

Edit Bauer, *pripravljalnica mnenja Odbora za zaposlovanje in socialne zadeve*. – (SK) Upa se, da bo zakonodaja o delodajalcih, ki zaposlujejo nezakonite priseljence iz tretjih držav, instrument za zmanjšanje dejavnika „potea“ nezakonitega priseljevanja. Vendar pa lahko po drugi strani vidimo tudi njene možne učinke na izboljšanje razmer za konkurenco in menim tudi, da bo pomagala v boju proti trgovini z ljudmi.

Obstaja mišljenje, da ta zakonodaja ne bo prinesla dodane vrednosti. Ker takšen zakonodajni instrument na ravni Skupnosti še ne obstaja, je za nekatere države članice dodana vrednost velika, medtem ko za druge, kjer takšna zakonodaja že obstaja, dodana vrednost morda ne bo opazna.

V razpravah o mogočih kompromisih s Komisijo in Svetom so se te osredotočale na določena problematična področja. Prvič: vprašanje odgovornosti izvajalcev za obveznosti po zakonodaji o podizvajalcih, kjer osnutek predloga omejuje odgovornost za dejanja neposrednih podizvajalcev. Drugič: sredstva za zagotovitev učinkovitih postopkov, s pomočjo katerih je mogoče nezakonitim priseljencem plačati neplačane plače, kjer smo uporabili načelo nediskriminacije in iskali način za zagotovitev razpoložljive pomoči nezakonitim priseljencem in zagotovitev orodij za nezakonite priseljence, da bi prejeli plače tudi po vrnitvi v svojo matično državo. Tretjič: možen učinek odložitve izvršitve vrnitve nezakonitega priseljenca, dokler ta oseba ne dobi svojih plač. Tu bi povedala, da bi odložitev izvršitve takšne odločbe v veliki meri spodkopavala in morebiti oporekala namenu predlagane zakonodaje. In končno, problem inšpekcij je bil prepuščen državam članicam z vednostjo, da imajo inšpektorji za delo pomembno vlogo pri učinkovitosti zakonodaje.

Nedvomno obstajajo različni pogledi, kako rešiti ta problem in druge v tem osnutku. O nekaterih izmed njih se bo odločilo, ko bo prišlo do izvajanja. Zaključiti bi želela z zahvalo gospodu Favi, Komisiji in francoskemu predsedstvu za uspešno vključitev kompromisov.

Esther de Lange, pripravljavka mnenja Odbora za pravice žensk in enakost spolov. – (NL) Tudi jaz bi se želela zahvaliti poročevalcu za njegovo poročilo, ne da bi pri tem spregledala prizadevanja poročevalca v senci skupine Evropske ljudske stranke (Krščanskih demokratov) in Evropskih demokratov, gospoda Busuttila, in poročevalke za socialne zadeve, gospe Edit Bauer. Konec koncev se moramo zahvaliti njihovim prizadevanjem, da kompromis, ki je bil dosežen na koncu, dela, kar bi moral delati, namreč odstranjuje pričakovanje dela kot spodbude za nezakonito priseljevanje s tem, da dejansko kaznuje delavce, ki nezakonito prebivajo v Evropski uniji.

V nasprotju s tistim, kar so na prvi stopnji poskušale doseči nekatere stranke v tem Parlamentu, ta zakonodaja ni postala instrument za posledično legalizacijo nezakonitih priseljencev. Razprava o zakonitem priseljevanju se odvija drugje. Kot poročevalka Odbora za pravice žensk in enakost spolov pa menim, da je treba ob obravnavanju te skupine ljudi, ki nezakonito prebivajo v Evropski in so, kot je že bilo omenjeno, pogosto žrtve izkoriščanja, bolje preučiti vprašanja spolov.

Ocene, koliko ljudi iz tretjih držav nezakonito prebiva v Evropski uniji, niso natančne in variirajo med 4,5 in 8 milijoni. Poleg tega te ocene ne kažejo razmerja med moškimi in ženskami v tem skupnem številu, prav tako pa ne dopuščajo vpogleda v probleme, ločene po spolu, s katerimi se soočajo nezakonite priseljenke. Vašo pozornost bi obrnila k dejstvu, da so nezakonite priseljenke zelo ranljive in so pogosto izpostavljene prisilnemu delu, trgovini z ljudmi in nasilju. Zato je potrebno posebno izobraževanje v organih, ki obravnavajo ta vprašanja.

Vendar gre kot vedno za učinkovit nadzor. Zadovoljna sem, da je bila samovoljna 10-odstotna raven nadzora, ki je bila prvotno predlagana, zdaj opuščena in da je bil zdaj v kompromisno besedilo vključen pristop tveganja. Novice v belgijskem časopisu *De Standaard* lansko leto o hišnih sužnjih na določenih ambasadah v Bruslju, le lučaj od stavbe Berlaymont, dokazujejo, da ti scenariji niso za lase privlečeni. Zato bi Evropski komisiji rekla, da je treba najprej poskusiti, preden se odločimo, da je pravilno. Soočite se s svojo odgovornostjo, da kritično preučite, kako države ravnaajo s to zakonodajo in ali jo učinkovito uporabljajo.

Simon Busuttil, v imenu skupine PPE-DE. – (MT) Ta zakonodaja, gospa predsednica, je verjetno ena od prvih, ki se z uporabo zakonodajnega orodja neposredno spopada s pojavom nezakonitega priseljevanja, in zdaj lahko rečemo, da smo končno dobili to zakonodajo. Bila je zelo potrebna in zato sem izredno zadovoljen, da smo tu uspeli doseči odličen kompromis. Kaj natančno smo dosegli s to zakonodajo? Napadli smo enega izmed glavnih virov, ki ljudi spodbujajo k nezakonitemu priseljevanju. Napadli smo spodbudo. Kakšno spodbudo mislimo? Spodbuda je, da bi morala morda na primer oseba, ki živi v Afriki, tvegati življenje za potovanje v drugo državo misleč, da bi morda tam lahko našla delo, čeprav nezakonito. Od zdaj dalje pošiljamo jasno sporočilo, da se nezakonitega priseljevanja ne bo več dopuščalo in zato nima več smisla priti v Evropo ob napačni predstavi, da so tu na voljo delovna mesta. Odslej bo to povsem nemogoče. Kot je dejala predhodna govornica, je pomembno, da se tega instrumenta ne uporablja za ureditev neurejenega statusa, ampak bi moral služiti kot jasno sporočilo, da nezakonitega zaposlovanja ni več mogoče dopuščati. To se uveljavlja z učinkovitimi ukrepi in sankcijami: finančnimi, upravnimi in celo kazenskimi. Te služijo tudi za posredovanje nedvoumnega sporočila delodajalcem, da ne bomo več dopuščali zaposlovanja delavcev brez dovoljenja. Hvala.

Stavros Lambrinidis, v imenu skupine PSE. – (EL) Gospa predsednica, tu v Evropskem parlamentu nam je uspelo korenito spremeniti cilj direktive, o kateri razpravljamo danes. Claudio Fava zasluži naše čestitke zlasti glede tega. Prvič, uspelo nam je doseči določbo o obveznem plačilu vseh neporavnanih plačil

nezakonitim priseljencem, ki so izgnani. Drugič, pomagali smo zagotoviti določbo o strogih in zavezujočih kazenskih sankcijah za delodajalce priseljencev, ki živijo v nesprejemljivih življenjskih pogojih. Tretjič, zavarovali smo pravico sindikatov in drugih organov, da gredo v imenu priseljencev na sodišče, in četrtič, uvedli smo pravico o odobritvi krajših ali daljših dovoljenj za prebivanje nezakonitim priseljencem, ki razkrivajo kriminalne združbe. Povedano drugače, nezakonite priseljence vsaj obravnavamo kot ljudi, ne da bi sočasno legalizirali nezakonito priseljevanje, zato podpiramo ta kompromis.

Toda še vedno obstaja nevarna neusklajenost med nadaljnjim pristopom policije k nezakonitemu priseljevanju in realnostjo v številnih državah članicah. Zato bo uporaba direktive zahtevala posebno pozornost. Tisoče nezakonitih priseljencev bi lahko vodila v revščino, getoizacijo in kriminal, in čeprav jih dokazano ne moremo ali ne bomo izgnali, bodo ti nezakoniti priseljenci morebiti ostali nezaposleni. Če dejansko številni nezakoniti priseljenci v Evropi trenutno zasedajo delovna mesta, ki jih Evropejci ne želijo, bi morali zdaj v tem Parlamentu končno razpravljati o skupnih pravilih zakonitega priseljevanja v Evropo in legalizaciji teh ljudi in ne o novih pravilih za njihov izgon.

Nazadnje, povsem potreben boj proti črnemu trgu delovne sile očitno ne zadeva samo nezakonitih priseljencev; zadeva predvsem zakonite priseljence, zadeva milijone evropskih državljanov, katerih pravice vsak dan teptajo njihovi delodajalci, zadeva dejstvo, da se tepta zakone o zaposlovanju, brez kakršnega koli nadzora ali materialnih sankcij. Zato bi morala biti po mojem mnenju pravna podlaga direktive, o kateri razpravljamo danes, splošen boj proti neprijavljenemu delu v Evropi, ne pa priseljevanje. Osredotočanje na priseljence vsakič, ko gre v Evropi kaj narobe, je zelo nevarno za socialno kohezijo v naših državah. Seveda se je treba boriti proti nezakonitemu priseljevanju, vendar ne moremo demonizirati ljudi, ki bežijo pred slabimi pogoji v njihovi državi v upanju na boljše življenje.

Jeanine Hennis-Plasschaert, v imenu skupine ALDE. – (NL) Evropska unija se je morala leta boriti s prisotnostjo milijonov nezakonitih priseljencev na svojem ozemlju, pritisk glede iskanja rešitve pa se stopnjuje. Ta pritisk je precejšen in, če sem čisto odkrita, upravičen. Če želimo seveda sprejeti obvladljivo in zanesljivo politiko priseljevanja, v kateri so begunci upravičeni do zaščite in v kateri ustvarjamo pregledne priložnosti za zakonito priseljevanje, je pristop, ki upošteva odvračalne in spodbujevalne dejavnike, ki vodijo k nezakonitemu priseljevanju, potreben ukrep.

Lansko poletje sta Svet in Parlament dosegla dogovor o tistem, kar je bilo znano kot direktiva o vračanju, ki se v glavnem osredotoča na same nezakonite priseljence, medtem ko danes obravnavamo delodajalce, ki ne se ne obotavljajo zaposliti nezakonitih priseljencev. To ni samo pomembna spodbuda za nezakonite priseljence, temveč tudi jasno ustvarja primere zlorabe in očitnega izkoriščanja.

Pomembnost usklajene evropske politike je po mojem mnenju nesporna. Konec koncev, če ne obstajajo notranje meje, je lahko država članica A povsem iz sebe od zaskrbljenosti, toda če država članica B komajda obravnava zaposlovanje nezakonitih priseljencev, če sploh, država članica A ne bo drugega kot glas v divjini.

Po dokaj počasnem začetku je zdaj po intenzivnih pogajanjih s Svetom pred nami kompromis, ki je zame sprejemljiv, in poročevalcu bi se rad zahvalil za njegov konstruktiven in pragmatičen način dela. Bil je kot sapa svežega zraka, česar dejansko ni mogoče reči za nekaj njegovih kolegov poslancev EP, ki zdaj za vsako ceno vztrajajo pri tej spremljevalni pisni izjavi, predstavi za *Bühne*, ki ne prispeva veliko k podobi tega Parlamenta. Tudi to bo moja skupina sprejela.

Poleg tega bi moralo biti jasno, da je po sprejetju te direktive stvar držav članic, da začnejo z ukrepanjem. Jasno bi moralo biti, da niti Evropska komisija niti Evropski parlament nimata čarobne palice, ko pride do odločnosti ali uveljavljanja. Svet je bil odločno proti zavezujočemu odstotku inšpekcij, in prav tu se pogosto skriva problem – kot so povedali mnogi v tem Parlamentu in tudi komisar. Vse, kar lahko storim zdaj, je, da vas pozovem k spreminjanju tega uveljavljanja v resničnost, da bi zagotovili, da nas ne bodo ponovno upočasnile prazne besede na papirju, saj od tega nihče nima koristi.

Predlog je ponovno korak v pravo smer, ko gre za doseganje celovite politike priseljevanja. Vendar imamo pred seboj še dolgo pot, zato moramo zdaj vztrajati. V zvezi s tem bi želel zastaviti vprašanje za 64 tisoč dolarjev, ki so ga danes vsi imeli na jeziku: zakaj Svet ni prisoten na tej razpravi? To je po mojem mnenju, če sem čisto iskren, nesprejemljivo.

Zdzisław Zbigniew Podkański, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospa predsednica, Evropska unija ne obvladuje nezakonitega priseljevanja. To dokazujejo mnoga dejstva, prav tako pa je to mogoče razbrati v obrazložitvi gospoda Fave, kjer med drugim zasledimo: „V Evropski uniji naj bi bilo po ocenah med 4,5 in 8 milijoni nezakonitih priseljencev, številka pa se stalno povečuje zaradi lahko dostopne nezakonite zaposlitve.“ Že

samo dejstvo, da so uporabljene številke od 4,5 do 8 milijonov, kaže, da ne moremo niti natančno navesti obsega tega problema in vprašanja. Toda gospodarsko priseljevanje zadeva mnogo držav članic EU, predvsem tiste, ki so se pristopile pred kratkim.

Danes se milijoni Poljakov in državljanov drugih držav znotraj EU preseljuje v stare države članice. Ti državljani imajo enake tegobe in so v enakem položaju kot priseljenci iz tretjih držav. Kajti nezakonito zaposlovanje pomeni izkoriščanje delavcev ob sočasnem odrekanju pravic do zdravstvenega zavarovanja ali pokojnine, izkoriščanje mladoletnikov in celo trgovino z ljudmi. Ta pojav lahko premagamo samo s strogimi pravnimi sankcijami in njihovo nenehno uporabo.

Jean Lambert, v imenu skupine Verts/ALE. – Gospa predsednica, zelo cenimo delo gospoda Fave v Odboru za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve ter gospe Bauer v Odboru za zaposlovanje in socialne zadeve. Menim, da se bomo morali v Parlamentu navaditi na okrepljen postopek sodelovanja o ukrepih, ki dejansko povezujejo zaposlovanje in priseljevanje.

Kot je že bilo povedano, bi naj to bil del skupne politike priseljevanja Evropske unije, ki obravnava dejavnik „potega“ za morebitno delo, pogosto znotraj neformalne ekonomije in med ranljivimi in neorganiziranimi delavci. Vendar pa se lahko uporablja tudi tam, kjer so resnično prosta mesta, ki jih ni mogoče zapolniti iz nacionalnega nabora delovne sile, in kjer države članice ne izdajajo dovolj delovnih dovoljenj ali kjer obstaja škripajoča birokracija, ki se ne more dovolj hitro odzvati na vloge z namenom trga delovne sile. Tu je tudi še vrzel, ki jo moramo zapolniti, glede ljudi, za katere vrnitev v njihovo matično državo ni mogoča – na primer v Zimbabve – in ki se jih pogosto pusti brez pravnih sredstev, kot je to bilo, in morajo zato najti način za preživetje.

Večina držav članic ima teoretično že ukrepe za obravnavanje situacij nezakonitega priseljevanja in mislili bi si, da to kaže očitno zavezo ukrepanju. Toda predlogi Komisije glede inšpekcije v njenem izvirnem dokumentu so resnično razvoedeni in Parlament se je moral boriti, da smo dobili vsaj tisto, kar je trenutno v členu 15. Le upamo lahko, da se te inšpekcije ne bodo spravile samo na majhna podjetja, temveč bodo dejansko preučile tudi nekatera večja podjetja, ki so konec koncev zelo odvisna od ranljivih delavcev. Zato je bilo vprašanje odgovornosti podizvajalca tako zelo pomembno za mnoge izmed nas v tem Parlamentu. Nekateri izmed nas menimo, da nam je ponovno ostala zbledela različica izvirnega predloga Komisije.

Ljudje so omenili vprašanje dovoljenja za prebivanje, kjer lahko države članice odločijo to dati na razpolago v posebno hudih primerih, ko so bile vložene pritožbe. Predpostavljam, da je to korak naprej – vsaj od tam, kjer so bile nekatere države članice.

Eno od vprašanj, ki je skrbelo mnoge od nas, je plačilo – ko ni mogoče določiti trajanja pogodbe o zaposlitvi – in vprašanja glede plačila nacionalnega zavarovanja in davkov, za katere vemo, da se jih mnogim ranljivim delavcem pogosto odtegne od njihove plače, vendar ne nujno tudi preda organom oblasti.

Za mnoge izmed nas je vprašanje plačila za opravljeno delo načelno vprašanje; prav tako gre za to, da so podjetja in gospodarstva imeli korist in da naj to ne bi bil zakonodajni ukrep za kaznovanje nezakonitih priseljencev. Je tudi – če gledate na to kot na del splošne politike – del trajnostnega vračanja, da bodo ljudje dejansko šli nazaj s tistim, kar so zaslužili.

Nimamo zagotovila, da bodo države članice poskrbele za to, da se ljudem plača. Imamo zagotovilo, da so na voljo mehanizmi, da se lahko vloži zahtevke, ne pa, da se bo izplačal denar. Zato ni zagotovila, da se bo izvedlo plačilo. Mnenje nekaterih je, da posamezniki tvegajo in obstaja nevarnost, toda če gledamo vprašanja človekovega dostojanstva in kam to to sodi v splošnih ciljih skupne politike priseljevanja, je to resno vprašanje.

Tako za mojo politično skupino ravnotežje tega predloga ni več jasno niti glede inšpekcij niti glede plačila, druga področja pa so razvoedenela. Ne zdi se nam, da države članice kažejo veliko zavezanosti, in zato tega predloga ne bomo podprli.

Giusto Catania, v imenu skupine GUE/NGL. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, v Evropi je med štiri in pol in osem milijonov nedržavljanov EU z neurejenim statusom – to so številke Komisije.

To je nadvse zanemarljiva številka: samo nekaj več kot 1 % rezidenčnega prebivalstva Evropske unije. To je očitno problem, ki je bil prenapihnen. To so delavci, ki opravljajo koristne storitve, kot so osebne storitve in delo v turistični industriji, in jih je v večini primerov vsrkal trg dela. To so delavci, ki so koristni za naše gospodarstvo, toda izkoriščani delavci – izkoriščani za zmanjšanje stroškov delovne sile in za bogatenje brezobzirnih delodajalcev. To so delavci, ki pogosto opravljajo delo, ki ga državljani EU ne želijo opravljati.

Potrebujemo te ljudi, toda v Evropo so vstopili nezakonito iz enostavnega razloga, da zanje ne obstaja zakonit način vstopa. Enako se je zgodilo veliki večini državljanov, katerih status je sedaj zakonit, vendar so v Evropsko unijo vstopili nezakonito.

Kar je bilo potrebno, je bil drug ukrep: ukrep, ki je uredil status milijonov teh ljudi. Potreben je bil ukrep za njihovo osvoboditev od suženjstva, izsiljevanja in izkoriščanja. Namesto tega imamo direktivo, ki nadaljuje tam, kjer je končala direktiva o vračanju. Najprej smo odločali o postopku izгона; danes odločamo o morebitnem področju zaježitve izгона in celo navajamo, kdo bo plačal za izgon. S to direktivo izkoriščani plačajo več kot izkoriščevalci. Žal ni določbe za splošno ureditev položaja, niti za tiste, ki prijavijo lastni status ali svoje izkoriščevalce ali kaznivo dejanje, ki se izvaja. Gredo naravnost od izkoriščanja pri nezakonitem delu do izгона.

Potrebovali smo nekaj drugega. Potrebovali smo ukrep, ki spodbuja zakonitost, in ne kriminalizacije tistih, ki so tu trenutno nezakonito. Potrebovali smo ukrep za zaježitev ksenofobije. Včeraj je italijanski minister za notranje zadeve izrecno povedal: „Do nezakonitih priseljencev moramo biti strogi“; z drugimi besedami, strogi moramo biti z ranljivimi. Menim, da s to direktivo hranimo to vrsto ksenofobnega vedenja.

Mi v Evropski uniji potrebujemo priseljence – tudi Komisija pravi tako: 50 milijonov do leta 2060 – ker smo sredi demografske krize, vendar ne delamo nič, da bi jim pomagali vstopiti. Namesto tega usklajujemo sistem izгона in danes odločamo o izgonu tistih, ki so tu nezakonito, čeprav so ti morebiti delavci, ki jih je vsrkal evropski trg dela.

Mislim, da bodo učinki te direktive pogubni, ker bodo priseljenci in trg dela šli še bolj v ilegalo in se bodo povečala izkoriščevalska kazniva dejanja brezobzirnih šefov.

Nigel Farage, v imenu skupine IND/DEM. – Gospa predsednica, nezakonito priseljevanje je problem, ki ga še poslabšuje prosti pretok ljudi. Vendar pa trenutni val vznemirjenja, ki se hitro širi po Britaniji, seveda povzročajo zakonito priseljevanje in lastna pravila Evropske unije.

20 let so britanski sindikati, ki jih je zavedel Jacques Delors, mislili, da je Evropska unija v njihovem interesu. Zdaj so razumejo in so dojeli, da britanska vlada ni zmožna postaviti britanskih interesov na prvo mesto.

Bojim se, da se bo še poslabšalo. Ko se lotimo projektov z ogromnimi javnimi izdatki, kot so olimpijske igre ali gradnja socialnih stanovanj, to prinese koristi tisočem evropskih delavcev. Medtem ko smo v EU, ni mogoče zagotoviti britanskih delovnih mest za britanske delavce. pričakovati, da bodo britanski davkoplačevalci financirali tuje delavce, je čisto odkrito nesprejemljivo.

Toda vlada je odločna in pravi, da je Evropska unija nekaj čudovitega. Ni presenetljivo, kajne? Lord Mandelson še vedno letno dobiva od Evropske komisije 78 000 GBP in bo seveda glede na to dobil ustrezno pokojnino v samo nekaj letih – navzkrižje interesov, če sem sploh kdaj kakšnega videl.

Velika skrb je zdaj, ali bo to koristilo ksenofobični skrajni desnici. Tudi tega ne želimo. Mi v UKIP bomo britanskim ljudem predstavili nerasistično agendo na evropskih volitvah in povedali, da je čas, da se britanske interese postavi na prvo mesto. Nismo protekcionisti, vendar hočemo dobro skupno zdravo pamet. Nadzirati hočemo svoje meje in odločati, kdo živi, dela in se naseli v naši državi.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Gospa predsednica, po vsem svetu je upanje na dobro plačano delo zelo privlačno. Še posebno v težkih gospodarskih časih začne siva ekonomija rasti, kar seveda povzroči, da mnogo ljudi tvega svoje življenje v iskanju obljubljenе dežele. Pomembno je, da jasno povemo, da se nezakonitega zaposlovanja ne bo več dopuščalo.

Vendar pa nedavno poročilo o temeljnih človekovih pravicah v zvezi s tem predstavlja nekaj problemov. Poročilo navaja, da se bo kršitve vstopnih zahtev EU nagradilo, ker bodo imeli priseljenci večjo zaščito kot evropsko prebivalstvo, katerega identiteto in složnost družbe ogroža masovno priseljevanje. Nezakonito priseljevanje bo trivializirano, če bomo v prihodnje vsakega nezakonitega priseljenca videli samo kot osebo brez veljavnega delovnega dovoljenja.

Toda ne smemo pozabiti, da bo treba priseljence brez dovoljenja za prebivanje na koncu izgnati. Pomembno je, da končamo s spodbudami, kot so masovna legalizacija in možnost zaposlitve. Poleg tega se moramo z matičnimi državami pogajati za učinkovite sporazume o izgonu. Razširiti je treba tudi organizacijo za zunanje meje Frontex, da se jo lahko učinkovito razporedi.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Trenutna direktiva pomaga okrepiti skupno politiko o nezakonitih priseljencih in je prvi korak k boju proti nezakonitemu zaposlovanju z denarnimi kaznimi za delodajalce. Toda spomniti vas moram, da imajo vse države članice nacionalno zakonodajo, ki ureja nezakonito delo in utajo davkov in dajatev. Uporaba teh zakonov prav tako pomaga ugotoviti zaposlovanje nezakonitih priseljencev.

Zato menim, da je pomembno, da imamo primerne predpise, toda še bolj pomembno je, da države članice zagotovijo, da se te predpise strogo uporablja. Pozdravljam določbe v končnem besedilu o sankcijah, ki so sorazmerne s številom nezakonito zaposlenih, prav tako pa sankcije o manjših globah, če je delodajalec fizična oseba in delavec nudi osebne storitve ali pomoč v gospodinjstvu in se delovnih pogojev ne smatra za izkoriščevalske.

Posledica pogajanj med Evropskim parlamentom in Svetom je razjasnitev pojma podizvajalec, ki je lahko odgovoren, in določitev zneska plačil za nazaj, ki jih mora izvesti delodajalec. Trdno verjamem, da bo uporaba te direktive izboljšala situacijo v smislu upoštevanja preferenc Skupnosti ob dodeljevanju delovnih mest.

Prav tako menim, da bi morala biti uporaba te direktive dodatni razlog za države članice, da umaknejo omejitve trga dela, ki veljajo za evropske državljane, glede na dejstvo, da bo omejitev možnosti zaposlovanja nezakonitih priseljencev ustvarila nove možnosti, da EU zaposli svoje državljane.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Začeti bi želela z zahvalo Claudiu in vsem drugim, ki so omogočili to poročilo. V predhodnih razpravah o politiki azila, beguncev in priseljavanja smo se osredotočili predvsem na tiste, ki tu prebivajo nezakonito, na tiste, ki so dobro izobraženi in jim je dovoljeno priti sem, ali na ljudi, ki so preprosto revni in želijo preživeti svojo družino in hočejo imeti možnost priti sem.

Zdaj odgovornost pripisujemo delodajalcem, ki zaposlujejo ljudi brez dokumentov. Tu ne bi prebivalo toliko ljudi brez dokumentov, če ne bi vedno imeli neodgovornih delodajalcev, ki plačajo in jih izkoriščajo. Zdi se mi povsem pravilno, da za delodajalce uvedemo sankcije in zahtevo po informacijah, in če je kak delodajalec nekoga izkoriščal, bi moral plačati odškodnino tudi po tem, ko je ta oseba odšla domov.

Vendar pa obstaja predlog, proti kateremu bi glasovala, če ne bi glasovali v odboru, in sicer, da večina uvaja manj stroga pravila za zaposlovanje na domu. Zame je to vprašanje enakosti, saj so bile večinoma ženske tiste, ki so delale na domu za nizke plače. Za to skupino je bilo tudi težje kot za tiste na delovnih mestih z več zaposlenimi, toda vidim, da je to prvi korak.

Žal sem danes v poročilih slišala, da ima švedska konzervativna vlada negativno stališče do poročila, ki je namenjeno podpori odgovornih podjetij in kriminalizaciji neodgovornih podjetij, ki izkoriščajo delavce brez dokumentov.

Nazadnje sem tudi zaskrbljena glede mnenj, ki smo jih glede poročila prejeli od sindikatov. Upam, da nam bo uspelo rešiti ta vprašanja pred sprejetjem odločitve. Za vse delodajalce morajo veljati enaka pravila, kot so deljena odgovornost v zvezi s pogodbami o delu, drugače bomo vključili vrzeli in spodbudili goljufanje.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Gospa predsednica, najboljši način za varovanje nadzirane oblike priseljavanja, ki jo naša družba lahko obvladuje – obvladljiva tako v gospodarskem in socialnem smislu –, je tudi boj proti nezakonitemu zaposlovanju.

To ne pomeni, da se moramo boriti proti samim nezakonitim priseljencem, saj ima vsak od njih svojo zgodbo, temveč proti pojavu nezakonitega priseljavanja kot edinemu načinu za upravičenje in resnično sistematizacijo nadzorovanega priseljavanja, še zlasti v današnjem svetu.

Seveda bi morali to storiti ne samo prek tistih, ki iščejo delo, ampak tudi prek tistih, ki ga ponujajo. Proti nezakonitemu priseljavanju se ne moremo boriti samo na podzemnih postajah v Londonu ali Madridu, ampak je ta boj treba izvajati tudi v oddelkih za človeške vire tistih mnogih podjetij, ki zaposlujejo nezakonite delavce, da bi jih izkoriščala in jim odrekla njihove pravice.

To je torej naš razlog, da resnično pozdravljamo to direktivo. To je direktiva, ki daje kontekst odgovornostim delodajalcev in določa sankcije za delodajalce, ki delavce brez pravic izkoriščajo za svoje lastne koristi.

To je dobro uravnotežena direktiva. Poročevalcu je treba čestitati za dosego poštenega kompromisa in dobrega ravnotežja v tej zadevi.

Poudariti bi želel tiste člene, ki ščitijo pravice delavcev, ki so bili izkoriščani. Varujejo delavce, tako da lahko prijavijo situacijo, v kateri so se znašli. Ščitijo jih z zagotavljanjem, da lahko zahtevajo nazaj, kar so zaslužili,

ne da bi bila seveda posledica tega pravica, da ostanejo. Vendar pa bo kakršno koli delo, ki je bilo opravljeno nezakonito, brez nacionalnega zavarovanja in brez plačila, seveda plačano ne glede na status zaposlitve delavca, ki je delal nezakonito.

Sankcije so vsekakor primerne in sorazmerne. Sporazum o podizvajanju, ki ga je v svojem govoru že omenil poročevalec, je zelo pomemben. Je zelo pomemben v praksi, in to je tisto, o čemer govorimo.

Za konec naj omenim samo še nekaj: menim, da je 24-mesečno obdobje prenosa za to direktivo pretirano. Zavedam se, da tega ni mogoče spremeniti, toda 24 mesecev je predolgo in to obdobje je treba skrajšati, če je to mogoče.

PRESEDSTVO: GOSPA MORGANTINI

podpredsednica

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gospa predsednica, zaradi zaposlovanja državljanov tretjih držav, ki v Evropski uniji prebivajo nezakonito, je poštena konkurenca nemogoča, prav tako pa zadevnim zaposlenim odreka pravo zaščito.

Predvsem mislim na varne delovne pogoje in socialno zaščito v primeru nezgode pri delu. Število nezakonitih priseljencev v EU se ocenjuje na 4,5 do 8 milijonov ljudi, delajo pa predvsem v gradbeništvu, kmetijstvu, turizmu, hotelskem in storitvenem sektorju. Prihaja do primerov suženjskega dela pod pogoji izkoriščanja in dela otrok. Nezakonito zaposlovanje ima pomembno vlogo pri zmanjševanju standardov za zaposlovanje.

Zato je tako pomembna pravica sindikatov, da zastopajo interese teh delavcev. Delodajalec je tisti, ki se odloči sprejeti osebo, ki prebiva nezakonito, in tako je delodajalec tisti, ki mora biti kaznovan za kršitev zakona. V boju proti vsem vidikom nezakonitega zaposlovanja je potrebno usklajeno ukrepanje vseh držav EU.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – Gospa predsednica, obstaja nujna potreba po zaščiti delavcev pred izkoriščanjem v teh časih gospodarskih pretresov, in dejstvo, da je treba zagotoviti, da se pogoji evropskih delavcev ne bodo sistematično slabšali zaradi izkoriščanja ranljivih priseljenjskih delavcev, je neizpodbitno. Za to so seveda odgovorni vlade in organi držav članic.

Medtem ko morajo države članice ukrepati glede ureditve priseljevanja, obžalujem, da je pravna podlaga za ta predlog boj proti nezakonitemu priseljevanju. Resnični boj je proti goljufivim izkoriščevalskim delodajalcem in zdaj potrebujemo agendo, ki je za delavce, ne proti priseljencem.

Politična in gospodarska prednostna naloga mora biti zaustavitev izkoriščanja nezakonitih priseljencev, kaznovanje goljufivih delodajalcev, ne pa, da iz delavcev, priseljencev ali drugih delamo grešne kozle ali jih kriminaliziramo. Uporaba kazenskih sankcij v tem predlogu ne bi smela biti v pristojnosti EU, in tisti, ki dokazujejo, da je izgon priseljenjskih delavcev rešitev problema, so zavedeni. Ta direktiva nima pravega ravnotežja.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Že dve leti je tega, kar je komisar Frattini razkril načrte za boj proti nezakoniti delovni sili, ki zagotavlja nenehen tok nezakonitih priseljencev, ki vstopajo v Evropsko unijo, da bi delali. Ta situacija je sramotna in jo je treba ustaviti.

Gospa predsednica, oprostite, vendar se ne strinjam s poročevalcem o vprašanju, ali bi se morala Evropska unija vključiti v kazensko pravo. Ne odobravam vključitve kazenskega prava v pristojnost Evrope. Namesto tega je tu potreben odprt način usklajevanja. Zato sem navdušen nad dejstvom, da je spremenjeni kompromisni predlog previden glede uporabe kazenskega prava. Finančne kazni so zadostna spodbuda za pazljivost pri izbiri zaposlenih. Upam, da bodo inšpekcije podjetij države članice spodbudile k sklicevanju na kazensko pravo.

Philip Claeys (NI). – (NL) Pozdraviti moramo uvedbo direktive, ki bo kaznovala delodajalce nezakonitih priseljencev. Z dobrim razlogom je navedeno, da je možnost dela v Evropski uniji privlačen dejavnik za nezakonito priseljevanje. Vendar pa moramo biti dosledni in se spopasti tudi z drugimi dejavniki, ki privlačijo priseljence. Najpomembnejši izmed teh dejavnikov je nekaznovanje tujcev, ki nezakonito pridejo v Evropo. Dejansko obstajajo države članice, ki nagrajujejo nezakonite priseljence, s čimer so mišljene masovne ureditve statusa med drugimi v Španiji, Italiji in Belgiji.

Potem je tu še hinavščina tako imenovanih posameznih ureditev statusa iz humanitarnih razlogov. Lansko leto jih ni bilo nič manj kot 12 000 v tako majhni državi, kot je Belgija. Nezakonite priseljence je treba izgnati, ne urediti jim status, saj vsak nezakoniti priseljenec z urejenim statusom pritegne množico novih priseljencev. Vsaka država članica, ki jim uredi status, to naredi v imenu drugih držav članic. Zato ni dovolj spopasti se z delodajalci. Obravnavati moramo nezakonito priseljevanje v vsem njegovem kontekstu.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Gospa predsednica, gospod Barrot, gospe in gospodje, med tem plenarnim zasedanjem smo sprejeli številne ukrepe, namenjene izoblikovanju skladne in celovite politike priseljevanja. Ta skupna politika mora najprej vključiti pravne kanale za priseljevanje in tudi vključevanje teh priseljencev v družbe gostiteljice. V ta namen smo pred dvema mesecema sprejeli direktivo o modri karti in direktivo o enotnem postopku obravnavanja vloge za enotno dovoljenje za državljane tretjih držav, da lahko prebivajo in delajo v EU.

Sočasno se moramo učinkoviteje boriti proti nezakonitemu priseljevanju in vsem oblikam kriminalitete, ki so povezane z njim. Ta pobuda si prizadeva boriti se proti dejavnikom „potega“ nezakonitega priseljevanja v evropsko območje in končati izkoriščanje nezakonitih delavcev. Pomembno je, da tisti, ki poskušajo za vsako ceno vstopiti v evropsko območje – pri čemer včasih plačajo z lastnim življenjem –, razumejo, da obstaja samo ena možna pot: zakonito priseljevanje z vsemi svojimi pripadajočimi pravicami in možnostmi. Ocenjuje se, da je v Evropski uniji med 5 in 8 milijonov nezakonitih priseljencev; veliko število jih opravlja nizko kvalificirana, precej slabo plačana dela in so v nekaterih primerih hudo izkoriščani. Čestitam poročevalcu, gospodu Favi, in posebno moji kolegici, gospe Bauer, za njuno delo in doseženi kompromis.

Zato se strinjam z bojem proti nezakonitemu delu v vsej Evropski uniji. Namen te direktive je zagotoviti, da lahko vse države članice uvedejo podobne sankcije za zaposlovanje nezakonitih priseljencev in jih učinkovito izvršujejo. Mogoče bo naložiti tri vrste sankcij: finančne, upravne in kazenske, odvisno od resnosti kršitve. Obstajala bo tudi zahteva za delodajalce, da sprejmejo preprečevalne ukrepe in preverijo priseljski status teh posameznikov, da bi se izognili zaposlovanju delavcev, ki so v Uniji nezakonito.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Gospa predsednica, najprej bi želel čestitati mojemu kolegu, Claudiu Favi, za to poročilo in za dejstvo, da je bil na srečanju treh strani dosežen sporazum. Seveda je vedno mogoče zahtevati več in doseči več. Vendar pa dejstvo, da je bilo v Evropski uniji končno priznано, da je treba ujetim nezakonitim priseljencem prav tako podeliti pravice in jih je treba ščititi pred izkoriščanjem, predstavlja pomemben korak naprej.

Seveda mora to biti del splošne politike o migraciji in priseljevanju. Temu nihče ne oporeka. Vendar pa ne razumem ene stvari. Medtem ko Zeleni – Jean Lambert ni več tu – ali tisti na levi iz tako imenovane komunistične strani, kot je Giusto Catania, trdijo, da to ne deluje, da spet nismo dosegli ničesar, da ne more nič pomagati, bi želel povedati, da ne pomaga, da ljudem, ki živijo v tem težkem položaju, obljubimo obrok s štirimi hodi in jim potem ne moremo dati njihovega vsakdanjega kruha. To je strahopetno in ne pomaga. Vprašati se moram, kaj Zeleni resnično želijo, če vedno glasujejo proti ukrepom, ki bi izboljšali položaj ljudi. Temu smo bili priča v primeru mnogih poročil in ukrepov.

Poleg tega nacionalnim državam nič ne preprečuje, da bi vzpostavile ustrezne nadzore, naložile globe in podjetjem, ki zaposlujejo nezakonite priseljence, onemogočile dostop do subvencij ter nacionalnih sredstev in sredstev EU.

Rad bi videl uporabo enako strogega pristopa, ki ga države članice včasih uporabljajo v primeru nezakonitih priseljencev, za tiste, ki se izogibajo davkom, in tiste, ki delajo na črnem trgu. Seveda se moramo z našimi kolegi v nacionalnih parlamentih pogovoriti o tem in jih spodbuditi, da zahtevajo, da se nezakonitim priseljencem podeli pravice, o katerih smo odločali tu. Seveda smo lahko prepričani v nekaj. Če je nekdo zaposlen nezakonito, ker ne more več preživeti v svoji državi, nima možnosti iti na policijo in povedati, da je izkoriščen. Na enak način ženska, ki je bila posiljena, ne more prijaviti zločina. Oba vesta, da bosta, če se obrneta na organe oblasti, izgnana.

Zato bomo glasovali za to poročilo. Predstavlja prvi korak v pravo smer.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Gospa predsednica, podpredsednik Komisije, menim, da je to, kar je povedal gospod Kreissl-Dörfler, pravilno. Gospodu Favi bi se želel zahvaliti za njegovo poročilo in izjemno delo, ki ga je opravil.

Poročilo pojasnjuje, da je treba obe strani, vpleteni v nezakonito priseljevanje, imeti za enako odgovorni, kar bo ustvarilo pravno ravnotežje. Nezakonito zaposlovanje je treba kaznovati in prepovedati v vseh državah članicah.

Delodajalci morajo biti odgovorni za vzdrževanje te prepovedi, vendar pa je tudi delo zadevnih organov, da nadzorujejo upoštevanje prepovedi in naložijo kazni. Najpomembnejše vprašanje je zaščita ljudi v teh delovnih razmerjih pred izkoriščanjem.

Uvedba pravnih kazni vsekakor predstavlja korak naprej. Vendar morajo organi oblasti vzpostaviti več kontrol in preganjati tiste, ki so osumljeni storitve kaznivega dejanja. Poročilo je kompromis med Svetom in Evropskim parlamentom in določa minimalne standarde.

Vendar pa možnost, da države članice poostrijo ali ublažijo zahteve, ni spodbudna. Naredili smo prvi korak naprej. Zdaj bi morali preostanek poti prehoditi skupaj. Menim, da lahko vsaj v svojem imenu in v imenu delov moje skupine, če ne za večino, rečem, da lahko to poročilo podpremo z mirno vestjo.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Gospa predsednica, direktiva, ki jo preučujemo, zadeva enega od najosnovnejših vidikov razvoja in gospodarske trajnosti v naših državah. Zadeva nezakonito zaposlovanje, ki pogosto vodi k znižanju plač in zmanjšanju javnih prihodkov, z vsemi spremljevalnimi težavami zagotavljanja dajatev, in zmanjšanje delovanja socialne države. Zaposlene prikrajša za dostop do socialnega zavarovanja in drugih zavarovanj, pokojnine in celo organov, pristojnih za zaščito pogojev, ki so uveljavljeni na njihovem delovnem mestu.

Žal priseljevanje tvori del trenutnega sistema, posledica česar je globalna gospodarska kriza, ki se jo moramo lotiti s sredstvi, ki bodo pomagala ščititi ne samo terapevtske, temveč tudi resnično popravne ukrepe, ki bodo dolgoročno ščitili blaginjo. Menim, da boja proti nezakonitemu zaposlovanju kot takšnega ni mogoče preučiti postopoma. Ukrepi, predlagani za zaščito človeškega pristopa k priseljencem, nas ne zadovoljijo. Poskrbimo, da se ne bodo spremenili v podvojevanje vprašanj.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Gospa predsednica, poročevalec Claudio Fava in poročevalci v senci si resnično zaslužijo naše iskrene čestitke. Uspelo jim je doseči izjemen kompromis s Svetom, seveda s pomočjo podpredsednika gospoda Barrota, ki mu prav tako čestitam. Končno je direktiva, ki delodajalcem nezakonitih priseljencev nalaga sankcije, napredovala do stopnje končne potrditve. Menim, da bo direktiva, kot je formulirana zdaj, učinkovito služila cilju boja proti zaposlovanju nezakonitih priseljencev. To je prvič, da je Evropska unija svojo pozornost usmerila v pravo smer k ljudem, ki izkoriščajo nezakonite priseljence, k delodajalcem, ki kršijo zakon. Končno je zaposlovanje nezakonitih priseljencev kriminalizirano. Kazenske in druge sankcije, predvidene v direktivi, bodo, v to sem prepričan, odvrtačno svarilo, ki bo pomagalo omejiti in preprečiti nesprejemljivo izkoriščanje nezakonitih priseljencev. Direktiva predvideva mnogovrstne, uravnotežene in realistične sankcije. Prepričan sem, da se bodo izkazale za učinkovite. Kljub dejstvu, da direktiva nezakonite priseljence obravnava kot žrtve in jih ščiti, so tudi oni dobili odvrtačno sporočilo, da ne bo več mogoče enostavno najti zaposlitve in jih posledično ne bo privlačilo dobiti dela niti pod neugodnimi pogoji. Vendar pa je treba posebno skrb posvetiti tistim nezakonitim priseljencem, ki so že v Evropski uniji. V moji državi, Cipru, kjer je nezakonito priseljevanje velik problem, je bilo nezakonito zaposlovanje kriminalizirano že pred časom. Seveda to ni izbrisalo nezakonitega zaposlovanja, vendar pa ga je zmanjšalo. Vendar pa se bo z mnogovrstnimi sankcijami, ki jih predvideva direktiva, in z uvedbo sistema inšpekcij, problem zaposlovanja nezakonitih priseljencev in nezakonitega priseljevanja na splošno zagotovo omilil.

Catherine Boursier (PSE). – (FR) Gospa predsednica, gospe in gospodje, želela bi se zahvaliti gospodu Favi za izjemno delo, ki ga je opravil v zadnjih nekaj mesecih, da je sestavil to uravnoteženo poročilo.

To ni bila lahka naloga, pot pa je bila posejana s pastmi. Toda menim, da so rezultati zelo pozitivni in omenila bom predvsem tri točke.

Sankcija tu velja za delodajalca, ki krši, medtem ko se priseljenca smatra za žrtev. Poleg finančnih kazni so za ponavljalce kaznivih dejanj, trgovino z ljudmi ali izkoriščanje mladoletnikov priporočene kazenske sankcije. Menim, da so kazenske sankcije bistvene, in menim tudi, da je na nas, da zagotovimo izvajanje rednih preverjanj, da bi bila ta direktiva učinkovita.

Druga pozitivna točka, ki jo je treba omeniti, je avtomatično plačilo neporavnanih plač delavcem. Nazadnje, združenja in sindikati se zavzemajo za obrambo interesov delavcev, ki v državi živijo nezakonito, da lahko ti prijavijo nepoštenega delodajalca brez strahu pred posledičnim pregonom.

Seveda bi lahko, kot pri mnogih drugih besedilih, šli še dlje, toda ali lahko prevzamemo tveganje ogrožanja kompromisnega položaja, če bo to besedilo že omogočilo velik napredek v zaščiti delavcev in njihovega dostojanstva?

Podpirati moramo uravnoteženo stališče vprašanja priseljevanja in prepoznati, da je priseljevanje v zvezi z delom več kot potrebno in bo v prihodnosti glede na demografske napovedi še bolj.

V tem kontekstu je torej nujno navesti, da je model, ki ga želimo, takšen, v katerem se priseljske delavce obravnava kot polnopravne delavce, ki uživajo enake pravice kot delavci iz držav članic.

Zato moramo braniti te pravice in zato menim, da moramo podpreti to poročilo, ker je odločilen korak v uvedbi minimalnih standardov in v boju proti nezakonitemu delu in izkoriščanju priseljskih delavcev.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Vemo, da se znotraj meja EU skriva vedno več ljudi. Vemo, da bo v bližnji prihodnosti EU potrebovala naraščajoče število priseljskih delavcev. Vemo tudi, da vsak teden na tisoče ljudi poskuša najti boljše življenje v Evropi. Mnogi od njih umrejo na poti na našo celino. Vemo, da je mnogo ljudi brez dokumentov izkoriščanih in živijo v bednih pogojih. To ni vredno Evropske unije. Univerzalne vrednote, ki bi jih EU rada razširila po vsem svetu, vključujejo pravico vsake osebe do dostojanstvenega življenja. Tu je sramoten paradoks.

Dejstvo, da bo EU imela skupno politiko azila in priseljevanja je razumna, toda to ne sme pomeniti, da bi morale določati tiste države, ki hočejo zavzeti ostrejša stališča in na različne načine ujeti ljudi. To bo zmanjšalo možnost za dostojno življenje v Evropi. Hkrati pa je pomembno, da nepošteni delodajalci, ki izkoriščajo ljudi v ranljivem položaju, vedo, da se lahko kazni in sankcije naloži kjer koli v EU.

Priznam, da je poročilo težko dejanje uravnoteženja in lahko se strinjam z razlago gospoda Catanie glede njegovega pridržka. Vendar pa je kompromis korak v pravo smer, čeprav imam določeno mnenje na primer o obsegu obveznega poročanja delodajalca.

Gospa Segelström bi želel povedati, da na Švedskem nimamo konzervativne vlade. Imamo štiristrankarsko vlado z močnimi liberalnimi elementi.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Poročilo gospoda Fave v priseljsko zakonodajo uvaja napredek in humanizacijo. Daje nam moralno zagotovilo, ki smo si ga bili dolžni že od direktive o vračanju. Splošna prepoved zaposlovanja nezakonitih priseljencev ne samo odpravlja prevladujoče nezakonito priseljevanje, ampak predvsem odpravlja potencial za izkoriščanje in izkoriščanje človeške bede, ki na splošno potekata pri delu takšne vrste.

Prva bistvena točka poročila gospoda Fave je, da izpodbija filozofijo nezakonitega priseljevanja, ki se zadovolji z enostavnim, vendar nesprejemljivim obsojanjem priseljencev, namesto da bi se vzpostavil sistematičen odziv, po katerem sta država in delodajalec enako odgovorna. Doslej je bil glavni neuspeh politik priseljevanja pomanjkanje poštenega odziva na grozen položaj nezakonitih priseljencev, ko je na njih padla teža pravnega sistema in so imeli status krivca namesto žrtve.

Druga bistvena točka glede poročila je, da na evropsko javno prizorišče uvaja etiko deljene odgovornosti med državo in podjetji. Obveznost delodajalcev, da izvajajo predhodni nadzor s preverjanjem statusa prebivanja delavcev, je koristna, saj dodeljuje pristojnost zasebnemu sektorju; nekaj, česar Evropska unija ni pogosto poskusila. Pozdravljamo to pristojnost, saj obramba zakonitosti in javne etike ni samo stvar države, temveč vseh. Poročilo torej utira pot novi politični metodi, čemur bi morala slediti druga poročila.

Tretja točka – in naključno najbolj bistvena – je ključna ločitev obveznosti plačila od problema zakonitosti prebivanja. Predstavlja enostavno priznanje univerzalne moralne smernice, ki navaja, da ima človečnost prednost pred pravili pravnega sistema in je pomembnejša od njih.

Zatorej čestitke gospodu Favi.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Gospa predsednica, najprej bi se rad zahvalil našemu poročevalcu, gospodu Favi, za njegovo trdo delo pri doseganju splošnega stališča s Svetom; rezultat vključuje mnogo izboljšav, ki jih je predlagal naš Parlament.

S to direktivo ponovno kažemo našo zavezanost razvoju skupne politike priseljevanja, ki temelji na globalnem pristopu. Cilj te direktive je jasen: boj proti mafijskim skupinam, kaznovanje brezvestnih delodajalcev in zaščita izkoriščanih priseljencev, ki nimajo nobene oblike socialne zaščite.

Videti hočemo izginotje plač, ki ne zadostujejo za življenje in ki so krivične do priseljencev in izkrivljajo povprečne plače, predvsem v sektorjih, kot so gradbeništvo, gospodinjske storitve in hotelska industrija.

Ti ukrepi zahtevajo precejšen pogum in precejšno politično voljo, saj je v neformalni ekonomiji vloženih veliko interesov in kroži veliko denarja. Zlasti v težkih časih je še bolj pomembno kot kdaj koli, da migracijske tokove obvladujemo pametno in velikodušno, toda odgovorno.

Lahko bi bilo podleči skušnjavi, da si ne prizadevamo imeti neformalne ekonomije pod nadzorom. Ne moremo pogledati stran in pustiti okoli 8 milijonov nezakonitih priseljencev nezaščitenih pred delovnimi pogoji, ki mejijo na suženjstvo.

Gospe in gospodje, če želimo, da bo ta direktiva učinkovita, morajo biti stroge inšpekcije in gospodarske sankcije, vključno s kazenskimi sankcijami v najresnejših primerih, ki bodo delovali kot svarilo za delodajalce.

Na ta način bomo uspeli skriti trg neformalne ekonomije in zaključiti spodbudo za priseljevanje, ki izvira iz možnosti za nezakonito delo. Jasno mora biti, da je zakonito delo edini način dela v Evropi. Iz tega razloga želimo nadaljevati z globalnim pristopom in, komisar, gospod Barrot, Komisijo pozivamo, da čim prej uvede nove „modre karte“ za vse druge kategorije zaposlovanja.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Posledica enostavnega dostopa do nezakonitega dela je, da je v Evropski uniji nekaj milijonov nezakonitih priseljencev. Nezakonito zaposlovanje, pogosto pod pogoji izkoriščanja, vodi k zmanjšanju ravni plač v zadevnem sektorju in ogroža konkurenco med podjetji. Poleg tega neregistrirani delavci nimajo ugodnosti zdravstvenega zavarovanja ali pokojninskih pravic. Zaradi tega je nujno vzpostaviti mehanizme, ki bodo izkoriščanim delavcem omogočili vlaganje pritožb proti njihovim delodajalcem osebno ali preko agencije tretje strani.

Vašo pozornost bi obrnil tudi k dejstvu, da bi morala direktiva v svojem področju uporabe vključevati tudi delavce, ki zakonito prebivajo v EU, predvsem državljane držav članic, ki so pristopile k EU leta 2004 in leta 2007 in ki so še vedno predmet prehodnih določb, ki omejujejo njihov dostop do zakonitega dela.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Gospa predsednica, gospod podpredsednik Komisije, današnji predlog predstavlja del celovitega poskusa najti rešitev za politiko priseljevanja v Evropski uniji, ki seveda daje vtis nepoštenosti, kar moramo sprejeti. Nepoštenost zato, ker poskušamo popraviti določene vidike te politike z modro karto, z odločitvijo odstranitve nezakonitih delavcev, z današnjo odločitvijo, da kaznujemo delodajalce nezakonitih priseljencev, toda to so samo nekateri vidiki problema, ki ga poskušamo popraviti.

Vsekakor ne moremo razumeti, kako lahko nezakoniti delavec sprejme delo in je oseba, ki ga sprejme, da bi pokrila njegove stroške prebivanja in preživetja, na koncu kaznovana. To je logično protislovje, ki ga moramo zaobseči s pogoji dostojnega dela. Zakonodaja vseh 27 držav članic prepoveduje nezakonito in neprijavljeno delo, posebno z dvojno absurdnostjo, ki jo imamo tu, z nezakonitim vstopom v državo članico in nezakonitim delom. Problem je torej zapleten in doseženi kompromis ima seveda veliko vrzeli. Ena izmed teh vrzeli je glede zaposlenih, ki jih uporabljajo predvsem ljudje, recimo temu iz dobrodelnih namenov, in seveda opravljajo delo, vendar hkrati najdejo način življenja. Kaj se bo zgodilo z njimi? Kako bodo do konca življenja živeli v okviru svoje prisiljene nezakonitosti, glede na to, da sosednje države niso sprejele vračanja priseljencev?

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Gospa predsednica, komisar, gospe in gospodje, kot dobro vemo v tem Parlamentu, je treba kompromise analizirati tako, da ločimo argumente za in proti in dosežemo celovito oceno, ki upošteva omejitve in zakonodajni in politični kontekst.

V zvezi s področjem zaposlovanja, pomembnim elementom v direktivi, ki bo jutri dan na glasovanje, je naša ocena glede mnogih vidikov pozitivna. Nekatere pozitivne točke vključujejo uvedbo opredelitve plačila, ki omogoča primerjavo z zakonitimi delovnimi razmerji; zmanjšanje postopkovnih bremen sankcij za delovno gospodinjstvo in negi; in povezovanje in krepitev določb Skupnosti, ki ščitijo žrtve trgovine z ljudmi in izkoriščanja, predvsem mladoletne. Prav tako je pomembno, da se določbe o podizvajanju je jemlje kot precedens.

Ostaja nekaj dvomov glede odgovornosti v verigi delodajalcev in glede težav, s katerimi se soočajo delavci pri prejemanju neizplačanih plačil pred odhodom iz države. Vprašanja ni povsem nejasno, toda ker je direktiva tesno povezana z direktivo o vračanju, ima zvezane roke glede situacije nezakonitih delavcev in delodajalcev, ki niso mogli najti zakonitih poti za zaposlovanje.

Kljub temu, da poudarjam nekaj tveganj, se moje prepričanje, da se bomo odločili sprejeti ta dokument v prvem branju, ni zmanjšalo: tveganje, da bo delo Parlamenta še naprej pod pritiskom nacionalnih vlad, in tveganje, da bomo krepili evropski obraz „zlobne mačeha“.

Patrick Gaubert (PPE-DE). – (FR) Gospa predsednica, ta osnutek direktive je ključnega pomena v boju proti nezakonitemu priseljevanju in je bil bistven za uvedbo skupne politike priseljevanja. Vsi se zavedamo, da je neprijavljeno delo glavna privlačnost za tisoče moških in žensk, ki vsak dan prečkajo naše meje v iskanju dostojnega dela in načina, da prehranijo svoje družine.

V resnici pogosto najdejo delodajalce, ki njihovo ranljivo situacijo in nepoznavanje pravic izkoristijo za to, da jih izkoriščajo in uporabljajo kot ceneno delovno silo. To poznamo kot moderno suženjstvo.

Ne smemo skrivati dejstva, da ta pojav vključuje tudi posameznike, pa naj bodo evropski državljani ali ljudje iz tretjih držav, ki delajo in prebivajo normalno, toda ne sodijo v področje uporabe te direktive, saj tvori del okvira za boj proti nezakonitemu priseljevanju.

Ne gre za kazanje s prstom na moške in ženske, ki so pogosto poštene, toda žrtve sleparskih mrež ali delodajalcev. Cilj tega besedila mora biti prav tako zaščita teh ranljivih ljudi in zagotavljanje, da se spoštuje njihove najosnovnejše, najbolj temeljne pravice; točno to je izražen cilj in prizadevanje doseženega kompromisa.

Ne smemo misliti, da so vsi delodajalci enaki, in seveda ne smemo nekoga, ki v dobri veri zaposli osebo, ki ji verjame, da dela in prebiva zakonito, obravnavati na enak način kot tiste, ki izkoriščajo položaj teh ljudi.

Biti moramo odločni, da pošljemo jasno sporočilo. Potrebujemo pogumne določbe, ki se jih vestno uporablja. Sprejetje tega besedila bo vsekakor dalo dva jasna znaka. Prvi je znak delodajalcem, da se jim pove, da ne bodo mogli nadaljevati z zlorabljanjem te ranljive delovne sile in se jih bo zato resnično odvrnilo od tega, da zaposlijo nezakonitega priseljence. Drugi znak je znak tistim tisočem morebitnih prihodnjih nezakonitih priseljencev, ki jih bodo odvrnili strogi pogoji zaposlovanja v Evropi.

Zahvaljujem se vsem poročevalcem v senci in poročevalcu, in kot mnogi upam, da se bo kmalu začel izvajati za boj proti nezakonitemu priseljevanju in bo zato spodbujanje priseljevanja...

(Predsednica je prekinila govornika)

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Gospa predsednica, začeti bi želela s čestitkami poročevalcu. Zavedam se, da kompromisna rešitev ni bila lahka naloga ob upoštevanju interesov nacionalnega trga dela in sočasni zaščiti priseljencev pred izkoriščanjem. Gospoda Favo je vsekakor treba pohvaliti.

Potovala sem v Italijo, v Foggio, takoj ko so bili odkriti tako imenovana delovna taborišča. V slednjih so državljani Unije in nezakoniti priseljenci živeli in delali v grozljivih pogojih. Nenehno imam v spominu pogoje, v katerih so živeli in delali. Pogosto so umrli zaradi lakote in krutega, nečloveškega ravnanja. Toplo pozdravljam to direktivo, ker bo delovna razmerja končno spravila na civilizirane temelje. Predstavlja zmago nad lakomnimi delodajalci, njihovim lovom na dobiček, na poceni in pogosto celo brezplačno delovno silo, in nad njihovim izkoriščanjem nezakonitih priseljencev.

Da bi ta direktiva začela veljati, jo morajo izvajati vse države članice. Presenetljivo je po notranjem pravu slednjih nezakonito zaposlovanje kaznivo dejanje in prekršek. Vendar pa zakonodaja ne deluje. Zato si moramo zelo prizadevati za izvajanje te direktive. Vzpostavljeni morajo biti vsi potrebni pravni mehanizmi, da ne more več priti do nesrečnih primerov takšne vrste.

Zdaj bi želel nagovoriti britanske poslance v tem Parlamentu in jih prositi, naj svojim delodajalcem povedo, da je nezakonito zaposlovanje priseljencev zločin. Ne pritožujte se, da Unija...

(Predsednica je prekinila govornico)

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Gospa predsednica, najpomembnejši rezultat tega poročila je, da bodo kaznovani ne samo nezakonito zaposleni državljani tretjih držav, temveč tudi njihovi delodajalci. Zavedati se moramo – in to je resnično zločin –, da se te ljudi izkorišča celo v napredni konfederaciji držav, kot je Evropa. Nekdo z njimi dobro zasluži. Nimajo pravice do zdravstvenega varstva ali pokojnine in živijo v nenehnem strahu, da jih bodo ujeli in poslali nazaj v njihovo matično državo.

Iz tega razloga menim, da je druga zelo pomembna točka možnost v prihodnje naložiti kazen delodajalcem, ki izkoriščajo nezakonite priseljence. Ukrepi, kot so globe, odgovornost za stroške izgona, odvzem javnega

financiranja ali podpore ali celo začasno ali trajno zaprtje podjetja, so po mojem mnenju nujno potrebni, da bi dosegli spremembo situacije. V zvezi s tem so seveda nujne tudi redne in učinkovite inšpekcije s strani posameznih držav članic skupaj z možnostjo, da se za nazaj zahteva plačilo davkov in prispevkov za socialno varnost.

Evropa, v kateri nekatere ljudi izkoriščajo drugi, ni resnično socialna Evropa. Moje mnenje je, da ta direktiva predstavlja korak v pravo smer. Poročevalcu bi se želel zahvaliti za njegovo pomembno delo. Vendar pa to v nobenem primeru ne sme biti zadnji korak, ki smo ga naredili.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Menim, da je ta zakonodajna pobuda dobrodošla v času, ko delavci iz tretjih držav predstavljajo nezanemarljiv odstotek delovne sile Evropske unije, zaradi česar nezakonito priseljevanje povzroča zaskrbljenost. S tem v mislih bi želela poudariti potrebo po vzpostavitvi zakonodajnega okvira, ki nam bo omogočil jasneje opredeliti sankcije za delodajalce priseljencev iz tretjih držav, ki v Evropski uniji prebivajo nezakonito, če upoštevamo, da je nezakonito delo alarmanten problem na evropski ravni in izkoriščanje priseljenke delovne sile realnost.

Prav tako se moramo zavedati, da številni delodajalci povečujejo svoj dobiček z zaposlovanjem priseljencev brez dokumentov, s čimer se izognejo plačilu prispevka socialnega zavarovanja ali davkov državi. Prav tako moramo zagotoviti, da se vedenje takšne vrste ustrezno kaznuje.

Zato mora vsaka posamezna država sprejeti ukrepe za boj proti nezakonitemu zaposlovanju, zagotoviti večjo zaščito priseljencev in organizirati redne inšpekcije, predvsem v poslovnih sektorjih, v katerih se domneva zaposlovanje nezakonitih priseljencev. Prav tako želimo, da se na nadzorovan način omogoči dostop do evropskega trga dela in spoštuje pravice priseljencev. Zaradi tega pozivamo države članice, da sprejmejo vse potrebne ukrepe, da zagotovijo učinkovitejše sodelovanje in olajšajo izmenjavo informacij med vpletenimi nacionalnimi organi.

Yannick Vaugrenard (PSE). – (FR) Gospa predsednica, najprej bi želel čestitati gospodu Favi za njegovo izvrstno delo, ki bo omogočilo sprejetje direktive, ki določa sankcije za delodajalce nezakonitih delavcev.

Vendar pa bi želel vašo pozornost usmeriti k zapletenosti trenutne situacije. Sestaviti moramo zakonodajo, ki ustreza tej zapletenosti.

Po vsej Evropski uniji se naročniki poslužujejo vrste podizvajanja in pri tem uporabljajo podizvajalce iz držav članic, ne da bi vedeli, ali njihovi zaposleni delajo zakonito. Predlagana je bila sprememba, ki bi preverila legalnost statusa njihovih zaposlenih. Zakaj ni bila vključena?

Prav tako je določeno, da je glavni izvajalec odgovoren za plačilo plač, vendar samo, če ve, da podizvajalci zaposlujejo nezakonite priseljence. Vsekakor ne boste našli nobenega naročnika, ki bo sam od sebe priznal svojo krivdo.

Nazadnje, najboljša direktiva na svetu je lahko učinkovita samo, če jo spremljajo ustrezni mehanizmi za preverjanje. Lahko bi izboljšali ta preverjanja, če bi v vsaki evropski državi imeli več delovnih inšpektorjev s širšimi pooblastili.

Nujno je, da čim prej izoblikujemo strožji pravni arzenal, da se naročnike razglasi za v celoti odgovorne v primeru napake na strani podizvajalca.

Ne bi si smeli zatiskati oči pred znanimi praksami v določenih gospodarskih sektorjih, ki sodelujejo v dejavnostih organiziranih mrež nezakonitega priseljevanja.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Gospa predsednica, v kontekstu tega poročila bi želel vašo pozornost obrniti k nujnemu problemu, ki se je pojavil v zvezi s trenutno krizo. V nekaterih državah – vključno z mojo – smo priča masovnemu odpušcanju delavcev, zaposlenih pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela, katerih večina prihaja v našo državo iz vzhodnoevropskih in azijskih držav. Postali so nezakoniti delavci. Po njihovi odpustitvi so bili brez sredstev za preživljanje in so tako postali figure v rokah tako imenovanih „podjetnikov“, ki so jih izkoriščali še bolj kot agencije. Hkrati bi želel še enkrat omeniti zelo neustrezne človeške vire, ki jih imajo delovni inšpektorati na voljo v mnogih državah članicah. Nič se ne bo spremenilo, če ne vzpostavimo temeljito usposobljene in opremljene mreže inšpektorjev, ki razumejo delovno zakonodajo in poznajo evropske direktive.

Medtem ko so se evropske institucije zdaj sporazumele o določenih standardih za delo, države članice običajno protestirajo, ko poskušamo kaj podobnega storiti na področju socialne zakonodaje. Sklicevanje

na tradicijo, subsidiarnost in podobno v položaju, ko se delavce v Evropski uniji nebrzdano izkorišča, je smešno in hinavsko. Zato pozdravljam kakršen koli poskus pregona in sankcij za tiste, ki zaposlujejo nezakonite priseljence, zahvaljujem pa se tudi gospodu Favi.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Nezakonito zaposlovanje je osredotočeno na določene sektorje, kjer se izvaja nekvalificirano delo, kot so gradbeništvo, kmetijstvo, čiščenje in hotelska in gostinska industrija. Ti sektorji uporabljajo nezakonito delovno silo v alarmantnih razsežnostih. Posebno v času krize delodajalce mika, da bi se izognili zakonodaji, in se poslužijo nezakonitih delavcev, da bi ohranili dobičke ali preprosto preživel na trgu.

Dokument, ki ga imamo danes pred seboj, zaznamuje korak proti zmanjšanju pojava nezakonitega zaposlovanja, ki ima z davčnega in socialnega stališča toliko škodljivih učinkov. Dobra zamisel je, da kaznujemo nezakonito zaposlovanje državljanov tretjih držav, vendar ne smemo pozabiti, da enaka nadloga pesti naše sodržavljane iz manj razvitih držav članic Evropske unije. Celo Romuni se soočamo s številnimi zlorabami s strani delodajalcev v Evropski uniji.

V zvezi z besedilom poročila bi želela videti strožje sankcije za kaznovanje posrednikov na trgu dela.

Sebastiano Sanzarello, pripravljavec mnenja Odbora za kmetijstvo in razvoj podeželja. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, menim, da se s to temo ukvarjamo v posebno občutljivem času.

Mednarodna gospodarska kriza je države, ki so v najhujši krizi, vodila ali vodi k temu, da uporabljajo nezakonito delovno silo, ki skoraj vedno vključuje nezakonite priseljence, posebno v določenih sektorjih, izmed katerih so bili omenjeni gradbeništvo, kmetijstvo in drugi. To spodbuja nezakonito priseljevanje, katerega posledica so tragedije, ki smo jim bili priča. Ni presenetljivo, da nezakonito priseljevanje izredno narašča, in danes popoldne in jutri se bomo v tem Parlamentu ukvarjali s problemi Lampeduse in drugih mejnih držav.

Ta ukrep torej prihaja v ravno pravem trenutku. Zato menim, da bodo sankcije, določene za delodajalce, delovale kot dodatno odvrčanje, saj že obstajajo sankcije za nezakonito delo, ki vključuje predvsem nezakonite priseljence. Te sankcije bodo še dodatno odvrnile delodajalce od zaposlovanja delavcev.

Slišali smo, da je 8 milijonov nezakonitih priseljencev, ki opravljajo nezakonito delo; domnevati moramo, da bomo imeli takoj, ko bodo začeli veljati ti ukrepi, na ulicah 8 milijonov nezakonitih priseljencev, in morali se bomo spopasti s tem. Menim, da je to problem, ki ga moramo začeti priznavati, ker bodo drugače tiste, ki preživijo nezakonito, toda preživijo, uradno prijavili kot nezakonite njihovi delodajalci, ki njih ne bodo mogli več nastaniti, in imeli bomo ogromen problem 8 milijonov ljudi v Evropi, ki jih bomo morali izgnati in jim pomagati. Menim, da je to tema, ki jo je treba obravnavati vnaprej – končujem in vidim, da mi je zmanjkalo časa. Skrbno moramo preučiti ta problem začasnega zaposlovanja delavcev, predvsem v kmetijstvu, in izključiti moramo birokracijo, da bi olajšali njihovo vključevanje in sprejemanje.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospa predsednica, nezakonito zaposlovanje ne vpliva samo na pet do deset milijonov ljudi, temveč predvsem tiste, ki jih zaposlujejo. V nasprotju z avtorjem tega poročila menim, da problem ne vpliva samo na nezakonite priseljence iz tretjih držav, temveč tudi na milijone državljanov Evropske unije, ki opravijo priložnostno delo za plače, ki niso obdavčene in od katerih delodajalci ne odtegnejo prispevkov za zavarovanje. Naraščanje nezakonitega dela resno spodkopava gospodarsko konkurenco. Učinkovito sredstvo, ki ga imajo na razpolago vse države članice, bi bilo zmanjšanje davčnega bremena za zaposlovanje. Vendar pa podpiram tudi ta predlog Komisije, da se uskladi sankcije za delodajalce, saj menim, da bodo dosledne sankcije, usmerjene predvsem k delodajalcem, ki so ponavljalci kaznivih dejanj, omejile razpoložljivost nezakonitega dela in s tem tudi število nezakonitih priseljencev. Zmanjšal bo tudi obseg socialne izključenosti in v določeni meri tudi izkoriščanje državljanov tretjih držav. Vendar pa vidim probleme pri nalaganju odgovornosti delodajalcem, da preverijo pravico do prebivanja delavcev.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Gospa predsednica, želel bi se vrniti k vprašanju sankcij proti delodajalcem, katerih podizvajalci zaposlujejo nezakonite delavce. Zelo sem zaskrbljen zaradi te določbe, ker delodajalec nima možnosti preveriti, ali podizvajalec zaposluje takšne osebe ali ne. Če bi delodajalec sumil, da se to dogaja, kako naj potem ukrepa? Ali naj bi zadevo prijavil policiji ali prekinil pogodbo? Če se prekine pogodbo, delodajalec tvega, da bo prišel pred sodišče, in nato bi bilo treba upravičiti razloge za prekinitev pogodbe. Delodajalec ne bi mogel priskrbeti zadevnih dokazov. Zato bi želel še enkrat poudariti mojo resno zaskrbljenost glede te določbe. Določba se bo morebiti izkazala za neuporabno. Lahko pa se uporablja za krivično in neopravičljivo sankcioniranje delodajalcev.

Colm Burke (PPE-DE). – Gospa predsednica, pozdravljam poročilo, saj moramo poudariti in se spopasti s tem problemom delodajalcev, ki izkoriščajo nezakonite priseljence. Prejel sem izjave volivcev, zato pozdravljam ukrepanje v tej zadevi.

Obstajajo številne škodljive posledice, vključno z izkoriščanjem priseljencev z izplačevanjem slabih plač ali v nekaterih primerih neplačilom. To ustvarja negativen pritisk na plače delavcev, ki prebivajo zakonito, in izkrivljanje konkurence med podjetji, ki upoštevajo zakonodajo o zaposlovanju, in tistimi, ki jo prezirajo.

V zaključek naj povem, da moramo, če si hočemo prizadevati za izkoreninjenje te nezakonite prakse v naših državah članicah, poslati sporočilo, da to ni samo vprašanje pravic delavcev, ampak tudi vprašanje konkurence.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Gospa predsednica, želela bi zaključiti pripombo iz mojega glavnega posredovanja in pojasniti, kaj sem želela sporočiti poslancem Združenega kraljestva v Evropskem parlamentu, ki se pritožujejo, da je ta direktiva interventna in velja za vmešavanje v notranje zadeve držav članic. Namesto vmešavanja dejansko prej ureja stvari.

Poslancem Združenega kraljestva v tem Parlamentu, ki so izrazili pritožbe, sem želela reči, da bi se morali doma obrniti na delodajalce, da zagotovijo upoštevanje pravic priseljencev in da se posameznikov, ki nezakonito prebivajo na ozemlju Združenega kraljestva, ne zaposli. Potem bi se vsi lahko strinjali, da je to dobra direktiva.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Omenjeno je bilo, da je lahko priseljevanje eden izmed načinov za lajšanje negativnih posledic demografske krize. Zelo pomembno je spodbujati državljane tretjih držav, da vstopijo na ozemlje Unije, da bi se zaposlili. Vendar pa nas zanima samo zakonito prebivanje in zakonito zaposlovanje. Nezakoniti tuji delavci pomenijo proračunsko izgubo in izkrivljajo zdravo konkurenco med podjetji. Delodajalci imajo največ koristi od truda nezakonitih delavcev. Zlahka si priskrbijo ceneno delovno silo. Tujci iz tretjih držav so najpogosteje zaposleni pri najtežjih in najslabše plačanih delih. Ker so v težkem položaju, so pripravljeni narediti vse, kar od njih zahtevajo delodajalci. Slednji pogosto izkoriščajo njihov brezup. Ti ljudje niso samo slabo plačani, ampak delajo tudi brez kakršne koli socialne zaščite ali zdravstvenega zavarovanja ter jim nenehno grozi izgon iz države, v kateri prebivajo. Unija bi morala priseljencem olajšati zaposlovanje, zato bi morali ustrezno ravnati. V mislih imam na primer delo na Poljskem za državljane Ukrajine.

Jacques Barrot, podpredsednik Komisije. – (FR) Gospa predsednica, menim da je ta zelo zanimiva razprava, za katero se zahvaljujem vsem govornikom, pokazala, da je v Parlamentu široko soglasje o potrebi po naslavljanju delodajalcev, ki najamejo in pogosto izkoriščajo nezakonite priseljence.

Parlament bi opozoril, da je ocena učinka, ki jo je izvedla Komisija, pokazala, da trenutne sankcije niso uspele zagotoviti upoštevanja pravil. Direktiva je izboljšala ta položaj tako, da je države članice zavezala k temu, da uvedejo enakovredne kazni in zagotovijo njihovo učinkovito uporabo. Na začetku tega zasedanja sem tudi poudaril, da bo Komisija nadzorovala inšpekcijske preglede, ki jih morajo izvajati države članice.

Še enkrat bi se želel zahvaliti gospodu Favi in Parlamentu, da sta omogočila ta kompromis. Zdi se mi, da je to dober prvi korak.

Prav tako bi poudaril, da je ta direktiva del okvira skupne politike priseljevanja Evropske unije. Vsekakor se moramo boriti proti nezakonitemu priseljevanju in trgovini z ljudmi. To je tema, ki jo obravnavamo danes, toda poudariti moramo tudi koristi zakonitega priseljevanja. Poleg dveh predlogov, predloženih oktobra 2007, o modri karti za visoko usposobljene priseljence in o enotnem dovoljenju, ki se nanaša na pravice priseljencev, bo Komisija spomladi 2009 predstavila tri druge osnutke direktiv o zakonitem priseljevanju, namenjene vzpostavitvi skupnih pravil za sezonske delavce, ki so na splošno manj usposobljeni, za posameznike, ki se jih premešča znotraj njihovih podjetij, in za plačane pripravnike.

Dodal bi, da bo Komisija v skladu s svojo zavezo Evropskemu parlamentu in znotraj okvira za pripravo in izvajanje Stockholmskega programa preučila, ali obstaja potreba po zakonodaji za druge kategorije priseljenjskih delavcev.

Tu imate. Menil sem, da je potrebno to predlagano direktivo postaviti v splošni kontekst Pakta o priseljevanju in azilu. Hotel sem jo predložiti Parlamentu, da bi vam pokazal, da bodo vaše želje uveljavile. Zahvaljujem se vam tudi za kakovost te razprave.

Claudio Fava, poročevalec. – (IT) Gospa predsednica, gospe in gospodje, pozdravljam komisarjeve pripombe in upanja. Mislim, da je Parlament precej jasno povedal – in ne samo danes –, da so ukrepi za zakonito

priseljavanje potrebni, priseljavanje pa je treba obravnavati v splošnem kontekstu, ki si ne prizadeva le vzpostaviti kazenskih ukrepov za nezakonito priseljavanje.

V tem pogledu zamujamo, seveda pa nismo srečni, da Pogodbe ne pooblaščajo Parlamenta, da začne postopek soodločanja s Svetom o zakonitem priseljavanju. Pravna podlaga, ki nas zdaj omejuje samo na obravnavanje zakonodaje za boj proti priseljavanju, je nekaj, zaradi česar sem tudi jaz razočaran, vendar je to pravna podlaga, ki jo moramo spoštovati.

Glede na povedano menim, da je naše poročilo danes uvedlo člene, ki resnično ščitijo pravice tujih delavcev, četudi so nezakoniti priseljenci. Mislim na začasno dovoljenje za prebivanje za mladoletnike, ki so bili izkoriščani. Mislim na plačilo: končno je izrecno navedeno, da plačilo ne more biti nižje kot tisto, ki ga zakonodaja priznava za vse druge evropske državljane. Mislim na vlogo sindikatov, ki lahko prvič branijo in zastopajo tuje delavce, celo nezakonite, v civilnih in upravnih zadevah.

Menim, da so vse to razlogi, zaradi katerih lahko govorimo o ponovno pridobljenih pravicah, koraku naprej in ne nazaj ter direktivi, ki se spopada s težko in občutljivo temo, vendar z občutkom ravnotežja, na katerega je ta Parlament še zlasti pozoren.

Predsednica. – Razprava je zaključena.

Glasovanje bo potekalo v sredo, 4. februarja 2009.

Pisne izjave (člen 142)

Carl Lang (NI), v pisni obliki. – (FR) To poročilo ima več dobrih stvari.

Prva je, da si prizadeva biti informativno: beleži alarmantna dejstva naraščanja nezakonitega priseljavanja v Evropi, ki je v skladu s številkami Komisije ocenjeno na 4,5 do 8 milijonov ljudi. Prav tako opredeljuje tiste sektorje, na katere je nezakonito delo najbolj osredotočeno, namreč gradbeništvo, kmetijstvo, hoteli in gostinstvo.

Druga odlika je, da krepi boj proti neprijavljenemu delu, predvsem z možnostjo finančnih in kazenskih sankcij za delodajalce nezakonitih delavcev.

Žal ima poročilo mnogo omejitev. Nič ne pove o tem, kako je treba ukrepati, da bi ustavili te ponavljajoče se tokove nezakonitega priseljavanja. Ne obravnava niti ponovne uvedbe kontrol na notranjih mejah.

V času socialne in gospodarske krize in velikega porasta brezposelnosti je prva potreba za države Unije, da zaščitijo svoja delovna mesta. Da bi to storile, je nujno uvesti nacionalne in evropske politike socialne zaščite. Delovna mesta v Franciji je treba prihraniti za Francoze, medtem ko so delovna mesta v Evropi namenjena Evropejcem. Uporaba načel nacionalne in evropske preference ter varstva je temeljni pogoj za gospodarsko in socialno obnovo držav Evropske unije.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Nihče ne more dvomiti bodisi v uporabnost bodisi v pravočasnost ukrepov, namenjenih kaznovanju tistih, ki zaposlujejo nezakonite priseljence. Država, ki jo zastopam, je manj naklonjena tej zaskrbljenosti, ker je še vedno bolj tranzitna država za nezakonito priseljavanje.

Sočasno se moramo zavedati prihodnjih tveganj, ki smo jim izpostavljeni. V zvezi s poročilom pozdravljam predlog o odpravi obveznega odstotka nadzora, ki bi ga želela naložiti Komisija. Ta odstotek je pretiran in bi povzročil samo ustvarjanje birokracije in velike javne porabe, ne da bi dejansko imel vpliv.

Maria Petre (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Najprej bi želela poročevalcu čestitati za dobro opravljeno delo. Vsi vemo, da v Evropski uniji v sektorjih, kot so gradbeništvo, kmetijstvo in turizem, dela med 4,5 in 8 milijonov nezakonitih priseljencev.

Pozdravljam dejstvo, da direktiva določa kazenske sankcije proti delodajalcem, ki zagrešijo ponovljena kazniva dejanja, za zaposlovanje velikega števila ljudi, katerih status je nezakonit, če je zaposleni žrtev trgovine z ljudmi in je delodajalcu to dejstvo znano, ali če je delavec mladoletnik.

Države članice morajo vzpostaviti tudi mehanizem, ki nezakonitim priseljencem omogoča vložitev pritožbe, če so na primer žrtve izkoriščanja.

Upoštevati moramo dejstvo, da so ljudje, ki prebivajo nezakonito, zapustili svojo matično državo, da bi svojim družinam omogočili lepšo prihodnost. V matični državi ostaja naraščajoče število otrok: nekateri so brez nadzora, za druge pa skrbijo stari starši in sosedje ali pa so celo v ustanovah.

Kadar koli ti otroci spremljajo svoje starše, jim moramo ponuditi možnost dostopa do izobraževalnega sistema in socialne zaščite v Evropski uniji, čeprav prebivajo nezakonito.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Poročilo, ki ga je sestavil Claudio Fava, je del paketa ukrepov, namenjenih boju proti nezakonitemu priseljevanju z odvrčanjem podjetij od zaposlovanja teh ljudi. Žal je poročevalec preveč poudaril ukrepe, namenjene kaznovanju delodajalcev, in podprl razširitev pravic nezakonitih priseljencev.

Ker je izredno pomembno ohraniti ravnovesje v zvezi s sankcijami, ki se jih lahko naloži delodajalcem, sem poskušal s spremembami, ki sem jih predlagal, poudariti tiste določbe v poročilu, kjer so sankcije proti delodajalcem prestroge in ki bi lahko pustile maneverski prostor za razlago, kar bi vodilo do njihove zlorabe.

Hkrati je treba posebno pozornost posvetiti humanitarnim razmeram teh priseljencev. Iz tega razloga je izredno pomembno spodbuditi države članice, da v resnih primerih naložijo kazenske sankcije, kot na primer takrat, ko delodajalec ve, da je zaposleni žrtev trgovine z ljudmi. Poleg tega ima obveznost preverjanja in obveščanja, naložena delodajalcem, kot določa poročilo, ustrezno vlogo pri tem, da se slednje pozove k odgovornosti v zvezi s tem hudim problemom, s katerim se v EU soočamo vedno pogosteje.

Bogusław Rogalski (UEN), v pisni obliki. – (PL) Države članice bi morale tesneje sodelovati v boju proti nezakonitemu priseljevanju s krepitvijo ukrepanja proti nezakonitemu zaposlovanju na ravni držav članic Evropske unije. Eden izmed glavnih dejavnikov, ki nezakonite priseljence spodbujajo k potovanju v EU, je možnost dela brez potrebe po ureditvi njihovega pravnega statusa. Ukrepi proti nezakonitemu priseljevanju in nezakonitemu prebivanju bi morali služiti za odvrčanje.

Direktiva o boju proti nezakonitemu priseljevanju bi morala veljati brez škode za nacionalno zakonodajo, ki prepoveduje nezakonito zaposlovanje državljanov tretjih držav, ki zakonito prebivajo na ozemlju držav članic, vendar pa delajo v nasprotju s svojim statusom pooblaščenih prebivalcev.

Zmanjšanje finančnih kazni za delodajalce državljanov tretjih držav bi bilo treba preučiti tudi v primerih, ko je delodajalec fizična oseba.

Skupne opredelitve, metode in standardi na področju boja proti nezakonitemu priseljevanju so *sine qua non* v procesu vzpostavljanja skupne evropske politike o priseljevanju.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Gospe in gospodje, začeti želim z zahvalo vsem tistim, ki so sodelovali pri osnutku direktive.

Statistika števila nezakonitih delavcev v Uniji je alarmantna. Za boj proti nezakonitemu priseljevanju je nedvomno potrebno tesno sodelovanje. Obravnava nezakonitega priseljevanja je prednostna naloga strategije EU na področju priseljevanja.

Osnutek direktive pa je vseeno pomanjkljiv. Širše bi lahko bilo področje uporabe in pokrival bi lahko državljane, ki zakonito prebivajo na ozemlju EU, vendar so zaposleni v zelo neugodnih pogojih. Prav tako bi bilo koristno razširiti opredelitev pojma delodajalca, da bi vključeval agencije za zagotavljanje začasnega dela in tudi posrednike za zaposlovanje. Kljub svojim pomanjkljivostim si projekt, o katerem razpravljamo, zasluži pohvalo.

Res je, da so delodajalci odgovorni za nezakonito zaposlovanje. Direktiva delodajalcem nalaga dodatne upravne obveznosti in določa vrsto različnih sankcij v primeru neizpolnjevanja teh obveznosti. To seveda ne pomeni, da gre v direktivi samo za kaznovanje delodajalcev.

Rad bi natančno pojasnil, da je naš prednostni cilj odprava situacij, kjer so posamezniki izkoriščani pri delu. Poskrbeti moramo, da bo nemogoče, da bi bili ljudje zaposleni v nedostojnih in nečloveških razmerah, prikrajšani za svoje pravice in osnovne socialne ugodnosti. Menim, da je zadevna direktiva bistvena za doseganje minimalne uskladitve določb o prepovedi nezakonitega zaposlovanja. Trdno tudi verjamem, da bodo države članice te določbe učinkovito izvajale.

PRESEDSTVO: GOSPOD VIDAL-QUADRAS*podpredsednik***6. Čas glasovanja**

Predsednik. – Zdaj bomo nadaljevali z glasovanjem.

(Za izide in druge podrobnosti glasovanja: glej zapisnik)

6.1. Podaljšanje sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju ES/ZDA (A6-0006/2009, Angelika Niebler) (glasovanje)**6.2. Podaljšanje sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju ES/Rusija (A6-0005/2009, Angelika Niebler) (glasovanje)****6.3. Divjina v Evropi (A6-0478/2008, Gyula Hegyi) (glasovanje)**

- Pred glasovanjem:

Gyula Hegyi, poročevalec. – Gospod predsednik, ker nismo imeli plenarne razprave o tej točki in ni bilo možno predložiti sprememb po glasovanju v Odboru za okolje, javno zdravje in varnost hrane, boste bodisi morali zaupati svojemu poročevalcu – meni – ali zavrniti celotno resolucijo. Po mojem mnenju ni dober sistem, vendar je to trenutno orodje.

Mnoge vidike direktiv Natura 2000 bi bilo treba v bližnji prihodnosti v vsakem primeru ponovno odpreti, zakonodajni akt pa bo, upam, pokrival tudi območja divjine, s čimer bo naslednji skupščini dal polno priložnost, da nadaljuje s to lepo temo. Upam, da bo moja resolucija postala temelj za nadaljnje zakonodajne ukrepe in članicam zagotovila možnost, da jo v prihodnosti izboljšajo.

6.4. Zahteva za odpravo poslanske imunitete Miloslava Ransdorfa (A6-0008/2009, Aloyzas Sakalas) (glasovanje)**6.5. Agenda za trajnostni razvoj splošnega in poslovnega letalstva (A6-0501/2008, Luís Queiró) (glasovanje)****6.6. Predkomercialna naročila: spodbujanje inovacij za zagotavljanje visokokakovostnih trajnostnih javnih storitev v Evropi (A6-0018/2009, Malcolm Harbour) (glasovanje)****6.7. 2. strateški pregled energetske politike (A6-0013/2009, Anne Laperrouze) (glasovanje)****6.8. Nediskriminacija na podlagi spola in solidarnost med generacijami (A6-0492/2008, Anna Záborská) (glasovanje)**

- Pred glasovanjem:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (ES) Gospod predsednik, želel bi podati manjšo jezikovno in morda semantično pripombo.

(PL) Del besedila odstavka A se glasi „.....“, ki je v drugih jezikih podan kot „a także uznając różnorodność wzorców rodziny...“ „...en reconnaissant la diversité de schémas familiaux...“ „...Anerkennung der Vielfalt der Familienmodels...“. Če je to treba razumeti kot sprejemanje raznolikosti skupaj z modelom enospolne družine, če je to res tisto, kar je želela povedati gospa Záborská, potem bom glasoval proti. Vesel bi bil

pojasnila, ali gre zgolj za navedbo, da so bili takšni modeli opaženi, ali gre za njihovo priznanje in sprejetje. Razumeti moramo, o čem glasujemo.

Anna Záborská, poročevalka. – (SK) Hvala, gospod predsednik in gospod Zaleski. Seveda, v tem kontekstu priznavamo druge modele.

Predsednik. – Je potem jasno, gospod Zaleski: navajamo, da obstajajo.

6.9. Boj proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji (A6-0012/2009, Roberta Angelilli) (glasovanje)

7. Obrazložitve glasovanja

Ustne obrazložitve glasovanja

– Poročilo: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Divjina in njena raznolikost predstavljata darilo in bogastvo, na kateri bi človeštvo moralo skrbeti ne samo v Evropski uniji. Prizadevanja Evropske unije bodo ostala brezplodna, dokler ne bomo ustavili uničevanja tropskih gozdov, ropanja azijskih, afriških in ameriških voda, dokler ne bomo razširili učinkovitejšega izobraževanja o naši skupni odgovornosti za varstvo narave pred človeštvom po vsem planetu, in bo to poročilo, ki sem ga danes tudi podprla, samo kos papirja.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Gospod predsednik, če želimo ustaviti vse hitrejši proces izgubljanja biotske raznovrstnosti, je nujno varovati gozdove in vodna telesa Evrope. Da bi bilo naše skupno ukrepanje uspešno, je ključnega pomena, da, prvič, pripravimo nedvoumne opredelitve pojma divjin in določimo njihovo natančno lokacijo na zemljevidu Skupnosti.

Nujno je tudi, da razvijemo strategijo, ki temelji na strokovnih analizah tveganj in procesov, vključenih v slabšanje območij divjine. To se še posebno nanaša na vdor tujerodnih vrst, ki tekmujejo z avtohtonimi, in tudi na vpliv podnebnih sprememb, ki potekajo.

Drugo ključno vprašanje je turizem v najširšem smislu. V mislih imam predvsem posledice netrajnostnega ali celo agresivnega turizma. Če naj dvigujemo ozaveščenost o teh vprašanjih med državljani Skupnosti, je pomembno, da izvajamo informacijske kampanje, zagotovimo posebna sredstva v okviru ustanov lokalnih organov in podpiramo temeljne pobude.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – Gospod predsednik, želel bi Gyuli Hegyiju za njegov dokument in temeljito raziskavo.

V tem času globalnih podnebnih sprememb in okoljskih težav je jasno, da moramo obravnavati vprašanje evropske divjine. Menim, da je pomembno, da uskladimo strategijo za varstvo in obnovo naših dragocenih območij divjine. Naravi smo odgovorni za primerno rabo zemlje.

V moji državi, Slovaški, je porast populacije zalubnikov prisilil službe nacionalnega parka v Visokih Tatrah, da za boj proti škodljivcem uporabijo pesticide. Vendar vsebujejo ti pesticidi kemikalijo cipermetrin, ki pogosto uniči zdravo vegetacijo in predstavlja resno tveganje za zdravje ljudi in živali v regiji.

Tako kot moramo najti boljšo rešitev za to dramatično eksplozijo števila insektov na Slovaškem, je potrebno po vsej Evropi najti način za učinkovito zaščito naših naravnih habitatov in območij divjine. Evropski parlament pozivam, da ukrepa odgovorno in hitro, da bi zaščitil preostalo divjino.

– Poročilo: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospod predsednik, z veseljem podpiram poročilo o predkomercialnih naročilih, saj zelo zmanjšuje tveganje vlaganja v inovacije. Ta vidik je posebno pomemben v času recesije. Uspeh predkomercialnih naročil bo javnim ustanovam omogočil sodelovanje pri razvoju novih proizvodov, da bi izboljšali kakovost javnih storitev. Menim, da bo to povečalo zanimanje MSP za predlaganje inovativnih rešitev za izboljšanje kakovosti javnega prevoza, zdravstvenega varstva, zmanjšanje porabe energije v javnih stavbah in varstvo državljanov pred varnostnimi grožnjami brez vdiranja v njihovo zasebnost. Ta novi pristop bo pomagal evropskemu javnemu sektorju spopasti se s temeljnimi javnimi nalogami brez državne

pomoči, sočasno pa bo povečeval inovativni potencial evropskih podjetij. S tem poročilom smo Evropski komisiji dali močan znak, naj pohiti in uvede nekaj zakonodajnih sprememb.

- Poročilo: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Březina (PPE-DE). - (CS) Gospod predsednik, na tej točki bi želel izraziti svoje mnenje glede ločevanja proizvodnje in prenosnih sistemov za plin v zvezi s sprejeto zakonodajo. Predlagani certifikacijski postopek za tretje države se zdi razumna odločitev. To je prvič, da EU svojo pozornost posveča energetske varnosti v kontekstu trga s plinom. Kot odziv na plinsko krizo, ki smo jo doživeli, je prav tako potrebno pospešiti gradnjo alternativnih plinovodov v Evropo, ki niso odvisni od Rusije. Glavni infrastrukturni projekti, kot je plinovod Nabucco, ki naj bi povezal kaspjsko regijo z Evropo, ne morejo obstajati brez obsežnih vertikalno integriranih podjetij in njihovih vlaganj. Vendar bodo ta stežka množično prihajala, če nad njimi visi tveganje ločevanja in zato oslabiljenega gospodarskega položaja. Rešitev, ki bi jo lahko uporabil Parlament, je vzpostavitev izjem od ločevanja za nove infrastrukture do takrat, ko bo prišlo do vračila vlaganj. Ne vem, ali smo izčrpali vse možnosti, ki so nam odprte v tej zakonodaji.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Gospod predsednik, skupna energetska politika je trenutno eden izmed največjih izzivov, s katerim se sooča Evropska unija. Naš odziv nanjo mora temeljiti na solidarnosti.

Vsi se zavedamo, da ostaja Rusija ena izmed naših najpomembnejših in tudi najtežavnejših trgovinskih partneric. Dejstvo, da je Rusija glavni vir oskrbe s plinom, pa ne sme pomeniti, da je lahko deležna posebne obravnave. Poročevalec priporoča omilitev politike Unije do Ruske federacije. Menim, da moramo voditi pošteno, vendar ostro politiko do trgovinske partnerice, ki surovine za energijo uporablja kot orožje, s katerim vrši politični pritisk.

Poudarja se, da je raznolikost energetskih virov eno od temeljnih vprašanj, ki se zastavlja na področju energetske varnosti. Eden od načinov za boj proti temu bi bila osvoboditev od ruskih surovin. Gradnja plinovoda Nabucco in izkoriščanje drugih virov energije sta koraka v to smer.

Jim Allister (NI). - Gospod predsednik, še enkrat smo zadovoljni sami s seboj v tem Parlamentu zaradi okoljskih priporočil, govorniki pa so tekmovali v vse višjem zastavljanju nerealnih ciljev za energijo iz samo obnovljivih virov in ciljev za zmanjšanje emisij CO₂ - vse v veri, da bomo z našimi slabotnimi, a dragimi prizadevanji rešili planet.

Da, uporabljati in spodbujati bi morali trajnostne energetske vire, toda težnje po nečem, kar je za nekatere postala dogma, brez upoštevanja stroškov ali izvedljivosti, mora brzdati realnost, vključno z realnostjo, da podnebne spremembe niso nove, temveč ciklične, in realnost, da se, medtem ko si zadajamo te cilje, proizvodnja vse bolj obrača tja, kjer je ne ovirajo takšne omejitve. Nekega dne bomo morali utemeljiti lastne cilje, v čemer se EU odlikuje.

Johannes Lebech (ALDE). - (DA) Gospod predsednik, glasoval sem za poročilo gospe Laperrouze, glasoval pa sem tudi za številne spremembe, ki vse postavljajo pod vprašaj jedrsko energijo kot energetski vir prihodnosti. Bile so zavržene. Z glasovanjem za poročilo kot celoto podpiram mnoge dobre elemente, ki jih vsebuje, prav tako pa priznavam dejstvo, da večina jedrske energije vidi kot del evropske mešanice energije brez CO₂.

Vendar pa še vedno menim, da to ni rešitev za prihodnost. Rešitev za prihodnost je velik vložek v obnovljive vire energije in njihov razvoj.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Strinjam se z določbami drugega strateškega pregleda energetske politike, vendar pa bi želel omeniti tudi nekaj vidikov plinske krize. Trenutna plinska kriza med Ukrajino in Rusijo, žal ne prva, je prizadela 15 srednjeevropskih in balkanskih držav. Nisem videl številk, ki prikazujejo gospodarske izgube prizadetih držav, vendar bi želel poudariti moralne in dragocene izgube. Kako naj bi se počutili državljani EU, če spor med Ukrajino in Rusijo, ki je bil očitno političen, uniči gospodarstvo EU, energetske varnost, politično stabilnost, države EU pa ne morejo ukrepati? Mislim na namero Slovaške in Bolgarije, da ponovno zažene varni jedrski elektrarni, ki sta bili zaprti, kar je nekaj, kar mnogi poslanci podpiramo. Ko razpravljamo o katerem koli pravnem aktu EU, vključno s katerim koli na področju energije, poudarjamo, da je najpomembnejši potrošnik, z drugimi besedami, nestrokovnjak. Kdaj bomo upoštevali nestrokovnjaka - državljana Evropske unije?

Avril Doyle (PPE-DE). - Gospod predsednik, mnogim kolegom se cilj zmanjšanja emisij CO₂ za 95 % do leta 2050 morda zdi skrajšen, vendar če bomo sprejeli - kot jaz - izvedensko znanstveno mnenje, kot ga

predstavlja zadnje poročilo IPCC, bo potrebna takšna raven zmanjšanja, če želimo ohraniti v vidu povečanje globalnega segrevanja za 2 °C.

Drugič, medtem ko sem zaradi moje nenehne zaskrbljenosti zaradi jedrske cepitve glasovala proti vrsti sprememb, povezanih z jedrsko energijo, mi problema ne predstavlja sklicevanje na raziskave glede varnostnih vprašanj ali glede novih generacij jedrske energije. Kot mnogi, gledam in se sprašujem, ali bo jedrska fuzija kdaj postala resničnost.

Tretja točka, ki bi jo želela povedati za zapisnik, je moja zaskrbljenost zaradi irske situacije in pomanjkanja preglednega in realnega ločevanja lastništva našega električnega omrežja, ki predstavlja glavni razlog za odvrčanje vlaganj s strani drugih proizvajalcev, še posebno z uporabo alternativnih goriv, posledica česar je, da so irski stroški za električno energijo med najvišjimi v Evropi.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Gospod predsednik, z vprašanjem visokih cen električne energije na Irskem se je spopadel naš kolega, nekoč v tem Parlamentu, Simon Coveney, in upamo, da je uspešen.

Glasovala sem za to poročilo, ker govori o občutljivih vprašanjih, kot sta energetska učinkovitost in energetska varnost, povezanih z agendo o podnebnih spremembah. Zaskrbljena sem zaradi jedrske energije, kot so tudi mnogi ljudje na Irskem, vendar moramo priznati, da bomo, ko bodo vzpostavljene delujoče povezave, verjetno uporabljali energijo, ustvarjeno v jedrskem sektorju. Zato, da, potrebujemo raziskave o varnem odlaganju jedrskih odpadkov in o novem razvoju te tehnologije, da bi v zvezi s tem povečali varnost in zaščito.

Brez tega ostajam zaskrbljena in sem v skladu s to zaskrbljenostjo glasovala glede tega poročila. Še zlasti obžalujem, da je bila zavrnjena sprememba 37, saj menim, da je zelo jasno odražala mnoge skrbi tega Parlamenta.

- Poročilo: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Nirj Deva (PPE-DE). – Gospod predsednik, v veselje mi je bilo, da sem lahko podprl poročilo gospoda Luísa Queirója o sorazmernosti in subsidiarnosti majhnih letališč. V EU smo si vedno prizadevali za politike, ki bi ustrezale vsem, vendar mora EU priznati, da zahteva vsaka država članica in vse lokalne okoliščine različne rešitve. Poročilo gospoda Queirója je to obravnavalo v celoti.

So majhna letališča, so srednje velika letališča in so velika mednarodna letališča. Ne želimo, da bi bila Evropska unija velika letališka struktura. V tem poročilu imamo pravo ravnotežje, in to je način, na katerega bi morali našo infrastrukturo obravnavati v prihodnje. To je eden od razlogov, zakaj v svojem volilnem okrožju na jugovzhodu Anglije zelo nerad podprem tretjo stezo na Heathrowu, ko bi lahko imeli boljšo strukturo za Kent na novem letališču na ustju Temze.

- Poročilo: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) V praksi lahko vidimo, da ima postopek v skladu s členom 45(2) resne pomanjkljivosti. Poleg dejstva, da nihče drug kot poročevalec v razpravi ne more razpravljati o temi na plenarnem zasedanju, je poročevalec prav tako prikrajšan za možnost razpravljanja o posameznih predlogih sprememb, ki so problematične v tem poročilu.

Nisem glasovala za predlog spremembe skupine Zelenih, ker nova različica v dveh točkah izraža zadržke glede predloga češkega predsedstva. Ker pa to ni uradno stališče Sveta, so takšna priporočila preuranjena in pogosto protiproduktivna.

Če naj bi bilo poklicno življenje združljivo z družinskim življenjem, bi bilo treba poklicno kariero posameznika izenačiti z nepridobitno dejavnostjo, ki poteka v kontekstu solidarnosti med generacijami. Prepričan sem, da poročilo prinaša nove pobude za odpravo večplastne diskriminacije, s katero so soočeni moški in ženske, ki se prostovoljno odločijo, da bodo skrbeli za svoje najbližje in najdražje.

Poudariti bi želela delo, ki ga je opravila poročevalka Anna Záborská, vendar obžalujem, da zaradi postopkovnih procesov nismo glasovali o njenem osnutku poročila.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospod predsednik, distanciram se od sprememb, ki so bile pravkar napovedane glede poročila gospe Záborske o nediskriminaciji na podlagi spola in solidarnosti med generacijami. Zrela evropska družba se mora naučiti skrb za otroke in druge vzdrževane osebe videti kot spoštovano alternativo poklicnemu življenju. Predlog Zelenih, ki napada ta pristop češkega predsedstva in

ga imenuje reakcionarnega, je po mojem mnenju zmoten in nezrel, čeprav so poslanci EP glasovali zanj. Daleč od tega, da bi bil reakcionarna razvrstitev žensk v vlogo podrejenosti moškim, je način za rehabilitacijo družine znotraj družbe, z dajanjem enakih pravic tudi moškim. Danes so tudi moški tisti, ki potiskajo otroške vozičke in skrbijo za otroke v bolnišnici. Tisti moški in ženske, ki del svojega življenja posvetijo skrbi za otroka ali betežne starše, opravljajo družbeno pomembno delo, ki se ga v prihodnosti ne sme smatrati za manjvreden poklic. Pozdravljam dejstvo, da je češko predsedstvo ta pristop uvrstilo med svoje prednostne naloge. Naš cilj mora biti vzpostavitev pogojev, kjer moški ali ženska, ki se odloči ubrati to pot, ne bo trpel zaradi diskriminacije na trgu dela in bo lahko izkoristil vrsto možnosti za uravnoteženje poklicnega in družinskega življenja v skladu z načeli prožne varnosti. Krepi moramo starševstvo in s tem varno prožnost med generacijami, namesto da ga slabimo z ovirami, ki jih vsiljuje delovna zakonodaja. Predsodki prejšnjega stoletja poglobljajo demografsko krizo. Poročilo gospe Záborske je bilo korak v pravo smer in nasprotujem spremenjeni različici, ki je bila sprejeta.

Miroslav Míkolášik (PPE-DE). – (CS) Tudi jaz bi želel izraziti polno podporo poročilu gospe Záborske, ki je predstavila samoniciativno poročilo, ki obravnava in poudarja potrebo po solidarnosti med generacijami med posameznimi družinskimi člani. To ni samo vprašanje skrbi za mlajše generacije, novorojenčke v družini. V mnogih primerih moramo rešiti tudi probleme skrbi za starejše člane iste družine.

Menim, da je češko predsedstvo pravilno razumelo nujnost te trenutne demografske situacije – pomisliti pa je treba tudi na gospodarske koristi –, in zavračam stališče Zelenih, ki so povsem zmotno predložili predlog spremembe, ki je razvrednotil to pravilno namero. Popolnoma podpiram poročilo gospe Záborske.

V času glasovanja o končnem poročilu moja volilna naprava ni delovala. Bil sem za stališče, ki ga je podala gospa Záborská.

Ivo Strejček (PPE-DE). – Gospod predsednik, hvala za vašo potrpežljivost in prizanesljivost. Naj izkoristim priložnost za pojasnilo, zakaj sem glasoval proti Zelenim in njihovi spremembi. Ne želim glasovati proti češkemu predsedstvu.

Moj prvi poudarek je, da češko predsedstvo ne poziva k posebnim spremembam tako imenovanih barcelonskih ciljev, ampak k odprtju razprave o možnem in izvedljivem pregledu ciljev. Moj drugi poudarek je, da je jasno, da obstajajo različni socialni, kulturni in gospodarski pogoji, ki lahko le s težavo omogočijo dosego barcelonskih ciljev na splošno in enako v vsej EU. Tretjič, poročilo ne upošteva nadaljnjih dejavnikov, kot je svoboda vsake družine, in tudi interesov otrok. Nazadnje, težko je tudi doseči barcelonske cilje, ker je otroško varstvo povsem upravičeno v celoti v rokah nacionalnih vlad.

Philip Claeys (NI). – (NL) Tudi jaz sem nameraval glasovati za poročilo gospe Záborske, ker je bilo glede na vse nepristransko poročilo, ki ne zapade v običajne, politično korektne fraze, ko gre za zadeve, kot je diskriminacija ali kar je mišljeno z njo.

Sprememba, ki jo je podala Skupina Zelenih/Evropske svobodne zaveze in proti kateri sem glasoval, je dejansko povsem izničila poročilo in vsebuje številne zelo vprašljive elemente, vključno z napadom na češko predsedstvo in neutemeljeno trditvijo, da bi vzgoja otrok doma dejansko imela učinek krepitve vlog. To je še posebno šibek argument, toda očitno zadostuje vsaka pretveza in vsak izgovor za razprave, za resnične argumente o vprašanju, kot je plačilo za starše, ki ostanejo doma.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Gospod predsednik, glasovala sem za poročilo gospe Záborske, ker priznava delo, ki ga ženske opravijo doma. Delo, povezano z vzgojo, nego, izobraževanjem in učenjem, bi moralo biti primerno cenjeno. Konec koncev se takšno delo, če se ga opravlja izven doma, prizna in vključi v izračun BDP. Gary Becker, Nobelov nagrajenec, opozarja na pomembnost gospodarskega prispevka s strani ljudi, ki opravljajo domača dela, h gospodarskemu napredku družbe kot celote. Glede opredelitve pojma družina se v poljščini ta pojem nanaša na skupnost, sposobno rojevanja, in zato ne vključuje istospolnih skupnosti.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, glasovala sem za poročilo gospe Záborske, ki so mu nasprotovali Zeleni in o njem odprli alternativno razpravo. Moje mnenje je, da bi morali v Evropi na podlagi naše družbe skupnih vrednot zagotoviti, da se imajo predvsem ženske, ki načrtujejo družino, pravico odločiti, ali bodo po porodu povsem prenehale delati ali pa bodo delale polovični delovni čas, da bi skrbjele za svojega otroka. Imela sem veliko sreče, da je moja mati to lahko storila, in reči moram, da mi je koristilo.

Če moja mati ne bi imela sreče in bi bila po dvajsetih letih zakona ločena, bi bila v težki situaciji, saj ne bi prejela nobene podpore socialnega varstva, predvsem v starosti. Štirideset let sem se borila, da zagotovim,

da ženske, ki se odločijo posvetiti svoji družini in svojim otrokom, ne bi bile diskriminirane in bi dokazale, da se niso zmotile pri svoji odločitvi. Ne morem glasovati za ideologijo, ki bi rada otroke in odrasle od zibelke do groba poverila državi.

Obžalujem, da je bilo poročilo Odbora za pravice žensk in enakost spolov zavrnjeno. Večina poslancev, ki je glasovala proti njemu, je naredila slabo uslugo ženskam, družinam in družbi.

Nirj Deva (PPE-DE). – Gospod predsednik, Anni Záborski sem zelo hvaležen za to poročilo. Čeprav je imela moja skupina nekaj problemov z njim, menim, da se je dotaknila nečesa, kar je temeljnega pomena za EU.

Prebivalstvo EU hitro upada. Vloga žensk pri skrbi za družino v mnogih državah članicah ni priznana kot prispevek k njihovem BDP. Ženske in matere so bistven del delovnega življenja v naši družbi, v mojem volivnem okrožju na jugovzhodu Anglije pa na milijone mater skrbi za svoje otroke. Njihov prispevek k britanskemu BDP in k bogastvu moje regije je bistvenega pomena za našo državo.

To poročilo po mojem mnenju prvič v Evropski uniji priznava ta prispevek. Naš Parlament moramo spodbuditi, da preuči ta vprašanja s tehničnega stališča v prihodnosti, tako da bomo imeli enakost in solidarnost med spoloma.

- Poročilo: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Jim Allister (NI). – Gospod predsednik, danes razpravljamo o zlu spolnega izkoriščanja otrok in ga obsojamo. Dejansko je vsak govornik v razpravi upravičeno obsodil pedofilske dejavnosti in pornografsko zlorabo otrok. Podobno je jezo mnogih požela zloraba interneta.

Vendar je pravo razočaranje, da kljub takšni soglasnosti mnoge države članice niso dosegle enake stopnje kriminalizacije te zlorabe otrok. Za psihološko manipulacijo otrok za spolne namene, spolno zlorabo in otroško pornografijo ne bi smelo biti prostora nikjer v EU niti jih ne bi smeli dopuščati. Molk je najboljši prijatelj pedofilije. Videli smo jo v cerkvah, družinah in skupnostih, kjer so si zatiskali oči, kar je vodilo k nekaterim škandalom, ki jih poznamo v različnih državah članicah.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) gospod predsednik, veseli me, da sem pravkar podprla poročilo, toda k mojim prejšnjim pripombam bi želela dodati, da se sedem držav še ni zavezalo Konvenciji Sveta Evrope ali Izbirnemu protokolu ZN, ki vsebujeta moderne instrumente za boj proti trgovini z otroki, prostituciji in pornografiji. Žal moram povedati, da to velja tudi za mojo državo, Češko republiko, ki se želi s tem seveda spopasti učinkoviteje, vendar je dolgo časa reševala vprašanje vključitve kazenske odgovornosti pravnih oseb v svojo zakonodajo. Seveda so te pravne osebe tiste, ki organizirajo trgovino z otroki in imajo bajne dobičke od nje. Zato pozivam češko predsedstvo, da zagotovi, da se ta domači problem reši in da bo služil kot zgled drugim državam članicam EU.

Pisne obrazložitve glasovanja

- Poročilo: Angelika Niebler (A6-0006/2009)

David Casa (PPE-DE), v pisni obliki. – Takšni sporazumi so bistvenega pomena v procesu krepitve vezi med Evropsko unijo in Združenimi državami Amerike. Ker konkurenca iz novo nastajajočih trgov narašča kot še nikoli poprej, je nadvse pomembno, da obvladujemo situacijo, in menim, da to poročilo izraža natančno to.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za poročilo gospe Niebler, saj je znanstveno in tehnološko sodelovanje med EU in ZDA nadvse potrebno. Ta čezatlantski sporazum mora ZDA in Evropsko skupnost spodbuditi, da žanjeta obojestranske koristi, ki so posledica znanstvenega in tehničnega napredka, doseženega z raziskovalnimi programi. Ta sporazum bo olajšal izmenjavo zamisli in prenos strokovnega znanja v korist znanstvene skupnosti, industrije in navadnih državljanov. Želel bi poudariti, da so ZDA globalna vodilna sila na področju znanosti in tehnologije.

Upoštevati moramo, da sporazum temelji na načelih obojestranskih koristi, spodbuja udeležbo v dejavnostih sodelovanja, kot so usklajeni razpisi za predloge skupnih projektov in medsebojni dostop do programov in dejavnosti. Aktivno spodbuja načela, ki podpirajo učinkovito varstvo intelektualne lastnine in pravično delitev pravic intelektualne lastnine. Predlog prav tako predvideva organizacijo delegacij strokovnjakov in uradnikov EU in delavnice, seminarje in srečanja v Evropski skupnosti in Združenih državah.

Upam, da bo ta sporazum prispeval tudi k uspehu lizbonske strategije, katere cilj je gradnja na znanju temelječe družbe. Po ustanovitvi Evropskega inštituta za tehnologijo bo čezatlantsko znanstveno in tehnološko sodelovanje ustvarilo nove priložnosti.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Gospa Niebler je predstavila poročilo o tretjem podaljšanju Sporazuma med EU in ZDA, ki podpira sklep Sveta o podaljšanju Sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju med Evropsko skupnostjo in Vlado Združenih držav Amerike. Ker je sporazum obojestransko koristen in spodbuja znanstveni razvoj in tehnološki napredek, z velikim zadovoljstvom podpiram ta ukrep.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), v pisni obliki. – Podaljšanje Sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju med EU in ZDA je nedvomno pozitiven vidik za evropske raziskave. Soglasno glasovanje kaže točno to.

Vendar pa izkušnje vedno znova pokažejo, da se najplodnejše znanstveno sodelovanje doseže, ko dva raziskovalca iz dveh ustanov sodelujeta pri skupno izoblikovanem in financiranem projektu. Zato Komisijo, da bi okrepili znanstveno sodelovanje z ZDA, pozivam, da jasno vzpostavi enostavne, projektom namenjene finančne instrumente nepovratnih sredstev za skupne raziskave med raziskovalci v ZDA in EU. Dobrodošla bi bila izrecna vključitev v sporazum na področjih kot so biomedicina, nanotehnologija in vesoljske raziskave. Želel bi, da so vključena tudi druga vrhunska področja, kot so raziskave izvornih celic. Dejstvo, da so z nekaterimi raziskovalnimi področji povezana upravičena etična vprašanja, bi moralo biti gonilo za skupni razmislek o teh vidikih namesto ovira skupnega znanstvenega napredka.

Predvsem zaradi nepovratnih sredstev Evropskega raziskovalnega sveta je EU vse bolj privlačna za ameriške raziskovalce. EU ima zdaj instrumente, da si prizadeva za večjo in dolgoročnojšo mobilnost prihajajočih znanstvenikov in mora ukrepati tako, da EU doseže pridobivanje možganov.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Podaljšanje sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju z Združenimi državami je potrditev potrebe po sodelovanju in obojestransko koristnih izmenjavah med EU in ZDA v vrhunskih sektorjih raziskav in inovacij.

Vključitev vesoljskega in varnostnega sektorjev v ta sporazum pomeni pomemben korak h krepitvi čezatlantskih odnosov, ki je prednostni cilj skupine PPE-DE. To sodelovanje mora vključevati tudi oblike civilnega in vojaškega sodelovanja na področjih skupnega interesa, vključno z najnaprednejšimi področji, kot so nove vesoljske tehnologije, nanotehnologije in obrambne raziskave.

Trdno sem prepričan, da bo to sodelovanje pomagalo okrepiti rezultate, pridobljene z dejavnostmi, ki so bile izvedene na mednarodnih vesoljskih postajah, in na občutljivem področju komunikacijskih satelitov. Poleg tega menim, da je sodelovanje s tretjimi državami pomembno, posebno z Rusijo, predvsem pri projektih takšne vrste, kot je GPS-Glonass-Galileo.

Vse zainteresirane strani morajo imeti koristi od dragocenih rezultatov, ki jih pridobi ena od strani, bodisi v civilnem sektorju bodisi v vojaškem sektorju z uporabo za civilni sektor, saj sta varnost in zaščita dandanes najpomembnejša skrb državljanov sveta, in delitev tega uspeha ni samo dokaz obojestranskega zaupanja in partnerstva, temveč je tudi zagotovilo, da se teh rezultatov ne bo uporabilo za nič drugega kot korist človeštva.

Mairead McGuinness (PPE-DE), v pisni obliki. – Rada bi povedala, da podpiram to poročilo o podaljšanju sporazuma ES/ZDA o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju.

Toda moja glasovalna naprava ni delovala, zato želim, da se moj glas za to poročilo uradno zabeleži v zapisnik.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), v pisni obliki. – (DE) Glasoval sem proti poročilu gospe Angelike Niebler o podaljšanju sporazuma o znanstvenem in tehničnem sodelovanju med Evropsko skupnostjo in Vlado Združenih držav Amerike (A6-0006/2009).

Vsebina podalšanega sporazuma se od predhodnega sporazuma razlikuje v delih, kjer so bile dodane vesoljske raziskave in varnostne raziskave. Ker ZDA in EU izrecno načrtujeta uporabo vesolja v vojaške namene in ker varnost opredeljujeta predvsem v vojaškem smislu, je upravičeno predpostavljati, da bo sporazum o sodelovanju služil tudi vojaškim namenom.

Sodelovanje na področju znanosti in raziskav je izredno pomembno. Vendar ga je treba uporabljati za civilne namene. Nasprotujem vsakršni vojaški uporabi.

Lydie Polfer (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem za to poročilo, ki predlaga obnovitev sporazuma iz decembra 1997, prvič obnovljenega leta 2003, ki bo obema stranema omogočil, da nadaljujeta, izboljšata in okrepiata svoje sodelovanje na področjih znanosti in tehnike, ki so v skupnem interesu.

To sodelovanje bo prineslo obojestranske koristi zaradi znanstvenega in tehničnega napredka, doseženega z našimi posameznimi raziskovalnimi programi. Prav tako bo obstajal prenos znanja, ki bo koristil našim podjetjem in državljanom.

To sodelovanje je del evropske politike o tehničnih raziskavah in razvoju, ki je tako pomemben del evropske zakonodaje. Omogočilo nam bo krepitev znanstvenih in tehničnih temeljev evropske industrije in spodbujanje njene naraščajoče mednarodne konkurenčnosti.

Zuzana Roithová (PPE-DE), v pisni obliki. – (CS) Danes nisem glasovala za poročilo o nadaljevanju znanstvenega in tehničnega sodelovanja med EU in ZDA. In to kljub dejstvu, da je stopnja vlaganj s strani EU in ZDA na tem področju med najvišjimi na svetu in mnogi povezani znanstveni inštituti vodijo znanstveni in tehnični napredek po svetu in prispevajo k reševanju številnih globalnih problemov. Dolgoročno bi kritizirala nepripravljenost Komisije in Sveta za doseg sporazuma z ZDA o osnovnih skupnih etičnih načelih za znanost in raziskave. Moti me, da zdajšnji sporazum ponovno ne vsebuje takšnih določb. To je neodgovorno do človeštva in kaže pomanjkanje upoštevanja tistih znanstvenikov, ki prostovoljno vzdržujejo specifična etična načela, medtem ko drugi ne. To velja predvsem za biotehnologijo.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, glasoval sem za poročilo gospe Niebler o podaljšanju sporazuma ES/ZDA o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju. Sporazum o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju je začel veljati pred malo več kot desetimi leti in je bil po prvih petih letih že enkrat podaljšan. Povsem se strinjam, da je treba sporazum spet podaljšati, da bi še naprej spodbujal znanstveno in tehnološko sodelovanje z Združenimi državami na skupnih prednostnih področjih, ki obema stranema prinašajo socialno-ekonomske koristi.

Prav tako sem zadovoljen, da so določbe sporazuma praktično enake določbam, ki so bile podpisane prejšnjikrat, razen nekaj tehničnih sprememb. Nazadnje, pozdravljam, da so bile sporazumu ES/ZDA dodane vesoljske raziskave in varnostni sektor.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za poročilo o predlogu sklepa Sveta o podaljšanju Sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju med Evropsko skupnostjo in Vlado Združenih držav Amerike, saj menim, da lahko kakršno koli znanstveno sodelovanje vodi k novim odkritjem, ki lahko podpirajo razvoj in evolucijo človeštva. Glede na to, da so Združene države ena od največjih globalnih vodilnih sil na področju znanstvenih raziskav, menim, da bo podaljšanje znanstvenega sodelovanja s to državo koristilo vsaki državi članici Evropske unije.

- Poročilo: Angelika Niebler (A6-0005/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), v pisni obliki. – (LT) Obnovitev sporazuma za nadaljnjih pet let bi bila koristna za obe strani, saj bi se nadaljevalo sodelovanje med Rusijo in Evropsko skupnostjo na področju znanosti in tehnologije.

Ker bo vsebina obnovljenega sporazuma enaka vsebini sporazuma, ki poteče 20. februarja 2009, ne bi imelo smisla nadaljevati pogovorov o obnovitvi tega sporazuma na ustaljen način.

Glede na prednosti, ki jih za obe strani predstavlja hitra obnova sporazuma, je predlagan enostopenjski postopek (en postopek in en dokument, povezan s podpisom in sestavo sporazuma). Obe strani sporazuma si prizadevata zagotoviti neprekinjeno sodelovanje (predvsem izvajanje takšnih dejavnosti, pri katerih morajo sodelovati tretje strani, v skladu s sporazumom o sodelovanju). S tem predlogom se povsem strinjam.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za poročilo gospe Niebler, saj je znanstveno in tehnološko sodelovanje med EU in Rusijo nadvse potrebno. Ta sporazum med EU in Rusijo mora Evropsko skupnost in Rusijo spodbuditi, da žanjeta vzajemne koristi, ki so posledica znanstvenega in tehničnega napredka, doseženega z raziskovalnimi programi.

Ta sporazum bo olajšal izmenjavo zamisli in prenos strokovnega znanja v korist znanstvene skupnosti, industrije in navadnih državljanov. Ugotavljam, da ta sporazum temelji na podobnih načelih kot sporazum, podpisan med EU in ZDA o istih področjih, namreč znanosti in tehnologiji.

Upoštevati moramo, da sporazum temelji na načelih obojestranskih koristi, spodbuja udeležbo v dejavnostih sodelovanja, kot so usklajeni razpisi za predloge skupnih projektov in medsebojni dostop do programov in dejavnosti.

Aktivno spodbuja načela, ki podpirajo učinkovito varstvo intelektualne lastnine in pravično delitev pravic intelektualne lastnine. Predlog prav tako predvideva organizacijo delegacij strokovnjakov in uradnikov EU in delavnice, seminarje in srečanja v Evropski skupnosti in Rusiji. Upajmo, da bo sporazum v tem evropskem letu ustvarjalnosti in inovacij prispeval k učinkovitejšemu strateškemu partnerstvu med EU in Rusijo.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Gospa Niebler je predložila poročilo o obnovitvi obstoječega sporazuma med ES in Rusijo o sodelovanju na področju znanosti in tehnologije. Miroljubno sodelovanje in delo med Rusijo in EU je v obojestransko korist pri spodbujanju znanstvenih dognanj in raziskav in z veseljem podpiram ta ukrep.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Obnovitev partnerskega sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju z Rusijo je poleg zmanjševanja nedavnih napetosti pomemben korak v procesu normalizacije in krepitve odnosov med EU in Rusko federacijo.

Vendar normalizacija odnosov za sodelovanje na teh področjih ne zadostuje. EU in Rusija morata najprej najti način za krepitev njunega partnerstva in za sodelovanje na področju varnostnih politik, predvsem politike energetske varnosti. Nedavna plinska kriza je poudarila potrebo, da sprejmemo resen in enoten pristop za obravnavanje vprašanja odvisnosti Evropske unije od dobaviteljev virov.

Ne pozabimo tudi na krizo v Gruziji, ki je za nekaj časa ogrozila celotno evropsko strukturo po hladni vojni.

Glede na vse izzive, ki jih sproža globalizacija in globalna kriza, je Rusija pomemben akter, ki ga ni mogoče izločiti ali prezreti za pogajalsko mizo. Toda Rusija mora spoštovati te sporazume in standardne mednarodne predpise.

Pozivam Evropsko komisijo in češko predsedstvo, da čim prej najdeta specifične načine za rešitev teh problemov, v svojo korist in v korist državljanov Evrope ter partnerskih tretjih držav (Ukrajina in Moldavija).

Mairead McGuinness (PPE-DE), v pisni obliki. – Rada bi povedala, da podpiram to poročilo o sporazumu med EU in Rusijo o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju.

Toda moja glasovalna naprava ni delovala, zato želim, da se moj glas za to poročilo uradno zabeleži v zapisnik.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), v pisni obliki. – (SK) Glasoval sem za znanstveno in tehnično sodelovanje med Evropsko skupnostjo in Rusijo, ker je potrebno vzpostaviti trdne, stabilne in resnično sosedске odnose z Rusko federacijo. Sodelovanje na področju znanosti in tehnologije vidim kot odlično sredstvo za vzpostavitev takšnih odnosov. Evropska skupnost je prav tako kot Rusija dosegla pomemben znanstveni napredek, ki lahko koristi obema stranema. Skupnost ima vsekakor lahko koristi od takšnega sodelovanja, saj lahko uresniči in izpopolni svoje znanstvene in tehnične projekte. Vendar pa bi poudaril, da sta za pristne sosedске odnose potrebni pripravljenost in zanesljivost tudi na drugi strani.

Zadnji dnevi pričajo o resni nezanesljivosti Rusije kot trgovinske partnerice. Dejanja Ruske federacije so povzročila plinsko krizo v mnogih državah Evropske unije in ta je predstavljala neposredno grožnjo za gospodarstva držav članic, kar je pokazalo pomanjkljivosti energetske odvisnosti od Rusije. Upam, da se v interesu dobrega sodelovanja na znanstvenem in tehnološkem področju takšni dogodki v prihodnosti ne bodo ponovili.

Zuzana Roithová (PPE-DE), v pisni obliki. – (CS) Tako kot sem glasovala proti sporazumu z ZDA, sem tudi glasovala proti poročilu o Sporazumu o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju med EU in Rusijo. Tako sem storila iz povsem enakega razloga. Moti me, da nima poglavja, namenjenega dogovoru o skupnih etičnih mejah za raziskave. Obžalujem, da Komisija in Svet podcenjujeta ta nadvse pomembni vidik raziskav in ne poskušata niti izoblikovati takšnega dogovora. Kot da ne vesta, da je mesto tehničnih meja bolj kot kjer koli drugje v znanosti, kjer je predhodna previdnost tako potrebna. Vsaj v primeru znanosti in raziskav, financiranih iz javnih sredstev, bi bil znotraj takšnega sporazuma o sodelovanju povsem primeren mednarodni sporazum o etičnih načelih.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, glasoval sem za poročilo gospe Niebler o obnovitvi sporazuma EU/Rusija o znanstvenem sodelovanju. Obnova sporazuma, ki je bil

pred leti sestavljen s sovjetsko vlado, je resnično ključnega pomena. Sodelovanje med Evropsko unijo in Rusijo je dalo odlične rezultate, ker sta združili moči pri doseganju cilja izboljševanja splošne blaginje.

Zato pozdravljam pobudo gospe Niebler in poudarjam nujnost nadaljevanja in trajnosti diplomatskih odnosov med EU in Rusijo, da bi zagotovili vzdrževanje mednarodnega geopolitičnega ravnotežja.

Peter Skinner (PSE), v pisni obliki. – Obstajajo številni razlogi, zakaj ta sporazum krepi notranji trg EU in sodelovanje pri standardih ter vzdržuje varstvo potrošnikov.

Prvi izmed njih je, da je znanost globalna disciplina, napredek, ki ga lahko delimo, pa gre v smeri povečanja celotnega človeškega prizadevanja. Koristi, za katere si lahko prizadevamo, so specifično in splošno pozitivne.

Naj gre za avtomobilsko industrijo, ki si prizadeva zmanjšati emisije, ali pa za univerze, ki vzpostavljajo strateške povezave, uspeh spodbujanja tega sporazuma je merljiv.

Tudi potrošniki so posredno deležni teh koristi, saj lahko s pomočjo združenih najboljših umov ustvarimo večje zaupanje v odgovore na naše skupne skrbi.

Daniel Stroz (GUE/NGL), v pisni obliki. – (CS) Čeprav se morda zdi, da je sprejetje osnutka sklepa Sveta o sklenitvi sporazuma (obnovitev Sporazuma o znanstvenem in tehnološkem sodelovanju med Evropsko skupnostjo in Rusijo) samo ne preveč pomembna formalnost, menim, da ni tako. Z naraščajočo nujnostjo postaja jasno, da mora Rusija biti strateški partner za EU, ne pa večno obsojana in pošast. Zato bi morali pozdraviti vsak korak v smeri sodelovanja med EU in Rusijo na različnih ravneh in v različnih oblikah. Pričakuje se lahko, da bo sodelovanje z Rusijo imelo pomembno, nedvoumno pozitivno vlogo v trenutni hudi gospodarski krizi. Rusije se ne sme ločiti od Evrope. Sodi k Evropi, pa če nam je to prav ali ne, in sodelovanje z njo bi lahko kmalu postalo izredno pomembno za Evropo.

- Poročilo: Gyula Hegyi (A6-0478/2008)

John Attard-Montalto (PSE), v pisni obliki. – Ko govorimo o divjini, v bistvu govorimo o naravnem okolju, kjer ni bistvene človeške dejavnosti, z drugimi besedami, o nenaseljenih območjih. Divjina lahko pomeni tako kopno kot morje.

Obstajata dva različna pristopa: eden se nanaša na koncept ohranjanja in drugi na koncept zaščite. Sta različna. Prvega se lahko opiše kot „ustrezno uporabljanje narave“, drugega pa kot „varstvo narave pred uporabo“. Menim, da morata biti ohranjanje in zaščita jasna, toda njuna uporaba je odvisna od določenega območja. Evropa je na primer premajhna, da bi imela območja, prepovedana za državljane. Gozdovi pokrivajo okoli tretjino kopnega, samo 5 % pa jih je mogoče opisati kot divjino.

Večina območij v Evropi, ki veljajo za divjino, je zaščiten v okviru Nature 2000. To je evropska mreža, ki že vključuje najdragocenejša in biotsko najbolj raznolika območja Evropske unije. Zato se strinjam, da ni potrebna nova zakonodaja o območjih divjine, saj jih je večina vključena v Nature 2000. Vendar pa je pomembno območja divjine kartirati, razdeljeno na področje divjine z gozdovi, v sladkih vodah in na morju.

Alessandro Battilocchio (PSE), v pisni obliki. – (IT) Glasoval sem za poročilo. Veliko je razlogov, zakaj bi Evropa morala natančneje obravnavati območja divjine. Prvič, to so pribežališča in genetska banka za številne vrste, ki sicer ne morejo preživeti že v rahlo spremenjenih razmerah. Ravno tako je še veliko neodkritih vrst, ki jih je še treba opisati. Večina med njimi živi v tleh ali trohnečem lesu in so zelo občutljive na spremembe. Ta nedotaknjena območja so idealna za preučevanje naravnih sprememb v naravi, evolucije. Hkrati so ta območja izjemno občutljiva za vpliv okoljskih sprememb, ki jih povzroči človek zunaj meja tega območja.

Končno obstaja veliko povsem etičnih razlogov za ohranjanje divjine v Evropi. Imamo moralno obveznost zagotoviti prihodnjim generacijam, da bodo lahko uživale v pravih evropskih območjih divjine ter imele od njih korist. Razvoj trajnostnega turizma je način, kako divjini določiti ekonomsko vrednost ter pridobiti podporo za njeno ohranitev.

Zato je pomembno oblikovati ustrezna priporočila s smernicami za države članice EU, kako najbolje zagotoviti varstvo sedanjih in potencialnih območij divjine ter njihovih naravnih procesov, ki so vključeni v Nature 2000.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), v pisni obliki. – Glasoval sem za to poročilo, saj se strinjam, da moramo nadaljevati s kartiranjem zadnjih območij divjine v Evropi. Seveda tega ni mogoče storiti brez opredelitve divjine. Zato pozivam Evropsko komisijo, da ukrepa na tem področju. Prav tako se strinjam z zamisljivo, da

moramo spodbujati trajnostni turizem na teh območjih in izobraziti upravljavce območij, kako ohranjati in zaščititi divjino.

Zato se pridružujem zahtevi glavnih nevladnih organizacij na tem področju in pozivam Evropsko komisijo, da poda smernice za ohranitev divjine v Evropi.

Martin Callanan (PPE-DE), v pisni obliki. – To poročilo kaže, da niti najbolj oddaljeni deli Evrope niso izven dosega EU. Celotna stvar divjine je v tem, da vanjo ne bi smelo posegati človeštvo – vključno z EU. Vendar pa je zaradi različnih pritiskov na okolje Komisija predlagala ukrepanje za zaščito in ohranjanje najbolj oddaljenih in izoliranih regij v Evropi.

Zato na splošno podpiram to poročilo, če bodo države članice obdržale pomembno vlogo pri upravljanju, oblikovanju in zaščiti divjine.

Nekoliko sem skeptičen glede prednosti strategije EU o divjini, glede na to, da se je upravljanje kmetijstva in ribištva EU izkazalo za tako katastrofalno. Ključnega pomena je, da EU deluje kot moderator in središče najboljših praks v tem procesu, drugače bi bil spodkopan celotni smisel predlaganih ukrepov.

Ne glede na ta opozorila je moje področje severovzhodne Anglije obdarjeno z izoliranimi območji z veliko naravno lepoto, ki so večinoma nedotaknjena. Zato sem podprl to poročilo.

David Casa (PPE-DE), v pisni obliki. – Natura 2000 je naredila veliko za zaščito izvirnega ali nedotaknjenga okolja. To poročilo poudarja pomembnost takšnih projektov in povsem se strinjam s poročevalcem, da je treba uporabiti veliko sredstev za zagotovitev zaščite takšnih območij. Pomembno je kartirati ta območja, saj bi lahko bilo prepozno, če to pustimo za kasneje.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Samoiniciativno poročilo gospoda Hegyija poudarja pomembnost zaščite območij divjine v Evropi v področju uporabe obstoječih direktiv in predlaga opredelitev „divjine“ kot še nedotaknjenih območij in tudi „območij z minimalno človeško dejavnostjo“.

Čeprav je poročilo dobrodošlo, pa ostajajo določena področja nejasna; na primer, ali obravnavamo sedanja območja divjine ali potencialna prihodnja območja. Prav tako bi želela vedeti, ali obstajajo območja divjine, ki trenutno niso zaščitena v okviru Nature 2000 in ki bi jih to poročilo morebiti lahko obravnavalo.

Področja s posebno obravnavo v okviru Nature 2000 sodijo v pristojnosti različnih GD v Komisiji. Čeprav cenim delo teh različnih oddelkov in njihova različna pooblastila, bi lahko povečana stopnja sodelovanja in usklajenosti zelo povečala zaščito, ki jo nudijo območja v okviru Nature 2000. Veseli me, da lahko podprem poročilo gospoda Hegyija, vendar pa obžalujem, da zaradi uporabe člena 45(2) o njem nisem mogla razpravljati.

Edite Estrela (PSE), v pisni obliki. – (PT) Glasovala sem za poročilo gospoda Hegyija, saj menim, da je potrebno izboljšati zaščito in podporo območij divjine v Evropi.

Zaradi okoljskih pritiskov, ki so posledica stoletnih dejavnosti človeka, območja divjine danes obsegajo samo 46 % zemeljske površine.

Menim, da je v pristojnosti Evropske komisije, da sestavi priporočila za države članice, ki morajo vključevati sestavo zemljevida in strategijo za evropska območja divjine.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Glasovali smo za to poročilo, ker moramo naravo varovati, vendar z uporabo za človeka. Gozdovi danes pokrivajo 33 % kopenske površine v državah območja EGP, kar pomeni 185 milijonov hektarov. Le 9 milijonov hektarov teh gozdov (5 % celotne gozdne površine) velja za „divjino“. Ta območja, skupaj s svojimi rastlinskimi in živalskimi združbami in ekosistemi, katerih sestavni del so, so dejansko neokrnjena. Ta območja divjine bi morala imeti možnost, da se jim zagotovi učinkovit status s posebnim varstvom, ker so to pribežališča in genetska banka za številne vrste, ki sicer ne morejo preživeti že v rahlo spremenjenih razmerah, zlasti veliki sesalci, kot so rjavi medved, volk in ris.

Imamo moralno obveznost zagotoviti prihodnjim generacijam, da bodo lahko uživale v pravih evropskih območjih divjine ter imele od njih korist. Razvoj trajnostnega turizma je način, kako divjini določiti ekonomsko vrednost ter pridobiti podporo za njeno ohranitev ter spodbuditi običajne ljudi, da v naravi odkrijejo skrito vrednost, ne da bi jo uničevali. S trajnostnim turizmom se krepi sprejemanje politike ohranjanja, saj državljani zaradi osebne izkušnje razumejo potrebo po varstvu, hkrati pa pripomore k ekonomskemu ohranjanju divjine ter omogoča možnosti za zaposlitev lokalnega prebivalstva.

Duarte Freitas (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Danes so evropska območja divjine zmanjšana na drobec tistega, kar so bila v preteklosti, zato je njihova zaščita prednostna naloga.

Zato morajo biti osrednja točka evropske politike na področju biotske raznovrstnosti, omrežje Nature 2000 pa mora upoštevati ta območja, da bi kar najbolj uporabili ekosistemske storitve, ki jih ponujajo.

Zato podpiram poročilo gospoda Hegyija v upanju, da se lahko evropska območja divjine bolje ohrani, da bodo v njih lahko uživale tudi prihodnje generacije.

David Martin (PSE), v pisni obliki. – Podpiram to poročilo, ki poudarja potrebo po zaščiti 46 % kopnega na svetu, ki je divjina in ga človekova dejavnost še ni bistveno spremenila.

Luís Queiró (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Minili so dnevi, ko je bila zgodovina človeštva zgodba o preživetju kljub nadlogam narave. V našem delu sveta, čeprav se moramo še vedno varovati pred naravo in njenimi napadi, je postalo potrebno zaščititi naravo pred prisotnostjo in nadvlado človeka. To moramo storiti za nas: zaradi interesa, ki ga imamo za ohranitev bogastva biotske raznovrstnosti, in zaradi naše potrebe po ohranitvi planeta, na katerem imamo možnost živeti. Na podlagi teh smernic moramo preučiti prizadevanja za ohranitev divjine v Evropi in, kar je zelo pomembno, v najbolj oddaljenih regijah, kjer je ta raznolikost tako pomembna. Iste smernice zahtevajo, da se uravnoteži in preuči upravljanje in predpise. Če želimo spodbuditi nov način uporabe našega podeželja, ne smemo povečati človekovih dejavnosti, ki se jih tam izvaja v takšnih stopnjah, ki jih ni mogoče dopuščati. Zaščita divjine, zlasti tam, kjer sobiva s človeško dejavnostjo, mora pomeniti spodbujanje ravnotežja, ohranjanja in trajnosti. Podeželskemu območju ne smemo nalagati nevzdržnih bremen ali prisiliti ljudi, da opustijo območja, ki so že tako izčrpana.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, glasujem za poročilo gospoda Hegyija o divjini v Evropi. Menim, da bi se morala Evropska unija bolj zanimati za območja divjine, ker delujejo kot pribežališča in genetska banka za številne vrste, ki sicer ne morejo preživeti že v rahlo spremenjenih razmerah. Poleg tega ne smemo pozabiti etičnih razlogov za to odločitev.

Evropski državljani imamo moralno obveznost zagotoviti, da bodo prihodnje generacije lahko imele koristi od evropskih območij divjine. Zato pozdravljam pobudo gospoda Hegyija, katere cilj je spodbujanje razvoja trajnostnega turizma, resničnega kazalnika ekonomske vrednosti divjine.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za to poročilo, ker mora po mojem mnenju Evropa varovati svoja območja divjine in prispevati k vzdrževanju svojih nacionalnih parkov. V skladu s poročilom „Divjina v Evropi“ je v številnih regijah Evrope 10 nacionalnih parkov. Vzdrževanje in zaščita teh nacionalnih parkov pomenita tudi varstvo živalskih in ptičjih vrst, ki naseljujejo ta območja.

Glede na to, da so nekatere teh vrst pred izumrtjem, menim, da se mora Evropska unija aktivno vključiti v razvoj programov, ki bodo pomagali obnoviti te vrste in ponovno naseliti določena območja, kjer so nekatere vrste živali in rastlin žal izginile.

V enakem duhu menim, da so potrebni naslednji ukrepi: globlja analiza dejavnosti čiščenja zemljišč na območjih, ki niso zaščiteni kot nacionalni parki, in razvoj posebnih projektov, namenjenih ponovnemu pogozdovanju območij, ki so bila očiščena. Osebo močno podpiram kakršen koli tak projekt in rad bi čestital poročevalcu.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Pojem divjina se nanaša na naravno okolje, ki ga človekova dejavnost še ni bistveno spremenila. Celo zdaj je 46 % zemeljske površine opredeljene kot divjina.

Pojma ohranjanje in zaščita se razlikujeta. Prvi pomeni ustrezno uporabljanje narave. Drugi pomeni varstvo narave pred izkoriščanjem. Menim, da je naravo treba zaščititi, vendar z uporabo za človeka. Evropa je premajhna, da bi bilo državljanom pametno prepovedati dostop do določenih področij. Zadevna področja imajo posebno in izjemno vrednost. To je mogoče izkoriščati na okolju prijazen način z razvojem novih proizvodov na področju turizma.

Hkrati so ta območja izjemno občutljiva za vpliv okoljskih sprememb, ki jih povzroči človek. Naša moralna dolžnost je zagotoviti, da bodo lahko naslednje generacije videle in doživele pristno divjino v Evropi. Razvoj trajnostnega turizma se lahko izkaže za način, na katerega lahko imamo koristi od območij divjine in pridobimo sredstva za njihovo zaščito.

Obstaja zanimiva pobuda, ki združuje programe za divjino in trajnostni turizem v Evropi. Mislim fundacijo PAN Parks, katere cilj je razvoj trajnostnega turizma na teh območjih.

Nova zakonodaja o divjini ni potrebna, vendar pa bi morala Evropska komisija oblikovati ustrezna priporočila s smernicami za države članice EU, kako najbolje zagotoviti varstvo sedanjih in potencialnih območij divjine, ki bi lahko bili vključeni v omrežje Nature 2000.

- Poročilo: Luís Queiró (A6-0501/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), v pisni obliki. – V zadnjih letih je bilo splošno in poslovno letalstvo najhitreje rastoč segment sektorja letalstva. Letališča v mojem volilnem okrožju severovzhodne Anglije, kot sta Newcastle in Durham Tees Valley, so priljubljena pri amaterskih pilotih in vse bolj tudi pri poslovnih. Zaradi tega je to podsektor, ki potrebuje podporo in razumno ureditev.

Navdušen sem nad zavezo Komisije k sorazmernosti pri ureditvi splošnega in poslovnega letalstva. Ta pristop pomeni bistveno odstopanje od mnogih predhodnih predlogov, povezanih s prevozom, in ga moramo pozdraviti, vendar pa moramo ostati pazljivi, da zagotovimo, da lahko sektor še naprej raste na trajnosten način brez nadležne birokracije, ki je prevečkrat zaznamovala predloge Komisije.

Ta sektor bo kratkoročno neizogibno nekoliko nazadoval zaradi nastopa gospodarske krize. Vendar pa splošno in poslovno letalstvo pomembno prispevata h gospodarski rasti, zlasti na regionalni ravni, kot lahko potrdimo na severovzhodu Anglije.

Glasoval sem za to poročilo.

David Casa (PPE-DE), v pisni obliki. – Strinjam se s poročevalcem glede potrebe o poudarjanju pomembnosti zbiranja podatkov, sorazmernosti ureditve, zmogljivosti letališč in zračnega prostora ob priznanju pomembnosti ene najhitreje rastočih industrij našega časa. Pozivamo k uravnoteženju teh omenjenih vprašanj, da ne bi ovirali posla in ga ohranili trajnega.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Poslanec EP Queiró je odgovoril na sporočilo Komisije o agendi za trajnostni razvoj splošnega in poslovnega letalstva in poudaril številna področja, kjer imajo politični preudarki za sektor nekomercialnega zračnega prometa v splošnem in poslovnem letalstvu dodaten vpliv. Še zlasti zanimiva sta razširitev pristojnosti Skupnosti na področji varnosti in zaščite ter vpliv pobud Skupnosti, kot sta enotno evropsko nebo in sistem upravljanja zračnega prometa, na sektor.

Temeljna skrb je zagotavljanje varnosti ob hkratnem zagotavljanju, da sektor upošteva okoljske skrbi na odgovoren način z zmanjšanjem onesnaževanja s hrupom in količine skupnih emisij. Zaradi stopnje rasti sektorja in njegove raznolikosti je to sektor, kjer bo potrebna ureditev v prihodnosti. To sporočilo kaže pot k razvoju prihodnje politike.

Jörg Leichtfried (PSE), v pisni obliki. – (DE) Glasoval sem proti poročilu gospoda Luísa Queirója o prihodnosti splošnega in poslovnega letalstva.

Nedvomno je res, da se je obseg prometa splošnih in poslovnih zrakoplovov zelo povečal in se je zato povečal tudi vpliv na okolje.

Vendar menim, da je vlaganje v razširitev letališč napačen pristop, saj bo to vodilo k še večjemu povpraševanju po potovanjih in povečanju zračnega prometa. Najti moramo alternative, da se letalski promet ne bo povečeval in bo onesnaženje ostalo znotraj razumnih meja.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Splošno in poslovno letalstvo je uspešen sektor, ki ga zaznamujeta večja stopnja prilagodljivosti in prožnosti, lastnosti, ki sta v nasprotju s togo neprožnostjo, ki je zlasti značilna za velika letališča. Zaradi tega podpiram priporočila mojega kolega, Luísa Queirója, o dosledni uporabi načel sorazmernosti in subsidiarnosti v tem sektorju za vsak posamezen primer pod pogojem, da so izpolnjene vse varnostne in zaščitne zahteve.

Pozivam države članice, da preučijo vsa priporočila Komisije in poročevalca, posebno tiste, ki zadevajo izboljšanje zmogljivosti letališč in njihovo optimalno uporabo, ne samo glede velikih letališč, ampak predvsem regionalnih in lokalnih letališč.

Dejansko sem kot poročevalec za paket enotno evropsko nebo II in razširitev pristojnosti EASA upošteval potrebo, da ima ta segment letalskega sektorja vse pogoje, ki so potrebni za zagotovitev trajnostnega razvoja v korist industrije in nenazadnje tudi potnikov.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, glasoval sem za poročilo gospoda Queirója o agendi za trajnostni razvoj splošnega in poslovnega letalstva. Vsekakor smo posvarjeni, da je potrebna nova evropska politika glede splošnega in poslovnega letalstva.

In sicer zato, ker je promet družb v sektorju civilnega letalstva nenehno rasel. Ocenjuje se, da bi se lahko število potnikov v poslovnem letalstvu v približno naslednjih desetih letih podvojilo. Poleg tega je treba priznati prednosti letalstva te vrste za ekonomsko in družbeno blaginjo kot celoto.

Zato pozdravljam poročilo mojega kolega poslanca in upam, da bomo lahko v prihodnosti povsem izkoristili potencial sektorja s pomembno rastjo.

- Poročilo: Malcolm Harbour (A6-0018/2009)

John Attard-Montalto (PSE), v pisni obliki. – Javni sektor so ovirale tradicionalne metode naročanja storitev raziskav in razvoja. To se lahko spremeni s predkomercialnim naročanjem. Predkomercialno naročanje je poseben pristop, da javni sektor naroča raziskave in razvoj.

EU potrebuje širšo inovacijsko strategijo. In kar imenujemo predkomercialno naročanje, je treba videti kot del strategije. To je ključnega pomena za okrepitev inovacijskih zmogljivosti Unije in izboljšanje javnih storitev za evropske državljane. Javni sektor ZDA za naročanje raziskav in razvoja potroši 50 milijard USD. Evropa potroši 2,5 milijard USD. Jasno je, zakaj je predkomercialno naročanje orodje ključnega pomena, ki pomaga evropskemu javnemu sektorju pri soočanju z glavnimi javnimi izzivi EU.

Eden od problemov, ki obstaja v EU, je veliko premalo ozaveščenosti o tem, kako optimizirati naročila raziskav in razvoja v EU. Problem je rezultat tega, kar je znano kot ekskluzivni razvoj. Podjetja, ki so razvila proizvod ali storitev za javni organ, ne morejo ponovno uporabiti svojih ugotovitev za druge možne stranke. Predkomercialna naročila bodo obravnavala tudi to nepravilnost. Dovoljevala bodo poseben pristop, ki vključuje delitev tveganja in koristi. To bo povzročilo tudi stroškovno učinkovit razvoj inovativnih rešitev.

Alessandro Battilocchio (PSE), v pisni obliki. – (IT) Hvala, gospod predsednik. Glasoval bom za. Menim, da imajo predkomercialna naročila potencial, da so zelo koristna za inovacije in da lahko ponudijo posodobljene javne storitve visoke kakovosti v Evropski uniji.

Ne samo to. Pogodbe predkomercialnih naročil nudijo veliko priložnost za majhnim in srednje velikim podjetjem, tako v povezavi s sektorjem javnih naročil in tudi njihovim globalnim razvojem in izkušnjami. Po naravi so za majhna in srednje velika podjetja dostopnejša kot velike redne komercialne pogodbe javnih naročil.

Kljub temu se bojim, da to, kar je predlagano, ne bo uspelo pritegniti majhnih in srednje velikih podjetij, razen če se pojasni način, na katerega bodo delovala takšna naročila, predvsem v čezmejnem kontekstu, in razen če se zagotovi nadaljnjo pojasnitev določenih postopkovnih vidikov, vključno z določbami o državni pomoči in intelektualni lastnini, tako da se vzpostavi pregledno in stabilno okolje za javne organe in podjetja.

Martin Callanan (PPE-DE), v pisni obliki. – To poročilo je branje za streznitev: glede na vse govorjenje o lizbonski strategiji in o tem, kako bo Evropa do naslednjega leta postala najkonkurenčnejše svetovno gospodarstvo, sem bil šokiran, ko sem prebral, da javni sektor ZDA porabi 50 milijard USD letno za naročila na področju raziskav in razvoja.

Ta znesek je dvajsetkrat višji kot v Evropi, znesek, ki predstavlja približno polovico celotne razlike v višini naložb na področju raziskav in razvoja med ZDA in Evropo.

Pozdravljam to poročilo mojega kolega Malcolma Harbourja, ki je načrtoval načine, na katere lahko Evropa začne zapirati to vrzel v produktivnosti. Ključ do tega procesa je v naslovu: spodbujanje inovacij.

Po mojem mnenju je najboljši način, da to poročilo postane resničnost, zagotavljanje, da EU spodbuja inovacije in tehnološki razvoj, namesto da na pot meče ureditvene ovire.

Glede na pomembno vlogo javnih naročil pri spodbujanju in podpori novih tehnologij sem podprl to poročilo. Upam, da bodo njegova načela uporabna za lokalne oblasti v moji regiji severovzhodne Anglije.

David Casa (PPE-DE), v pisni obliki. – Strinjam se s poročevalcem glede pomembnosti inovacij, še zlasti v zahtevnih sektorjih kot so zdravje, staranje in varnost. Predkomercialna naročila zmanjšujejo prostor za napake in jih je zato treba uporabiti kot inovativno sredstvo.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Moj kolega, gospod Harbour, je predstavil samoiniciativno poročilo o povečevanju inovacij v Evropi, da bi zagotovili trajnostne in visokokakovostne javne storitve. Dostop do takšnih storitev na pošten in nepristranski način je bistvenega pomena za polno delovanje prostega trga. To sporočilo obravnava vprašanja faze raziskav in razvoja predkomercialnega proizvoda.

Predkomercialna naročila so poseben pristop javnega sektorja za naročanje raziskav in razvoja, da bi spodbudili inovacije za zagotavljanje visokokakovostnih trajnostnih javnih storitev v Evropi. Obseg zadevnih javnih storitev vključuje zdravstveno varstvo, izobraževanje, varnost, podnebne spremembe in energetska učinkovitost, vsa področja, ki koristijo celotni družbi. Sprejetje te strategije bo omogočilo stroškovno učinkovit razvoj z dodano vrednostjo novih in inovativnih rešitev, zato sem podprl ta predlog.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), v pisni obliki. – (PL) Javna naročila na področju raziskav in razvoja v Evropi predstavljajo pomemben delež vseh javnih naročil. Evropa se ne kaže v ugodni luči v primerjavi z Združenimi državami, katerih javni sektor nameni letno 50 milijard USD za javna naročila na področju raziskav in razvoja, znesek, ki je 20-krat večji od zneska, ki se porabi v Evropi. To je nadvse neugodno, če želimo resnično okrepiti naš inovativni potencial.

Vredno je omeniti, da mnogi trenutno razpoložljivi proizvodi in storitve ne bi obstajali, če ne bi bilo razporejanja javnih sredstev. Satelitski navigacijski sistem GPS in polprevodniška tehnologija sta samo dva primera.

Evropa mora uvesti tehnične izboljšave na mnogih področjih, kot so zdravje, trajnostna rast in varnost. Za mnoge od teh področij še ni na razpolago komercialnih rešitev, če pa so, pa so potrebne nadaljnje rešitve za raziskave in razvoj. Predkomercialna naročila so eden od načinov za odpravo razlike med ponudbo in povpraševanjem v javnem sektorju, saj javnim organom nudijo možnost izboljšanja storitev, ki jih zagotavljajo.

Predkomercialna naročila prav tako predstavljajo pomembno priložnost za MSP. Inovativni potencial slednjih je ogromen in zaradi razporejanja javnih sredstev imajo priložnost razviti in prodajati rešitve, razvite za druge stranke.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, toplo pozdravljam poročilo gospoda Harbourja o predkomercialnih naročilih: spodbujanje inovacij za zagotavljanje visokokakovostnih trajnostnih javnih storitev v Evropi. Za Evropsko unijo je zelo pomembno, da se na ustrezen način sooči z družbenimi izzivi, da bi zagotovila znatne izboljšave v zagotavljanju javnih storitev.

Predkomercialna naročila lahko s tega vidika pomagajo premostiti razliko med ponudbo in povpraševanjem v sektorju javnih storitev. Strinjam se s poročevalcem, ko poudarja potrebo po usposabljanju naročnikov za ravnanje z inovacijami v javnih naročilih, saj so visoko strokovno področje, ki zahteva dobro usposobljeno osebje.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Predkomercialno naročanje se izvaja, ko javni sektor da naročila na področju raziskav in razvoja, s čimer podpira inovacije in zagotavlja trajnostne in visokokakovostne javne storitve.

Predkomercialna naročila so izredno pomembna v smislu krepitve inovativnega potenciala celotne Evropske unije, izboljšanja javnih storitev, zagotovljenih neposredno državljanom, in tudi odpravljanja razlike med ponudbo in povpraševanjem v javnem sektorju.

Eden od primerov rešitev, razvitih na podlagi javnih naročil, je navigacijski sistem GPS.

V Združenih državah so sredstva, namenjena naročilom na področju raziskav in razvoja, 20-krat večja od sredstev, namenjenih za to v Evropski uniji.

Za MSP predstavljajo javna naročila dragoceno priložnost za pridobivanje izkušenj. Pogodbe predkomercialnih naročil koristijo manjšim podjetjem, ki običajno ne izpolnjujejo zahtev rednih komercialnih pogodb javnih naročil.

Evropa mora nujno razviti celovite rešitve za izboljšanje uporabe predkomercialnih naročil ne samo s strani nacionalnih organov, temveč tudi s strani lokalnih in regionalnih organov.

Marian Złotea (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Najprej bi želel čestitati gospodu Harbourju za poročilo, ki ga je sestavil, in za način, na katerega ta odraža delo Odbora za notranji trg in varstvo potrošnikov (IMCO). Sprejetje tega samoiniciativnega poročila, ki ga je sestavil gospod Harbour, bo pomagalo okrepiti inovacije na področju raziskav in razvoja v Evropski uniji. Imeti moramo koristi od ugodnosti, ki jih bomo pridobili

od politike o predkomercialnih naročilih. Javno naročanje je področje, ki daje MSP pomembne priložnosti, saj so predkomercialna naročila zanje dostopnejša kot velike redne komercialne pogodbe javnih naročil.

Slediti moramo zgledu ZDA in se bolj osredotočiti na to, kako najbolje uporabiti javna naročila za storitve raziskav in razvoja. Opredeliti moramo ustrezen instrument predkomercialne politike, da bi spodbudili inovativno podlago EU. Trenutno podjetja, ki so razvila proizvod ali storitev za javni organ, ne morejo ponovno uporabiti svojih ugotovitev za druge možne stranke, kar je še dodatek k finančnim oviram za uporabo javnih naročil za konkurenčne rešitve. Predkomercialna naročila dovoljuje stroškovno učinkovit razvoj inovativnih rešitev.

- Poročilo: Anne Laperrouze (A6-0013/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh in Inger Segelström (PSE), v pisni obliki. – (SV) Pravkar smo se odločili glasovati proti poročilu gospe Laperrouze, saj menimo, da je končno poročilo neuravnoteženo in krši pravico držav članic do odločitve, ali želijo uporabljati, razvijati jedrsko energijo ali vlagati vanjo ali ne. Smo na primer za skupne raziskave jedrske varnosti, vendar menimo, da je poročilo v mnogih primerih preveč za jedrsko energijo. Te odločitve bi se morale sprejemati na ravni držav članic.

Poleg tega smo na splošno za investiranje v energetskega infrastrukturo, vendar nas obhajajo dvomi glede podpore vseh projektov in investicij, ki bi jih poročevalka želela podpreti. Želeli bi si jasnejših meril, da bi lahko podprli takšno stališče, še zlasti glede na razpravo o Severnem toku.

John Attard-Montalto (PSE), v pisni obliki. – Evropa mora svoja prizadevanja posvetiti predvsem pomoči svojim članicam v njihovem iskanju nafte in plina. Obstaja možnost, da ima Malta pod morskim dnom zaloge fosilnih goriv. Polnega izkoriščanja ni mogoče izvajati zaradi vprašanja glede sredinske črte med Malto in njeno severnoafriško sosedo. To ne bi smelo biti samo dvostransko vprašanje, temveč bi morala tudi Evropa iskati rešitev za svojo državo članico.

Vprašanje jedrske energije je še enkrat dobilo pomemben položaj. Obstajajo prednosti in slabosti. Razprava o jedrski energiji se nikoli ne konča. Ne moremo prezreti možnosti presoje te zaloge energije.

Obveščen sem, da je Malta razmišljala o uvozu energije, proizvedene v jedrskih elektrarnah v Franciji. Ta energija bi bila ob dospelju do Malte v obliki električne energije in negativni vidiki, povezani z jedrskimi elektrarnami, ne bi bili vprašanje. Proizvedena energija bi bila cenejša kot tista iz plinovoda s Sicilije. Malta ne bi imela glavnega izdatka, potrebnega za gradnjo elektrarne.

Liam Aylward (UEN), v pisni obliki. – Ta teden pozdravljam sredstva v višini 100 milijonov EUR, ki jih Evropska unija dodelila v podporo izgradnje novega električnega omrežja med vzhodno obalo Irske in Walesom.

Ta novi projekt je del svežnja spodbud za gospodarstvo v višini 3,5 milijard EUR, ki ga je Evropska komisija naznanila prejšnji teden v Bruslju. Pomagal bo zgraditi modernejšo energetskega omrežje, ki bo v prihodnosti popolnoma zaščitilo zanesljivost oskrbe z energijo v Irsko.

Evropska unija bo prav tako finančno podpirala nove projekte na področju alternativne energije, to pa vključuje tudi sektor energije vetra.

Kot član Odbora za okolje Evropskega parlamenta, sem bil priča naraščajočemu sporu o oskrbi z energijo.

Vsi moramo razmisliti o tem, kaj se dogaja že nekaj tednov glede oskrbe z energijo iz Rusije v EU prek Ukrajine.

Resničnost je, da moramo v Evropi razčleniti našo popolno odvisnost od ruske oskrbe z energijo. Razviti moramo druge energetskega sektorje.

Alessandro Battilocchio (PSE), v pisni obliki. – (IT) Hvala, gospod predsednik. Glasoval sem za poročilo. Menim, da so oblike obnovljivih virov energije, kakršni so vetrna in sončna energija, vodna ali geotermalna energija, biomasa ali morski viri potencialno najpomembnejši vir energije za Evropsko unijo. Te lahko pripomorejo k stabilizaciji cen energije ter obvladovanju povečanja odvisnosti.

Zato je zelo pomembno oblikovati evropsko energetskega politiko, ki bo omogočila množičen prehod na energetskega učinkovite tehnologije z majhnimi emisijami ogljika, da bi odgovorili na naše potrebe po energiji. Če ostajajo energetskega učinkovitost, varčevanje z energijo in nadaljnji razvoj obnovljivih virov energije še naprej prednostna naloga, se strinjam, da bo do leta 2050 mogoče zapolniti potrebe po energiji iz virov z

nizkimi emisijami. Prav tako se strinjam s pomembnostjo sistemskega pristopa, ki bo temeljil na sinergiji med različnimi sektorji. Na kratko, svetovni in evropski dolgoročni energetske in podnebni izzivi so edinstvena priložnost za uvajanje novih poslovnih modelov v vse gospodarske sektorje ter spodbujanje okolju prijaznih inovacij in podjetništva.

Šarūnas Birutis (ALDE), v pisni obliki. – (LT) Nimamo enotne evropske energetske politike. Vsaka država brani lastne interese. Za elektroenergetske povezave EU in širokopasovni internet je bilo dodeljenih dodatnih 5 milijard EUR. To je zgodovinski dogodek, saj je Evropska komisija prvič v zgodovini EU ponovno razpravljala o proračunu in predlagala takšen projekt. To je posebno pomembno za Litvo, saj doslej ni imela povezave z električno energijo s Švedsko niti s Poljsko in je energetske otok. Energetske povezave so naložbe, od katerih ni velikih finančnih koristi. Zato je treba te resnično pomembne projekte financirati s sredstvi EU. Danes Litva kupuje plin za okoli 500 USD, medtem ko druge države EU, ki so precej bolj oddaljene od Rusije kot Litva, plačajo za plin manj. Veliko bi pridobili, če bi pokazali solidarnost in z Gazpromom enotno spregovorili o ceni.

David Casa (PPE-DE), v pisni obliki. – Glavni trije cilji – zanesljivost oskrbe in solidarnost med državami članicami, boj proti podnebnim spremembam: sklicevanje na „3-krat 20“ do leta 2020 in od 50- do 80-odstotno zmanjšanje emisij toplogrednih plinov do leta 2050 in gospodarska rast v EU: zagotoviti najugodnejše cene in preprečiti nihanje cen – so izredno pomembni, ko razpravljamo o evropski energetske politiki. Razmisliti moramo o posledicah decentralizacije energetskih virov, prav tako pa je treba spodbujati nove oblike obnovljivih virov energije.

Giles Chichester (PPE-DE), v pisni obliki. – S svojimi kolegi iz britanske konzervativne stranke pozdravljamo strateški pristop glede oskrbe z energijo, kot ga vsebuje poročilo gospe Laperrouze o drugem strateškem pregledu energetske politike.

V skladu z našim dolgotrajnim nasprotovanjem Lizbonski pogodbi smo glasovali proti sklicevanju nanjo. Ker pa obstajajo sklicevanja na Lizbonsko pogodbo, proti katerim nismo mogli posebej glasovati, smo se odločili vzdržati končnega glasovanja.

Dragoș Florin David (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za poročilo gospe Laperrouze o strateški analizi energetske situacije EU, ker določa, da mora prihodnja energetska politika EU vključevati učinkovite akcijske načrte, izvajanje projektov za raznolikost virov preskrbe in nove cilje glede podnebnih sprememb.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Glasovali smo proti temu poročilu, ker se ne strinjamo z mnogimi njegovimi predlogi, saj vedno temeljijo na svobodni konkurenci in liberalizaciji trgov strateškega sektorja, v katerem so bile ključnega pomena javne politike in javna last osnovnih sredstev proizvodnje energije.

Vendar pa smo glasovali za nekaj predlogov. Tudi mi smo na primer zaskrbljeni glede varnosti fosilnih goriv, med katera spadata nafta in plin, in izjave poročevalke glede neverjetnosti, da bo svetovna proizvodnja preseгла 100 milijonov sodčkov na dan (trenutno 87), medtem ko se potrebe v letu 2030 ocenjujejo na 120 milijonov sodčkov na dan, ter tudi glede tveganja, da bo v prihodnjem desetletju prišlo do resne krize.

Tudi mi se strinjamo, da bi bilo treba na področju energije izvajati več raziskav, predvsem glede pretvorbe jedrskih odpadkov in jedrske fuzije.

Kljub temu pa nasprotujemo poskusu, da se gospodarske skupine v Evropski uniji postavi na prevladujoč položaj glede na javna podjetja tretjih držav, in uporabi tega poročila za obrambo Lizbonske pogodbe in pozivanje k njeni ratifikaciji.

Glyn Ford (PSE), v pisni obliki. – Glasoval sem za poročilo gospe Laperrouze o drugem strateškem pregledu energetske politike kljub njegovemu pretiranemu (vsaj zame) navdušenju za jedrsko energijo. Nisem za predčasno zaprtje varnih jedrskih elektrarn, vendar pa je moje navdušenje za nove zelo omejeno. V moji regiji, jugozahodu Anglije, imamo možnost zgraditi jez za elektrarno na plimovanje na reki Severn, katere proizvodnja energije bi z veliko manj morebitne škode za okolje znašala toliko, kot proizvodnja dveh jedrskih elektrarn, in bi na „zelen“ način dobavljala 5 % britanskih potreb po energiji.

Glasoval sem tudi za zeleno spremembo 22, ki opozarja na zamudo in naraščajoče stroške projekta ITER za fuzijsko energijo. Nisem bil za vzpostavitev tega projekta v Evropi, saj gostitelj plača nesorazmeren delež celotnega proračuna. Zato sem se strinjal, da tega belega slona gosti Japonska, ki ga je hotela. Precej prej kot sem pričakoval, se kaže, da imam prav.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Vsak se zaveda, da je energija velik izziv za države članice. Varčevanje z energijo, povečana energetska učinkovitost, raziskave komercialno donosnih obnovljivih virov energije in novih tehnologij za prenos in raznolikost oskrbe so vse znane poti za zmanjšanje odvisnosti držav članic. Ne zdi se nam vprašljiva potreba po določeni meri sodelovanja, celo organizacije na medvladni ravni, po solidarnosti med državami.

Vendar se v resnici na podlagi poročila zdi, da sta oblikovanje energetske strategije in varnost oskrbe precej manj pomembna kot uvedba enotne energetske politike ali vzpostavitev enotnega omrežja za plin in električno energijo, pod nadzorom posameznega evropskega regulatorja za vsak sektor. Toda izbira, potrebe, možnosti in zmogljivosti posameznih držav so zelo različne.

To občutljivo vprašanje je resnično strateško in ga je mogoče kot takega zgolj prepustiti suvereni odločitvi držav v skladu z njihovimi interesi. Ponovno pa je cilj povečanje moči bruseljske birokracije. Vemo, da se moramo tej zahvaliti za to, da nas oskrbuje s problemi, ki segajo vse od eksplozije cen električne energije do rednih omejitev električne energije.

Zato smo glasovali proti temu poročilu.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE), v pisni obliki. – (FR) Poročilo ponovno predlaga jedrsko možnost, čeprav ta energija ni konkurenčna in se uran pridobiva v nevarnih pogojih, ki povzročajo etnično diskriminacijo in imajo nesprejemljiv učinek na zdravje.

Zaradi vprašanja globalnega segrevanja se premoga ne more smatrati za „prehodni element“.

Menim, da je „povečanje raznolikosti energetskih virov EU“ povezano z izkoriščanjem fosilnih virov v Kaspijskem morju. Plinska in naftna polja regije Kašagan pritiskajo na prebivalstvo in njihove okoljske vire: črpanje nafte, bogate s sulfidi, ogroža zdravje prebivalstva in biotsko raznovrstnost.

Povečanje raznolikosti oskrbe z energijo domneva, da obstajajo plinovodi in naftovodi za prenos virov v EU. Projekta TBC in Nabucco vplivata na politično stabilnost naših sosed. Dolžni smo, da ne dopustimo, da naše energetske potrebe ogrožajo njihovo stabilnost. Prebivalstvo Južnega Kavkaza mora od črpanja energije z njihovega ozemlja imeti gospodarske in socialne koristi.

V Afriki je treba primerno nagraditi proizvodnjo sončne energije za naše potrebe.

Zakaj ne bi v poročilu povedali, da so obnovljivi viri energije in varčevanje z energijo odgovora za prihodnost? Glasujem proti temu poročilu, kakršno je zdaj.

Ona Juknevičienė (ALDE), v pisni obliki. – (LT) Da bi zagotovili energetske varnosti EU, potrebujemo skupni energetski trg EU, ki bi vključeval vse države Skupnosti, zlasti baltsko regijo. Odvisnost držav te regije od Rusije kot edinega dobavitelja energetskih virov, stoji na poti varnosti preskrbe ne samo teh držav, temveč Skupnosti kot celote. Zato je potrebno omogočiti povezavo baltskih držav z omrežji EU s prednostnimi projekti EU, ki so zadostno financirani. Raznolikost energetskih virov in dobaviteljev ne more ostati stvar držav članic samih. O tem je treba odločiti na ravni EU. Zato še posebno podpiram poročevalko, ko Komisijo poziva, „naj pripravi evropski strateški načrt, s katerim bi predvideli večletne naložbe, potrebne za pokritje prihodnjih potreb po proizvodnji električne energije, in konkretne smernice za vlaganja v jedrsko energijo“. Ker je finančna kriza še posebno močno prizadela gradbeni sektor, tudi v Litvi, postane poziv poročevalk k „večjim prizadevanjem za rešitev vprašanja končnega odlaganja za vse vrste radioaktivnih odpadkov, zlasti za visoko radioaktivne odpadke“ posebno pomemben zaradi zaprtja jedrske elektrarne Ignalina.

Sporazumi o partnerstvu in sodelovanju (zlasti z Rusijo) morajo biti orodje za zaščito interesov vseh držav članic EU, slednje pa morajo pri razgovorih z dobavitelji energije v tretjih državah spoštovati načeli solidarnosti in enotnosti. Samo združena Evropa je močna in konkurenčna v času hitre globalizacije.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Vprašanje energetske varnosti Evropske unije je nenehno ponavljajoča se tema, ki postaja vse bolj pomembna, s čimer jasno kaže, da obstajajo globoko zakoreninjeni, nerešeni problemi. Nedavna plinska kriza je pokazala absolutno potrebo, da države članice združijo moči na ravni Skupnosti in pokažejo solidarnost v kriznem položaju ter pri oblikovanju in izvajanju skupnih rešitev, ki so vzajemno koristne.

Romunija se glede na svojo lokacijo na vzhodni meji EU zaveda tveganj in koristi, ki jih ima zaradi tega geostrateškega položaja. Zaradi tega Romunija po eni strani podpira in spodbuja gradnjo alternativnih energetskih tranzitnih poti, predvsem plinovod Nabucco, medtem ko po drugi strani podpira proces

razjasnitve in krepitve partnerskih odnosov z Rusijo, ki je glavni akter na mednarodnem prizorišču, ne samo v tem težavnem sektorju, ki vključuje preskrbo z energetskimi viri.

Glede na to je treba priporočila poročevalke v zvezi z južnovevropskim koridorjem, predvsem Nabuccom, in medmrežnimi povezavami plinskih in elektroenergetskih omrežij od severa proti jugu v jugovzhodni Evropi čim prej preučiti in izvajati.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Plinska kriza, ki smo jo preživeli, je ponovno jasno pokazala, kako pomembna je za EU varna, zanesljiva in poceni oskrba z energijo. Vznemirjajoče je, da se jedrsko energijo naenkrat spodbuja kot „podnebju prijazno“ kot del razprave o energiji in da se ponovno aktivira reaktorje, ki so preživeli svojo življenjsko dobo in za katere razgradnjo so bili zapravljene milijonski zneski subvencij. To je verjetno rezultat dejstva, da je EU ignorirala plinski spor in vzhodne države članice pustila na cedilu. To je nauk za prihodnost. Zmanjšati moramo našo porabo energije, čeprav kritiki dvomijo, da bo obvezna uvedba energetske varčnih žarnic dosegla to, in spodbujati moramo uporabo alternativnih oblik energije. Vendar se to ne bo zgodilo, dokler bo proračun osredotočen na jedrsko energijo, in nove energetske tehnologije bodo potisnjene ob stran.

Čeprav so razmisleki o varnosti oskrbe z energijo EU pomembni, njihova posledica ne sme biti podpora vstopu Turčije v EU iz razlogov energetske politike. Tudi če Turčija ne postane članica, bodo načrtovani naftovodi še vedno lahko potekali preko Turčije in še vedno bo mogoče izvajati projekte plinske infrastrukture.

Antonio Mussa (UEN), v pisni obliki. – (IT) Zelo cenim delo gospe Laperrouze in sem zato glasoval za sprejetje poročila. Upam samo, da bo zamislili in predloge, ki jih je podala, Komisija ustrezno ocenila in razložila na najbolj pozitiven in širok način.

Zato upam, da najhitrejši možni opredelitvi projektov glede infrastruktur na poti ne bodo stale ovire in da bodo ocenjeni v skladu s prednostmi, ki se nanašajo samo na čas razvoja, finančno strukturo, razpoložljivo oskrbo in odnos med javno podporo in zasebno zavezo.

V zvezi s tem predstavitev predloga Komisije o Evropskem načrtu za oživitev gospodarstva, z načrtom za finančno podporo določenih projektov, zanemarja sredozemsko območje s tem, da je plinovod zemeljskega plina Alžirija-Sardinija-Italija (vključno z delom v Italiji) izključila iz najpomembnejše prednostne naloge evropskih projektov.

Še vedno upam, da lahko v mejah povečanj raznolikosti virov in dobavnih poti postopno napredujemo z uporabo novih možnosti, da postavimo infrastrukturo tam, kjer manjka.

Upam, da mehanizmi solidarnosti ne bodo dopustili izkrivljanja trga ali povzročili pretirano zahtevnih postopkov. Upam, da bo Energetska listina lahko odigrala temeljno vlogo skupaj z razširitvijo skupnosti za energijo, predvsem v zvezi s tranzitnimi državami, vključno na področju obnovljivih virov energije.

Luís Queiró (PPE-DE), v pisni obliki. – (PT) Kontekst, v katerem se obravnava strategijo, ki naj bi bila dolgoročna, ima odločilen vpliv na rezultat analize in vsebino predlogov. Razprava o strateškem pregledu energetske politike ni izjema. V tem kontekstu so ponavljajoči se kazalniki, ki kažejo, da je bolj *stalna* kot prehodna. Ti kazalniki vključujejo energetske odvisnosti (bodisi od Rusije bodisi od glavnih držav proizvajalk nafte) in njene posledice, naraščajoče stroške energije bodisi zaradi višjih cen, ki jih je povzročilo večje globalno povpraševanje, bodisi zaradi zmanjšane kupne moči držav, ki jih je izčrpala huda gospodarska kriza, in okoljske posledice na različnih ravneh nenehno naraščajoče globalne porabe energije, ki je gospodarska kriza verjetno ne bo spremenila. Ti dejavniki skupaj kažejo na potrebo po strateškem pristopu, temelječem na manjši odvisnosti in posledično večji raznolikosti (bodisi dobaviteljev bodisi porabljene energije), večji učinkovitosti, trajnem prizadevanju za raziskave alternativne energije, večjem vključevanju in sočasno po razvoju proizvodnih zmogljivosti na lokalni ravni – posebno tistih, ki uporabljajo alternativne vire energije. To je ogrožen izziv, vendar pa je to strateško vprašanje, ki ga ne moremo prezreti.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, glasoval sem za poročilo gospe Laperrouze o drugem strateškem pregledu energetske politike. Strinjam se, da moramo vzpostaviti zanesljive temelje prihodnje evropske energetske politike, ki si prizadeva za varnost oskrbe, boj proti podnebnim spremembam in ekonomsko rast v Evropski uniji.

Kot poročevalec, tudi jaz poudarjam pomembnost vzpostavitve evropskega sklada za zagotavljanje jamstva za netržna tveganja pri nekaterih projektih, povezanih s proizvodnjo in prenosom energije, ki so v evropskem interesu, da bi spodbudili vlaganja v vsa omrežja.

Peter Skinner (PSE), v pisni obliki. – EU ima ambiciozne načrte, ki jim nasproti stoji tveganje, da bodo viri vse bolj omejeni, saj prebivalstvo po vsem svetu zahteva več energije. Odgovora na ohranitev trenutne varnosti oskrbe in razvoj učinkovite energije, ki ne temelji na ogljiku, se ne izključujeta.

Varnost našega okolja in izogibanje energetske revščini med tistimi ljudmi, predvsem v jugovzhodu Anglije, ki živijo od omejenih dohodkov, sta enako pomembna cilja.

Zato podpiram mešanico tehnoloških rešitev energetske oskrbe v EU. Čeprav spoštujem nujno previdnost pri jedrski industriji glede varnosti, menim, da nudi določeno stopnjo zanesljivosti: če bi bili prikrajšani za ta proces zdaj, bi to bilo ustrezno katastrofalno za mnoge mojih volivcev z omejenimi dohodki.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (NL) Poročilo o drugem strateškem pregledu energetske politike kaže veliko pomanjkljivosti glede kohezije. Po mojem mnenju bi morala zaveza doseganja energetske učinkovitega gospodarstva biti najpomembnejša prednostna naloga evropske energetske politike. Omejitev porabe energije mora postati absolutna prednostna naloga prizadevanj za doseg ciljev, ki zadevajo podnebne spremembe, trajnostni razvoj, inovacije, ustvarjanje delovnih mest in konkurenčnost. Dejansko je pristop, kot je ta, zelo učinkovit in poceni način zaščite stalne oskrbe z energijo. Ko je bilo že navedeno, ustvarja veliko število delovnih mest za visoko usposobljene in ne kvalificirane delavce.

Evropska energetska politika mora glede na prihodnost ustrezno upoštevati spreminjajoči se način porabe in proizvodnje energije. Decentralizirane energetske sisteme bo treba kombinirati z obsežnimi obnovljivimi viri energije. Poleg energetske učinkovitosti so ključnega pomena ukrepi za varčevanje z energijo. Zaradi tega bi morali vztrajati pri izolaciji in drugih ukrepih v gradbeništvu. V tem poročilu je pomembnost jedrske energije precenjena. Pokriva lahko približno tretjino celotnega povpraševanja po elektriki, vendar je to samo 6 % skupnega povpraševanja po energiji. V zvezi s tem bi vas želel spomniti, da še vedno ni trajnostne rešitve za problem (visoko) radioaktivnih odpadkov.

Catherine Stihler (PSE), v pisni obliki. – Energetska neodvisnost v Evropi mora biti višje na političnem programu. Potreba po jasnih opredelitvah energetske revščine po Evropski uniji je prav tako pomembna. Prav tako mora biti več združenega razmišljanja o tem, kako lahko izkoristimo zeleno gospodarstvo za pomoč pri prebroditvi trenutne finančne krize z ustvarjanjem delovnih mest, vendar tudi za to, da EU da energetske neodvisnosti, ki jo potrebujemo. Obravnavati je treba naložbo v omrežje EU.

Konrad Szymański (UEN), v pisni obliki. – (PL) Poročilo gospe Lapperouze o drugem strateškem pregledu energetske politike vsebuje točko, ki zagovarja izgradnjo plinovoda Južni tok. To je sestrski projekt plinovoda Severni tok, ki namerava povsem preprečiti izvajanje projekta Nabucco. Plinovod Južni tok krepi položaj Rusije v smislu dobave virov energije in ga zato ni mogoče smatrati za projekt za doseganje raznolikosti na tem področju.

- Poročilo: Anna Záborská (A6-0492/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh in Inger Segelström (PSE), v pisni obliki. – (SV) Zelo smo kritični do poročila gospe Záborske in smo nameravali glasovati proti njemu, ker smo menili, da je zelo sovražen do žensk. Ženske naj bi skrbele za dom, otroke in starejše osebe, namesto da bi delale. Sreča je hotela, da nam ni bilo treba glasovati proti resoluciji, ker je bila odobrena sprememba resolucije iz skupine Zelenih/Evropske svobodne zveze.

Čeprav smo se na koncu odločili podpreti resolucijo, vsebuje dele besedila, ki jim nasprotujemo ali o njih dvomimo, zato ni bilo jasno, kako naj glasujemo.

Kot Švedski Socialni demokrati menimo, da mora pravica do dela veljati za vse. Družba mora zagotoviti tudi orodja in pogoje, da ženske delajo izven doma, kar je predpogoj za njihovo emancipacijo. Dobro razvito otroško varstvo in skrb za starejše osebe sta dva izmed najpomembnejših predpogojev, potrebnih tudi za ženske, da lahko delajo izven doma. Seveda mora obstajati solidarnost med generacijami, toda posledica te solidarnosti ne sme biti, da so ženske prisiljene ostati doma in skrbeti za starejše osebe in otroke.

Kljub temu menimo, da resolucija, ki jo je sprejela večina, pošilja jasno sporočilo česemu predsedstvu, da je njegov cilj vzporejanja skrbi za otroke in starejše osebe doma z delom zastarelo in izredno sovražno do žensk.

Robert Atkins (PPE-DE), v pisni obliki. – S svojimi kolegi iz britanske konzervativne stranke podpiramo številna glavna načela, orisana v tem poročilu, vključno s podporo skrbnikom, ravnovesjem med poklicnim in zasebnim življenjem ter starševskim dopustom.

Vendar pa smo se zaradi določenih sklicevanj v tem poročilu, predvsem na direktivo o delovnem času, odločili vzdržati glasovanja.

John Attard-Montalto (PSE), v pisni obliki. – Dejstvo je, da lizbonska strategija koncept „dela“ povezuje s formalno plačanim delom. Razširiti je treba razlago koncepta „delo“. Tako ženske kot moški izvajajo dejavnosti, ki ne izpolnjujejo pogojev formalnega plačanega dela, vendar pa ne moremo zanikati, da te dejavnosti predstavljajo delo. Prostovoljno delo, gospodinjsko delo in družinske obveznosti so vse različni vidiki koncepta, vendar ne sodijo v običajno opredelitev plačanega dela.

Opredelitev dela je vse do danes preveč ekonomska. Mnogo ljudi obeh spolov skrbi za vzdrževane osebe, vendar ne glede na to statistike dela prispevke takšnega dela puščajo ob strani. Po mojem mnenju je gospodinjsko delo gospodinjska proizvodnja in bi morala predstavljati pomemben delež v statistikah, ki se nanašajo na uspešnost gospodarstva države.

Vendar se pri izračunu dobrin in storitev, ki predstavljajo BDP, gospodinjske dejavnosti ne upoštevajo. Posledica tega je, da so ženske, čeprav opravljajo večji delež proizvodnje v gospodinjstvih, podcenjene. Glede na čas dela v gospodinjski proizvodnji moramo sprejeti, da bi bilo to treba upoštevati pri izračunu skupne proizvodnje države.

Adam Bielan (UEN), v pisni obliki. – (PL) Glasoval sem za poročilo gospe Záborske. Menim, da se predvsem ženske, ki vodijo gospodinjstvo in vzgajajo otroke, ne bi smele soočati z diskriminacijo na trgu dela. Vodenje gospodinjstva in vzgoja otrok sta večinoma neopaženo delo. Ni ugledno, vendar je delo, ki se ga opravlja v dobro celotne skupnosti. Na Poljskem je okoli šest milijonov žensk, ki so gospodinje. V skladu s tem bi morala politika EU opredeliti navedbo dela na takšen način, da omogoči vrsto koncesij v korist žensk, ki odložijo svojo poklicno delovanje, žensk, ki se posvetijo svoji družini, in tudi žensk, ki skrbijo za svojo družino, medtem ko so dejavne tudi na delovnem mestu.

Šarūnas Birutis (ALDE), v pisni obliki. – (LT) V Evropi je stopnja zaposlenosti žensk z vzdrževanimi otroki le 62,4 %, medtem ko je pri moških 91,4 %. Poleg tega je 76,5 % zaposlenih s krajšim delovnim časom žensk. Neustrezne storitve, nizke plače, pozen vstop na trg dela, dolgotrajno podaljševanje pogodb za določen čas in nezadostne spodbude za mlade pare so nekateri izmed razlogov, zakaj si mladi kasneje ustvarijo družine in imajo kasneje otroke. Države EU pozivam, naj določijo, da stroškov porodniškega dopusta ne krije samo delodajalec, temveč tudi družba, in naj starem ponudijo več možnosti za prožen delovni čas in prožen delovni čas institucij za varstvo otrok, da bi moškim in ženskam pomagale pri uspešnejšem usklajevanju poklicnega in družinskega življenja.

Proinsias De Rossa (PSE), v pisni obliki. – Podpiram to poročilo, ki se osredotoča na različne vidike neposredne in posredne diskriminacije žensk in moških, ki so odgovorni za skrb za vzdrževane člane. Navaja, da je boljše razumevanje odnosa med zaposlitvijo (plačano delo) in družinskimi obveznostmi (neplačano delo) bistveno za spodbujanje ekonomske neodvisnosti žensk in posledično enakosti spolov.

Neplačano delo žensk in moških, ki na primer vzgajajo otroke, skrbijo za starejše osebe na domu, nudijo solidarnost med generacijami in prostovoljno delo, vse do danes ne šteje kot ekonomska dejavnost.

Poročilo poziva države članice, naj sprejmejo ukrepe, namenjene temu, da se poleg tradicionalnega formalnega dela priznajo tudi številne druge oblike neplačanega dela, ki ga opravljajo ženske in moški, zlasti prostovoljno delo, gospodinjsko delo in družinske obveznosti, in naj presodijo, kako te oblike dela vključiti v nacionalne račune držav članic, in ocenijo njegov vpliv na BDP.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Poslanka Evropskega parlamenta gospa Záborská je predložila poročilo, ki predstavlja opredelitev pojma „delo“, ki vključuje nedenarno in neformalno delo, ki priznanje razširi na delo, ki ne temelji na trgu ali ni plačano. Kljub prevladovanju tega dela v vseh državah članicah, ga statistične ocene „delovne sile“ redko upoštevajo, zaradi česar je ne dovolj analizirano, necenjeno in nepriznано. Delo vseh žensk, ki so matere polni delovni čas, mora biti priznано vsaj za namene pokojninskih prispevkov.

Kljub nekaterim dvomom in zaskrbljenosti zaradi splošnega namena poročila sem glasovala zanj.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Glasovali smo za to alternativno stališče, ki ga je predstavila skupina Zelenih/Evropske svobodne zveze, čeprav vsebuje določene dele, s katerimi se ne strinjamo v celoti, ker izboljšuje predloge poročevalke.

To je področje, na katerem so javne politike, ki so resnično povezane s prizadevanji za doseg enakost spolov, ključnega pomena. Pomembno je, da obstajajo javne storitve in da imajo vsi dostop do kakovostnih storitev, ne glede na njihov finančni položaj in spol, in ne da bi trpeli kakršno koli diskriminacijo. Za to so potrebne nacionalne zdravstvene storitve, ki so brezplačne ali pretežno brezplačne, in kakovostno, brezplačno, javno izobraževanje za vse.

Prav tako je pomembno vzpostaviti in ohraniti kakovostne, cenovno sprejemljive zdravstvene ustanove z delovnim časom, ki izpolnjuje potrebe staršev in otrok, in tudi kakovostne, cenovno sprejemljive skrbstvene ustanove za starejše osebe in vzdrževane člane. Vse to je nujno za zagotavljanje boljših javnih življenjskih pogojev in olajšanje dostopa žensk do trga dela in plačanega dela, da lahko postanejo ekonomsko neodvisne, kar je bistveno za emancipacijo žensk.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Obrazložitev razlogov gospe Záborske nam kaže, da je namen njenega poročila primerno socialno in ekonomsko priznanje določenih dejavnosti, ki jih ni mogoče razvrstiti kot del „formalnega trga dela“. Če povem jasno in jedrnato, govorimo predvsem o vzgoji otrok in skrbi za vzdrževane ljudi v naši starajoči se družbi. To je treba povedati, ker tega sprva ni razbrati ne iz naslova poročila, ki govori o diskriminiranju, niti pri prvem branju besedila, ki je napisan v priložnostno nenavadnem slogu.

Če povem natančneje, besedilo upravičeno govori o priznanju s strani družbe, o vključitvi vsakega ustvarjanja bogastva, pa naj bo še tako nevidno, v nacionalne številke, o svobodnem odločanju in celo o podelitvi osebnih pravic do socialne varnosti in pokojnine tistim, ki so se odločili posvetiti se družini namesto poklicnemu delovanju.

Vendar je žalostno, da gospa Záborská ni do konca sledila svoji logiki in je pozabila edini ukrep, ki bi edini lahko omogočil svobodno odločanje in spodbujanje povišanja stopnje rodnosti tako, da bi odpravil finančne omejitve, in sicer starševsko plačo, za katero se *Front National* zavzema že leta.

Jörg Leichtfried (PSE), v pisni obliki. – (DE) Glasoval sem za poročilo gospe Záborske o končanju diskriminacije.

Narediti moramo vse, kar lahko, da dosežemo enakost spolov.

Po eni strani se morajo moški začeti bolj vključevati v gospodinjstvo in skrb za otroke, po drugi strani pa mora biti ženskam omogočeno, da izberejo povsem neodvisno poklicno delovanje. Vendar pa je pomembno, da nikoli ne izgubimo izpred oči blaginje otrok in damo na razpolago ustrezne, cenovno ugodne ustanove za otroško varstvo.

Nils Lundgren (IND/DEM), v pisni obliki. – (SV) Enakost in enakopravno obravnavanje na trgu dela in tudi v vseh drugih kontekstih sta v demokraciji samoumevna. Glede tega ima poročevalka seveda prav.

Vendar pa se kot ponavadi zdi, da si predlagani ukrepi, ki naj bi popravili naše napake glede človekovih pravic in demokracije, prizadevajo povečati politično moč EU na račun držav članic. Vedno se konča z napadom na subsidiarnost. V praksi to poročilo predlaga, da bi morala EU prevzeti odgovornost za socialno politiko držav članic in izdati predpise o vprašanjih, ki so tesno povezana s politiko trga dela. Deli besedila tudi odpirajo pot skupni davčni politiki. Vse to so primeri političnih vprašanj, nad katerimi bi morale nadzor imeti države članice same.

Kljub nekaj dobrim nameram sem se odločil glasovati proti samoiniciativnemu poročilu in alternativnemu predlogu resolucije.

Thomas Mann (PPE-DE), v pisni obliki. – (DE) Poročilo gospe Záborske ponazarja, da za ženske odločitev o tem, ali delati zunaj doma ali ne, še vedno predstavlja izbiro med dvema neenakima alternativama.

Sem za to, da se delo, ki ga v gospodinjstvu opravijo moški in ženske, vključno z gospodinjstvom delom, vzgojo otrok, skrbjo za starejše osebe ali invalidne sorodnike, bolj prizna in bolje plača. Ekonomija gospodinjstva si zasluži pomembnejšo vlogo kot jo ima trenutno. To zavezo je treba upoštevati predvsem v politiki nacionalne socialni varnosti in pokojninski politiki.

Prav je, da je bila podana zahteva za „solidarnost med generacijami“. Podpiramo socialno odgovornost do starejših ljudi in ne bomo dovolili, da se celotne skupine diskriminira in izključi. Vrednost tega integracijskega dela znaša skoraj eno tretjino nacionalnega dohodka v Nemčiji. Ta primer bi moral postati sprejeti pristop po vsej Evropi.

Prav tako moramo priznati prispevek ljudi nad 50 let k skupnemu napredku. Mlajši upokoјenci so se trenutno znašli v težavnem položaju, ker so prenehali delati veliko prezgodaj, običajno zato, ker so bili v to prisiljeni. Potrebujemo več delovnih mest, ki so primerna za starejše ljudi. Njihove izkušnje, njihovo poglobljeno znanje in njihova pripravljenost, poskusiti nove stvari, jih postavljajo v ugoden položaj na trgu dela.

David Martin (PSE), v pisni obliki. – Podpiram to poročilo, ki podpira pravice delavcev v zvezi s starševskim in skrbniškim dopustom, poziva k nediskriminaciji skrbnikov in k večjemu priznanju dela, ki ga opravljajo.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Namesto določanja kvot, kar zlahka povzroči občutke nevoščljivosti in zamere, bi bilo bolj primerno za mlade ženske zagotoviti podporo pri njihovi izbiri izobraževanja in načrtovanju poklicne poti, da bi preprečili osredotočanje na ženske poklice. Če ženska izbere varnost dela v ekipi ali v družini namesto samotne, stresne vodstvene vloge, moramo to sprejeti. Enako plačilo za enako delo je nekaj, kar bi moralo že dolgo veljati. Če se tega ne izvaja, bodo zaradi finančne realnosti propadli vsi poskusi zagotavljanja očetovskega ali starševskega dopusta.

Starše samohranilce še posebno ogroža revščina in družba mora tozadevno pokazati več solidarnosti. Drug problem je, da se dela, ki ga opravljajo ženske, kot so gospodinjstvo, vzgoja otrok ali skrb za sorodnike, pogosto ne obravnava kot pravo delo. Na tem področju moramo uvesti spremembe. Če hočemo, da se družinsko življenje nadaljuje, moramo uvesti družini prijazen delovni čas, vendar EU temu nasprotuje. Ni dovolj pozivati k solidarnosti med generacijami. To moramo prenesti v prakso. Zdi se, da je današnje poročilo korak v pravo smer, zato sem glasoval zanj.

Teresa Riera Madurell (PSE), v pisni obliki. – (ES) Glasovala sem za predlog resolucije, ki ga je kot alternativo poročilu gospe Záborske predložila skupina Zelenih/Evropske svobodne zveze, saj se bolje spopada z dejanskimi problemi, ki še vedno vztrajajo, v zvezi z resnično enakostjo med moškimi in ženskami, priznanjem sprememb v družinskem modelu, usklajitvi zasebnega in poklicnega življenja in pozitivnimi ukrepi, ki smo jih socialisti vedno podpirali.

Ne moremo ohranjati stereotipov ali rešiti naših gospodarskih težav s siljenjem žensk, da ostanejo doma in skrbijo za starejše osebe in otroke, kot navaja besedilo gospe Záborske, ki ženske predstavlja kot „potencialne matere“, ki zanosijo in rojevajo otroke, ki jih vzgajajo predvsem skupaj z očetmi.

S svojim glasom bi rada predala jasno poročilo češkemu predsedstvu, ki namerava prav tako spodbujati podobo ženske-skrbnice, kot je pojasnilo v svojem programu za teh šest mesecev, in mnoge zaposlene ženske spodbuditi, da se odpovejo svoji poklicni poti, da bi skrbele za otroke. Zdi se mi, da češko predsedstvo ne razume pojma „enakost med ženskami in moškimi“ v vsem njegovem pomenu. Upam, da nam bo v teh šestih mesecih uspelo to razložiti.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, glasujem za poročilo gospe Záborske o solidarnosti med generacijami. Menim, da pojem „delo“, kot ga trenutno navaja Evropska unija, ne zajema ustrezno vseh kategorij. Diskriminacija žensk ali moških, ki se svobodno odločijo pomagati tistim, ki ne morejo skrbeti zase, ali vzgajati prihodnje generacije, je zdaj nesodobna in zastarela.

Zato se strinjam s poročevalko, ki navaja osnovno potrebo po tem, da naredimo pojem dela trajnosten in priznamo neplačano delo, ki ga opravljajo ženske in moški v zvezi s solidarnostjo med generacijami.

Andrzej Jan Szejna (PSE), v pisni obliki. – (PL) Danes je bilo med plenarnim zasedanjem Evropskega parlamenta v Strasbourgju sprejeto poročilo o nediskriminiranju na podlagi spola in solidarnosti med generacijami.

Solidarnost med generacijami je ena izmed strukturnih in ključnih rešitev evropskega socialnega modela. Države članice so zavezane ukrepati, da bi odpravile ovire, ki ženskam onemogočajo dostop do trga dela pod enakimi pogoji kot moškim. V sodelovanju z državami članicami in socialnimi partnerji mora Evropska komisija pregledati politične strategije, namenjene usklajevanju družinskega in poklicnega življenja.

Kazalniki zaposlovanja žensk potrjujejo, da v mnogih vidikih dela med ženskami in moškimi ostajajo velike razlike, kar zadeva usklajevanje zasebnega in poklicnega življenja. V skladu s cilji lisbonske strategije so države članice zavezane najti zaposlitev za 60 % žensk, ki so delazmožne.

Komisija bi morala predstaviti svoje stališče glede nove direktive o posebnih pravicah in varstvu v zvezi z usklajevanjem družinskega in poklicnega življenja v družinah, kjer določeni člani potrebujejo oskrbo. Mislim na primer na družine z otroki, starejšimi osebami ali invalidnimi osebami.

Anna Záborská (PPE-DE), v pisni obliki. – (SK) Samoiniciativno poročilo govori o izboljšanju obstoječe situacije glede spoštovanja vloge žensk v solidarnosti med generacijami – skrb za otroke, starejše ljudi in vzdrževane člane v družini. Poročilo, ki sem ga predstavila, je bilo resnično revolucionarno, saj se je prvič zgodilo, da je parlamentarna pobuda pozivala k priznanju „nevidnega“ prispevka žensk k finančnemu sistemu in BDP.

Poročilo je soglasno sprejel Odbor za pravice žensk. Celo skupina Zelenih ni glasovala proti njemu. Danes so ti isti poslanci Evropskega parlamenta predložili alternativno resolucijo, ne da bi pred tem predlagali kakršno koli posvetovanje. Za alternativno resolucijo je glasovalo celotno levo krilo v Evropskem parlamentu. Iz tega sem potegnila dve ugotovitvi. Prvič, levica je pokazala, da ne spoštuje dela Odbora za pravice žensk in enakost spolov, čeprav navidez priznava njegovo pomembnost. Drugič, levica je zbudila pomisleke o vprašanju enakosti in nediskriminacije med moškimi in ženskami, s čimer je ustvarila sum, da vprašanje za levico služi samo za vzburjanje medijske pozornosti.

Glasovala sem proti resoluciji. Bila je zagotovo korak v napačno smer. Čeprav vsebuje odstavke iz mojega izvirnega poročila, kaže, da levica ne spoštuje dela milijonov žensk po vsej EU. Avtorji resolucije so pokazali, da so še vedno zaverovani v stare ideologije, ki so zdaj izgubile svojo vrednost. Poleg tega resolucija na še brezprimeren način napada češko predsedstvo samo zato, ker je predlagalo razpravo o barcelonskih ciljih.

- Poročilo: Roberta Angelilli (A6-0012/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), v pisni obliki. – (IT) Hvala, gospod predsednik. Glasoval sem za. Zelo sem zaskrbljen, da je otroška pornografija na internetu pojav, ki se vse bolj širi, in zlasti, da vključuje vse mlajše otroke. Spolno izkoriščanje mladoletnikov in otroška pornografija sta resni kršitvi človekovih pravic.

Zato menim, da je pomembno v okviru mednarodnega sodelovanja okrepiti korake za filtriranje in ukinitve spletnih strani, ki prikazujejo otroško pornografijo, tako da so ponudniki internetnih storitev dolžni onemogočiti dostop do takšne kriminalne spletne strani.

Toda kljub dejstvu, da pravni sistemi držav članic predvidevajo kazni in dokaj visoko raven zaščite pred spolnim izkoriščanjem in zlorabo otrok ter otroško pornografijo, moramo povečati raven zaščite otrok, tudi glede na nenehen razvoj novih tehnologij, predvsem interneta, in uporabo novih oblik spletne psihološke manipulacije otrok za spolne namene s strani pedofilov.

Na kratko, razviti moramo kampanje za ozaveščanje staršev in najstnikov o nevarnostih otroške pornografije na spletu, zlasti v zvezi z nevarnostmi spolne zlorabe v klepetalnicah in na forumih.

Adam Bielan (UEN), v pisni obliki. – (PL) Glasoval sem za poročilo, o katerem razpravljamo, in želel bi čestitati gospe Angelilli, da se je spopadla s tako težko, vendar tudi pomembno temo. Otroška pornografija je naraščajoč globalni problem. Zato bi si morali nadvse prizadevati za boj proti njej na mednarodni ravni. Policijski organi različnih držav članic bi morali izmenjevati informacije in sodelovati, da bi preprečili čim več kaznivih dejanj te vrste. Prav tako bi poudaril potrebo po razvoju učinkovitih metod pomoči otrokom, ki so bili žrtve pedofilije.

Šarūnas Birutis (ALDE), v pisni obliki. – (LT) Po mojem mnenju bi morale vse države članice EU spolna razmerja z mladoletniki do 18 let, kjer gre za uporabo sile, prisile ali groženj, opredeliti kot kaznivo dejanje. Prav tako bi bilo treba kot kaznivo dejanje opredeliti zlorabo položaja nadrejenosti ali vpliva, tudi v okviru družine, in tudi zlorabo izrazito ranljivega položaja otroka, zlasti zaradi njegove duševne ali telesne invalidnosti.

Države EU bi morale zahtevati, da ponudniki internetnih storitev onemogočijo dostop do spletnih strani, ki prikazujejo spolne odnose z otroki, medtem ko bi morale banke in druge družbe, ki izdajajo kreditne kartice, onemogočiti plačila za spletne strani z otroško pornografijo.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za to poročilo, ker se strinjam, da morajo države članice vse vrste spolnih zlorab otrok opredeliti kot kaznivo dejanje, vključno s spletno psihološko manipulacijo otrok za spolne namene.

Obsojenim storilcem spolnih deliktov je treba preprečiti, da bi pridobili dostop do otrok prek zaposlitev ali prostovoljnih dejavnosti, ki vključujejo redne stike z otroki. Države članice so zavezane zagotoviti, da se za prosilce za nekatera delovna mesta, ki vključujejo delo z otroki, opravi preverjanje njihove kazenske evidence, vključno z določitvijo jasnih pravil ali smernic za delodajalce glede njihovih obveznosti v zvezi s tem.

Martin Callanan (PPE-DE), v pisni obliki. – EU si pogosto prizadeva za skupno ukrepanje tam, kjer bi bilo stvari bolje prepustiti državam članicam. Vendar pa v tem primeru mislim, da bi s skupnim ukrepanjem resnično lahko stvari spremenili na bolje.

Prekletstvo otroške pornografije in spolne zlorabe otrok je resno udarec za našo družbo, saj uničuje življenja najranljivejših in zaščite vrednih.

Glede na naravo EU in prosti pretok ljudi je ključnega pomena, da za boj proti tem gnusnim zločinom uporabimo najrazličnejša razpoložljiva sredstva, ne glede na to, kje se zgodijo. Predvsem je pomembno, da se usklajuje in redno posodablja informacije o storilcih.

Izboljšati moramo sodelovanje s tretjimi državami, da bi bilo mogoče identificirati, ustaviti, preganjati in po potrebi izročiti državljane EU, ki potujejo iz EU, da bi storili spolne delikte proti otrokom. Globalna vloga EU nudi pomembno priložnost za spodbujanje naših vrednot v državah in regijah, kjer otrokove pravice niso tako dobro zaščitene.

Zato sem glasoval za to poročilo.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark in Anna Ibrisagic (PPE-DE), v pisni obliki. – (SV) Delegacija Švedskih konzervativcev v Evropskem parlamentu je danes glasovala za poročilo (A6-0012/2009) gospe Angelilli (Skupina združenje za Evropo narodov, Italija) o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji. Boj proti razširjanju otroške pornografije mora postati prednostna naloga. V zvezi s tem mora evropsko sodelovanje imeti pomemben delež v različnih vlogah. Zato smo konzervativci glasovali za poročilo.

Vendar bi hkrati radi poudarili, da ne delimo stališča poročevalke glede dveh od mnogih predlogov, ki so bili predstavljeni. Nasprotno od poročevalke nismo mnenja, da bi morali kompromitirati strogo poklicno molčečnost, ki zavezuje določene poklice, kot na primer odvetnike, duhovnike in psihologe.

Prav tako menimo, da lastnika internetne strani skorajda ne moremo imeti za odgovornega za vse razprave, ki potekajo na spletni strani, vključno v zasebnih pogovorih v zaprtih klepetalnicah. Kljub cilju je nesorazmerno od vseh lastnikov internetnih strani zahtevati, da nadzorujejo vse zasebne pogovore, ki se odvijajo tam, da bi lahko zagotovili zakonitost strani v skladu s tem predlogom. Namesto tega se moramo osredotočiti na druge, učinkovitejše metode za boj proti mrežam, ki razširjajo otroško pornografijo, in ki nimajo tako resnih posledic za integriteto običajnih internetnih uporabnikov.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za poročilo gospe Angelilli, ker menim, da mora biti varstvo otrokovih pravic prednostna naloga EU in njenih držav članic. Zakonodajno za boj proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji je treba posodobiti, da bo upoštevala razvoj novih tehnologij, zlasti interneta, in uporabo nekaterih novih oblik spletne psihološke manipulacije otrok za spolne namene s strani pedofilov.

Menim, da se morajo institucije EU in držav članic osredotočiti predvsem na povečanje institucionalne usposobljenosti za boj proti tem kaznivim dejanjem.

Ker ta kazniva dejanja ne spoštujejo meja, mora EU vzpostaviti nadnacionalno mrežo za boj proti tem dejanjem. V zvezi s tem podpiram zamisel, da EUROPOL oblikuje posebno enoto, ki bo obravnavala otroško pornografijo in otroško prostitucijo in ki jo bodo sestavljali strokovnjaki, usposobljeni za obravnavo posebnih vprašanj. Ta enota mora učinkovito sodelovati s policijskimi organi držav članic in tretjih držav, ki so pristojni za zadevno področje.

Avril Doyle (PPE-DE), v pisni obliki. – Povsem podpiram samoiniciativno poročilo poslanke EP gospe Angelilli in priporočilo Svetu o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji. Prejšnjih skupnih stališč še ne izvajajo vse države članice, grožnja, ki jo velik tehnološki napredek predstavlja za varnost otrok, pa se povečuje. To poročilo bi posodobilo in okrepilo obstoječe ukrepe za boj proti tem ostudnim vedenjem in jih opredelilo kot kazniva dejanja, kazniva po zakonu. Izvajanje poročila gospe Angelilli pomeni, da se bo kot odziv na tehnološki razvoj povečala zaščita otrok pred temi dejanji zlorabe, zlasti pred zlovesčo prakso „psihološke manipulacije otrok“.

Drugi pomembni predlogi vključujejo čezmejno preverjanje oseb, obsojenih zaradi spolne zlorabe, da bi se preprečilo njihovo zaposlovanje v drugih državah članicah tam, kjer bi imeli neposreden stik z otroki, in povečano zaščito žrtev med preiskavami in sodnimi postopki.

Internet je pomemben del naše povezane informacijske družbe. Otroci so bolj računalniško pismeni kot kdaj koli prej, toda zaradi te povečane pismenosti in samozvesti zanje ali za manj pismene starše nevarnosti, ki jih predstavljajo brezvestne osebe, niso tako očitne. Ti predlogi, ki jih narekuje zdrav razum, so namenjeni zaščiti najranljivejših članov naše družbe.

Edite Estrela (PSE), v pisni obliki. – (PT) Glasovala sem za poročilo gospe Angelilli o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji, ker menim, da je ključnega pomena, da se posodobi sredstva za boj proti vsem oblikam izkoriščanja otrok, da bi v Evropski uniji zagotovili visoko raven zaščite otrok.

Zato sem podprla priporočila tega poročila, posebno predlog o opredelitvi vseh vrst spolnih zlorab otrok kot kaznivo dejanje v vseh državah članicah, povečani pazljivosti in nadzoru nad novimi oblikami psihološke manipulacije najstnikov, zlasti na internetu, in vzpostavitvi sistema za opozarjanje o izginotju otrok, da bi izboljšali sodelovanje na evropski ravni.

Bruno Gollnisch (NI), v pisni obliki. – (FR) Spolna zloraba otrok in otroška pornografija sta posebno gnusni kaznivi dejanji, za katera je v času interneta in spolnega turizma potrebna strožja zakonodaja, povečano sodelovanje med policijskim in pravnim sistemom in izboljšana podpora žrtvam. Poročilo gospe Angelilli je vredno naše podpore.

Toda poudariti moram, da moramo poleg razvoja tehnologije, ki perverznežem ponuja veliko več priložnosti za potešitev njihovih hrepenenj, preučiti tudi moralni propad in zmanjšanje vrednot kot nadaljnjih razlogov za velik porast tovrstnih kaznivih dejanj.

Pred približno 30 leti je v imenu tako imenovane moralne liberalizacije, nebrzdanega iskanja užitkov za vse in psevdo osebne rasti posameznika od najzgodnejših let, določena politična struja spodbujala spolne dejavnosti mladoletnikov, celo v stolpcih glasila moderne levice, v francoskem časniku *Le Monde*. Medtem ko je bilo ta nevreden argument, upamo, zavržen, njegovi avtorji še naprej pridigajo in njihove politične težnje še naprej predajajo nauke, ne da bi kadar koli priznali svojo krivdo.

Nazadnje, vedeti bi želel, zakaj je edina pravica, ki je v večini naših držav ne privoščimo otrokom, pravica do rojstva.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Kot je že omenjeno v podanem predlogu za priporočilo Evropskega parlamenta Svetu, je Konvencija Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in spolno zlorabo (konvencija Sveta Evrope), ki jo je že podpisalo 20 držav Evropske unije, prvi mednarodni pravni instrument, v katerem so kot kazniva dejanja kategorizirane različne oblike spolnih zlorab otrok, vključno z zlorabami te vrste, ki se med drugim zgrešijo z uporabo sile, prisilo, grožnjami, celo znotraj družine.

V zvezi s tem Parlament poziva vse države članice, ki tega še niso storile, naj podpišejo, ratificirajo in izvajajo vse zadevne mednarodne konvencije, v prvi vrsti konvencijo Sveta Evrope. Med drugimi priporočili Parlament poziva države članice k izboljšanju njihove zakonodaje in sodelovanju na tem področju, da bi zagotovili, da se kazniva dejanja zoper spolno nedotakljivost otrok, mlajših od 18 let, v EU vedno štejejo kot izkoriščanje mladoletnikov, in k opredelitvi vseh vrst spolnih zlorab otrok kot kaznivo dejanje.

Ne glede na potrebne analize in suvereno odločitev vsake države glede vsakega sklepa Parlamenta se strinjamo z glavno točko resolucije, ki je namenjena zaščiti in varstvu otrokovih pravic.

Jens Holm, Erik Meijer, Esko Seppänen in Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), v pisni obliki. – Spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija sta gnusna zločina, za njuno zaustavitev pa je potrebno mednarodno sodelovanje. Zato smo danes glasovali za poročilo gospe Angelilli. Vendar pa v poročilu obstajajo vidiki, ki jih ne podpiramo, kot je na primer vzpostavitev enotne ekstrateritorialne kazenske zakonodaje, uporabne v vsej EU, in tudi opredelitev na ravni EU, kaj se smatra kot kaznivo dejanje in oteževalna okoliščina.

Jörg Leichtfried (PSE), v pisni obliki. – (DE) Glasujem za poročilo gospe Angelilli o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji.

Dandanes je bolj kot kdaj koli prej pomembno, da sta otrokov razvoj in integriteta zaščitena na vsak možen način. Ker sta v večini družin oba starša zaposlena, stari starši niso na razpolago za varstvo otrok in je internet pogosto edina oblika zabave, je obseg tveganja nesporen.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), v pisni obliki. – Spolno izkoriščanje otrok in otroška pornografija sta gnusna zločina, za njuno ustavitev pa je potrebno mednarodno sodelovanje. Zato sem danes glasovala za

poročilo gospe Angelilli. Vendar pa v poročilu obstajajo vidiki, ki jih ne podpiram, kot je na primer vzpostavitev enotne ekstrateritorialne kazenske zakonodaje, veljavne v vsej EU, in tudi opredelitev na ravni EU, kaj se smatra kot kaznivo dejanje in oteževalna okoliščina.

Nils Lundgren (IND/DEM), v pisni obliki. – (SV) Spolna kazniva dejanja nad otroci in otroška pornografija so med najostudnejšimi zločini, ki jih zakrivijo ljudje. To so kazniva dejanja, za katera bi morale biti predpisane stroge kazenske sankcije ali obsežna zanesljiva skrb, če je storilec duševno bolan.

Poročilo predlaga veliko konstruktivnih ukrepov za obravnavanje teh gnusnih družbenih problemov. Države članice se poziva, da ratificirajo in izvajajo vse mednarodne konvencije na tem področju, dobiti bi morale pomoč pri izboljšanju svoje zakonodaje na tem področju in vse države članice bi morale kriminalizirati zlorabo otrok za spolni turizem. To je povsem v skladu s stališčem EU kot unije vrednot. Podpiram mnogo tistega, kar vsebuje poročilo, in sem glasoval za v mnogih posameznih glasovanjih.

Vendar si poročilo prizadeva tudi za usklajevanje kazenske zakonodaje v EU in vzpostavitev sistema preprečevalnih ukrepov, ki bi se jih financiralo iz sredstev EU kljub dejstvu, da je to globalni problem, ki bi ga bilo treba urejati s konvencijami in sporazumi na ravni ZN. Težko se je znebiti občutka, da smo ponovno soočeni s primerom cinične uporabe groznega družbenega problema za spodbuditev stališča EU na račun neodvisnosti držav članic. Kazenska zakonodaja je nadvse ključen del pristojnosti suverene države. Zato sem glasoval proti poročilu kot celoti.

Adrian Manole (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za poročilo gospe Angelilli o spolnem izkoriščanju otrok, ker to zadeva enega izmed najbolj nizkotnih nečloveških dejanj, ki ga je treba kaznovati z ukrepi, ki jih sprejmejo vse države članice.

V Romuniji je glede tega vprašanja še vedno precej neznanega. Imamo malo podatkov o njegovi razsežnosti. Zato menim, da bo sprejetje tega poročila pomagalo razširiti kampanje o zagotavljanju informacij, osredotočanju pozornosti in opozarjanju glede spolne zlorabe otrok, povečati število in obseg ukrepov, namenjenih odkrivanju mladoletnikov, ki so spolno izkoriščani, vzpostaviti rehabilitacijske storitve in nato izvajanje rednih preverjanj njihove situacije ter tudi izboljšati sistem registriranja in spremljanja primerov spolne zlorabe otrok.

Poleg tega menim, da je treba mladoletnim žrtvam zagotoviti specialistične storitve v prehodnih centrih, vključno s pomočjo in rehabilitacijo v vseh državah članicah.

David Martin (PSE), v pisni obliki. – Podpiram to poročilo, ki preostale tri države, ki tega še niso storile, poziva k izvajanju okvirnega sklepa Sveta o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok. Podpiram povečanje ravni zaščite otrok, zlasti na internetu in prav tako glede drugih razvijajočih se novih tehnologij.

Andreas Mölzer (NI), v pisni obliki. – (DE) Medtem ko Evropski parlament razpravlja o boljši zaščiti otrok, se islamski svet premika v nasprotni smeri. Najvišji islamski duhovnik v Savdski Arabiji je deklice, stare 10 ali 12 let, opisal kot „godne za zakon“ in zahteval pravico do izvajanja porok otrok. Zaradi islamskih priseljencev bo to vplivalo tudi na Evropo, zato se moramo pripraviti na to možnost.

Naši otroci morajo imeti najboljšo možno zaščito. Ker imajo storilci spolnih deliktov visoko stopnjo ponavljanja dejanj, moramo vzpostaviti register za vso EU z imeni morebitnih spolnih prestopnikov, pedofilov in ljudi z zadevnimi vedenjskimi problemi. Učinkoviteje se moramo spopasti z nasiljem nad otroci in zlorabo otrok ter povišati kazni za spolni stik z otroki in posedovanje otroške pornografije. Glasoval sem za poročilo gospe Angelilli, ker bo izboljšalo zaščito naših otrok.

Seán Ó Neachtain (UEN), v pisni obliki. – (GA) Informacijska tehnologija raste in se širi v Evropski uniji, saj smo zdaj v „digitalni dobi“. Vsekakor obstajajo velike prednosti, povezane s to tehnologijo in ugodnostmi, ki jih prinaša z vidika delovnih mest, izobraževanja, družbenega življenja in raziskav. To pa seveda ne pomeni, da moramo prezreti nevarnosti, povezane s to tehnologijo.

Z internetom se povezuje posebno svobodo – svobodo brez fizičnih ali praktičnih meja. Ta svoboda je lahko dobra stvar, kar tudi je večino časa, vendar se jo lahko uporabi tudi za spolno izkoriščanje otrok in za otroško pornografijo.

Nič ni bolj pomembno kot zdravje, blaginja in prihodnost naših otrok. Narediti moramo vse v naši moči, da jih zaščitimo pred slabim. Zaradi tega sem bil vesel, da sem lahko podprl poročilo gospe Angelilli, in čestitam ji za vse delo v zvezi s to temo.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Glasoval sem za poročilo gospe Angelilli o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji, ker zahteva skladnost, kar bi moralo biti samoumevno, vseh držav članic z veljavno mednarodno zakonodajo in pregled okvirnega sklepa Sveta, da bi povečali zaščito otrok na evropski ravni.

Statistike Združenih narodov so dramatične. Velika večina žrtev trgovine z ljudmi za namene spolnega izkoriščanja je otrok in najstnikov. Potrebno je mednarodno sodelovanje v celovitem boju proti tem zločinom in države članice bi morale zagotoviti, da se njihove storilce privede pred sodišče.

Maria Petre (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasovala sem za poročilo gospe Angelilli, ker potrebujemo HITRO, UČINKOVITO ukrepanje za boj proti vzrokom in predvsem vsem učinkom spolnega izkoriščanja otrok in otroške pornografije.

Naši otroci so vse bolj prepuščeni sami sebi, ker smo mi vse bolj zaposleni. Tako postanejo žrtve nevarnih skušnjav. Zaveze EU, ki jih je izrazil komisar Barrot, nam zagotavljajo, da bomo od marca dalje imeli odličen pravni okvir.

Lydie Polfer (ALDE), v pisni obliki. – (FR) Glasovala sem za to poročilo, ki je namenjeno prilagoditvi in krepitvi okvirnega sklepa iz leta 2004 in katerega cilj je zaščita otrok pred spolnim izkoriščanjem in nasiljem. Predvsem glede na razvoj tehnologij (zlasti interneta) se je pokazalo, da je treba dvigniti prag zaščite v okvirnem sklepu. Nagovarjanje otrok za spolne namene bi bilo treba imeti za kaznivo dejanje. Okrepiti bi bilo treba sodelovanje med državami članicami v smislu izmenjave informacij o kazenskih evidencah, povezanih s obsodbami zaradi spolne zlorabe, da bi lahko osebam, obsojenim zaradi takšnih kaznivih dejanj, preprečili zaposlitev, ki vključuje reden stik z otroki. Prav tako je treba izboljšati zaščito žrtev.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Glasoval sem za samoiniciativno poročilo gospe Angelilli, ki se je spopadlo z vprašanjem boja proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji ter poudarilo preprečevalne ukrepe, ki jih morajo preučiti države članice, ko oblikujejo osnutek svojega zakonodajnega okvira za boj proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji.

Poročilo je prav tako sprožilo alarm glede slabe uporabe obstoječega okvirnega sklepa in zadevnih mednarodnih instrumentov, predvsem Konvencije Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in spolno zlorabo, katere stranka je Romunija od leta 2007, ob sočasnem pozivanju k vključitvi novih spolnih deliktov. Države članice morajo žrtve spolnega izkoriščanja spodbuditi, da stopijo v stik s policijo in zadevnimi sodišči, pristojnimi v kazenskih in civilnih zadevah. Prav tako morajo pozvati k odgovornosti in obvestiti pravne zastopnike mladoletnikov in osebje, ki ima neposreden stik z mladoletniki, o nevarnostih v zvezi s spletno psihološko manipulacijo otrok.

Vse te nevarnosti je mogoče omejiti z vzpostavitvijo nacionalnih nadzornih organov in sodelovanjem s ponudniki internetnih storitev, da onemogočijo dostop do spletnih strani z otroško pornografijo ali gradivom.

Luca Romagnoli (NI), v pisni obliki. – (IT) gospod predsednik, gospe in gospodje, glasujem za poročilo gospe Angelilli o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji. Vendar pa obsojanje takšnih praks dejansko ni dovolj za izkoreninjenje te izredno hude kršitve človekovih pravic.

Zaskrbljujoče je, da vse države članice ne izpolnjujejo predpisov Okvirnega sklepa Sveta 2004/68/PNZ z dne 22. decembra 2003. Ta sklep med drugim treba posodobiti, da bi povečali raven zaščite otrok tudi glede na nenehen razvoj novih tehnologij, zlasti interneta, in uporabo novih oblik spletne psihološke manipulacije otrok s strani pedofilov.

Povsem se strinjam s poročevalko, ki nam je podala natančno in konstruktivno poročilo, ki odraža odlično strokovno poznavanje tega vprašanja.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), v pisni obliki. – (RO) Otroška pornografija je občutljiva tema, ki bi morala vedno biti v središču pozornosti evropskih in nacionalnih organov oblasti. Države članice Evropske unije bi morale strogo kaznovati kakršno koli vrsto zlorabe otrok in kakršno koli spletno psihološko manipulacijo otrok.

Pozdravljam odločitev Evropskega parlamenta, da države članice pozove k trdni zavezi za boj proti spolni zlorabi otrok, predvsem ob upoštevanju, kako ranljivi so otroci, ki uporabljajo klepetalnice in spletne forume.

Glede na to je učinkovito sodelovanje med nacionalnimi organi in ponudniki internetnih storitev ključnega pomena, ne samo za omejitev dostopa otrok do pornografskih spletnih strani, ampak tudi za onemogočanje

dostopa otrok do spletnih strani, ki oglašujejo možnost storitve spolnih kaznivih dejanj. Obstajajo tudi priporočila za vzpostavitev nacionalnih shem za zagotavljanje psihološke rehabilitacije za storilce spolnih deliktov in žrtve spolne zlorabe.

Rada bi poudarila, da mora vsaka država članica samostojno voditi register storilcev spolnih deliktov in takšnim storilcem preprečiti zaposlitev v sektorjih, ki vključujejo delo z otroki.

Bart Staes (Verts/ALE), v pisni obliki. – (DE) Glasoval sem za poročilo o boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji. Nesporno je, da bi moralo biti mogoče spletno psihološko manipulacijo (navsezvanje stikov z otroki za spolne namene) in pedofilske klepetalnice kaznovati. Poleg tega bi morali spolna kazniva dejanja, ki vključujejo otroke, soditi v ekstrateritorialno kazensko zakonodajo. Evropska unija bi prav tako morala biti sposobna uporabiti splošni proračun za financiranje programov posredovanja EU za preprečevanje ponavljanja kaznivih dejanj storilcev spolnih deliktov. Prav tako podpiram predlog, v katerem bo Komisija skupaj z glavnimi družbami, ki izdajajo kreditne kartice, preučila tehnično področje za onemogočanje ali ukinitve internetnih plačilnih sistemov za spletne strani, na katerih se prodaja otroška pornografija.

Nazadnje, pozivam sedem držav članic EU, ki še niso podpisale Konvencije Sveta Evrope o zaščiti otrok pred spolnim izkoriščanjem in spolno zlorabo, da to storijo. To velja tudi za osem držav članic, ki še niso ratificirale Izbirnega protokola iz leta 2000 h Konvenciji ZN o otrokovih pravicah glede prodaje otrok, otroške prostitucije in otroške pornografije

Georgios Toussas (GUE/NGL), v pisni obliki. – (EL) Politične sile, ki podpirajo imperialistično barbarstvo, vojno, plenjenje bogastvo ustvarjajočih virov in izkoriščanje ljudi, so skupno odgovorne za vsakodnevne zločine, ki se zagrešijo nad milijoni otrok po svetu. Odgovorne so za milijone otrok, ki so lačni, podhranjeni, prisiljeni delati in živijo pod pragom revščine v državah „civiliziranega Zahoda“, za milijone otrok, ki so žrtve spolnega izkoriščanja, in za cvetočo industrijo otroške pornografije, ki ima samo od interneta več kot 3 milijarde EUR prometa in dobička.

Kazenski ukrepi, predlagani v poročilu, ne bodo mogli zaščititi otrok, ker ne morejo in ne bodo obravnavali glavnega vzroka, zaradi katerega se brezprimerno povečujeta korupcija in izprijenost: dobiček in globoko pokvarjen izkoriščevalski kapitalistični sistem. Prav tako niso učinkovit prispevek k zaščiti otrok ukrepi, kot so odprava načela *non bis in idem*, nadzor komunikacij in samovoljno posredovanje organov pregona na internetu. Nasprotno, izkušnje so pokazale, da je tam, kjer so bili sprejeti takšni ukrepi, običajno z izjemami v imenu boja proti kaznivim dejanjem, ki se skladajo s splošnim protestom in odporom, cilj ta, da se prebivalstvo sprijazni z njimi, tako da se jih lahko kasneje uporabi za omejevanje osebnih pravic in demokratičnih svoboščin.

Lars Wohlin (PPE-DE), v pisni obliki. – (SV) Glasoval sem proti poročilu o usklajevanju kazenske zakonodaje EU v povezavi s spolnimi delikti zoper otroke. Sem za tesno sodelovanje z EU v boju proti spolnemu izkoriščanju otrok in otroški pornografiji, vendar menim, da mora biti kazenska zakonodaja nacionalna zadeva.

Anna Záborská (PPE-DE), v pisni obliki. – (SK) Zaščita otrok in mladine pred spolno zlorabo je pomembno vprašanje in resnično problem našega časa.

Vedno sem bila za prednostne pravice staršev pri vzgoji otrok, toda v tem primeru mora tudi država zaščititi otroke in najstnike. Ta zaščita ne velja samo za internet. Velja tudi za medijsko oglaševanje, ki bi moralo biti dostojno in upoštevati moralne vrednote in ne bi smelo napadati pravice mladih ljudi do nedolžnosti.

Starši imajo posebno vlogo pri zaščiti svojih otrok pred spolno zlorabo. Splošna deklaracija o človekovih pravicah v členu 26(3) jasno navaja: „Starši imajo prednostno pravico pri izbiri vrste izobraževanja svojih otrok“. Izobraževanje s strani staršev vključuje izobraževanje o odgovorni uporabi medijev. Vendar pa starši ne morejo nenehno izvajati svoje izobraževalne vloge, če nimajo ustreznega časa, ki ga posvetijo svoji družini in svojim otrokom. Država bi morala staršem omogočiti ta prosti čas. Internet ne more nikoli nadomestiti časa, porabljenega za pogovor med starši in otroci. Računalniška igrice ne more nadomestiti pogovora z babico. Igralna palica ni enakovredna eni uri, ki jo otrok prebije z dedkom v garaži.

Naravna družina je prostor za zaščito otrok, starši pa so njihovi prvi zaščitniki. Zaradi tega sem začela projekt na Slovaškem, namenjen predvsem staršem: „Ali veste, kje je zdaj vaš otrok?“

Marian Zlotea (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) V civilizirani družbi moramo varnosti naših otrok dati prednost pred vsem drugim. Spolno izkoriščanje je kršitev otrokove pravice do skrbi in varstva. Spolno izkoriščanje

pusti otrokom psihične in včasih celo telesne brazgotine, s čimer zmanjšajo njihovo upanje na dostojanstveno življenje.

Rad bi podprl zamisel poročevalke gospe Angelilli, da je treba posodobiti okvirni sklep, ki je v veljavi od leta 2004. Pozdravljamo odločitev, pri čemer pa je treba ta postopek posodobitve izvesti, da bi povečali raven zaščite otrok, še zlasti glede na nove nevarnosti, ki jih predstavljajo internet in drugi novi komunikacijski sistemi. Države članice morajo zagotoviti, da bo zakonodaja spremenjena, da se lahko onemogoči dostop do spletnih strani s kaznivo vsebino.

Spodbujati moramo sodelovanje med državami članicami, da bi naredili konec tej vrsti kaznivih dejanj in se aktivno spopadli z otroško pornografijo in drugimi oblikami komercialnega spolnega izkoriščanja otrok. Potrebujemo celovito svetovno strategijo, skupaj s sodelovanjem diplomacije in uprave, da bi zagotovili, da se to zakonodajo izvršuje v korist otrok. Žrtvam zlorabe moramo ponuditi zaščito. Prav tako moramo narediti konec spolnemu turizmu.

8. Popravki in namere glasovanja: glej zapisnik

(Seja je bila prekinjena ob 13.00 in se je nadaljevala ob 15.00)

PRESEDSTVO: GOSPOD PÖTTERING

predsednik

9. Sprejetje zapisnika predhodne seje: glej zapisnik

10. Nadaljnje obravnavanje stališč in resolucij Parlamenta: glej zapisnik

11. Vrnitev v domovino in ponovna nastanitev zapornikov iz Gvantanama - Domnevna uporaba evropskih držav za prevoz in nezakonito pridržanje ujetnikov s strani ameriške obveščevalne agencije CIA (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka so izjave Sveta in Komisije o vrnitvi v domovino in ponovni nastanitvi zapornikov iz Gvantanama ter domnevni uporabi evropskih držav za prevoz in nezakonito pridržanje ujetnikov s strani ameriške obveščevalne agencije CIA.

Aleksander Vondra, predsednik Sveta. – Gospod predsednik, nedvomno se zavedam velike zaskrbljenosti, ki jo je ta Parlament izrazil glede vprašanja o Gvantanamu. Vem tudi, da je ta Parlament z različnimi resolucijami, ki jih je sprejel po letu 2002, nenehno izražal svoje mnenje o tem posebnem problemu. Zato verjamem, da ste tako kot Svet pozdravili odločitev predsednika Obame o zaprtju Gvantanama v enem letu. Predsedstvo je to svoje mnenje izrazilo v izjavi, ki jo je dal kmalu po tem, ko je predsednik Obama podpisal izvršilne odredbe. Kot verjetno že veste, so ministri to odločitev jasno pozdravili na zadnjem zasedanju Sveta za splošne zadeve in zunanje odnose.

Predsednik Obama je napovedal tudi odločitev o ukinitvi sojenj pred vojaškimi komisijami, ponovni potrditvi Ženevske konvencije, o ukinitvi programov tajnih pridržanj in odpravi krutih metod zasliševanja. Ti dobrodošli dogodki nam bodo omogočili, da še bolj okrepimo čezatlantsko sodelovanje na področju boja proti terorizmu.

Odločitev o zaprtju Gvantanama je seveda v prvi vrsti na strani Združenih držav. Kljub temu pa smo zaradi skupnega interesa za boj proti terorizmu in zato, ker podpiramo človekove pravice in pravno državo, ministri na zasedanju Sveta prejšnji teden razpravljali o tem, kako bi lahko države članice zagotovile praktično pomoč Združenim državam in zlasti ali bi lahko sprejele nekdanje pripornike.

V svoji izvršilni odredbi o zaprtju Gvantanama je predsednik Obama odredil presojo statusa vseh pripornikov. To poteka v tem trenutku. Ponovna nastanitev pripornikov bo zadevala zlasti tiste, ki bodo na podlagi te presoje izpuščeni. Vprašanje, ali bodo države članice sprejele nekdanje pripornike, je odločitev, ki jo je treba sprejeti na nacionalni ravni. Vendar pa smo se prejšnji teden dogovorili, da bo treba oblikovati skupen političen odziv in da je treba natančneje preiskati možnost usklajenega ukrepanja na evropski ravni.

S tem se odpirajo številna politična, pravna in varnostna vprašanja, ki jih je treba natančneje preučiti in se o njih posvetovati in ki – to pa je zelo pomembno – bodo zahtevala vključenost ministrov za pravosodje in

notranje zadeve v državah članicah. Ta proces se je pravkar pričel in Svet se bo k tej zadevi spet vrnil, ko se natančneje pojasnijo nekatera izmed teh vprašanj. Gre za stalno delo in danes o tem na primer razpravlja tudi Politični in varnostni odbor PVO.

Popolnoma razumem stalen interes tega Parlamenta, ki se kaže v osnutku resolucije, predložene na tem zasedanju, ki sem ga tudi prebral. Rad bi vam zagotovil, da bo predsedstvo zelo pozorno obravnavalo to vprašanje in vas v celoti obveščalo o izidu naknadnih razprav v Svetu kakor tudi o vseh drugih dogodkih.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, toplo pozdravljam gospoda Vondro in sem vesel, da se lahko strinjam s tem, kar je pravkar povedal, saj je očitno, da mora Komisija pri reševanju tega težkega vprašanja tesno sodelovati s predsedstvom.

Predvsem pa bi rad izrazil tudi svojo podporo gospe Ferrero-Waldner, ki ji je bilo v zadnjem trenutku preprečeno, da se nam nocoj pridruži. Zato bom govoril v njenem in v svojem imenu.

Komisija je pobude, ki jih je dal predsednik Obama po svoji inavguraciji, sprejela z vso naklonjenostjo. Vse je pripravljeno za ponovno vzpostavitev odnosov med ZDA in Evropo in Komisija si bo na vso moč prizadevala, da to partnerstvo ponovno oživi.

Najočitnejši primer spremembe smeri Združenih držav je njihova namera, da pri ravnanju domnevnimi teroristi upoštevajo vprašanja o človekovih pravicah. Seveda pozdravljamo hitrost, s katero predsednik Obama želi zapreti center za pridržanje, se povezati z islamskim svetom in potrditi zavezo Združenih držav za mirovni proces na Bližnjem vzhodu.

Z zadovoljstvom opažamo tudi druge enako pomembne značilnosti odredb, ki jih je podpisal 22. januarja, tj. zaprtje tajnih zaporov Cie, popolna prepoved mučenja in krutega, nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ter prekinitev sodnih procesov pred vojaškimi sodišči.

Evropska unija ohranja aktiven politični dialog z Združenimi državami, v okviru katerega seveda dajemo prednost spodbujanju človekovih pravic po vsem svetu. Smo tudi aktivni partner ZDA v boju proti terorističnim grožnjam, vendar vedno v skladu z našimi obveznostmi na področju človekovih pravic.

Pridržanje zapornikov v Gvantanamu brez sodnega procesa je več let bilo v prid terorističnim skupinam, ki poskušajo radikalizirati in novačiti nove člane. Evropska unija je že pokazala svoje nasprotovanje Gvantanamu. Vaš Parlament, Evropski parlament, je ves čas pozival k njegovemu zaprtju, saj se je treba proti terorizmu boriti v skladu z mednarodnim pravom. Pomembno je, da v boju proti terorizmu spoštujemo človekove pravice, kar pa ne sme biti zgolj načelo: boriti se je treba proti radikalizaciji po vsem svetu. Verjamemo, da je treba spoštovati pravice, ki jih mednarodno pravo podeljuje vsem pripornikom. Posameznikov se, razen v primeru oboroženega spopada, ne sme samovoljno pridržati in vsi bi morali imeti pravico do poštenega, zakonitega sojenja. Ta vprašanja smo odprli v okviru političnega dialoga z Združenimi državami. Pomembno vlogo pri ozaveščanju o tem vprašanju pa igra Evropski parlament.

Dodal bi še, in tukaj se še vedno strinjam z gospodom Vondro, da morajo primer vsakega posameznega pripornika v Gvantanamu presoditi ameriški organi. Z delom je pravkar pričela delovna skupina, ki ji predseduje pravosodni minister, njeni člani pa so minister za obrambo, ministrica za domovinsko varnost ter visoki uradniki.

Predsednik Obama je napovedal nova diplomatska prizadevanja za iskanje rešitve problema Gvantanama.

Na zadnjem zasedanju Sveta zunanjih ministrov 26. januarja je potekala tudi kratka razprava o Gvantanamu, o čemer bi poročala gospa Ferrero-Waldner. Nekaterе države članice so izrazile željo po ustanovitvi skupnega okvira za usklajen pristop na ravni Evropske unije, vendar pa so v prvi vrsti, gospod Vondra, države članice tiste, ki se morajo od primera do primera odločati, kako se bodo odzvale na kakršne koli prošnje iz Združenih držav.

V tesnem sodelovanju s sekretariatom Sveta smo predlagali, da bi ta vprašanja podrobneje preučili. Preučujemo tudi vprašanje o sprejemu nekdanjih pripornikov s strani tretjih držav. Čeprav bi se osvobojeni priporniki načeloma morali vrniti v svojo državo izvora, se nekateri, ki bodo verjetno izpuščeni po presoji, ne bodo mogli vrniti domov zaradi strahu pred pregonom, mučenjem ali trpinčenjem.

Skupaj z Združenimi državami želimo natančno pregledati, kaj lahko Evropska unija stori, da bi pomagala pri preselitvi teh ljudi na varno. Vendar pa bodo ti posebni primeri odpirali občutljiva, zapletena vprašanja, ki jih moramo preučiti vnaprej. Načelo se nikoli ne spreminja: storiti moramo vse, kar je potrebno, da zagotovimo absolutno spoštovanje človekovih pravic. V vseh primerih želimo zavzeti pozitivno in

konstruktivno stališče do nove administracije ZDA. Obenem pa moramo sprejeti vse potrebne ukrepe, da bi zagotovili, da bo pristop Evropske unije v skladu z našimi obveznostmi na področju človekovih pravic in našo lastno zakonodajo.

Ta pristop ne bo ne lahek ne hiter. Soočili se bomo z zapletenimi vprašanji, ki pa bodo zahtevala uskladitev ukrepov držav članic, da bi se lahko nanje usklajeno odzvali na ravni Evropske unije. Storili bomo vse, kar je v naši moči, da bi prispevali k razpravi o tem, katere ukrepe bo treba sprejeti na ravni Skupnosti.

ZDA do zdaj še niso vložile uradnega zaprosila. Potrebno je pozitivno usklajevanje, kar je večkrat ponovila že gospa Ferrero-Waldner. Da bi to dosegli, moramo sodelovati z državami članicami.

Na naslednjem zasedanju Sveta za pravosodje in notranje zadeve bomo države članice pozvali k usklajenemu delovanju, mogoče pa bomo uporabili precedenčno rešitev, ki smo jo uporabili, ko so po dogodkih v Cerkvi Kristusovega rojstva leta 2002 v Evropo prišli Palestinci.

Komisija seveda želi pomagati tistim državam članicam, ki se odločijo za sprejem nekdanjih pripornikov Gvantanama na svoje ozemlje. Seveda pa bodo morale te države članice opredeliti status nekdanjih pripornikov, ki so tudi državljani tretjih držav in ki bi mogoče lahko bili premeščeni na ozemlje teh držav.

Vsak primer bo obravnavan posebej ob upoštevanju položaja vsakega posameznika, humanitarnih razlogov in posledic za varnost. Odločitev o sprejemu in dodelitvi statusa spada torej v okvir pristojnosti vsake države članice. Ta pristop pa mora biti del skupnega okvira, kolikor je to mogoče.

Gospod predsednik, to sem želel reči v svojem imenu in v imenu gospe Ferrero-Waldner. Zdaj bi mogoče dal še izjavo o prevozu in nezakonitem pridržanju zapornikov na celotnem evropskem območju. Zato bom v nadaljevanju povedal nekaj, čeprav na kratko, kar bo odgovorilo na veliko vprašanj Parlamenta.

Gre za Cio, ki evropske države uporablja za prevoz in nezakonito pridržanje zapornikov. Načrt Komisije se že od samega začetka vrti okrog treh zamisli: prvič, boj proti terorizmu mora potekati ob polnem spoštovanju temeljnih pravic; drugič, ugotoviti je treba resnico, kakršna koli že je; tretjič, kar se mi zdi najpomembnejše, takšna dejanja je treba v prihodnosti preprečiti.

Komisija je večkrat izrazila svoje stališče, da prakse izrednih izročitev in tajnega pridržanja pomenijo kršenje temeljnih pravic, ki jih zagotavljata Evropska konvencija o človekovih pravicah ter Listina o temeljnih pravicah.

Komisija je izjavila tudi, da morajo vpletene države članice opraviti celovite, neodvisne in nepristranske preiskave, da bi ugotovile resnico, kakršna koli že je. To je pozitivna obveznost, ki izhaja iz Evropske konvencije o človekovih pravicah. Reči je treba, da so se preiskave v več državah članicah že pričele.

Kar zadeva domneve o tajnih pridržanjih na Poljskem, je Komisija v zvezi s tem že večkrat pisala poljskim organom. Ker mi je bila zaupana odgovornost za področje „pravosodja, svobode in varnosti“, sem tudi sam v svojem pismu poljskim organom z dne 28. maja 2008 poudaril pomen izvajanja ustreznih preiskav.

Po tem pismu, avgusta 2008, me je pomočnik pravosodnega ministra obvestil, da se je preiskava kaznivega dejanja končno pričela in da me bo obvestil o njenih rezultatih. Menim, da je to pomemben dosežek.

V zvezi s tem vprašanjem o tajnih pridržanjih sem se obrnil tudi na Romunijo. Junija 2008 mi je predsednik vlade Romunije poslal poročilo preiskovalnega odbora romunskega senata. Po naknadnih pogovorih so se romunski organi odločili za nadaljnje preiskave, da bi preverili informacijo, ki je bila vključena v drugo poročilo gospoda Martyja, ki ga je Evropski svet izbral za poročevalca.

Samo tak pristop, ki poudarja potrebo po izvedbi ustreznih preiskav na nacionalni ravni, nam bo omogočil napredek pri tej zadevi. Unija in Komisija nimata ne pristojnosti ne sredstev, da bi nadomestili države članice pri tej nalogi odkrivanja resnice. Za to nalogo bodo potrebni samo preiskovalni ukrepi in sredstva držav članic.

Komisija seveda upa, in k temu se zavezujem pred vami tudi jaz, da bodo te preiskave opravljene in da bo, kjer je primerno, mogoče ugotoviti, kdo je odgovoren in, kjer je primerno, žrtvam zagotoviti ustrezno nadomestilo.

Poleg zahtev, da naj preiskave opravijo države članice, je eden izmed praktičnih prispevkov Komisije po resoluciji Evropskega parlamenta 2. februarja 2007 bilo tudi pojasnilo opredelitve pojma „državni zrakoplov“,

in sam sem v času, ko sem bil komisar za promet, predstavil sporočilo o civilnem in poslovnem letalstvu, ki to pojasnjuje.

Parlament je zahteval tudi oceno nacionalne protiteroristične zakonodaje. Da bi omogočila pregled nad trenutnim stanjem, je Komisija državam članicam poslala vprašalnik o učinkovitosti ukrepov za boj proti terorizmu in njihovem odnosu do človekovih pravic. Komisija je prejela odgovore od vseh 27 držav članic, dokument s temi odgovori pa bo objavila v naslednjih šestih mesecih. Zdaj je treba vse te odgovore pojasniti.

To je torej vse, gospod predsednik; gospe in gospodje, porabil sem kar nekaj časa, vendar pa si je Komisija, kljub temu da je to področje, na katerem ima Unija omejene pristojnosti, prizadevala za to, da bi resnica prišla na dan, in spodbujala spoštovanje temeljnih pravic. Lahko rečem samo eno, vendar pa bom s tem izrekel svojo osebno zavezanost. Še naprej si bom prizadeval za resnico, da bomo lahko prepričani, da se takšna obžalovanja vredna dejanja ne bodo več ponovila.

Aleksander Vondra, predsednik Sveta. – Gospod predsednik, pričakoval sem dve nepovezani vprašanji: na eni strani Gvantanamo in na drugi tajna pridržanja in izročitve. Kot vemo vsi, je predsednik Obama v svojih prvih dneh mandata dejansko sprejel tri odločitve. Prva je ta, o kateri sem vam govoril, tj. Gvantanamo, vendar sta tu še dve, ki sta tudi pomembni.

Prvič, ukinitel je program tajnih pridržanj Cie. Ukazal je, da se morajo v prihodnje vsi priporniki, ki jih zadržujejo ZDA, registrirati pri Mednarodnem odboru Rdečega križa ICRC. S to odločitvijo se je lotil vprašanja, ki sta ga preučevala tako Svet kot Evropski parlament. Zato je Svet to odločitev tudi toplo pozdravil. Prepričan sem, da je enako storil tudi ta Parlament.

Predsednik Obama je odpravil tudi krute tehnike zasliševanja, ki jih je izvajala Cia. Preiskovalci ZDA se ne morejo več zanašati na pravna mnenja v zvezi z mučenjem in drugimi tehnikami zasliševanja, ki so bila napisana po 11. septembru. To je pomembna odločitev. Evropska unija se je zavezala za popolno prepoved mučenja ter krutega, nečloveškega in ponižujočega ravnanja.

Tretja odločitev predsednika Obame zadeva ukaz o presoji politik premestitve in izročitve, da bi se zagotovilo, da so te v skladu z obveznostmi ZDA, ki izhajajo iz mednarodnega prava. Po njegovih besedah te politike ne smejo več voditi k premestitvi posameznikov v druge države, kjer bi se soočili z mučenjem, ali s čimer bi se sicer želelo omajati ali zaobiti ali bi se omajale ali zaobšle zaveze ali obveznosti ZDA, na podlagi katerih je treba zagotoviti, da se s posamezniki, ki so v priporu ali pod nadzorom ZDA, ravna na human način.

Menimo, da bosta ti dve odločitvi skupaj z odločitvijo o zaprtju Gvantanama, ki sem jo že omenil, še bolj okrepili sodelovanje z ZDA pri boju proti terorizmu. Mislim, da bi lahko s tem tudi ponovno vzpostavili boljše vzdušje v čezatlantskih odnosih in se odzvali na razpoloženje, ki je bilo zelo jasno izraženo v tem Parlamentu, kakor tudi v večjem delu javnega mnenja v Evropi.

Mislim, da se lahko že takoj strinjamo o enem: da se je okvir današnje razprave neizmerno spremenil. Zavedam se tudi, da je domnevna uporaba evropskih držav s strani Cie za prevoz in nezakonito pridržanje zapornikov povzročila globoke skrbi med mnogimi poslanci tega Parlamenta. Tem vprašanjem ste posvečali veliko pozornosti, nenazadnje tudi v dejavnostih začasnega odbora.

Stališče tega Parlamenta je jasno izraženo v vaši resoluciji iz februarja 2007. Želel bi pred vami poudariti, da je Svet ves čas ponavljal svojo zavezanost učinkovitemu boju proti terorizmu s pomočjo vseh razpoložljivih pravnih sredstev, saj terorizem sam po sebi predstavlja grožnjo sistemu vrednot, ki temeljijo na pravni državi.

Svet je tudi večkrat izjavil, da obstoj tajnih objektov za pridržanje, kjer se pridržane osebe nahajajo v pravnem vakuumu, ni v skladu z mednarodnim humanitarnim pravom in pravom človekovih pravic. To je tudi danes naše stališče in k temu smo zavezani, vendar pa sprememba okvira s trenutnim razvojem dogajanj v ZDA pomeni, da bi se rad predvsem osredotočil tudi na prihodnost. Glejmo torej rajši naprej kot nazaj. Svet toplo pozdravlja zadnje odločitve predsednika ZDA o tem vprašanju.

Čezatlantska skupnost je skupnost skupnih vrednot in mora takšna tudi ostati, če želimo braniti naše interese v svetu. Nobenega dvoma ni, da k tej skupni dediščini spadajo tudi človekove pravice in podpora pravni državi v boju proti terorizmu.

Hartmut Nassauer, v imenu skupine PPE-DE. – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, ali naj Evropska unija sprejme zapornike iz Gvantanama? To je vprašanje, ki si ga moramo danes zastaviti. Odgovor bo odvisen od tega, kako se odločimo na stvar gledati.

Nekateri trdijo, da so bili zaporniki mučeni. To je razlog, da jih sprejmemo, tako nam narekuje humanost. Nedvomno je res, da je mučenje najbolj nečloveška in ponižujoča praksa. Če so bili ti ljudje mučeni, potem imajo pravico do našega sočutja, ne glede na to, za kaj je bil vsak izmed njih obtožen. Toda ali je to edini vidik, ki ga moramo upoštevati?

Na primer, mnogi, ki so ali so bili zaprti v Gvantanamu, so po 11. septembru bili v taborih za usposabljanje teroristov v Afganistanu. To niso bili turisti, ki so hoteli doživeti lepoto dežele, temveč potencialni teroristi. Naša dolžnost je, da evropske državljane zaščitimo pred potencialnimi teroristi.

Na žalost se mučenja dogajajo po vsem svetu in mi jih nenehno obsojamo. Nismo še šli toliko daleč, da bi rekli, da ima vsak, ki je mučen, pravico, da ga Evropa sprejme. Tega še nismo storili in za to imamo dober razlog. Namesto tega smo raje presojali, kako bi to vplivalo na potrebo po zagotovitvi varnosti v Evropski uniji. Enako moramo storiti tudi v tem primeru. Zagotoviti moramo, da potencialni teroristi ne napadejo Evrope, zato bi želel, da bi se pri oceni tega problema prednost pred vsemi drugimi premisleki dala potrebi po zagotovitvi varnosti.

Martin Schulz, v imenu skupine PSE. – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, o vprašanjih, ki se nanašajo na polete Cie in zadevni del razprave, bo v imenu naše skupine govoril moj kolega Claudio Fava. Sam se bom osredotočil na vprašanja v zvezi z zaprtjem Gvantanama in na začetku bi rad odgovoril Hartmutu Nassauerju.

Res je, da zahteve ljudi v Evropski uniji, povezane z varnostjo, predstavljajo standard, na podlagi katerega moramo presojati naše ukrepe. Vendar pa bi rad začel z vprašanjem: kaj povzroča več škode naši varnosti? Je to strah pred sprejemom zapornikov iz Gvantanama, ker naj bi po svoji izpustitvi ogrožali varnost? Ali pa gre za dejstvo, kar je bolj verjetno, da e glavni razlog navala silne jeze, ki jo čutijo milijoni državljanov po svetu, skriva že v samem obstoju tega centra, ki je v nasprotju z mednarodnim pravom in s čimer se kršijo človekove pravice? To je zato, ker je tako imenovani zahodni svet, ki so ga dogodki 11. septembra dejansko izzvali tako, kot ga niso še nikoli prej, bil do neke mere nezmožen vplivati na to, kar se je zgodilo, in je zato moral sprejeti dejstvo, da se predsednik Združenih držav Amerike ni oziral na temeljne človekove pravice, ker je bil to po njegovem mnenju ustrezen odziv na to provokacijo.

Mislim, da se je s tem varnost bistveno bolj omajala, kot bi se omajala zdaj, ko nov predsednik želi svoji državi povrniti nekdanjo veličino in iz Združenih držav Amerike narediti vzor za ohranjanje temeljnih pravic po vsem svetu, če bi Evropejci rekli, da s tem nočemo imeti opravka in da morate sami najti rešitev za to.

S tem bi sporočili, da se želi konfederacija držav, kakršna je Evropska unija, ki samo sebe smatra za skupnost, v kateri vladajo zakoni, kar tudi je, s takšnim argumentom izogniti svojim odgovornostim v trenutku, ko se nezakonito stanje odpravlja. Ne moremo sprejeti, da bi naši državljani to sprejeli kot grožnjo varnosti. To sporočilo je napačno. To je katastrofalno, saj je naše početje potem slabše od početja tistih ljudi, ki, kot Barack Obama, gredo tja in kljub vsem nasprotovanjem med vojsko, kljub vsem nasprotovanjem v ZDA, kajti tudi tam ljudje pravijo „pustite jih v Gvanatanamu, ne vodite jih sem, tukaj so bolj nevarni“, skratka kljub vsem tem nasprotovanjem rečejo, da je neka simbolična moč v tem, da bo novi predsednik začel ponovno spoštovati človekove in temeljne pravice, vključno s pravicami tistih, ki sami niso pokazali prav nikakršnega spoštovanja za te iste pravice. Narobe bi bilo, če mu pri tem ne bi pomagali, to pa bi bilo tudi v nasprotju vsaj s tem, kako moja skupina razume nalogo Evropske unije, ki mora zagotoviti, da bo skupnost, v kateri vladajo zakoni, ki smo jo vzpostavili znotraj, tudi zunaj predstavljala vidik mednarodne politike.

To lahko storimo samo takrat, ko bomo v okviru naših meja na verodostojen način prispevali k zagotavljanju prednosti temeljnim pravicam vsakega posameznika. Gvantanamo je sramoten kraj. Je kraj mučenja. Zato je tudi simbol dejstva, da zahodna konfederacija držav ne more udejanjiti tega, o čemer pridiga, to pa je, da je človeško dostojanstvo, ki je najpomembnejše od vsega, nedotakljivo. To je prvi člen naše Listine o temeljnih pravicah. Listina nikjer ne določa, da je to nedotakljivost mogoče omejiti. Naš čut vzvišenosti nad filozofijo terorizma ima nekaj opraviti z dejstvom, da govorimo, da bomo celo podelili temeljne pravice tistim ljudem, ki želijo s svojimi dejanji te pravice odvzeti drugim.

Zato menim, da lahko k varnosti v svetu bolje prispevamo, če bomo Gvantanamo izgubili, podprli Baracka Obamo in odigrali aktivno vlogo, če nas bo tako prosila administracija ZDA, in če bomo lahko z vlado sodelovali pri uvedbi postopka za sprejem teh ljudi, kot pa če pridigamo o napačnem pojmu varnosti, ki jo je, gospod Nassauer, mogoče izvajati samo, če bosta policija in tajna služba opravili svojo nalogo. Ne gre za to, da bi se ljudje, ki bi prišli iz Gvantanama, lahko svobodno in nenadzorovano sprehajali naokrog. Varnostni vidik je pomemben, vendar pa morajo temeljne pravice imeti prednost pred njim.

(Aplavz)

PRESEDSTVO: GOSPOD SIWIEC*podpredsednik*

Graham Watson, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, ko je senator Obama postal predsednik Obama, smo si vsi oddahnili. Os zla, sprememba režima, vojna proti terorju: evropski državljani hrepenijo po tem, da bi te evfemizme izbrisali iz spomina skupaj z ljudmi, ki so si jih izmislili.

Toda za to, da prelomiš s preteklostjo in se obrneš k načelom pravne države, je potreben pogum, zato novemu predsedniku čestitam. Upravičeno je obsodil simulacijo utapljanja kot obliko mučenja, upravičeno je ukinil neprimerne vojaške sodne procese v Gvantanamu in upravičeno je naznanil svojo odločenost, da v enem letu center popolnoma zapre. Pozdravljam zagotovilo predsedstva Sveta, ki smo ga danes slišali, da so ZDA odpravile vse umazane prakse, ki so v preteklih letih očrnilo njihovo vlado, vključno z mučenjem v tretjih državah in izrednimi izročitvami, da bi se končno naredil konec navezi nezakonitosti.

Vendar pa Evropa ne more stati v ozadju, skomigniti z rameni in reči, da mora to Amerika rešiti sama. Primanjkuje nam odprtih razprav in kolektivne spremembe volje, ki jih ameriška demokracija omogoča. Vendar so države članice naše Unije prepogosto bile sokrivi tega, kar je storila Busheva administracija. Če nas je 43. predsednik česar koli naučil, potem nas je naučil naslednje: da se v administraciji mednarodnega pravosodja razmišljanje, da je stvari treba početi po svoje, konča v slepi ulici poraza.

Zato izziv, ki ga predstavlja Gvantanamo, problem, ki ga predstavlja 245 osumljenih, ki so zunaj pravosodnega sistema, ni vprašanje, ki bi ga morala Amerika reševati sama. To je uganka, ki jo moramo rešiti skupaj. Združene države morajo soditi tistim osumljencem, za katere obstajajo trdni dokazi, to pa morajo storiti v skladu z načeli pravne države. Tiste osumljence, za katere ni dovolj dokazov, pa morajo osvoboditi in jih braniti pred morebitnim mučenjem, ki bi jih čakalo doma.

Ampak kaj storiti s tistimi, ki so izpuščeni, ki ne predstavljajo nikakršne nevarnosti, ki pa se ne želijo vrniti v državo, ki jih je po krivem zaprla? Mar Evropa na njihovo prošnjo ne bi smela tem nekaj državljanom nuditi pravic in svoboščin, ki jim jih odklanjajo vse druge države? Izjave Sveta, da se mora o tem odločati vsaka posamezna država članica, ne moremo ves izenačevati z željo Sveta po usklajenem evropskem stališču. Evropa mora biti enoglasna in odigrati svojo vlogo, da se konča ta razžalitev pravice. Mnogi izmed nas smo v preteklosti Ameriki očitali njeno nesposobnost, da sodeluje z drugimi. Imeli smo prav, toda zdaj nas prosijo za pomoč in bilo bi narobe, če bi rekli „ne“.

Konrad Szymański, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, v skladu s standardnim konservativnim tolmačenjem mednarodnega prava je treba Gvantanamo takoj in brezpogojno zapreti. Vendar pa po 11. septembru standardov ni več. Zato se zdaj celo predsednik Obama, ki si tako prizadeva za spremembe, sooča z resnim problemom glede tega, kaj storiti z ljudmi, ki so trenutno pridržani v Gvantanamu. To niso običajni zaporniki. Vsak deveti zapornik, ki je bil izpuščen iz Gvantanama, se je takoj vrnil k terorističnim dejanjem. Zato zahtevam previdnost pri dajanju nasvetov Združenim državam in državam članicam Evropske unije.

V tej zadevi zagotovo držijo tri stvari. Nedvomno je naš namen, da iz centra umaknemo naše državljane in rezidente. Prav tako smo dolžni izolirati posameznike, ki predstavljajo resno nevarnost. Poleg tega bi morali pregledati Ženevsko konvencijo in poskusiti poiskati ustrezen odgovor na problem terorističnih skupin brez državljanstva. Na žalost v osnutku resolucije ni bilo ustrezno obravnavano nobeno izmed teh vprašanj.

Kathelijne Maria Buitenweg, v imenu skupine Verts/ALE. – (NL) Gospod predsednik, moja skupina pozdravlja pripombe ministra Vondre o Gvantanamu. Zdi se, da Evropska unija načeloma išče skupen odgovor, češko predsedstvo pa nam bo pri tem pomagalo. Kam točno bodo zaporniki preseljeni, je še vedno stvar nacionalnega dogovora, bilo pa je sporočeno, da se bo Evropa načeloma pozitivno odzvala na prošnje iz ZDA. To bo razveselilo Parlament, saj smo že leta 2006 zahtevali, da naj države članice EU proaktivno vztrajajo na ponovni nastanitvi nekdanjih zapornikov tudi v Evropski uniji.

Moje vprašanje Svetu se glasi: ste pripravljeni to storiti proaktivno? Ali boste ZDA vprašali, kdo so zaporniki? Jih boste vprašali o njihovem izvoru in kaj se bo z njimi zgodilo, da bi lahko pripravili vse, kar je potrebno? Vsekakor me veseli ta pozitiven odnos, ki bo, upam, ustavil kršenje človekovih pravic, ki so mu bili ti ljudje izpostavljeni.

Gospod predsednik, medtem ko je to odlično za Gvanatanamo, ki predstavlja simbol, ne smemo pozabiti, da obstajajo tudi drugi zapori, o katerih bi se tudi morali izreči. S tem mislim na primer na Bagram v bližini Kabula, kjer je pridržanih približno 600 do 700 ljudi. Svet in Komisijo prosim, da zagotovita, da se zaprejo tudi ti zapori.

Čeprav sem bila zadovoljna z izjavami o Gvanatanamu, sem nekoliko preplašena zaradi Cie. Cenim dejstvo, da želi Svet predvsem gledati naprej, ne nazaj. To lahko zelo dobro razumem, saj če pogledate nazaj, vidite veliko zmešnjavo. Preveč enostavno bi bilo reči, da odkar ima ZDA novega predsednika, lahko začnemo spet uporabljati iste standarde za vse, pri tem pa pozabiti pogledati v svoje srce in se ne meniti za to, da smo pomagali vladi, za katero zdaj govorite, da je ravnala napačno.

Gabriele Zimmer, v imenu skupine GUE/NGL. – (DE) Gospod predsednik, moja skupina, Konfederalna skupina Evropske združene levice/Zelene nordijske levice, je že na samem začetku zahtevala zaprtje ameriškega zapora Gvanatanamo. Ljudje so bili v njem pridržani in mučeni več let in odrekli so jim pravico do poštenega sojenja, kar je v nasprotju z vsemi ustreznimi temeljnimi pravnimi načeli in mednarodnimi sporazumi. Niso bile spoštovane njihove temeljne človekove pravice. Ista sila, ki želi podpirati človekove pravice, demokracijo in svobodo po vsem svetu, je v tem primeru človekove pravice kršila in ustvarila lastno področje za svoj boj proti terorizmu mimo vsake zakonodaje. To je nesprejemljivo!

Evropski parlament je dolgo časa moral nenehno pozivati k zaprtju Gvantanama. Zdaj pa, ko nova vlada pravi, da politiko spreminja, začnemo Evropejci sejati dvom v to, kar smo sami zahtevali. Obotavljamo se in pričenjamo sramotno obdobje mešetarjenja. Po mojem mnenju je to cinično.

Kaj se je zgodilo z našimi zahtevami po univerzalnosti in nedeljivosti človekovih pravic? Ne moremo dejansko govoriti eno, početi pa drugo. Ne more vendar biti res, da hočemo na nek način upravičiti in sprejeti ta sramotni center. Spoštovanja človekovih pravic ne moremo samo šteti za pomembno načelo in zahtevati, da se ga držijo drugi, medtem ko ne storimo ničesar, da bi ga podpirali tudi sami.

Države članice pozivam, da jasno opredelijo svoje stališče, v imenu svoje skupine pa moram tudi reči, da je zaprtje centra Gvantanamo samo prvi korak. Iz Gvantanama je treba umakniti tudi vojaško bazo ZDA.

Nils Lundgren, v imenu skupine IND/DEM. – (SV) Po tem, kar se je zgodilo v Združenih državah, smo verjetno vsi občutili močno olajšanje. To je podobno položaju, ki smo ga imeli v začetku 50. let, ko so Američani in ameriški sistem pokazali svojo sposobnost, da so se znebili vladavine McCarthyja. Zdaj so pokazali isto sposobnost, ko so izvolili novega predsednika, ki je že prvi dan svojega mandata izjavil, da je treba Gvantanamo zapreti. Hvala bogu za to.

Kar je bilo s tem narobe je seveda pridržanje tistih, ki so bili osumljeni terorizma ali drugih kaznivih dejanj. Ljudem je treba soditi in jih izpustiti ali obsoditi, izpustiti ali kaznovati. S tistimi, ki niso obsojeni, je treba ravnati kot z nedolžnimi. Če jih še vedno sumimo, je naloga varnostnih služb, da njihove primere spremlja kasneje. Težko razumem, zakaj tisti, ki jih ni bilo mogoče obsoditi, ne morejo ostati v Združenih državah, medtem ko se od evropskih držav pričakuje, da jih seveda sprejme ... Hvala, ker ste mi dali priložnost za govor.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Vsakdo, ki manipulira z načeli pravne države, uporablja metode tistih, proti katerim naj bi se z načeli pravne države boril. Zaprtje zapora v Gvanatanamu, kjer pravica do obrambe, ki jo poznamo v našem zahodnem svetu, ni bila zagotovljena, je dobra stvar. O tem ne bom na široko razglabljal, saj so to poudarili že mnogi pred menoj. Dejstvo, da je gospod Bush s svojo trdno politiko uspel zaščititi ameriški narod pred ponovitvijo 11. septembra, stvari ne spremeni kaj dosti.

Demokracija bi morala spoštovati načela pravne države ves čas in po vsem svetu, vendar pa bi morala tudi premisliti o odločnih ukrepih, s katerimi se lahko zaščiti pred verskimi skrajneži, ki želijo našo odprto družbo uničiti. Tega poudarka ne najdem v nobenem osnutku dokumentov, ki so pred nami.

Prav tako se ne bi smeli osredotočiti samo na Gvantanamo. Kuba, država, v kateri se nahaja enklava Gvantanamo, je en velik zapor, kjer je na tisoče nedolžnih političnih zapornikov še vedno prikrajšanih za kakršno koli upanje po poštenem ali hitrem sojenju. Enako velja tudi za našo glavno trgovinsko partnerko Kitajsko, ki ji znova in znova prizanašamo, ko beseda nanese na človekove pravice.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Gospod predsednik, želel sem samo vprašati, zakaj je bilo gospodu Schulzu dovoljeno, da tako močno prekorači svoj čas, ostalim pa ne? Zakaj?

Predsednik. – Ko je govoril gospod Schulz, je predsedoval predsednik Evropskega parlamenta, gospod Pöttering, zato morate to vprašanje postaviti njemu. Ne vem, kakšno zvezo ima to z mano in mojim predsedovanjem. Vprašanje postavite ponovno, ko bo spet predsedoval gospod Pöttering.

Urszula Gacek (PPE-DE). – Gospod predsednik, kaj naj storimo z nekdanjimi zaporniki iz Gvantanama? Kako naj vzpostavimo pravo ravnovesje med zagotavljanjem varnosti državljanom EU in iskanjem kraja, kjer bi nekdanje zapornike nastanili.

Najprej naj pojasnim, da ne govorim o zapornikih, ki se štejejo za nevarne, ki pa se jim v Združenih državah ne more soditi, in ne pozabite, da takšna skupina, ki je kar precej velika, še vedno obstaja. Toda tudi tisti, ki so oproščeni vseh obtožb in ki naj ne bi predstavljali nikakršne nevarnosti, po mojem mnenju še vedno predstavljajo nevarnost.

Naš strah je legitimen, saj je po podatkih Pentagona 61 nekdanjih zapornikov, ki so bili oproščeni vseh obtožb in izpuščeni, prijavljenih, da so se vključili v teroristična dejanja. Eden je namestnik vodje Al Kaide v Jemnu, drugi pa se je razstrelil.

Predsednik Obama je včeraj na javni televiziji izjavil, da ne more biti prepričan, ali oproščeni in izpuščeni zaporniki predstavljajo grožnjo varnosti ali ne. Nas res lahko prosijo, da prevzamemo takšno tveganje tudi v EU? No, mogoče nas res lahko prosijo, toda mi moramo imeti pravico, da se sami odločimo, ali je takšno tveganje za nas sprejemljivo ali ne.

Države članice so pokazale različno mero pripravljenosti na sprejem nekdanjih zapornikov. Poudarjam, da mora biti odločitev o sprejemu zapornikov neodvisna odločitev vsake države članice. EU ji te odločitve ne sme vsiljevati, prav tako pa odločitev ne sme biti sprejeta izolirano. Glede na svobodo gibanja, ki jo uživamo v Evropi, zlasti pa Evropo brez meja, ki tvori schengensko območje, odločitve držav članic o dovoljenju, da se zaporniki Gvantanama lahko nastanijo v določeni državi, ne vplivajo samo na varnost te države članice, temveč tudi na vse njene sosednje države. Zato zahtevam in vsi zahtevamo, da se o takšnih odločitvah države članice posvetujejo z drugimi članicami EU.

Claudio Fava (PSE). - (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, zaprtje Gvantanama nam daje možnost, da popravimo kršitve, ki so osramotile mednarodno pravo in ki predvsem niso prav nič pomagale v boju proti terorizmu.

Vendar pa danes ni dovolj, da samo pozdravimo odločitev predsednika Obame. Zdaj je čas, da prevzamemo odgovornost, to pa velja tako za Evropo kot za države članice. Gvantanamo je delno posledica neodzivanja Evrope in sodelovanja številnih naših vlad s sistemom izročanja. Kar se je zgodilo v preteklih letih, je, da so naše vlade na eni strani govorile, da je treba Gvantanamo zapreti, na drugi strani pa so tja pošiljale svoje policiste, da so zasliševali pripornike. Govorimo o odgovornosti, ki je bila zanikana, ko je ta Parlament preiskoval to zadevo, ki pa je bila priznana in potrjena v zadnjih dveh letih.

Februar 2008: London se opraviči za prelete Cie; nekaj letal je uporabilo britanske baze, je rekel minister za zunanje zadeve Miliband, s čimer je ovrgel tisto, kar je tri leta pred tem rekel Tony Blair, ki je trdil, da se na britanskih tleh ni zgodilo prav nič nezakonitega. December 2008: španska vlada pod gospodom Aznarjem je vedela, da je Cia velikokrat preletela španski zračni prostor in uporabila španska letališča. To so pokazali tajni dokumenti, ki jih je objavil *El País* in ki so se izkazali za resnične. Takratni minister za zunanje zadeve Josep Piqué, ki je priznal uporabo španskih letališč, je dejal, da ni vedel, kaj se je pozneje dogajalo v Gvantanamu. Mogoče je mislil, da je to zabavišni park. Oktobra 2008 smo izvedeli, da je na Portugalskem minister za zunanje zadeve gospod Amado priznal, da je prejšnja desnosredinska vlada gospoda Barrosa zavestno dala portugalska letališča in zračni prostor na razpolago za nezakonite prelete Cie. Gospod Armado je dejal: „O tem nisem govoril, da ne bi vznemirjal evropskih institucij“. Sprašujemo se: kaj pa je s pravico državljanov, da to vedo? Ali pa moramo misliti, da tudi gospod Barroso ni vedel, kakšna vrsta civilne in pravosodne nesposobnosti je Gvantanamo bil takrat in je še zdaj?

To je treba poudariti, gospod predsednik, zdaj pa bom samo še zaključila: v preteklih letih smo pokazali veliko dobre volje in veliko hinavščine, nenazadnje tudi s tem, kar je v teh letih s strani Sveta ostalo neizrečeno. Pred dvema letoma je Parlament Svetu predložil 46 priporočil. Pričakovali smo, da bodo vsaj nekatera od njih ustrezno pregledana in da jim bo namenjena ustrezna pozornost, da bo vsaj na nekatera tudi dejansko odgovorjeno. Zato menimo, da bi nekaj pomoči, ki jo lahko nudimo ob zaprtju Gvantanama, in da bi skupna odgovornost, ki jo lahko sprejmemo kot Evropa in 27 držav članic, lahko predstavljala prispevek, četudi majhen, s katerim bi se odkupili za naše skupno neodzivanje.

Sarah Ludford (ALDE). – Gospod predsednik, zaprtje Gvantanama in vrnitev v domovino ter ponovna nastanitev pripornikov je nedvomno glavna odgovornost vlade ZDA. Vendar pa mora Evropa priznati, da ZDA politično realno tega ne morejo opraviti same. Pokazali smo veliko naklonjenosti predsedniku Obami in zavezanosti čezatlantskim odnosom. To mora obsegati tudi praktično pomoč.

Za sodelovanje držav članic EU pri zaprtju zavora obstajajo tudi drugi razlogi. Predvsem je to humanitarni argument, ki mi ga skoraj ni treba pojasnjevati, da je treba te ljudi rešiti iz pekla, v katerem so nekateri izmed njih trpeli sedem let. Drugič, verodostojnost Evrope: ZDA smo pozvali, da zaprejo Gvantanamo, zdaj pa moramo pomagati, da se to uresniči. Tretjič, naš lasten interes, da ukinemo močan simbol, ki deluje kot izgovor za novačenje teroristov in radikalizacijo, in kot zadnje, moralna odgovornost, o kateri je govoril Claudio Fava.

Vendar pa menim, da se bomo z izročitvami in tajnim sodelovanjem evropskih vlad ukvarjali v okviru drugega predloga resolucije čez dva tedna. Zato toplo pozdravljam skupno resolucijo, o kateri smo se dogovorili s skupinami in celotnim političnim spektrom, in resnično upam, da jo bomo jutri izglasovali z veliko večino. Če bo skupina ALDE sprejela moj nasvet, nam ne bo treba ne predložiti ne podpreti kakršnih koli sprememb te resolucije.

Želela bi omeniti samo dve stvari. Prvič, obtožbe, da je približno 61 izpuščenih pripornikov vključilo vpletenih v teroristična dejanja: od odvetnikov, ki poznajo te stvari, smo slišali, da je to v veliki meri neutemeljeno. Kar vemo, je, da sta v teroristična dejanja vpleteni dve osebi. Med drugimi je na primer osem ljudi v Albaniji, ki so dali intervjuje v medijih, in tako imenovana „tipionska trojka“, trije britanski državljani, ki so posneli film, ki kritizira Gvantanamo. To ni „vračanje k terorizmu“.

In drugič, kar zadeva vprašanja glede varnosti: tudi o tem moramo razpravljati, vendar so bile že predložene verodostojne rešitve, v to pa lahko vključimo odvetnike.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Gospod predsednik, ko je bil Barack Obama izvoljen za predsednika Združenih držav Amerike in ko je podpisal dokument o skorajšnjem zaprtju centra za pridržanje v Gvantanamu, se je v tem Parlamentu začutilo nezdravo navdušenje. Člani zdaj že razrešenega začasnega odbora za preiskovanje delovanja Cie so zaplesali. Parlament bi želel spomniti, da se omenjenemu odboru ni posrečilo ugotoviti ničesar, čeprav se je trudil pokazati svoj bes in obsojati vrste tako imenovanih izrednih izročitev.

Zdaj že vemo, da se novi predsednik zaveda resne narave problema. Po volilni kampanji in kmalu po svoji zapisi je spremenil svojo držo in izdal odredbo o podaljšanju obdobja, v katerem se lahko uporabljajo metode, ki so se do zdaj uporabljale v zvezi s teroristi.

Jasno je, da številne države članice Evropske unije, vključno s Poljsko, aretiranih teroristov nikakor ne morejo sprejeti. Kljub temu pa bi države članice Unije in naš Parlament, namesto da kritizirajo in slabijo fronto v vojni proti terorju, morale sodelovati z Združenimi državami in sprejeti del odgovornosti v boju proti tem pojavu. Ta Parlament moram še enkrat spomniti, da terorizem predstavlja svetovno grožnjo, ki zadeva tudi državljane Unije.

Cem Özdemir (Verts/ALE). – (DE) Gospod predsednik, gospe in gospodje, zapor v Gvantanamu je postal simbol nespoštovanja človekovih pravic in pravne države. Novi predsednik ZDA Barack Obama je dal močno in hkrati pomembno sporočilo, ko je odredil ukinitve vojaških sodišč v Gvantanamu in obljubil, da v enem letu center zapre.

Vendar pa niso samo Združene države Amerike tiste, ki so izgubile verodostojnost zaradi nespoštovanja človekovih pravic v vojni proti terorju. Tudi naše evropske vlade ne morejo zanikati odgovornosti, kot je v svojem poročilu februarja 2007 navedel začasni odbor Evropskega parlamenta o domnevni uporabi evropskih držav za prevoz in nezakonito pridržanje zapornikov s strani Cie. S tem se kažejo dvojna merila mnogih držav Evropske unije, ki sicer upravičeno zahtevajo, da morajo države kandidatke podpirati človekove pravice, ki pa jih obenem same teptajo prav sredi Evropske unije.

Evropska unija mora biti tudi aktivna v procesu iskanja skupne rešitve za vse zapornike, ki niso več osumljeni in ki se ne morejo vrniti v svojo domovino. To velja zlasti za Nemčijo, ki lahko pomaga in bi morala pomagati, da bi omogočila sprejem beguncev. Ne smemo ponoviti napake, ki smo jo storili v primeru nemškega Turka iz Bremna, Murata Kurnaza, ki je nedolžen preživel štiri leta v Gvantanamu.

Nov začetek v Washingtonu je priložnost za nas, da pošljemo jasno sporočilo, da se človekovih pravic v vojni proti terorju ne sme spodkopati.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Gospod predsednik, upam in želim si, da izjava predsednika Obame o zaprtju centra za pridržanje v Gvantanamu, napoveduje spremembe zunanje politike ZDA.

Upam, da to pomeni odklanjanje politike, ki je na teror odgovorila s terorjem in na zločin z zločinom, politike, ki je na koncu ravnala v nasprotju z mednarodnim pravom.

Upam in želim si, da bi to bilo tako. Problem Evropske unije je ta, da so bile mnoge evropske države zavezane prejšnji politiki gospoda Busha, da je treba na zločin odgovoriti z zločinom in na teror s terorjem. Bile so soudeležene v tej politiki. Zaradi tega odbor o preiskovanju preletov Cie ni mogel dokončati svojega dela: nekatere evropske vlade so skrivale svoja sramotna dejanja, sramotna dejanja zunanje politike gospoda Busha. Prav zaradi tega moramo vztrajati, da naj za to odgovarjajo. Američani so to storili na volitvah.

Upam tudi, da bo predsednik Obama pokazal pogum in pripeljal pred sodišče vse tiste uradnike, ki so mučili ljudi, ter vse tiste uradnike, ki so ljudi nezakonito pridržali, saj za zapornike iz Gvantanama, gospe in gospodje, obstaja samo ena pravna rešitev. Če proti njim obstajajo dokazi, jim je treba soditi. Če dokazov ni, jih je treba izpustiti. Uradniki iz administracije ZDA morajo prevzeti odgovornost za tiste ljudi, ki so bili nezakonito pridržani.

Tako je v moji državi in tako je v vsaki demokraciji, ki temelji na demokratičnih pravicah. Hvala lepa.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Gospod predsednik, mislim, da nismo dolžni predstavljati odvod za samovoljno politiko, ki jo Združene države Amerike na žalost namerno izvajajo na tem področju. Ta politika žali naša skupna zahodna načela in se izvaja na cinično izbranem področju, ki je nekakšen ostanek kolonialnih časov. Tu ni nobene pravne države: tu ni ne kubanskega prava, ki, kot je pravilno rekel gospod Dillen, posamezniku ne nudi nobene zaščite, ne prava ZDA, ne mednarodnega prava, ki je naša skupna dediščina.

V pravnem smislu se mi zdi zadeva jasna. Če obstajajo proti nekaterim zapornikom kazenske ovadbe, ki temeljijo na običajnem pravu, jim je treba soditi po dolžnem pravnem postopanju. Če so osumljeni, da so na primer organizirali napade 11. septembra, bi jih s temi obtožbami morali seznaniti že pred sedmimi leti, jim omogočiti odvetnike in jim soditi na ameriških sodiščih. Teh v Združenih državah Amerike ne primanjkuje.

Če se drugi štejejo za vojne ujetnike po zavezniški intervenciji v Afganistanu, jih je treba pridržati v skladu s pogoji, določenimi v zakonih, ki se nanašajo na vojno stanje, dokler se sovražnosti uradno ne prenehajo.

Pripornike, ki ne spadajo v nobeno izmed teh dveh kategorij, je treba izpustiti in poslati domov.

Slišal sem, da so nekateri potencialno nevarni, ampak če bi sam bil sedem let pridržan v popolni osami, ne da bi sploh bil kdaj potencialno nevaren, bi na koncu zagotovo to postal. Mislim, da gre pri večini teh ljudi prav za to.

Če se nekateri ne želijo vrniti domov, lahko svoje ječarje prosijo za politični azil. To je vse, kar sem želel reči, in mimogrede bi se želel še zahvaliti gospodu Barrotu za njegovo preiskovalno delo. Čas bo pokazal, da je bila to najboljša analiza teh nezakonitih premestitev zapornikov.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Gospod predsednik, gospod predsednik Sveta, gospod Barrot, gospe in gospodje, ta Parlament je že večkrat pozval k zaprtju zaporov v Gvantanamu. Pri tem sta se nam pridružili še ostali instituciji: Komisija in Svet. Zdaj, ko smo sprejeli odločitev, mora biti naše stališče povsem jasno. Iskreno čestitamo predsedniku Obami na odločitvi, ki jo je upravičil s potrebo po ponovni vzpostavitvi moralne avtoritete, ki so jo Združene države nekoč uživale v svetu.

Bodimo jasni: odločitev Busheve administracije o odprtju zaporov v Gvantanamu kakor tudi o programu „izrednih izročitev“ je bila udarec tej moralni avtoriteti. Cilj ne upravičuje sredstev. Nesprejemljivo je, da se krši mednarodno pravo, da se izvaja mučenje, da se odpirajo tajni zapori ali da zaporniki izginjajo. V državah, kjer vlada pravna država, zaporniki pridejo pred sodišče, kjer se imajo pravico braniti. Busheva administracija je ravnala narobe, ko je zagrešila te zlorabe, enako pa velja tudi za njene soudeležence, ki so bodisi ploskali bodisi bili sramotno tihi.

Če Združene države zaprosijo Evropsko unijo za pomoč, jim tega ne smemo odreči – kot je rekel gospod Barrot – pod pogojem, da se ne odrečemo varnosti naših državljanov, česar pa ne smemo izkoriščati kot izgovor za naše nesodelovanje. Prav tako potrebujemo sodelovanje Združenih držav, da bi lahko osvetlili zlorabe, ki so bile storjene v Evropi, da bi lahko preiskali, kdo je odgovoren, in zagotovili, da se takšna kazniva dejanja v prihodnosti ne bodo več ponovila. Države članice in evropske institucije moramo tudi vprašati, kako poteka izvajanje priporočil, ki jih je ta Parlament sprejel februarja 2007, in, kjer je primerno, kako lahko pojasnijo, zakaj priporočil še ne izvajajo.

Ker je gospod Fava tukaj govoril o gospodu Barroso, mislim, da se mu moramo zahvaliti, saj je bil Evropska komisija v nasprotju s Svetom, ki se je upiral, lagal in skrival informacije pred tem Parlamentom, zvesta in je v celoti sodelovala v naši preiskavi.

Jan Marinus Wiersma (PSE). - (NL) Predsednik Obama je izpolnil obljubo. Eden izmed prvih političnih ukrepov je bilo zaprtje zapore v Gvanatanamu, zaradi česar smo seveda navdušeni. Ali natančneje, to je bila napoved o zaprtju Gvantanama, saj se nova vlada ZDA sooča s težko nalogo iskanja rešitve za zapornike, ki so še tam.

Najprej je treba opredeliti njihov status in ugotoviti, ali njihova izpustitev predstavlja nevarnost ali ne. Busheva administracija jih je zaprla nezakonito, s čimer je bilo očitno kršeno mednarodno pravo. Zato je to predvsem ameriški problem, ki ga mora rešiti Washington. Ali bodo ZDA prosile za pomoč evropske države in Evropsko unijo, še ni jasno, zato je nekoliko nesmiselno, da tako prehitevamo dogodke.

Oprostite mi tudi, ker se ne morem strinjati s tistimi kolegi poslanci, ki menijo, da bi to morali obljubiti na podlagi predpostavke, da je to moralna obveznost Evropske unije, ker so nekatere države mogoče bile vpletene v prevoz zapornikov v Gvantanamo. To temelji samo na domnevah. Nikoli nismo mogli dokazati, da je v tem res nekaj resnice, in tudi ne vemo, katere države bi lahko bile v takšen prevoz vpletene, zato je utemeljitev našega argumenta za sprejem zapornikov na tej predpostavki po mojem mnenju nekoliko slaba in vesel sem, da tega nismo storili v resoluciji.

Seveda ne smemo izključiti možnosti, da nas bodo ZDA to prosile in pri tem se strinjam s predsednikom moje skupine. Če bo do takšne prošnje prišlo, se bomo zagotovo morali pozitivno odzvati zaradi določb mednarodnega prava, pa tudi zaradi tega, ker se mora Evropska unija v takšnih primerih odzvati na humanitaren način.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (ES) Gospod predsednik, Gvantanamo je problem, ki ga Evropska unija ni ustvarila. Je pa to gotovo problem, ki ne bi obstajal, če bi se mu Evropska unija – razen da ga je večkrat obsodila – v resnici uprla, namesto da je pasivno in včasih tudi aktivno sodelovala pri samem obstoju te črne luknje v mednarodnem pravu. Vendar pa je jasno, da ga sami nismo ustvarili. Zagotovo pa moramo sodelovati, da bi temu naredili konec. To je jasna dolžnost, ki jo moramo izvršiti.

Ni dvoma, da je treba primere obravnavati posamezno. Zapornikov iz Gvantanama ne moremo obravnavati kot množice enakih ljudi. To so ljudje s pravicami, vendar ima vsak izmed njih tudi svojo zgodbo. Nekateri izmed njih so zločinci, ki jim kot takim moramo soditi; drugi so nedolžni in tretji nedvomno potencialno nevarni.

V skladu s svojimi vrednotami in načeli, kakor tudi svojo velikodušnostjo, se Evropska unija lahko vključi s skupnim odzivom, s katerim bo pomagala pri reševanju tega problema, obenem pa spoštovala svoja lastna pravila.

Hélène Flautre (Verts/ALE). - (FR) Gospod predsednik, v skladu z informacijami Cie in nevladnih organizacij je med letoma 2002 in 2006 portugalsko ozemlje na svoji poti v Gvantanamo prečkalo 728 zapornikov. Kakšne so te številke v Španiji, Italiji ali kateri koli drugi državi članici?

Potem ko nismo uspeli prevzeti pobude proti neupoštevanju mednarodnega prava v boju proti terorizmu, Unija zdaj poskuša podpreti zaveze gospoda Obame.

To pojasnjuje, zakaj poslanci še vedno tako sramežljivo pozivajo države članice, da sprejmejo te nedolžne pripornike, ki se ne morejo vrniti v svojo domovino zaradi strahu pred mučenjem. Tega ne počnemo iz solidarnosti ali dobrotelosti, tudi ne iz velikodušnosti, temveč samo zato, da bi ravnali v skladu z našimi mednarodnimi obveznostmi.

Ali se bo Evropa lahko dvignila mimo sporočila gospoda Obame, ali bo lahko preiskala, določila in prevzela svoje odgovornosti in hkrati to nezakonito vpletenost v izrednih izročitvah pripeljala h koncu? Ali bo Evropa lahko prenovila nadzor nad svojimi tajnimi službami? Ali bo Unija lahko rehabilitirala žrtve s pravnimi procesi in nadomestili?

Pozdravljam izjavo gospoda Barrota o tej nameri. Vendar pa moram reči, da medtem ko ugotavljamo čedalje več stvari, ki jih je nekdanji predsednik vlade Portugalske prikril med letoma 2002 in 2004, so nam rezultati njegovih pobud kot vodje Evropske komisije, da bi se Unijo izvleklo iz tega sivega območja nezakonitosti, popolnoma neznani.

(Predsednik je prekinil govornico)

Jas Gawronski (PPE-DE). – *(IT)* Gospod predsednik, gospe in gospodje, vesel sem, da je zamisel o sprejemu zapornikov iz Gvantanama, ki je v izvirniku resolucije moje skupine začuda ni bilo, bila potrjena kot sprejemljiva. V celoti se strinjam z gospodom Schulzem in Watsonom.

V prvi točki resolucije so omenjene pomembne spremembe v politiki Združenih držav, ki zadevajo humanitarno pravo. Zagotovo so neke spremembe v tonu, vendar je tudi precej kontinuitete s politiko „osovraženega“ Busha, saj predsednik Obama ni opustil programa izrednih izročitev in zaporov Cie v drugih državah. Na to želim opozoriti češko predsedstvo, ki ima očitno drugačno mnenje. Ne bi rad, da bi se navdušenci nad Obama prehitro razočarali.

Protiameriška propaganda, ki je bila aktivna že v odboru o preiskovanju delovanja Cie, se je vrnila z ustnim vprašanjem o preletih Cie v Evropi. Dal vam bom samo en primer: v eni izmed uvodnih izjav je izpostavljen obstoj tajne Ciine organizacije na Poljskem. Samo dejstvo, da v državi, kot je Poljska, obstaja neka Ciina organizacija, nas ne bi smelo presenetiti – bilo bi čudno, če je ne bi bilo –, vendar pa menim, da tiste, ki so se podpisali pod to vprašanje, jezi, ker naj bi bila ta organizacija tajna. Njihova večna želja je, da tajne službe delujejo izven tajnosti, odprto, in da na zrakoplovih Cie piše „CIA“, kot da bi šlo za *British Airways* ali *Air France*. Bojim se, da bodo tudi tukaj doživeli razočaranje: tako daleč ne bi šel niti Obama.

Stavros Lambrinidis (PSE). – *(EL)* Gospod predsednik, nečloveški zapor v Gvantanamu ne bi smel biti nikoli odprt. Zdaj se vsaj zdi, da bo zaprt, vendar pa je vsako čestitko gospodu Obami treba seveda obrzdati, če so poročila v ameriškem tisku o ohranitvi nesprejemljive prakse tajnih ugrabitev, zasliševanja in aretacij v tretjih državah resnične. Na žalost pri tem tudi Evropa očitno nosi odgovornost, kar zadeva boj proti terorizmu. Eden izmed zelo resnih razlogov za skrb je dejstvo, da je ameriški kongres edini nacionalni parlament, ki je povabil Evropski parlament, da predstavi sklepe in priporočila odbora o preiskovanju delovanja Cie. Tega ni storila nobena evropska vlada, noben nacionalni parlament. Naj to storijo zdaj, da se takšna nezakonita praksa ne bi nikoli več ponovila.

Marco Cappato (ALDE). – *(IT)* Gospod predsednik, gospe in gospodje, Združene države so ustvarile problem Gvantanama in predsednik ZDA se pripravlja, da ga reši. Vedeti moramo, ali bo Evropska unija imela pooblastila in sredstva, da odigra svojo vlogo.

Evropska unija mora sodelovati. Naše države članice morajo sprejeti zapornike, kot so Ujguri, ne da bi podlegla pritiskom Kitajske. Če tega ne storimo, tvegamo, da bo naša vloga v procesu zapiranja Gvantanama nepomembna.

To bi lahko bil začetek novih prizadevanj pri odkrivanju resnice, odgovornosti naših nacionalnih vlad – na primer portugalske vlade pod predsednikom Barrosum – in naše odgovornosti pri odklonitvi predloga o izgnanstvu Saddama Husseina. Ta predlog je bila edina možnost za konec vojne, ki so ga naše vlade, vključno z Združenimi državami, ovrgle.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – *(ES)* Gospod predsednik, obstoj Gvantanama sta dejansko, poleg drugih dejavnikov, omogočila tajni dogovor in vpletenost številnih evropskih držav, vključno s Španijo. Zato je nesprejemljivo, da zdaj rečemo, da se nas ta problem ne tiče. Še manj sprejemljivo pa je reči, da so zaprtje Gvantanama in posledice, ki bodo temu sledile, izključno problem vlade ZDA.

Zrakoplovi tajne službe ZDA že več let nekažnovano letijo nad Evropo, prevažajo pripornike, medtem ko se mi za to delamo slepe. Zato bi morali prevzeti svojo odgovornost in ne samo zahtevati takojšnje zaprtje Gvantanama, temveč tudi sprejeti zapornike, ki se ne morejo vrniti v svojo domovino ali dejansko ostati v Združenih državah in ki prosijo za sprejem v drugih državah, vključno z evropskimi državami.

Portugalska je že obljubila, da bo to storila, in verjamem, da je to deloma posledica nekega občutka odgovornosti in krivde. Krivda Španije je vsaj toliko velika kot krivda Portugalske, zato izkoriščam to priložnost, da špansko vlado pozovem, da sprejme nekatere izmed teh ljudi, da se zaveže, kot je to storila Portugalska in kot so nas to prosile številne organizacije. Poudarjam, da to ni samo naša moralna, temveč tudi politična dolžnost.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – *(RO)* Boj proti terorizmu je prednostna naloga številka ena sodobne družbe. Vendar pa so bile v imenu tega zelenega cilja storjene napake in sprejete sporne odločitve. Zaprtje centra za pridržanje v Gvantanamu, ki predstavlja sramoto civiliziranega sveta v zadnjem desetletju, je najpomembnejša pravilna odločitev. Naslednji pravi korak bi bil, da ta ukrep izvedejo Združene države in rešijo položaj ljudi, ki so trenutno še priprti. Evropska unija in Združene države so se zavzemale in se še

vedno zavzemajo za spoštovanje človekovih pravic in človekovega dostojanstva, zato bi morale sodelovati, da bi odpravile napake, ki so jih storile.

Menim, da je pred odpiranjem vprašanja o sprejemu zapornikov v Evropo nujno potrebno predložiti vse informacije, ki se nanašajo na možna teroristična dejanja, v katerih so bili zaporniki vpleteni, ali o možnem članstvu v terorističnih skupinah. Te informacije je treba natančno preveriti in opraviti objektivno oceno možnih posledic, do katerih bi lahko prišlo, če bi se zapornikom omogočila vrnitev v njihovo domovino. Uradno zaprosilo Združenih držav je povsem nujno in verjamem, da se morajo o sprejemu zapornikov v Evropo odločati države članice, obenem pa morajo tisti, ki takšne odločitve sprejemajo, upoštevati, da to odgovornost sprejemajo v imenu Evropske unije.

Kar zadeva navedbe komisarja Barrota glede Romunije, so bile v preteklosti izrečene obtožbe brez kakršne koli podlage. Romunija je odgovorila na vsa vprašanja evropskih institucij, sprejela odbor za preiskovanje delovanja Cie in predložila vse ustrezne informacije. Preiskavo je opravil tudi romunski parlament in rezultate predložil zainteresiranim stranem. Mislim, da je to v celoti ustrezno. Mislim tudi, da je Romunija dala ustrezne odgovore na popolnoma neutemeljene obtožbe, ki so bile usmerjene nanjo.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Gospod predsednik, nobenega dvoma ni, da odgovornost za Gvantanamo leži na strani ZDA. Vendar pa je treba iz solidarnosti pomagati in podpreti Baracka Obama pri vrnitvi k načelom mednarodnega prava, ko nas bo to prosil. S tem mislim na primer na Ujgure, ki se ne morejo vrniti na Kitajsko. Misliti pa moramo tudi na ljudi, ki so v Gvantamamu preživeli pet ali sedem let. Mi se ne moremo odločiti, ali bodo hoteli živeti v ZDA ali ne. To je njihova odločitev. München in Ujguri, ki živijo tam, bodo na primer pripravljene sprejeti te Ujgure in jim pomagati ter poskrbeti zanje, da bodo lahko prebrodili svoje travmatične izkušnje.

Vendar pa mora biti ena stvar jasna. Bavarski notranji minister Joachim Hermann ne more reči: „Vsi, ki so pridržani v Gvantamamu, so zagotovo zagrešili zločin“. V tem primeru mora veljati pravica do domneve nedolžnosti. Kot vodja policije bi ta minister moral pobrati svoje stvari in se umakniti. Policijo v drugih državah urimo, da v svojem delu upoštevajo prav to pravico do domneve nedolžnosti in da ne dajejo prenapljenih ukazov za streljanje. O tem bi morali pozorno premisliti.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Gospod predsednik, Gvantanamo in njegovi tajni zapori sploh ne bi smeli biti nikoli odprti. Zaprtje tega zopora in ravnanje z zaporniki po zaprtju je glavna odgovornost Združenih držav, vendar pa humanitarni razlogi in spoštovanje človekovih pravic govorijo v prid njihovemu sprejemu v državah članicah. Vsaka država članica se bo na podlagi lastne zakonodaje odločila, ali jih bo sprejela ali ne.

Obenem bi želela ta Parlament spomniti na milijone beguncev po svetu in na begunske tabore, v katerih ljudje živijo že leta. Gledamo stran; obračamo hrbet. Proaktivno razmišljanje o človekovih pravicah je v EU na žalost selektivno.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, gospod podpredsednik Komisije, predsednik Sveta, maja 2006 sem z gospodom Mannom in gospodom Ellesom obiskal Gvantanamo. Zelo jasno smo povedali, da ustanova Gvantanamo predstavlja kršenje mednarodnega prava in človekovih pravic.

Takrat novoizvoljena nemška kanclerka, gospa Merkel, je povedala enako tudi predsedniku Bushu ob njenem prvem obisku v Washingtonu, ko je zahtevala tudi izpustitev gospoda Kurnaza. Mislim, da je odločitev predsednika Obame dobra in da bo pomagala povrniti verodostojnost Združenih držav Amerike in zahodnega sveta v celoti. Zato moramo jasno povedati, da je vprašanje verodostojnosti velikega političnega pomena.

Obenem moramo tudi potrditi, da se tamkajšnjih zapornikov ne sme obravnavati kot miroljubnih zagovornikov človekovih pravic in da jih je treba na tej podlagi tudi presoati. V teku te razprave sem nekajkrat dobil ravno nasproten vtis. Zagotoviti moramo, da bodo Združene države Amerike prevzele glavno odgovornost v tej zadevi, to pa pojasnjuje, zakaj ne moremo sprejeti mnogih izmed teh zapornikov. Tudi domovine teh ljudi morajo pojasniti, zakaj jih ne želijo sprejeti oziroma zaporniki sami morajo dokazati, da se ne morejo vrniti v domovino, ker bi bili tam izpostavljeni resnim pregonom.

Ko se bo vse to zgodilo, lahko začnemo razmišljati o tem, ali naj Evropska unija sprejme nekatere izmed teh zapornikov. Vendar pa je to možno samo, ko bomo v vsakem posameznem primeru preiskali, kolikšno grožnjo predstavlja vsaka oseba. Ta preiskava ne sme potekati samo na nacionalni ravni, saj odprte meje znotraj Evropske skupnosti pomenijo, da moramo pri presoji tveganja za varnost, ki bi ga lahko predstavljali ti ljudje, uporabiti evropske standarde.

Nekdo je danes omenil begunce. To niso begunci. To so zaporniki in dokazati moramo, da niso nevarni, če ne želimo prevzeti neodgovornega tveganja. Mislim, da bi morali sprejem zagotoviti tistim ljudem, ki so povezani z našimi državami članicami, kot je gospod Kurnaz z Nemčijo ali, mislim da devet ljudi z Veliko Britanijo. Mislim, da je Evropska unija že sprejela 60 ljudi in tega ne smemo pozabiti.

Ana Maria Gomes (PSE). – Gospod predsednik, Portugalska je vztrajala na sporazumu EU o ponovni nastanitvi ljudi iz Gvantanama, to pa je strateškega pomena za čezatlantsko solidarnost, obenem pa tudi humanitarna poteza, namenjena ljudem, ki so bili oprani suma in ki so preživeli pridržanje, mučenje in odrekanje pravice. Vendar pa je tudi dolžnost 14 držav EU, ki so tajno sodelovali z Bushevo administracijo pri mučenjih v Gvantanamu in tajnih zaporih, kar je ta Parlament izpostavil. Evropske odgovornosti za kršenje načel pravne države in človekovih pravic ni mogoče izbrisati.

Predsednik Barroso je zanikal, da bi kar koli vedel o sodelovanju njegove vlade pri premestitvi zapornikov v Gvantamo in tajnih zaporih, vendar pa nihče ne verjame, da bi bile njegova vojska, policija, tajna služba in administracija tako nesposobne, da bi Cii kar dovolile sistematično zlorabo portugalskega zračnega prostora, morja in kopna.

Ali bo gospod Barroso, da bi to pojasnil, objavil zapisnike srečanj njegovih diplomatskih svetovalcev z gospo Condoleezza Rice v času, ko je bil še predsednik vlade? Ali bo gospod Barroso objavil pravno mnenje, za katerega je takrat zaprosil svojega pravnega svetovalca, gospoda Carlosa Blanca de Moraisa, o uvedbi posebnih navigacijskih pravil za ladje, ki se približajo vojaškim ladjam ZDA, ki so po portugalskem morju prevažale zapornike?

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - (EL) Gospod predsednik, stališče Evropskega parlamenta o Gvanatanamu je bilo opredeljeno v posebni resoluciji iz leta 2006. Gvantamo ne bi smel biti nikoli odprt in treba ga je zapreti. Stališče Evropskega parlamenta o terorizmu je prav tako jasno. Proti terorizmu se želimo boriti z vsemi pravnimi sredstvi; ne želimo se boriti s kršenjem človekovih pravic in mednarodnega prava. Dejstvo je, da so Združene države v tem boju proti terorizmu nosile največ bremena. Vendar pa so zagrešile tudi ogromne napake. Ogromna napaka je bila Gvantamo. Ogromna napaka je bil način, kako so ravnali s priporniki. Ogromna napaka je bil način, kako so jih prevažali. To je bilo rečeno v tem Parlamentu. Kar je pomembno danes, je to, da je predsednik Obama sprejel pravilno odločitev o zaprtju tega sramotnega zavora, ta odločitev pa govori dobro o Ameriki in je v skladu z zgodovino Amerike in celotne mednarodne skupnosti.

Kako je v to vključena Evropska unija? Evropska unija je vključena tako, da želi podpreti in pomagati izvajati to pravilno odločitev predsednika Obame. Vendar pa mora to storiti pod enim pogojem: da s tem ne bo ogrožena varnost njenih državljanov. To je temeljna zahteva in ne glede na to, kaj se bo odločila katera koli izmed držav članic, bo ta odločitev morala izhajati iz tega vidika.

Javier Moreno Sánchez (PSE). - (ES) Gospa Romeva, nikar ne skrbite: španska vlada bo sodelovala, kar je tudi vedno počela. Naj vas pri tem spomnim, da je bil španski minister za zunanje zadeve, Miguel Ángel Moratinos, prvi, ki je nastopil pred preiskovalnim odborom in odgovoril na vsa vprašanja, vključno z vašim.

V tem Parlamentu smo že nekaj časa nazaj javno obtožili mučenje in nečloveško, ponižujoče ravnanje v vojaški bazi Gvantamo v imenu boja proti mednarodnem terorizmu. Zato pozdravljamo odločitev predsednika Obame o štirimesečni prekinitvi sodnih procesov in trajnem zaprtju tega zavora v enem letu.

Vendar pa tudi če je za to odgovorna vlada ZDA, se Evropska unija ne more obrniti stran, temveč mora nuditi pomoč pri zaprtju centra za pridržanje.

Oceniti moramo tudi možnost sprejema zapornikov, ki prihajajo iz držav, za katere ni gotovo, da spoštujejo človekove pravice, če nas za to zaprosijo Združene države.

Takrat bomo morali predstaviti skupen evropski odgovor, h kateremu bo prispevala tudi španska vlada, pri tem pa moramo spoštovati mednarodni pravni okvir in od primera do primera preučiti pravni položaj vsakega državljanca, vsakega pripornika – njegov izvor, njegovo pridržanje in njegov položaj.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Gospod predsednik, teroristi so naši civilizaciji napovedali kruto, krvavo in brezkompromisno vojno. Želijo uničiti naš svet, ki temelji na spoštovanju človekovih pravic in vdanosti svobodi. Napad, ki se je zgodil 11. septembra, je pokazal, da so teroristi pripravljeni uporabiti prav vsaka sredstva. Združene države so se odločile, da v imenu vseh nas branijo naš svobodni svet. Tesno sodelovanje med Evropo in Združenimi državami je edino upanje za uspeh in uničenje terorističnih mrež. Evropa mora nositi svojo odgovornost v vojni proti svetovnemu terorizmu.

Prav je, da zagovorniki človekovih pravic opozarjajo na kršenje teh pravic in na uporabo ponižujočih metod zasliševanja v Gvantanamu. Te metode so bile pogosto enake mučenju. Prav je tudi, da se je opozorilo na pridržanje brez sodnega procesa in brez pravice do obrambe. Ne smejo se uporabiti nobena sredstva, ki na podlagi podpisanih mednarodnih konvencij veljajo za nesprejemljiva.

Novo izvoljeni predsednik Združenih držav je že izdal odredbo o prepovedi mučenja med zaslišanji osumljenih za teroristična dejanja. Prav in primerno je, da to tolmačimo kot zmago vseh tistih, ki so opozarjali na to zadevo. Na podlagi te odredbe pa bo še vedno mogoče ugrabljati teroriste in jih nekaj časa pridrževati v prehodnih državah. Če povzamem, dostojanstvo zapornikov je bolj spoštovano, vendar je treba obenem ohraniti sposobnost učinkovite ohranitve terorističnih dejanj, sicer se lahko pripeljemo v položaj, iz katerega se ne bomo mogli rešiti.

Parlament bi rad tudi opozoril, da so na istem otoku, kjer se nahaja center za pridržanje Gvantanamo, v pogojih, ki kršijo vse mogoče standarde, zaprti tudi politični zaporniki. Ti ljudje so bili obsojeni na dolga leta zapor, ker so si drznili nasprotovati komunistični propagandi tirana Fidela Castra.

Čečeni so umirali pred našimi očmi. Kolikor vem, Evropski parlament ni oblikoval posebnega odbora, ki bi se ukvarjal s tem. Združene države so mučenje prepoznale kot nesprejemljivo, prav tako pa tudi tajne zapore. S tem bi se morala razprava o tajnih zaporih in preletih zaključiti.

PRESEDSTVO: GOSPOD MAURO

podpredsednik

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). - (NL) Gospod predsednik, boj proti terorizmu mora biti skupno prizadevanje, h kateremu morajo prispevati vse demokracije. To ne pomeni samo Evrope, temveč tudi Združene države in vse druge.

Gvantanamo ne sodi v državo z ustavno ureditvijo, ker ima v državi z ustavno ureditvijo vsak osumljenec, celo terorist, pravico do zaščite in poštenega sojenja na podlagi vrednot, ki so nam vsem skupne.

Cenim odločitev predsednika Obame, da Gvantanamo zapre, vendar se ne more, in dejansko se ne bi smelo, zgoditi, da bi bil ta problem v prvi vrsti postavljen na prag Evrope. Ljudje v Gvantanamu so navsezadnje zaporniki in ne ljudje, s katerimi bi se lahko šalili. Pomoč lahko ponudimo, vendar če jo bomo res ponudili, če ne bo šlo drugače, potem je to mogoče storiti samo na podlagi odločitve, sprejete na evropski ravni, na podlagi evropskih standardov, ki jih bomo morali skupaj opredeliti. Jasno moramo reči, da je to še vedno ameriški problem, pri katerem lahko pomagamo, četudi zgolj zato, ker so nam človekove pravice na prvem mestu.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). - (EL) Gospod predsednik, odločitev novega predsednika Združenih držav o zaprtju zapor v Gvantanamu je bila ena izmed njegovih prvih pomembnih in pozitivnih potez, zato jo toplo pozdravljam. Vendar pa predsednik Obama ni preklical pravice Cie do aretacije osumljencev za teroristična dejanja na tujem ozemlju in njihovo premestitev v začasne centre za pridržanje. To je še zlasti zaskrbljujoče, zato je to treba opredeliti v skupni resoluciji. Vendar pa skupna resolucija dveh večjih strank v Evropskem parlamentu tega niti ne omenja in zato sem prisiljen glasovati proti njej.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Gospod predsednik, prepričana sem, da nam bo naša izrazito humanitarna resolucija pomagala, da zmanjšamo sovražnost med Evropo in islamskim svetom. Pozivam k njenemu sprejemu, vendar moramo pri tem hkrati upoštevati položaj mojih sodržavljanov, ki so postali žrtve vojne proti terorju, vojne, ki temelji na načelu „oko za oko, zob za zob“. S tem mislim na poljskega državljana, starega 42 let, ki je bil ugrabljen. Ujet je bil na mejnem območju med Afganistanom in Pakistanom. Je geolog, ki je tam delal. Vse od takrat je tam v ujetništvu. Njegova družina je izjavila, da ve, da Piotr ni nikakršna pomembna osebnost v svetu visoke politike, vendar verjamejo, da bo vse, kar je mogoče storiti za njegovo izpustitev, tudi storjeno.

S tem pozivam, naj se to izboljšanje odnosov z islamskim svetom uporabi tudi za zaščito in obrambo naših državljanov. Vsi skupaj pokažimo solidarnost in ukrepajmo v imenu državljanov Evropske unije, ki so trpinčeni, pridržani, mučeni ali zaprti v zaporih.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Gospod predsednik, vsi smo se borili za zaprtje Gvantanama in vsi pozdravljamo odločitev predsednika Obame o zaprtju tega sramotnega zapor.

Za sprejem pripornikov iz Gvantanama pa nas ne bi smeli prositi. Kot Evropejci, ki smo zvesti vrednotam zagovarjanja človekovih pravic, se moramo soočiti s svojo odgovornostjo, s svojo dolžnostjo, da te nekdanje pripornike sprejmemo.

Obstajajo izjave, in tukaj se obračam na Svet, obstajajo izjave v tisku, da nekatere države članice nad njihovim sprejetjem niso preveč navdušene. Zato bi rada pozvala Svet in zlasti vse zadržane države članice, da sprejmejo te pripornike na svoje ozemlje.

Gospe in gospodje, želela bi vam samo še reči, da bi bilo najhujše, kar bi lahko storili, to, če bi dovolili, da se navdušenje nad zaprtjem Gvantanama poleže, ker se Evropa ni pripravljena jasno in glasno izreči.

Colm Burke (PPE-DE). – Gospod predsednik, glede na to, da so mnoge države članice bile vpletene v proces izrednih izročitev, menim, da nosijo države EU, vključno z Irsko, kolektivno odgovornost in da morajo iz ZDA sprejeti določeno število manj nevarnih pripornikov iz Gvantanama za ponovno nastanitev v EU.

Irski minister za pravosodje, Dermot Ahern, je takšen sprejem pogojeval z dovoljenjem EU, vendar pa ni potrebno, da Irska čaka na direktivo EU, da bi nastanila pripornike iz Gvantanama. Tako kot Portugalska, se lahko sami odločimo za podpis dvostranskega sporazuma z ZDA.

Ministra za pravosodje in notranje zadeve irske vlade ne trobita v isti rog, saj minister Ahern v zvezi z nastanitvijo pripornikov očitno ni pripravljen iti tako daleč kot minister Martin. Irska vlada v tej zadevi zdaj potrebuje usklajeno vodstvo. Irska mora v duhu čezatlantskega sodelovanja in zato, da bi bila vključena v boj proti mednarodnem terorizmu, odigrati svojo vlogo in pomagati novi administraciji ZDA pri zaprtju Gvantanama.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Gospod predsednik, EU je dolgo časa zahtevala, da se Gvantanamo zapre. Danes je to določitev sprejela nova administracija ZDA, od držav EU pa se pričakuje, da pokažejo solidarnost in prevzamejo te zapornike. Vendar pa nekateri menijo, da bi takšno solidarnost morale pokazati predvsem države, ki so bile v tisku omenjene kot tiste, ki so gostile tajne centre Cie za pridržanje.

Še enkrat bi rad poudaril dejstvo, da takšne obtožbe niso bile podprte z dokazi, ne takrat, ko so bile izrečene, ne pozneje. To velja tudi za gospoda Mateja, ki ni uspel predstaviti dokazov, s katerimi bi podprl svoje obtožbe, ki jih je izrekel v tem Parlamentu. Poleg tega teh obtožb niso podprle niti notranje preiskave. To, da se ljudje mogoče ne spomnijo, da v tistem času takšni dokazi niso bili predloženi, danes ne dokazuje ničesar. V najboljšem primeru je to samo cinična manipulacija, katere namen je slab.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Gospod predsednik, ves svet pozdravlja načrt Baracka Obame, da zapre Gvantanamo, saj je to simbol neusmiljenega ravnanja z ljudmi – ki bi mogoče lahko bili kruti teroristi ali osumljenci najhujših zločinov. Nekateri izmed njih niso bili niti obtoženi niti jim ni bilo omogočeno ustrezno sojenje. Obama je storil všečno potezo in se zdaj odloča, kaj naj z njimi naredi. Predvsem bi moral prepričati kongres, da spremeni zakonodajo, tako da bo zapornike mogoče premestiti na ozemlje ZDA in nekaterim dati novo identiteto. To je posebej vroč kostanj: po izpustitvi se je 60 zapornikov iz Gvantanama vrnilo k terorističnim dejanjem, zato je treba vsak primer obravnavati posebej. Pogajanja češkega predsedstva o rešitvi za Gvantanamo so priložnost, da poudarimo, da se dialog med Združenimi državami, Evropo in Kubo o spremembah na totalitarnem „otoku svobode“ prične s človekovimi pravicami, vendar ne samo s človekovimi pravicami zapornikov v ameriški bazi. Ta dialog bi predvsem moral povzročiti izpustitev političnih zapornikov na Kubi ter svobodo govora in gibanja nedolžnih kubanskih državljanov.

Armando França (PSE). – (PT) Očitno je, da moramo zaploskati odločitvi predsednika Obame: odločitvi o zaprtju zavora v Gvantanamu, o prepovedi mučenja in nezakonitih zasliševanj in prekinitvi vojaških sodnih procesov.

Lahko pa svoji kolegici poslanki, ki je ni več tukaj, zagotovim, da se Portugalska in njena socialistična vlada ne čutita krive. Socialistična vlada Portugalske ni sodelovala z Bushevo administracijo: ravno nasprotno. Portugalska administracija – portugalska vlada – je na pobudo ministra Amada pravkar omogočila možnost in obveznost Evropske unije in drugih demokratičnih držav, da sprejmejo zapornike iz Gvantanama, ki niso bili obtoženi. To je tisto, kar je res pomembno, in to je treba poudariti kot primer, ki mu morajo slediti druge države članice EU. Pomembno je tudi, da vse stranke, ki tvorijo ta Parlament, jutri sprejmejo resolucijo, da bi z enotnostjo ta odločitev imela več vpliva.

Charles Tannock (PPE-DE). – Gospod predsednik, zapor v Gvantanamu je bil v tistih časih za Združene države nujen. Njegovo zaprtje je zdaj stvar Združenih držav. Nasprotujem zapletanju držav članic EU v

neizogibne pravne težave ter bremenu, ki se ga vsiljuje našim varnostnim službam s sprejemom zapornikov, ki niso državljani držav EU in ki so prej veljali za sovražne borce.

Ne obžalujem pridržanja večine nevarnih teroristov, ki so nameravali uničiti naš način življenja in katerim je to bilo dokazano. Vendar pa je bila ena izmed največjih napak Gvantanama ta, da so bili onemogočeni vsi zakoniti kazenski postopki proti ljudem, ki so bili tam zaprti. Zakoniti kazenski sodni procesi so navsezadnje edini način, da se uredi status zapornikov iz Gvanatanama, ki niso državljani držav EU.

Ker so zapornike iz Gvantanama zajele Združene države, jih je Amerika sama dolžna preganjati na svojih sodiščih ali pa jih vrniti v države izvora, če so nedolžni. Če predsednik Obama misli resno z zaprtjem Gvantanama, kar pozdravljam, in z zaščito Amerike in njenih zaveznikov, potem bi moral tako razmišljati.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Ne glede na vsebino in izid razprav o zaporih Cie, bi želel predvsem pozdraviti skrb, ki so jih izrazili poslanci Evropskega parlamenta in državljani Evrope v zvezi s skrbnim spoštovanjem človekovih pravic, ne glede na ozadje.

Mučenje je nesprejemljivo in nobene izjemne okoliščine ne morejo spremeniti tega dejstva. Vendar pa čutim potrebo, da dam nekaj pripomb, dokler se bo Romunija omenjala v tem okviru. Želel bi vas spomniti, da so bile do sedaj v nas usmerjene obtožbe, ki niso bile podkrepljene z dokazi. Poročilo gospoda Martina je najboljši primer takšnega pristopa. Vsebuje namreč obtožbe na račun Romunije, ki so tako sporne kot neutemeljene.

Rad bi izpostavil ta precedens pri načinu obtoževanja Romunije, saj lahko to očrni tudi ugled drugih evropskih držav. Želel bi ponoviti, da je nesprejemljivo, da se ime države članice, kot je Romunija, prosto in nenehno vlači od ust do ust v okviru te razprave.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, rad bi se strinjal z vsemi tistimi govorniki, ki želijo zagotoviti, da bo Evropa izpolnila svojo humanitarno dolžnost in podprla zlasti tiste, ki so bili javno obtoženi, kljub dejstvu, da ni proti njim nikakršnih dokazov. Gre za klasične primere prošenj za azil.

Vendar pa bi rad prosil države članice, da ne poskušajo tega opraviti same, kar želim še posebej poudariti. Evropa se mora naučiti govoriti enoglasno in sprejeti enotne ukrepe. To nam bo omogočilo, da pomirimo skrb nove administracije ZDA in da upoštevamo lastno samopodobo kot Evropska unija s skupnimi vrednotami, ki nas zavezujejo k skupnem ukrepanju.

Ville Itälä (PPE-DE). – (FI) Gospod predsednik, naša skupna želja je, da se zapor v Gvantanamu zapre, in zdaj imamo za to odlično priložnost, saj je predsednik Združenih držav Amerike pokazal isto željo.

To je očitno glavna odgovornost Združenih držav, vendar pa upam, da bo lahko EU enoglasno nastopila in da bodo države članice pokazale solidarnost in toliko prilagodljivosti, da bodo te zapornike sprejele v svoje zapore, kjer je to mogoče in kjer se to sklada z njihovimi pogoji.

V boj proti terorizmu smo se vključili, da bi branili človekove pravice. Zdaj moramo pri tem pomagati Združenim državam.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Gospe in gospodje, ta zadeva ima dve plati. Na eni strani ni nobenega pravnega položaja. Mislim, da bi morali državljani določene države biti ponovno sprejeti v svojo državo izvora. Mogoče bi v primerih, v katerih obstajajo določene ovire, kot je političen pregon, lahko zagotovili nekakšen humanitarni program. Zelo jasno bi želel povedati tudi, da strinjanje Portugalske ali drugih držav o sprejetju 20 takšnih zapornikov še ne pomeni, da bodo ti ljudje na Portugalskem ali v kateri koli drugi državi tudi želeli ostati. Unija je zdaj enota in zato je treba ta problem obravnavati. Uporabiti pa je treba tudi ustrezne postopke, da ti ljudje ne bi bili več stigmatizirani kot osumljenci ali nevarni ljudje. Če se ne bodo osvobodili te stigme, jih ne bo želel nihče sprejeti. To je resen problem, ki si zasluži premislek. Za konec naj rečem, da je to v glavnem problem Združenih držav Amerike.

Aleksander Vondra, predsednik Sveta. – Gospod predsednik, najprej bi se vam rad zahvalil za to razpravo. Mislim, da je bila zelo koristna. Če bi poslušali pogovor na zadnjem zasedanju Sveta med kosilom, bi bili priča podobnemu razpoloženju, kar zadeva reševanje tega problema, vendar tudi upoštevanju kompleksnosti problema, o katerem razpravljamo. Problem ima moralno in politično razsežnost, pa tudi varnostno in pravno.

Vsi se strinjamo, da je bila odločitev predsednika Obame o zaprtju Gvantanama pomembna in dobra, da jo vsi cenimo in da jo skoraj vsi tukaj pozdravljamo. Toda zdaj, ko govorimo o posledicah in o tem, kaj lahko

storimo, da bi izrazili solidarnost – v našem interesu pa je, da ravnamo v čezatlantski harmoniji –, vidimo, seveda, da je problem kompleksen. Martin Schulz je rekel, da se ne moremo boriti proti terorizmu in se hkrati prepirati okrog temeljnih pravic. Popolnoma prav ima, toda Hartmut Nassauer je rekel, da obstajata dve dimenziji: ena je moralna, druga pa zadeva varnost. Tudi on ima prav in prav zaradi tega morajo o tem razpravljati tudi ministri za pravosodje in notranje zadeve. S političnega vidika ne gre samo za kazanje moralnih mišic, prav tako pa se problema ne smemo lotiti zgolj zaradi občutka krivde. Stvar zagotovo ni tako enostavna.

Graham Watson je govoril o potrebi, da se tega lotimo enoglasno. Tudi on ima zagotovo prav, toda hkrati – ker to zadeva tudi pravni problem in vprašanje pristojnosti – ne moremo prisiliti držav članic, da pripornikov iz Gvantanama povabijo na zahtevo. Če bi morali ta problem rešiti tako, da bi te pripornike povabili k sebi domov – predstavljate si, da bi prevzeli odgovornost Ministrstva za notranje zadeve –, bi zagotovo dvakrat premislili o tem, kako se tega problema lotiti. Zagotovo ne mislim, da bi Svet in države članice to morale reševati kot nekaj, s čimer je mogoče mešetariti – nikakor ne. Ne gre za to, da se želimo oprati, temveč zato, da se ne namočimo. Jedro problema je preprosto dejstvo, da je odločitev o zaprtju Gvantanama seveda najprej odgovornost Združenih držav, torej države, ki je to ustanovo zgradila. Mi pa lahko pokažemo – in moramo pokazati – dobro voljo za solidarnost in sodelovanje pri reševanju problema.

Tu je tudi vprašanje taktike. Ali naj to takoj ponudimo na zlatem pladnju, ali pa naj počakamo na prošnjo? Toda če prošnjo prejmemo, moramo biti pripravljeni na odziv. Zato je Svet o tem začel resno razpravljati drugi dan po odločitvi predsednika Obame. Mislim, da ne smemo podceniti varnostnega vprašanja – kot ste poudarili –, kajti dejstvo je, da so se nekateri izpuščeni zaporniki ponovno vključili v teroristična dejanja, in dejstvo je tudi, da je eden izmed njih, gospod Said al-Shihri, zdaj namestnik vodje Al Kaide v Jemnu. Zato morajo ZDA začeti resno delati na tem, da pojasnijo, kdo ti ljudje so, mi pa moramo z njimi razčistiti.

S pravnega vidika menim, da se moramo zavedati, da odločitev o sprejemu tujih državljanov v države članice EU spada v nacionalno pristojnost držav članic. To je ena raven. Vendar pa na drugi ravni obstaja tudi dogovor, da si moramo prizadevati za evropski okvir, v katerega bomo umestili nacionalno odločitev. Tako Schengenski kot Dublinski sporazum pozivata k evropskemu pristopu, saj bo odločitev posameznih držav članic tako ali drugače vplivala na varnost vseh članic schengenskega območja. Torej gre za notranjo obvezo po usklajenem pristopu.

Poleg tega EU obravnava tudi možnost pomoči ZDA pri ponovni nastanitvi in rehabilitaciji nekdanjih pripornikov v tretjih državah.

Nekateri izmed vas ste odprli vprašanje v zvezi s hitrostjo: ali lahko ukrepamo hitreje, kot to počnemo zdaj? Mislim, da bi se morali zavedati, da so se razprave šele pričele. Minil je komaj en teden. Vprašanja, ki jih moramo obravnavati, so zares kompleksna in bodo zahtevala nekaj časa, čeprav je predsednik Obama sam zahteval pregled kartotek zapornikov in je določil rok enega leta za zaprtje Gvantanama. Ne smemo pričakovati, da bo Svet pripravljen rešiti vse te zapletene probleme v nekaj dneh.

Poleg tega ne smemo pozabiti, da je Gvantanamo predvsem odgovornost ZDA. Čeprav države članice kažejo svojo pripravljenost za delo na usklajenem pristopu, ima to vprašanje dvostransko razsežnost, kakor tudi enostransko. Jasno stališče zadevnih držav članic o ponovni nastanitvi pripornikov še ni znano. Zasedanje ministrov za pravosodje in notranje zadeve, ki se bo zgodilo konec tega meseca, bo pri tem zelo koristno. Medtem na dokumentih o različnih možnostih tukaj dela koordinator za boj proti terorizmu Gilles de Kerchove.

To je torej moj povzetek o Gvantanamu, s katerim sem se ukvarjal večino svojega časa. Kar zadeva vprašanje nezakonitega pridržanja, priljubljenega vprašanja gospoda Fave, bom samo ponovil, kar so večkrat rekli moji predhodniki: obtožbe so se nanašale na vpletenost nacionalnih obveščevalnih agencij; za nadzor nad temi agencijami so pristojne posamezne države članice, Svet pa je ukrepal toliko, kolikor je za to pooblaščen.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, Komisija se na splošno strinja z mnenji gospoda Vondre.

A kljub temu bi rad po tej dolgi razpravi rekel, da smo se znašli pred pomembno odločitvijo. Najpomembnejša odločitev zadeva boj proti terorizmu. V prihodnje si moramo prizadevati, da bomo ta boj vodili z obnovljeno moralno avtoriteto za celotno zahodno skupnost in da bomo pri tem spoštovali temeljne vrednote in temeljne pravice.

Evropa mora torej voditi celotno mednarodno skupnost v želji, da se bori proti terorizmu v duhu teh istih temeljnih vrednot, ki so sprožile boj že na samem začetku. To je najpomembnejša odločitev in v tem smislu

je deklaracija Parlamenta izredno koristna, saj predvideva, da bodo vse države članice pokazale voljo do udeležbe v tej veliki spremembi.

Res pa je, da so za to predvsem odgovorne Združene države. Preden izdajo uradno zaprosilo za premestitev pripornikov v države članice EU, morajo preveriti status vsakega izmed njih. To je dejansko temeljni pogoj. Združene države nam morajo poslati jasno in utemeljeno zaprosilo za vsak posamezen primer. To je absolutno potrebno.

Na koncu se bo seveda vsaka posamezna država članica odločila, ali je pripravljena sprejeti nekdanje pripornike iz Gvantanama, toda razprava je pokazala, da je tudi sodelovanje na evropski ravni očitno zelo, zelo zaželeno.

Usklajevanje bo koristilo pri opredelitvi pravnega statusa nekdanjih pripornikov in bo potrebno tudi za zaščito držav članic v primeru diplomatskih ali drugih zaprosil iz držav izvora teh pripornikov. Usklajevanje bo potrebno zlasti zato, da pomirimo države članice in tiste, s tem pa mislim na to, kar je rekel gospod Nassauer, ki so zaskrbljeni za javni red in varnost.

Usklajen evropski pristop bi nam na koncu lahko omogočil večji vpliv v pogajanjih z Združenimi državami o dostopu do dokumentov in procesih premestitve. Potem bi mogoče lahko dodali finančno pomoč, s katero bi olajšali sprejem v nekaterih državah članicah.

V prisotnosti gospoda Vondre bi želel reči, da bomo seveda tesno sodelovali s češkim predsedstvom. Z gospodom de Kerchove smo tudi sredi procesa pisanja dokumenta, ki bo služil kot podlaga za razpravo, ki se bo zgodila 26. februarja v okviru Sveta za pravosodje in notranje zadeve.

Rekel bi tudi, da bomo naš obisk v Washingtonu z gospodom Langerjem, predsednikom Sveta ministrov za notranje zadeve, zagotovo izkoristili za to, da bomo z našimi ameriški kolegi odprli vsa vprašanja v zvezi z zaprtjem Gvantanama in njegovimi posledicami.

Zdaj se moramo resno lotiti tega vprašanja in izvršiti pravne priprave, da bi od primera do primera odgovorili na zaprosilo iz ZDA. To moramo vzeti zelo, zelo resno, pri tem pa seveda upoštevati željo po pozitivnem sodelovanju v tem novem boju proti terorizmu, kar bo vključevalo upoštevanje temeljnih vrednot, ki nas združujejo in ki morajo združiti svetovno skupnost.

Hvala vsem.

Predsednik. – V skladu s členom 103(3) Poslovnika sem prejel tri predloge za resolucijo⁽¹⁾ o Gvantanamu. Predlog za resolucijo o domnevni uporabi evropskih držav za prevoz in nezakonito pridržanje zapornikov s strani obveščevalne agencije CIA bo priglasišen pozneje.

Razprava je zaključena.

Glasovanje o Gvantanamu bo potekalo v sredo, 4. februarja 2009, glasovanje o domnevni uporabi evropskih držav za prevoz in nezakonito pridržanje zapornikov s strani obveščevalne agencije CIA pa bo potekalo med naslednjim zasedanjem.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Odločitev predsednika ZDA o zaprtju centra za pridržanje v Gvantanamu je simboličnega pomena za ves demokratični svet. Ta poteza poudarja, da vojna proti terorizmu, s katero naj bi branili demokratične vrednote Zahoda, ne sme prezreti prav teh vrednot.

Proti terorizmu se je treba boriti z vsemi močmi, vendar je treba še vedno spoštovati človekove pravice. Tudi tisti, ki so osumljeni resnih zločinov, imajo pravico, da se jim sodi v skladu z ustreznimi postopki na nepristranskih sodiščih in na jasni pravni podlagi ter da se jim odredi kazen, ki je primerljiva njihovim kaznivim dejanjem.

Špekuliranje o Romuniji v zvezi s tajnimi zapori Cie je popolnoma neutemeljeno. Nihče ni mogel dokazati njihovega obstoja v Romuniji. Romunija je zvesta zaveznica ZDA znotraj Nata in je vključena v boj proti terorizmu, predvsem v Afganistanu. Tako romunski organi kot javnost močno podpirajo spoštovanje človekovih pravic. Po tem, ko so trpeli zlorabe sovjetske okupacije in komunističnega diktatorstva, državljani Romunije nasprotujejo vsem kršitvam človekovih pravic.

⁽¹⁾ Glej zapisnik.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), v pisni obliki. – (PT) Nedavne odločitve vlade Združenih držav so preprosto potrdile – kot da bi to bilo potrebno –, kar je bilo že dolgo časa znano vsej javnosti: obstoj mreže, ki jo sponzorirajo ZDA in za katero so značilne ugrabitve, mučenje in nezakonito pridržanje.

Te odločitve ne smejo služiti kot maska za odgovornost Združenih držav in vlad držav Evropske unije pri sistematičnem kršenju mednarodnega prava in večine temeljnih človekovih pravic.

Kot doslej moramo zahtevati popolno odpravo takšnih nizkotnih početij in preiskavo, da bi se ugotovila resnica in krivda vlad EU, kar zadeva uporabo njihovega zračnega prostora in ozemlja za zapiranje in nezakonito premestitev pridržanih zapornikov v, na primer, vojaško bazo ZDA v Gvantanamu. To je toliko bolj potrebno zaradi poročil, da nova administracija ZDA ni spodbila tajnih operacij ZDA oziroma „izrednih izročitev“ – z drugimi besedami, nezakonitega pridržanja in prevoza državljanov.

V skladu s tem nasprotujemo vsem sporazumom med državami ali med Združenimi državami in EU v zvezi s „premestitvijo zapornikov“, ki so pridržani v Gvantanamu. To ne pomeni, da odločitev in prošnji, ki jih prosto predložijo posamezniki, zlasti pa prošnji za azil na Portugalskem, ni mogoče obravnavati tako, da se pri tem ne bi spoštovala nacionalna suverenost, portugalska Ustava in mednarodno pravo, vključno s pravico do azila.

Esko Seppänen (GUE/NGL), v pisni obliki. – (FI) Evropska unija se je pokazala kot nerazumljivo ravnodušna skupnost, ko ni sprejela nikakršnega odločnega diplomatskega ukrepa v smislu mednarodne organizacije, da bi na podlagi človekovih pravic obsodila nezakonite dejavnosti, v katerih so bile vpletene Združene države Amerike.

Ukrep novega predsednika kaže, da se te dejavnosti razumejo kot nezakonite in nesprejemljive tako z etičnega kot moralnega vidika. Pri tem gre samo za zavezanost EU nezakonitemu vedenju Amerike, obenem pa za njeno capljanje za prejšnjim predsednikom ZDA, kar v očeh državljanov EU pomeni, da je EU izgubila svoj obraz in čast. EU se lahko sramuje, ker ni ukrepala.

12. Zaskrbljujoče razmere v centrih za pridržanje priseljencev, zlasti na otokih Mayotte in Lampedusa (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka so izjave Sveta in Komisije o zaskrbljujočih razmerah v centrih za pridržanje priseljencev, zlasti na otokih Mayotte in Lampedusa.

Aleksander Vondra, predsednik Sveta. – Gospod predsednik, zahvaljujem se za priložnost, da spregovorim o vprašanju o razmerah v centrih za pridržanje priseljencev, ki se nahajajo v Evropski uniji, izmed katerih ste posebej izpostavili dva, tj. na otokih Mayotte in Lampedusa. Vem, da ste pokazali veliko zanimanje za ta centra, da ste nekateri izmed vas različne centre tudi obiskali in da ste izrazili skrb o razmerah v nekaterih izmed njih.

Na začetku bi rad poudaril dve temeljni načeli, ki tvorita osrednji del današnje razprave. Prvo načelo je v primeru državljanov tretjih držav, ki so zaprosili za mednarodno zaščito, potreba po ravnanju v skladu z zavezami, ki smo jih dali in ki so vsebovane v različnih mednarodnih instrumentih. Drugo je, da v celoti spoštujemo človekove pravice in dostojanstvo priseljencev in članov njihovih družin.

Vsi se dobro zavedamo pritiska, ki ga predstavljajo priseljenci, ki vstopajo v Evropsko unijo, kakor tudi tisti, ki tukaj prosijo za azil. Ta pritisk je še zlasti velik na južnih in vzhodnih mejah Unije.

Na to smo se odzvali z oblikovanjem učinkovite politike azila in priseljevanja EU v zadnjih 10 letih. Vendar pa velik porast prihodov izpostavlja potrebo po okrepitevi in nadaljnjem razvoju te politike.

To moramo storiti na notranji ravni, da bi vzpostavili naše lastne skupne standarde in pravila na področju azila in preseljevanja, vendar pa moramo tudi ukrepati na zunanji ravni, v partnerstvu z državami izvora in tranzita, da bi lahko učinkoviteje upravljali migracijske tokove.

S takšnim pristopom bodo pridobile vse strani. Razvoj in oblikovanje politike azila in priseljevanja EU je odvisen tudi od vašega prispevka. Zahvaljujem se Parlamentu za njegov pozitiven prispevek in prepričan sem, da si lahko konstruktivno prizadevamo za razvoj tega pomembnega političnega področja.

Posebej ste odprli vprašanje o razmerah na otokih Mayotte in Lampedusa. Poskrbeti bi morali, da bomo ločevali med dvema vrstama migracijskih tokov v teh dveh primerih. Migracijske tokove, ki so prizadeli

Lampeduso in Mayotte, je mogoče označiti kot mešane: nekateri državljani tretjih držav so zaprosili za mednarodno zaščito, drugi zagotovo spadajo v kategorijo ekonomskih priseljencev.

Kar zadeva prvo kategorijo – tiste, ki prosijo za mednarodno zaščito –, bi vas želel opozoriti na obstoj minimalnih standardov za sprejem prosilcev za azil, ki so določeni v Direktivi 2003/9/ES, ki je bila sprejeta leta 2003. Ta direktiva je že bila prenesena v nacionalno zakonodajo držav članic, Komisija pa mora zagotoviti, da se bodo določbe iz te direktive ustrezno in v celoti uporabljale.

Decembra 2008 je Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu predstavila predlog spremembe in dopolnitve te direktive. Ker se v tem primeru uporablja postopek soddločanja, bo v pogajanja o tem novem predlogu v celoti vključen tudi Evropski parlament. Svet bo kmalu začel obravnavati ta novi predlog in se že veseli tesnega sodelovanja z vami.

Spoštovani poslanci vedo, da se v posebnem primeru francoskega čezmorskega ozemlja na otoku Mayotte, pravo Skupnosti ne uporablja.

Kar zadeva drugo kategorijo – druge državljane tretjih držav, ki so nezakonito vstopili na ozemlje držav članic –, morajo pristojni organi držav članic ljudi, ki spadajo v to kategorijo, pridržati pred sprejetjem odločitve o vračanju in/ali zato, da bi olajšali izvršitev te odločitve. Lahko se izkaže, da je pridržanje edina možnost v primerih, kjer je treba državljane tretjih držav, ki nimajo potovalni dokumentov, identificirati.

Doslej sta se zakonodaja in praksa na področju pridržanja v državah članicah precej razlikovali. Pred kratkim sprejeta Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta o skupnih standardih in postopkih za vračanje državljanov tretjih držav, ki nezakonito prebivajo v EU, je uvedla posebna načela in pravila o pridržanju, s tem pa opravila precej poti pri vzpostavitvi skupnega pravnega okvira na tem področju.

Ta direktiva jasno določa, da se pridržanje za namene odstranitve lahko uporablja samo, če ni mogoče uporabiti manj prisilnih ukrepov v določenem primeru in samo iz upravičenih, zelo omejenih razlogov. Poleg tega direktiva določa, da se pridržanje uporabi samo za najkrajši možni čas, da je zanj potreben pisen sklep s pravno in stvarno utemeljenimi razlogi in da bo redno predmet sodnih presoj. Poudariti je tudi treba, da direktiva določa jasne zgornje meje pridržanja in razloge, na podlagi katerih je – v posebnih omejenih primerih – mogoče obdobje pridržanja podaljšati, s tem da to ni daljše od najdaljšega obdobja.

Kar zadeva pogoje pridržanja, direktiva jasno navaja, da se pridržanje praviloma izvaja v posebnih ustanovah za pridržanje – oziroma v nobenem primeru v bližini običajnih zapornikov – in da je treba spoštovati pravice pridržanih oseb – zlasti ranljivih, kot so mladoletniki in družine.

Kar zadeva vračanje nezakonitih priseljencev, je pred kratkim sprejeta Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta o skupnih standardih in postopkih za vračanje državljanov tretjih držav, ki nezakonito prebivajo v EU že začela veljati. Države članice morajo njene določbe prenesti v svojo nacionalno zakonodajo v roku dveh let.

Ta celovit pravni okvir poudarja našo močno zavezanost k humanem in spoštljivem ravnanju z državljani tretjih držav, ki so pridržani za namene odstranitve, ter popolnem spoštovanju njihovih temeljnih pravic. Poleg tega na podlagi najnovejše zakonodaje opredeljuje skupne dogovorjene standarde o politiki vračanja.

Ta okvir ni samo v skladu z načeli, ki sem jih navedel na začetku svoje izjave, temveč tem načelom dejansko daje pravno veljavnost. Naša politika azila in priseljevanja tako temelji na načelu pravne države. Zagotavlja spoštovanje človekovih pravic in dostojanstva posameznika.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, kot je pravkar poudaril gospod Vondra, imamo zdaj dejansko pravni okvir, ki se je začel sam uveljavljati. Njegovo prisotnost smo prvič občutili z direktivo o vračanju, ki je prvi horizontalni dokument o uskladitvi standardov o vračanju v državah članicah. V pravo Skupnosti vnaša veljavne določbe Evropske konvencije o človekovih pravicah, njeno izvajanje pa bo omogočilo uporabo nadzornih mehanizmov Skupnosti pri preverjanju skladnosti s pravnim redom.

Vendar pa se dobro zavedam, da se nekaterim med vami ta direktiva zdi nezadostna. Osebno sicer menim, da predstavlja sredstvo nadzora za Skupnost, ki ga je mogoče uporabiti za preverjanje skladnosti s pravnim redom. Seveda bo Komisija s spremljanjem njenega izvajanja, in dovolite mi, da vas spomnim, da je rok za prenos 24. december 2010, zagotovila strogo upoštevanje temeljnih načel, kar zadeva spoštovanje pravic priseljencev, ter ocenila zlasti vpliv določb o pridržanju.

Sam sem dejal, da bom pozorno spremljal njen prenos, da bi zagotovil, da je nobena država članica ne bo uporabila kot izgovor za podaljšanje obdobja pridržanja, katerega se trenutno držijo. Od drugih držav članic, kjer je obdobje pridržanja neomejeno, se bo pričakovalo, da upoštevajo obdobja, ki so določena v direktivi.

Drugo besedilo, na katerem bomo utemeljili naše ukrepe, je besedilo o pogojih za sprejem prosilcev za azil, ki so ga komisarji sprejeli 3. decembra 2008. Upam, gospod Deprez, da bo Odbor za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve kmalu lahko pregledal to besedilo in da bomo dosegli napredek pri tej novi politiki o azilu.

Želel bi poudariti, da to novo besedilo vsebuje jasna pravila o pridržanju ob popolnem upoštevanju temeljnih pravic in omejuje pridržanje na izjemne primere. Seveda tukaj govorimo o prosilcih za azil. Drugič, bolje upošteva potrebe ranljivih prosilcev za azil, katerim bo tudi olajšala dostop do zaposlitvenega trga. Tako imamo zdaj pravni okvir, ki ga seveda moramo začeti uporabljati.

Zdaj bi se rad obrnil k vprašanju, ki jih je Parlament želel odpreti v okviru te razprave. Komisija se zaveda težkega položaja italijanskih organov zaradi množičnih prihodov nezakonitih priseljencev in prosilcev za azil na južne obale te države, zlasti na Lampeduso. Doslej je Italija lahko omogočala dostop na svoje ozemlje in je tako rešila življenje mnogih priseljencev, obenem pa je uvedla postopek, ki se ga lahko uporabi za pregled prošenj za azil v ustreznih pogojih. Komisija opaža tudi, da je Italija prepoznala potrebo po mednarodni zaščiti v polovici vseh posameznih primerov, s čimer je pokazala, da so v teh tokovih poleg nezakonitih priseljencev tudi prosilci za azil.

Več let je Komisija lahko nudila finančna sredstva za podporo državam članicam, vključno z Italijo. To velja tudi za projekt *Præsidium* in nujne ukrepe Evropskega sklada za begunce. Poleg tega je Komisija pred nekaj tedni odobrila nujno pomoč v višini 7 milijonov EUR.

Če Italija meni, da je to potrebno, je Komisija pripravljena obravnavati novo prošnjo za nujno pomoč, ki bi jo odobrila iz proračuna za leto 2009, da bi izboljšala strukture sprejema na Lampedusi, Siciliji in na celini, s čimer bi povečala zmožnosti italijanskih organov pri presoji posameznih okoliščin priseljencev v ustreznih pogojih. Kmalu bom tudi odpotoval na Lampeduso, pa tudi na Malto, da bi preveril položaj na licu mesta.

Zelo dobro se tudi zavedam, da je eden izmed ključev te rešitve oblikovanje trdnega okvira za sodelovanje z Libijo, glavno tranzitno državo na migracijskih poteh iz vzhodne Afrike. Zanašam se na prizadevanja gospe Ferrero-Waldner, da bomo dosegli hiter rezultat pri trenutnih pogajanjih. To je zagotovo eden izmed ključev in če se ta pogajanja ne zaključijo, se bo zelo težko spopasti z vsemi problemi, s katerimi smo soočeni.

Še o otoku Mayotte. Medtem ko direktiva o vračanju vključuje posebna pravila o pogojih pridržanja s poudarkom predvsem na mladoletnikih in družinah, se ta pravila Skupnosti trenutno ne uporabljajo na ozemlju otoka Mayotte. Evropska unija ozemlje otoka Mayotte priznava kot francosko, vendar ima otok status čezmorske države ali ozemlja in ne najbolj oddaljene regije. Zaradi tega se zasebno pravo ne uporablja, čeprav je res, da mora Francija upoštevati pripombe in zahteve Sveta Evrope in menim, da francoski organi trenutno obravnavajo drugačne pogoje sprejema na otoku Mayotte. Glede na to je res, da se evropsko pravo ne uporablja primerno, saj se pravo Unije ne uporablja neposredno na ozemlju, ki ni najbolj oddaljena regija.

To je vse, kar sem vam želel povedati. Še enkrat mi dovolite, da Parlamentu povem, da zelo pozorno obravnavam pogoje za sprejem nezakonitih priseljencev in zlasti prosilcev za azil in da mi to predstavlja glavno prednostno nalogo. Zato bom tudi odpotoval tja, da bi videl, kako stvari delujejo na licu mesta.

V vsakem primeru bi se rad zahvalil Parlamentu, da je sprožil to razpravo.

Margie Sudre, v imenu skupine *PPE-DE*. – (FR) Gospod predsednik, gospod komisar, gospod Vondra, gospe in gospodje, naš Parlament se ponša s svojo neomajno obrambo spoštovanja človekovega dostojanstva v vseh okoliščinah, vključno seveda z razmerami, v katerih so pridržani nezakoniti priseljenci.

Osredotočila se bom na primer centra za upravno pridržanje na otoku Mayotte, s problemi katerega sem zelo seznanjena. Razlike v življenjskih standardih ter gospodarskem in družbenem razvoju med otoki iz tega arhipelaga v Indijskem oceanu napeljujejo Komorce, da prečkajo 70 kilometrov, ki jih ločujejo od otoka Mayotte, francoskega departmaja, ki, ko ste rekli sami, gospod Barrot, kot čezmorska država in ozemlje ne tvori evropskega ozemlja.

Ljudje, ki nezakonito prebivajo na otoku Mayotte, tvorijo 30 % prebivalstva. Da, dobro ste slišali: rekla sem 30 % prebivalstva. To je odstotek, ki ga hvala Bogu v naših evropskih državah ne poznamo. To gotovo močno

vpliva na družbo Mahorov in predstavlja vir resnih težav za javno infrastrukturo in storitve, kriminal in nezakonito delovanje.

Francoski organi se teh težav dobro zavedajo. Pravkar so bila končana obnovitvena dela na trenutnem centru za pridržanje, da bi se bistveno izboljšale življenjske razmere pridržanih priseljencev. Poleg teh začasnih ukrepov se je francoska vlada še odločila, da zgradi nov center za pridržanje z ustrežnejšo zmogljivostjo in v skladu z nacionalnimi standardi. Ta bi se moral odpreti junija 2011.

Evropa je pravkar sprejela skupna pravila, da bi lahko dobila prevzela svoj delež zakonitega svetovnega priseljevanja, vendar pa ne moremo prikriti dejstva, da so nekatere regije soočene s skrajnimi razmerami. Stigmatizacija centra za pridržanje na otoku Mayotte ne bo povzročila hitrejših in učinkovitejših rešitev, saj pritisk priseljevanja povzroča napetost na otoku.

Ker je otok Mayotte tik pred tem, da sprejme zgodovinske odločitve za svojo prihodnost, da bi postal francoski čezmorski departma in da bi se potem pridružil ozemlju Skupnosti s pridobitvijo statusa najbolj oddaljene regije Unije, menim, da bodo Mahori bolj potrebni naše pomoči kot kritike.

Claudio Fava, v imenu skupine PSE. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje: „Da bi preprečili nezakonito priseljevanje, je treba biti strog. Priseljenci prihajajo, ker je sem lahko priti in ker jih nihče ne pošilja stran, a ravno zaradi tega smo se odločili, da začnemo drugače govoriti“. To so besede italijanskega ministra za notranje zadeve, gospoda Maronija. Zdi se, kot da gre za parodijo politike, a vendar je to politika italijanske vlade. Jasno je, da je lastnost te politike globok prezir do vsega, o čemer tukaj razpravljamo, in do pravil, ki nam jih nalaga Evropska unija.

Danes smo govorili o zaprtju Gvantanamo. mislim, da bi morali tudi nujno govoriti o zaprtju Lampeduse: o začasnem sprejemnem in podpornem centru na Lampedusi, kot je bil v zadnjih mesecih opisovan, torej o zaporu odprtega tipa. Predsedstvo je upravičeno opozorilo na pravni okvir, ki ga je omenil tudi gospod Barrot – na uporabo prisilnih ukrepov samo v izjemnih primerih in za najkrajši možni čas –, pravni okvir, ki se ga na Lampedusi vsak dan v vsebinsko in formalno krši.

Večina ljudi na Lampedusi so prosilci za azil. Svet je opozoril na minimalne standarde, ki jih predvideva direktiva o prosilcih za azil, ki je bila sprejeta leta 2003; ta pravila se vsebinsko in formalno kršijo. Pogosto imamo 180 dni pridržanja, kar vključuje tudi tiste, ki so ubežali pred političnim pregonom ali vojno. Vse to so seveda dejanja zakonitega barbarstva, ki pa se merijo s številkami, ki nam jih ponujajo časopisi. Leta 2008 je umrlo 1 200 ljudi, ki je poskušalo prečkati Sredozemsko morje. Mnoge izmed tistih, ki so uspeli preživeti, je pričakalo trpljenje na Lampedusi.

Zato vas, gospod podpredsednik, vabim, da obiščete Lampeduso, kot ste tudi obljubili; pojdite tja kmalu in (če vam smem predlagati) to, da boste obiskali Lampeduso, povejte v zadnjem trenutku. Sicer bodo center za vas uredili kot plesno dvorano in mislili boste, da je to center za pridržanje, o katerem govorimo nocoj.

Jeanine Hennis-Plasschaert, v imenu skupine ALDE. – (NL) Poročila o tragedijah, ki se dogajajo na naših zunanjih mejah, so jasna kot beli dan. Zadeva je nujna in takšna je že nekaj časa. To je tudi nekaj, na kar je Svet velikokrat opozoril – vendar samo na papirju. Z vsem dolžnim spoštovanjem, gospod predsednik Sveta, in seveda smo vam hvaležni za vaš prispevek, toda tu smo bili že prej. Vse so samo prazne besede brez dejanj. Skorajda bi lahko rekli, da je ironično, da bomo ta teden glasovali tudi o poročilu gospe Roure. To poročilo vsebuje namreč naše ugotovitve po naših obiskih vseh vročih točk, vključno z Lampeduso. Evropska unija zaostaja in to ne samo malo.

Kar bi radi vedeli, gospod predsednik Sveta, je, ali ste si sploh vzeli čas, da bi prebrali naša vmesna poročila? Tampere, haaški program, francoski pakt o priseljevanju in azilu in kmalu še stockholmski program: vse te lepe besede so v čistem nasprotju z resničnostjo. Prav ta resničnost pa je na koncu tista, ki nam kaže, da je Evropska unija še zelo daleč, kar zadeva soočanje z lastnimi dolžnostmi. Pomanjkanje solidarnosti je pretresljivo. Nihče, niti ena oseba v tem Parlamentu, ne pravi, da je to preprosta naloga. Seveda se je težko primerno soočiti z velikimi vali priseljencev in prosilcev za azil, vendar to ni nič novega.

Trenutno je v teku pregled obstoječih instrumentov, vendar sama že dvomim, da bo to prineslo zelene rezultate. Izkušnje so nas naučile, da se Svet v ključnih trenutkih rad umakne. Dejstvo je, da medtem ko si države članice v praksi prizadevajo za korenito uskladitev, v praksi sprejemajo odločitve, ki imajo ravno nasproten učinek. Največji skupni imenovalac se nenadoma pokaže kot najmanjši, ali pa so takšne zgolj moje izkušnje iz preteklih petih let. To pa je precej daleč od izvrševanja.

Kot sem danes že povedala v okviru druge razprave, bi moralo biti jasno, da niti Evropska komisija niti Evropski parlament nimata čarobnih palic, saj so na koncu Svet in države članice tisti, ki bodo morali ukrepati na tem področju.

Cristiana Muscardini, v imenu skupine UEN. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, obžalujem, da je bil gospod Fava zaradi volitev prisiljen reči veliko stvari, ki niso resnične. Nanje ga bom opozorila po volilni kampanji. Kljub temu pa je njegovo zanimanje za problem Lampeduse tako veliko, da je že zapustil Parlament – Parlament, ki bi moral izraziti svojo hvaležnost velikodušni dobrodošlici, ki so jo v preteklih letih izrazili prebivalci Lampeduse.

Namesto tega moramo izpostaviti zamudo Evropske unije pri reševanju številnih problemov, povezanih z nezakonitim priseljivanjem, in pri zagotavljanju podpore in pomoči državam, ki so zaradi zunanje meje izpostavljene tveganju. Nekatere države niso bile tako gostoljubne, kot je bila Italija, ki je sprejela na tisoče obupanih ljudi, ki so tvegali, da se bodo utopili v morju zahvaljujoč trgovcem z ljudmi in vztrajnosti številnih neevropskih vlad, ki niso spoštovale ali podpisale sporazumov o nadzoru nezakonitega priseljivanja. Zahtevamo posebno finančno pomoč, ki bo namenjena neposredno ljudem, ki živijo na mejnih območjih in ki so geografsko bolj izpostavljeni prihodom nezakonitih priseljencev. Pomoč bi lahko bila tudi v obliki prostih območij, kar bi pripeljalo do tega, da se vložena sredstva in davčne razbremenitve ne bi upoštevale v sporazumih o Paktu za stabilnost.

Monica Frassoni, v imenu skupine Verts/ALE. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, gospod komisar, iz vaših govorov je jasno, da se mednarodno pravo in pravo Skupnosti na Lampedusi vsak dan kršita. Vendar pa so vse vaše izjave formalne in izražajo pobožne želje, ki jim ne bodo sledila dejanja. Bojim se, da to zlasti velja za vašo izjavo, gospod Vondra.

Sprašujem se, ali Evropska unija ima sredstva, da ta položaj pripelje h koncu: imamo nezakonito pridržanje, neustrezne razmere zadrževanja so očitne, obstaja pa tudi tveganje, da bo pravica do azila dejansko odpravljena. Evropska unija, in gospod Barrot to dobro ve, je edina organizacija, ki lahko Italijo in druge države reši iz tega položaja.

Zaradi tega me, gospod komisar, zelo skrbi napoved o odobritvi novega denarja za Italijo brez kakršnih koli pogojev. Kako bo ta denar porabljen? Ali se komisar zaveda, da je bil velik obseg kritiziranega spremljanja – z drugimi besedami, katalogiziranja – v Rimu lansko leto deležen finančne podpore iz Evrope? To je nekaj, kar je vključeno v vaše izjave za tisk. Kakšno zaupanje lahko torej imamo za takšne ukrepe?

Giusto Catania, v imenu skupine GUE/NGL. – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, včeraj je gospod Maroni povedal, da je treba biti strog do nezakonitih priseljencev, vendar pa prav gospod Maroni že dneve in mesece prakticira strogost do priseljencev, katerih položaj ni v skladu s predpisi.

To pravim zato, ker je izredno stanje na Lampedusi, tako imenovano izredno stanje na Lampedusi, ki zdaj traja že 10 let - zato se mi zdi, da je govoriti o izrednem stanju nekakšen pleonazem – želela in ustvarila prav italijanska vlada. Z izvolitvijo gospoda Maronija je vlada dejansko sprejela odločitev, da priseljencem več ne dovoli, da zapustijo Lampeduso. V začasnem sprejemnem centru je bilo zaprtih že najmanj 1 800 ljudi, ne da bi vlada za njih uredila kakršno koli premestitev. Ti ljudje so pridržani v tako nehumanih in ponižujočih razmerah, da se je center razpočil v pravo demokratično izredno stanje.

To po mojem mnenju predstavlja pravo izredno stanje na Lampedusi oziroma potrebo po vzpostavitvi nekakšnega pravnega prostega območja, kraja, kamor bi priseljenci prišli in od koder bi bili deportirani brez posamezne obravnave. Urad visokega komisarja ZN za begunce navaja, da najmanj 75 % tistih, ki pridejo z morja v Italijo in pridobijo pravico do azila, za azil tudi zaprosijo. Če bi torej začela veljati praksa gospoda Maronija, priseljenci verjetno ne bi dobili pravice do azila, saj bi bili takoj deportirani z Lampeduse v skladu z željami italijanske vlade.

Imamo torej pravo izredno stanje, vzrok zanj pa je politika italijanske vlade. Prebivalci Lampeduse so se tega začeli zavedati, gospe Muscardini. Dejansko so izvedli splošno stavko proti vladi, proti njeni politiki priseljivanja, da se center za takojšnji izgon iz tega kraja – center za identifikacijo in izgon – ne bi odprl. Italijansko vlado so tudi prosili, da spremeni svoje stališče o začasnem sprejemnem centru.

Lepo od komisarja Barrota je, da bo v naslednjih nekaj dneh odšel na Lampeduso, in to tudi cenim. Pripravil sem dokumentacijo in jo gospodu Barrotu tudi poslal. V naslednjih dneh bo tudi moja skupina sestavila delegacijo, ki bo obiskala Lampeduso.

Johannes Blokland, v imenu skupine IND/DEM. – (NL) Delegacija Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve je pred dobrimi dvema oziroma tremi leti, leta 2005 in 2006, obiskala različne begunske centre. Po Lampedusi je bila med drugim tudi na Kanarskih otokih, na Nizozemskem in Poljskem. Poročila o teh obiskih so povzročila razgrete razprave, ta Parlament pa je pozval Svet in Komisijo k ukrepanju.

Danes zjutraj smo v odsotnosti Sveta razpravljali o predlogu za obravnavo nezakonitega zaposlovanja. Države članice morajo te direktive v svojo zakonodajo prenesti v dveh letih. Vendar je vprašanje priseljevanja treba nujno rešiti, dveletno obdobje pa predolgo. O Lampedusi razpravljamo zdaj že tri leta in vsakokrat govorimo o ukrepih za zaustavitev nezakonitega priseljevanja. Vendar pa se po vsakem ukrepu izkaže, da se po krajšem zmanjšanju število priseljencev poveča. Neverjetno je, da je treba o stanju sprejemanja na Lampedusi spet razpravljati na ta način. Poročila Parlamenta o stanju sprejemanja so očitno popolnoma neučinkovita. Zato bi želel pozvati predsedstvo Sveta, da to opredeli kot prednostno nalogo.

Razumem, da je leta 2007 na Lampeduso prispelo 12 000 priseljencev in da je to število v letu 2008 preseglo 30 000. Center za pridržanje ni bil zgrajen s tolikšno zmogljivostjo. To vemo že tri leta. Trenutno poteka prenova stare baze Nata, kamor naj bi se nastanili drugi priseljenci, toda to ni ustrezna rešitev. Od Sveta bi želel slišati, kaj boste storili, da bi podprli italijanske pobude za boljše sprejemne ustanove. Je to mogoče nekaj, kar bi lahko naredil Frontex, in ali so druge države članice pripravljene podpreti Italijo s finančnimi sredstvi in opremo?

Sinoči je lahko v poročilih ob osmi uri vsa Nizozemska videla, kakšno je stanje na Lampedusi, vendar pa so vrata zdaj spet zaprta tako novinarjem kot nevladnim organizacijam. Italijo želim pozvati, naj pokaže odprtost in preglednost pri ravnanju s priseljenci na Lampedusi.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Vsi se zavedajo problemov, ki že več let spremljajo Lampeduso. Ladje z nesrečnimi iskalci azila so se pred evropsko obalo v zadnjih letih pogosto prevračale. Več deset tisoč ljudi poskuša priti v Evropo, k čemur jih spodbujajo brezvestni trgovci z ljudmi, ki so pripravljeni za velike vsote denarja v Evropo pripeljati lovce na bogastvo.

Vendar pa bom kar naravnost rekel, da so slabe razmere na Lampedusi predvsem posledica neuspešne evropske politike priseljevanja in da tega ne bi smeli pripisovati italijanskim lokalnim organom ali prebivalcem Lampeduse. Evropa bi morala poslati jasna sporočila, kajti v hudih časih so potrebni hudi ukrepi. Do trgovcev z ljudmi bi morali biti neusmiljeni, njihove kazni pa ne morejo nikoli biti prestroge. To bi se moralo ujemati s strogo politiko azila, ki bo preostalemu svetu pokazala, da Evropa z varovanjem svojih meja misli resno.

Evropa bi morala slediti vzoru Švice, ki se je pred dvema letoma odločila, da poostri pravne pogoje za priseljevanje in azil. To je edini način, da trgovcem z ljudmi in lovcem na bogastvo pošljemo jasno sporočilo, da je Evropa pripravljena zaščititi svoje meje, da bi preprečila družbene katastrofe. Šele takrat se bodo razprave, kakršna je današnja, pokazale za nepotrebne.

Stefano Zappalà (PPE-DE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, v tem Parlamentu me nič več ne preseneča. Vendar pa nekdo, ki je julija lani v zvezi z isto temo izjavil, da ga je sram, ker je italijanski državljani, ne bi imel druge izbire, kot da trdi to, kar je pravkar rekel gospod Fava. Žal mi je, da ga zdaj ni tukaj. Zanimivo bi bilo vedeti, koliko glasov dobi v svojem mestu in koliko volivcev predstavlja.

Kljub temu, gospod predsednik, so nekateri ljudje ob tej priložnosti izrekli določene nesmisle in neumnosti. Upam in verjamem, da bo komisar Barrot res kmalu obiskal Malto, Lampeduso in tako dalje in da bo spoznal, kako narobe je, da Evropska skupnost nima politike v zvezi s to zadevo, kajti resnica, gospod Barrot, gospod Vondra, je natanko takšna: ni nobene politike Skupnosti. Kakšne so posledice tega? Da je nekaterim neumnim nevednim ljudem dovoljeno, da napadajo to, kar je dejansko tragična resničnost prebivalcev, posameznikov in predvsem nacionalne vlade.

Mislim, da je treba navesti nekaj števil. Leta 2007 je na Lampeduso prišlo približno 11 000 priseljencev. Leta 2008 jih je prišlo trikrat več, skoraj 31 000. Ni res, da je bilo število prosilcev enako številu vseh priseljencev; teh je bilo skupaj za eno desetino. Dva tisoč priseljencev je prišlo samo v treh dneh, med 26. in 28. decembrom, torej na dan sv. Štefana oziroma takoj po Božiču. V 3 dneh je bilo obravnavanih 76 prošenj. Izmed teh 76 prošenj za azil, jih je bilo 36 ugodno rešenih, 3 so bile odložene, preostale pa... Skoraj sem že končal, gospod predsednik. Po vseh današnjih izjavah vas prosim za potrpljenje. Potem vam bo gospa Frassoni odgovorila, ko boste to želeli, ko se vam bo zdelo ustrezno; to ni problem.

Kar šteje, so gola dejstva: Lampedusa, Malta in drugi nosijo veliko breme. Prebivalci niso jezni na italijansko vlado. Jezni so zato, ker sami ne morejo več tega trpeti. Zato bi si moral ta Parlament, namesto da obtožuje

zakonite organe, ki delajo po svojih najboljših močeh, prizadevati za to, da bo Evropska unija izpolnila svoje obveznosti.

Martine Roure (PSE). - (FR) Gospod predsednik, vse od leta 2005 smo močno ganjeni zaradi katastrofalnega položaja priseljencev, ki so pridržani na otoku Lampedusa, katerih število močno presega dejansko nastanitveno zmogljivost.

Razmere na tem majhnem otoku, ki se je samo v letu 2008 moral soočiti s prihodom skoraj 31 700 priseljencev, so težke. Ogromni tokovi so bili v zadnjih letih predmet nadzora, saj so bili ti priseljenci poslani v druge centre na italijanski celine.

Te premestitve pa so bile prekinjene po odločitvi, ki jo je sprejel minister za notranje zadeve, zato smo zdaj priča velikemu poslabšanju položaja. Vendar pa je projekt *Præsidium*, ki ga skupaj vodijo Ministrstvo za notranje zadeve, visoki komisar za begunce in italijanski Rdeči križ in ki ga delno financira Unija, postal primer dobrega upravljanja sprejema priseljencev. Odločitev o zaustavitvi premestitev v Italijo ustvarja pravi problem pri vključevanju v postopke za pridobitev azila.

Kar zadeva otok Mayotte, nam je že od leta 2007 znano, da je nominalna zmogljivost centra Pamandzi presežena. Znano je, da so bili tam nastanjeni 204 ljudje, na splošno mladoletniki, čeprav je center zgrajen za 60 ljudi.

Trenutne razmere so katastrofalne: moški spijo na tleh, posteljnine in toaletnih pripomočkov ni, moški, ženske in otroci pa uporabljajo ista stranišča. Razmere so ponižujoče in žalijo človekovo dostojanstvo.

Pritisk priseljevanja je na teh področjih res močnejši, vendar pa je treba spoštovati dostojanstvo vsake osebe in obravnavati vsak primer posebej v skladu z zakonodajo. Rečeno je bilo, da nujno potrebujemo pravo evropsko politiko o azilu in priseljevanju ter solidarnost na ravni Unije.

S to prošnjo se že več let obračamo na Evropski parlament, zato zdaj to še enkrat prosimo Svet.

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, gospod komisar, ste zelo razumen človek, zato vas vabim, in s tem se pridružujem drugim poslancem, da obiščete Lampeduso, pri tem pa vas rotim, pojdite tja brez vnaprejšnjega opozorila, da se boste osebno seznanili s tem, kako težko je upravljati takšne izredne razmere.

V takšnih razmerah se je namreč znašel otok s komaj nekaj kvadratnimi kilometri, kjer se mnoga leta izkrcava na tisoče ljudi – v tem času pa so se menjavale levo in desno usmerjene vlade. Nekateri izmed teh ljudi umrejo že na poti zaradi nečloveških pogojev, ki jih ustvarjajo brezvestni trgovci z ljudmi. Kaj naj torej storimo: naj se ne menimo za pravila? Da bi nadaljevali z možno repatriacijo ali preverili, ali imajo ti ljudje status političnega begunca oziroma ali jim je treba podeliti politični azil, je treba te ljudi identificirati, kar je očitno dolgotrajno. Zato je dovolj te demagogije! Italija plačuje ceno v smislu zelo velike in tudi nesorazmerne odgovornosti za podporo, tako finančno kot zakonodajno, ki jo je odobrila Evropska unija.

Nils Lundgren (IND/DEM). - (SV) Na žalost ne more nobena država na tem svetu omejiti priseljevanja. Razlike med različnimi državami so prevelike, zato imamo probleme, o katerih zdaj govorimo. Tisti, ki prihajajo, se običajno predstavijo kot prosilci za azil. Ko se to zgodi, moramo ohraniti načela pravne države. Te ljudi moramo obravnavati kot svobodne prebivalce in s spoštovanjem. Dokler ne rešimo vprašanja, ali gre za prosilce za azil ali ne, moramo ščititi njihove človekove pravice. To, o čemer govorimo zdaj, se mi zdi zelo čudno.

Zakaj bi morali tisti, ki prispejo na otok Lampedusa, tam ostati za vedno? Kot je dejala predhodna govornica, če se ljudje na primer vsujejo v majhno mesto na jugu Švedske, od njih ne pričakujemo, da bodo tam tudi ostali. Dokler se njihov primer ne reši, se jih seveda premesti v različne kraje v državi. Enako je treba storiti v Italiji.

Maddalena Calia (PPE-DE). - (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, boj proti nezakonitem priseljevanju je glede na obseg in posledice problem, ki ga je treba reševati na ravni Skupnosti, saj ima samo Evropska unija potrebno politično moč, da opredeli učinkovite rešitve in nadzoruje ta pojav. Zahtevanih rezultatov ne more doseči nobena posamezna država, ki ukrepa sama.

Medtem ko čaka na Evropo, da izvede svoje strategije, italijanska vlada vztraja pri delu tako na Evropskem paktu o priseljevanju in azilu, ki ga je Evropski svet sprejel oktobra 2008, in na direktivi o vračanju, ki je bila sprejeta decembra 2008. To je pomembno delo tako na državni kot mednarodni ravni.

Na državni ravni je bilo izraženih veliko kritik, po mojem mnenju neupravičenih, glede predloga notranjega ministra Maronija, da naj bi Center za identifikacijo in izgon na otoku v nekaterih primerih izvajal politiko neposredne repatriacije. Ta možnost ne ogroža temeljnih pravic nezakonitih priseljencev, beguncev in prosilcev za azil, kot so trdile nekatere stranke. Da bi to dokazala, bom navedla samo nekaj številke o Lampedusi, ki so bile že omenjene: januarja 2009 je bilo obravnavanih 76 prošelj, od tega jih je bilo odobrenih 36, tri so bile odložene, 37 pa jih je bilo zavrnjenih. Vsi prosilci za azil pa so bili z otoka premeščeni v centre v Trapaniju, Bariju in Crotoneju. Torej so tisti, ki izpolnjujejo pogoje, sprejeti.

Na mednarodni ravni pa italijanski parlament pravkar ratificira sporazum z Libijo, katerega člen 19 izrecno navaja, da je treba na kopenskih mejah Libije vzpostaviti učinkoviti sistem nadzora, da bi se preprečilo nezakonito priseljevanje. Poleg tega sta se ministra Maroni in Frattini prejšnji teden sestala s tunizijskimi organi, da bi poskusila s to državo skleniti sporazum o ponovnem sprejemu, kar je temeljni pogoj za trajno repatriacijo. Okvir, ki ga je treba sprejeti tukaj v Parlamentu, kot je dejal tudi podpredsednik Barrot, je ta, da moramo biti absolutno strogi, kar zadeva nezakonito priseljevanje, vendar pa moramo obenem sprejeti in podpreti tiste, ki so se vključili v družbo in prispevali k družbenem in gospodarskem razvoju naših držav.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Gospod predsednik, gospod Barrot, pozdravljam vašo odločitev o obisku Lampeduse, vendar vam priporočam, da se odpravite tja kmalu in brez vnaprejšnje napovedi, sicer boste priča čistemu pretvarjanju. Ko smo bili mi tam na obisku, je bil tabor urejen, pripornike pa so zamenjale lutke. Morate pa se odpraviti hitro, še preden gospod Berlusconi in gospod Maroni spremenita Lampeduso v nov evropski Alcatraz in tamkajšnje prebivalce zapreta.

Seveda moramo v Evropski uniji pokazati solidarnost. Določiti moramo kvote za begunce, ki so poslani v različne države članice in med katerimi so tudi begunci, ki prečkajo „zeleno mejo“. Teh je zelo veliko.

Kar se tu dogaja – in obiskali smo veliko centrov –, je grozno in popolnoma nehumano. Gospod Berlusconi pravi, da lahko gredo vsi na pivo, kadar koli hočejo. To samo kaže stopnjo inteligence, ki jo ta človek ima, oziroma je sploh nima. To želim zelo jasno povedati.

Ljudje, kot je gospod Maroni, pravijo, da moramo biti strogi in uporabiti vso moč prava, nato pa v nedeljo poklekniti na stopnice Vatikana in priseči, da smo dobri katoliki. Ta hinavski pristop ni več sprejemljiv. Podpreti moramo države članice, kot so Malta, Grčija in Italija, vendar pa ne moremo podpirati teh hinavcev. Njim ne bi smeli pomagati.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, Evropa se mora odločiti: ali želi urejeno priseljevanje ali invazijo in kaznivo izkoriščanje nezakonitih priseljencev? Italijanska vlada se je odločila pravilno: nezakonite priseljence bo zadržala na Lampedusi, obenem pa se ponovno pogajala o sporazumih za repatriacijo z državami, iz katerih prihajajo.

Vendar pa so za to potrebna ustrezna sredstva in Evropa ne sme samo razpravljati, samo kritizirati, samo gledati na problem skozi daljnogled. Evropa mora zagotovo priti na Lampeduso in pomagati naši državi in drugim, ki podpirajo Maronija pri tem problemu. Danes se 120 nezakonitih priseljencev vrača v Tunizijo z Lampeduse, kar prejšnje vlade niso uspele doseči, ker so morale priseljence vzeti nazaj – s tem pa so razorožili izkoriščevalsko mafijo, ki spodbuja ta potovanja in jih nato izkorišča za kazniva trgovanja.

Protimafijski strokovnjak, kot je gospod Fava, bi moral to razumeti; to je povsem enostavno in tudi on bi moral to razumeti. Usmeritev gospoda Maronija odobravajo Malta, Grčija in Ciper, pa tudi vsi tisti, ki živijo v bližini južne meje naše države. Vsi prosilci za azil in vsi mladoletniki so že premeščeni v ustrezne centre. Kar je bilo rečeno, ni res. Če želi gospa Roure odpotovati na Lampeduso jutri zjutraj, ne bo tam našla niti enega mladoletnika, in če bo brala italijanske časopise, bo videla, da je bil gospod Maroni tisti, ki je izpostavil trgovanje z organi: otroci so z Lampeduse izginjali, ko je vlado v naši državi vodila levica. Maroni je to izpostavil. Sporočilo je torej jasno: ljudje morajo vstopati v Evropo samo na zakonit način, ne na mafijskih ladjah in s pomočjo zločinskih trgovcev.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, prednost moramo dati obzirnemu ravnanju z begunci. V Evropi vsi poznamo pojem obveznega šolanja. Ljudem, ki so obtičali tukaj, bi morali začeti omogočati ustrezno izobraževanje. Učenje jezikov in poklicno usposabljanje sta nujno potrebna, kakor tudi možnost spoznavanja evropske kulture, tako da čas, ki ga ti ljudje preživljajo v centrih za pridržanje, ne bi bil zapravljen, ampak da bi se ljudem raje pomagalo, da bodo znali pomagati sami sebi. To bi moral biti naš glavni cilj.

Mogoče bi lahko v proračun vključili pripravljalni ukrep, ki bi nam omogočil, da bi tem ljudem nudili možnost za izobraževanje. V Evropo so prišli iz obupa in morali bi jim ponuditi osnovni okvir, ki bi jim omogočil, da uspejo v svoji domovini in da igrajo aktivno vlogo pri spodbujanju demokracije in svobode.

Simon Busuttil (PPE-DE), – (MT). Razveselilo me je, ko je gospod komisar Barrot rekel, da načrtuje obiskati tudi Malto, in zagotavljam mu, da se bo s priseljenci na Malti srečal v centrih iz preprostega razloga, ker Malta ne more sprejemati teh priseljencev in jih potem preseliti ali premestiti na drug kraj, to pa je delno tudi razlog, zakaj so razmere v moji državi tako težke. Gospod predsednik, prejšnjo nedeljo je na naši obali pristala ladja z 260 priseljenci. Da bi komisarju bilo to bolj razumljivo, naj povem, da je to enako 39 000 priseljencem, ki bi v enem dnevu prišli v Francijo ali Italijo. Da bi bilo to še bolj jasno ministru Vondri, naj povem, da je to enako 7 000 priseljencem, ki bi v enem dnevu prišli v Češko republiko. 2 000 priseljencev, ki so v času Božiča prišli na Lampeduso, ni nič v primerjavi s tem! Kar v tako občutljivem primeru torej potrebujemo, ni kritika organov države, temveč solidarnost, da bi se ta tok končno ustavil in da bi se zmanjšalo breme. Hvala.

Roberto Fiore (NI), – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, želel bi vam povedati, česa si želijo prebivalci Lampeduse. Prebivalci Lampeduse trenutno protestirajo in skoraj vsi so zadnjič prišli na ulice otoka, ker si ne želijo ne začasnega sprejemnega centra ne centra za identifikacijo in izgon, kar je najnovejša zamisel. Slednji naj bi bil vzpostavljen na otoku, ki je, spomnimo se, enajst kilometrov dolg in tri kilometre širok: to je smešen obseg, če smo soočeni z več tisoč priseljenci, ki bodo prispeli sem v naslednjih nekaj mesecih.

Zadnjič, ravno v trenutku nenadnega in nepričakovanega pobega 1 000 priseljencev iz prehodnega centra, sem bil na otoku in sem opazoval prepadenost in strah ljudi, ki živijo tam in ki česa takega ne želijo več doživeti. To je otok, ki je živel od ribištva in turizma, in katerega gospodarstvo propada zaradi slepe politike priseljavanja.

Reinhard Rack (PPE-DE), – (DE) Gospod predsednik, zelo pozorno sem poslušal to razpravo in sem tu od začetka, za razliko od govornikov številnih drugih skupin.

Opazil sem eno stvar in to je, da je več kot polovica razprave bila namenjena notranji italijanski politiki. Skrb je seveda legitimna, vendar predlagam, da naj ta razprava poteka predvsem v Rimu in ne tukaj v Evropskem parlamentu. Tukaj govorimo o evropskem vprašanju in zato bi v razpravo morali vključiti dodatno točko. Skoraj noben govornik ni omenil dejstva, da to vprašanje ne zadeva samo beguncev, prosilcev za azil in ekonomskih priseljencev v Evropi, temveč v veliki meri tudi končno zaustavitev organiziranega kriminala.

Niti eden izmed tistih, ki so prišli na Lampeduso ali Malto, si ni sam organiziral prevoza z ladjo. Prihajajo zato, ker so jih k temu spodbudile organizirane kriminalne združbe in ker so plačali ogromno denarja.

Aleksander Vondra, predsednik Sveta. – Gospod predsednik, rad bi se zahvalil za zelo konstruktivno in koristno razpravo. So stvari, ki jih Svet lahko naredi; so tudi druge stvari, ki jih Svet ni dolžan narediti ali ki ne spadajo v njegovo pristojnost.

Naj začnem z negativnimi zadevami – omejitvami. Kot je bilo že rečeno, Svet ni pristojen za spremljanje izvajanja prava Skupnosti v državah članicah; to je pristojnost Komisije, o čemer je govoril tudi moj kolega komisar Barrot, mi pa nedvomno tesno sodelujemo s Komisijo pri mnogih vprašanjih.

Svet tudi ni pristojen za izvajanje nacionalnih določb držav članic. V teku te razprave je bilo veliko izrečenega o državah, ki sta v to najbolj vpleteni: Italiji in Franciji. Po drugi strani imamo zagotovo voljo in instrumente za ukrepanje, Svet pa je pripravljen ukrepati tudi v prihodnje. Mislim, da se vsi strinjamo – pozorno sem vas namreč poslušal, ker ste govorili o nadaljnji potrebi po izboljšanju ukrepanja EU na področju politike priseljavanja in azila –, da je bilo lani storjeno veliko, in mislim, da smo vsi hvaležni francoskemu predsedstvu, ker je sprejelo pobudo za okrepitev Evropskega pakta o priseljavanju in azilu, ki posebej omenja nekatere instrumente solidarnosti. Zdaj je čas, da to začnemo postopno izvajati, korak za korakom. Parlament bo zagotovo imel možnost, da pri tem sodeluje skupaj s Svetom in Komisijo. Obljubim vam lahko samo, da bo naše predsedstvo, kakor tudi naslednje – kajti tega vprašanja ne bomo rešili v naslednjih nekaj tednih – na tem trdo delalo.

Imamo strateška vprašanja. Imamo tudi vprašanja, ki zahtevajo več takojšnjih odzivov, kot je zmanjšanje tveganja humanitarne krize in negativnega vpliva. Sam prihajam iz Češke republike, ki ni pod lučjo medijev, vendar smo tudi mi imeli svoje izkušnje: po razdelitvi Češkoslovaške leta 1992, smo se soočili z velikim prihodom – več sto tisoč – Romov iz Slovaške na češko ozemlje. Mogoče to ni podobno razmeram na Malti,

ki so, kolikor razumem, še posebej težke, vendar menim, da imajo vsi v EU nekaj izkušenj s tem in da moramo zato nedvomno sodelovati.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, kot je dejal gospod Vondra, namestnik predsednika vlade, mora Komisija zagotoviti, da se bodo pravila izvajala. Vendar pa, gospod Vondra, morajo pri tem sodelovati tudi države članice in mislim, da bomo s Paktom o priseljevanju in azilu ter dinamičnostjo vašega predsedstva skupaj lahko opravili dobro delo.

V teku te razprave sem opazil nestrpnost nekaterih poslancev, vendar je treba reči, da smo pri izvajanju pakta šele na začetku in, kot sem pravkar rekel, pravni okvir komaj začenja dobivati svojo obliko in ga je mogoče uporabiti kot pomoč. Očitno moramo to uporabiti, da bi dobili politiko Skupnosti o azilu in politiko Skupnosti o priseljevanju.

Evropa mora pokazati več solidarnosti. Pravkar sem poslušal gospod Busutilla in res je, da so se države članice, kot je Malta, ki se soočajo s pritokom priseljencev in prosilcev za azil, znašle v izredno težkem položaju. Evropa se mora odločiti, kakšna solidarnost se zahteva. To je absolutno potrebno.

Želel bi tudi reči, da poskušamo nuditi čim več pomoči prek Evropskega sklada za begunce. Vendar pa moram gospe Frassoni odgovoriti, da je tu očitno neka napaka, saj za registracijo Romov v nobenem primeru ni mogoče uporabiti Evropskega sklada za vračanje. To ni cilj tega sklada. V vsakem primeru, ko bom šel na Lampeduso in Malto, bom videl, kako se uporablja finančna pomoč, ki jo dajemo državam članicam.

Zato vam želim zdaj reči, da bomo v to usmerili veliko pozornosti. Končno imamo trden pravni okvir, ki nam bo omogočil, da ukrepamo veliko bolj, kot smo ukrepali prej pri pogojih za sprejem. Upam tudi, da bo bolj združena Evropa omogočila izboljšanje položaja teh priseljencev, zlasti prosilcev za azil, ki si zaslužijo vso našo pozornost.

Odgovoriti bi želel tudi gospe Sudre, ki je zelo dobro pojasnila izredno zaskrbljujoč položaj na otoku Mayotte. Kar je rekla, je res: francoski organi so nas obvestili, da se bo nov center s 140 mesti odprl leta 2010. Isti organi pa se trenutno predvsem pogajajo s komorskimi organi o sklenitvi sporazuma o gibanju in priseljevanju, saj je treba pritiske priseljevanja na otoku trajno zmanjšati.

Na splošno moram reči, da moramo z državami izvora oblikovati politiko partnerstva. Gospod Vondra, to je pogoj, ki ga moramo izpolniti, če želimo nekoliko zmanjšati zelo velik pritisk priseljevanja, ki ga prenašajo nekatere države članice, izmed katerih nekaterim to povzroča probleme. Vendar pa menim, da bi lahko našli odговор na potrebo po bolj usklajenem upravljanju migracijskih tokov, če se pokaže, da je Evropska unija lahko zelo enotna. To bo očitno koristilo tistim moškim in ženskam, ki jih ne bi smeli nikoli pozabiti in ki so se znašli v zelo težkih razmerah.

Predsednik. – Razprava je zaključena.

PREDSEDSTVO: GOSPA WALLIS

podpredsednica

13. Čas za vprašanja (vprašanja Komisiji)

Predsednica. – Naslednja točka je čas za vprašanja (B6-0006/09).

Na Komisijo so naslovljena naslednja vprašanja.

Prvi del

Vprašanje št. 33 predložil **Armando França** (H-1067/08)

Zadeva: Postopki za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev na področju obrambe in varnosti

Evropski trgi z orožjem so razdrobljeni in zato od 90. let trpijo negativne gospodarske učinke. V zadnjih 20 letih se je poraba za obrambo v Evropi prepolovila, prodaja, zaposlovanje in naložbe v raziskave in tehnologijo pa so upadli. Vendar pa tudi velike države članice stežka prenašajo finančna bremena, ki jih predstavljajo stroški razvoja novih sistemov orožja. Reorganizacija oboroženih sil od konca hladne vojne naprej je pripeljala do zmanjšanja števila zalog konvencionalne obrambne opreme, vendar je ustvarila tudi nove zahteve v smislu kakovosti.

Ali Komisija ne misli, da so države, ki so v glavnem kupci, kot je Portugalska, s tem postavljene v neugoden položaj, saj zadnji predlog ni uspel opredeliti sistema nadomestil, na podlagi katerega bi države članice lahko zavarovale industrijska vračila od nakupa obrambne opreme, ki so bodisi civilne bodisi vojaške narave? Ali je pripravljena omogočiti sistem nadomestil?

Charlie McCreevy, član Komisije. – Pred enim mesecem je Parlament sprejel resolucijo o predlogu direktive za oddajo javnih naročil na področju obrambe in varnostne opreme. To pomeni, da je bil predlog uspešno zaključen med prvo obravnavo in da ga bo kmalu sprejel tudi Svet.

Nova direktiva je pomemben korak naprej proti vzpostavitvi skupnega evropskega trga za obrambno opremo. Ta bo uvedel poštena in pregledna pravila javnih naročil, ki se bodo uporabljala po vse Uniji. S tem se bo povečala odprtost trgov z obrambno opremo med državami članicami, kar bo koristilo vsem. Evropske industrije bodo dobile veliko večji domači trg in bodo postale bolj konkurenčne; naše oborožene sile bodo ustvarile večjo dodano vrednost, kar bo pomagalo izboljšati obrambne zmogljivosti Evrope, in nenazadnje bo večja učinkovitost v javni porabi prinesla koristi tudi davkoplačevalcem.

Eno izmed spornih vprašanj med razpravo o direktivi je bilo vprašanje o „nadomestilih“ – torej gospodarskih nadomestilih za nakup obrambne opreme od tujih dobaviteljev. Nekatere države članice so predlagale, da bi se v direktivo vključil sistem nadomestil, ki jim bo omogočil, da zavarujejo takšna industrijska vračila od naložb v obrambno opremo.

Cilj nadomestil je podpreti industrijo države članice, ki obrambno opremo kupuje v tujini. Kot takšna lahko pripeljejo do izkrivljanja notranjega trga in so lahko diskriminatorna do podjetij iz drugih držav članic na podlagi dobaviteljevega državljanstva. Pogodba ES prepoveduje diskriminacijo na podlagi državljanstva, direktiva, kot sekundarna zakonodaja, pa mora Pogodbo spoštovati.

Pravna služba Sveta je v svojem mnenju z dne 28. oktobra 2008 potrdila, da restriktivni ukrepi javnega naročanja, oblikovani za namen spodbujanja domače industrije, niso v skladu s splošnimi načeli Pogodbe ES. Zaradi tega so nadomestila za javna naročila na področju obrambe lahko dovoljena samo, če so potrebna za zaščito temeljnih varnostnih interesov ali če so upravičena na podlagi glavne zahteve splošnega interesa. Gospodarski interesi ne zadostujejo. S to oceno se je strinjala velika večina držav članic in Parlament.

Zato ni šlo samo za pravno obveznost, temveč tudi za politično soglasje, da v direktivo ne vključimo nadomestil, ki so namenjena podpori nacionalnih industrij. V skladu s tem v besedilo o direktivi o javnih naročilih na področju obrambe niti Komisija v svojem predlogu, niti zakonodajalca, torej Svet in Evropski parlament, niso vključili posebnih pravil o nadomestilih.

Vendar pa direktiva o javnih naročilih na področju obrambe nudi namesto nadomestil druge možnosti. Države članice, ki v glavnem kupujejo obrambno opremo, poskušajo upravičiti svojo željo do nadomestil, bodisi s potrebami glede varnosti dobave ali s potrebo po odprtju trgov z obrambno opremo za njihova MSP. Direktiva o javnih naročilih na področju obrambe bo pomirila te skrbi. Na eni strani omogoča naročnikom, da ponudnike prosijo za posebne zaveze, ki bodo izpolnile njihove zahteve glede varnosti dobave. Po drugi strani pa vsebuje določbe o oddaji del podpogodbnikom, s čimer se lahko od ponudnikov zahteva, da odprejo svoje dobavne verige konkurenci po vsej EU in olajšajo dostop za MSP, saj bo ti prispevalo k uskladitvi legitimnih varnostnih in gospodarskih interesov držav članic, ki so kupci, izogniti pa se bo mogoče tudi potrebi po zatekanju k nadomestilom.

Armando França (PSE). – (PT) Zahvaljujem se komisarju za zelo izčrpen odgovor, ki sem ga pravkar dobil. Vendar pa bi rad poudaril svojo skrb, ki se nanaša tako na krizo, ki jo danes preživljamo, kot vemo vsi, kakor tudi na dejstvo, da je to volilno leto, ki bi lahko v veliki meri prispevalo k rahli ohladitvi interesov in izgubi poleta na tem področju.

Kljub temu, gospod komisar, vam moram povedati, da ne smemo pozabiti na vprašanje, ki je z našega stališča ključnega pomena, to pa je, kako preprečiti, da bi se države kupci, kot je Portugalska in še nekatere druge, potencialno znašle v neugodnem položaju.

Charlie McCreevy, član Komisije. – Gotovo lahko sprevidim politične posledice, kot sem sprevidel tudi omembo, da smo v volilnem letu. Vendar pa so bile, kot cenjeni poslanec zagotovo ve, v tej direktivi, ki je bila vključena v sistem, ta vprašanja upoštevana in soglasno je bilo sprejeto, da države članice in Evropski parlament po tej poti ne bodo šli.

To je bilo predmet temeljitih razprav v različnih delovnih skupinah, vendar je bilo soglasno sprejeto, kot sem navedel že v svojem uradnem odgovoru, da se po tej poti, ki jo predlaga cenjeni poslanec, ne bo šlo. Iz

razlogov, ki sem jih prej navedel, sem zelo optimističen glede tega, kar smo dosegli v teh kompromisih, ki so v najboljšem interesu vseh gospodarstev Evrope.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Izkoristila bom to priložnost, da se navežem na prvi del tega vprašanja in postavim vprašanje o javnih naročilih na splošno ter vprašanje o omejenih razpisih, ki bi po mnenju mnogih lahko predstavljali ali povzročili slabo dodano vrednost. Mogoče bi Komisija lahko nekoč – mogoče ne zdaj – obravnavala tudi to vprašanje, predvsem v bolj omejenih gospodarskih okoliščinah, s katerimi se soočajo številne naše države članice, ter si še enkrat ogledala vprašanje o javnih naročilih in razpisih ter zlasti omejenih razpisih.

Charlie McCreevy, član Komisije. – Kot gospa McGuinness že ve, so se evropski voditelji držav na zasedanju Evropskega sveta decembra lani dogovorili, da se lahko za razpise uporabi krajši čas v letih 2009 in 2010. To je dejansko v skladu s prilagodljivostjo, ki jo nudijo obstoječe direktive, saj je v težkih gospodarskih okoliščinah, v katerih so se znašla gospodarstva Evrope, po mnenju voditeljev držav takšna pot ustrezna in dovoljena na podlagi obstoječih direktiv.

Poznam vprašanja, ki so jih poslanci odpirali v zvezi z omejenimi razpisi, vendar pa direktive o javnih naročilih redno pregledujemo in poskrbel bom, da se bodo vključile tudi pripombe gospe McGuinness.

Predsednica. – Vprašanje št. 34 predložil **David Martin (H-0013/09)**

Zadeva: Trgovinski odnosi med EU in Izraelom

Na kakšen način namerava Komisija razmotriti svoje trgovinske odnose z Izraelom, glede na trenutne vojaške posege v Gazi, prekomerno in nesorazmerno uporabo sile s strani Izraela in tisoče civilnih žrtev ter ubijanje nedolžnih palestinskih državljanov?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Komisija je močno obsodila nasilje v Gazi. Kriza še enkrat dokazuje, da za spor med Izraelom in Palestino ni vojaške rešitve. Trajno rešitev lahko prinesejo samo pogajanja s celovito zavezанostjo obeh strani.

Komisija pozdravlja zadnjo prekinitev sovražnosti v Gazi. Ključnega pomena je, da si obe strani prizadevata za trajno premirje s celovitim izvajanjem resolucije Varnostnega sveta ZN 1860. Nemudoma je treba začeti obravnavati številna vprašanja, zlasti ponovno odprtje vseh mejnih prehodov na območju Gaze, trajno zaustavitev vseh raketiranj na Izrael in učinkovita sredstva za preprečitev tihotapljenja orožja v Gazo.

Zdaj, ko se zdi, da so se sovražnosti ustavile, bo pomembno čim prej nadaljevati s pogovori za celovit mir. EU je pozvala svoje partnerke, da pomagajo pri nadaljevanju mirovnega procesa. Prva prednostna naloga za Komisijo je lajšanje trpljenja prebivalcev Gaze. Trgovinski odnosi med EU in Izraelom se bodo nadaljevali. Osamitev, sankcije ali kakršne koli druge oblike bojkota bi bile škodljive za pogovore in pogajanja, s katerimi se želi doseči trajna rešitev spora. Poleg tega bi se napad na interese Izraela dokazal tudi kot škodljiva za okupirano palestinsko ozemlje, ki je gospodarsko odvisno od Izraela kot glavne destinacije izvoza in zaposlovanja njegove delovne sile.

David Martin (PSE). – Rad bi se zahvalil komisarju za njegov odgovor in pozdravil dejstvo, da je ponovil obsodbo Komisije, ki zadeva ukrep Izraela. Toda, gospod komisar, v vseh naših trgovinskih sporazumih je tudi klavzula o človekovih pravicah. Tako kot številni moji volivci, tudi sam ne morem razumeti, kako ti, da še vedno ne verjamemo, da je država, ki priznava, da uporablja nesorazmerne vojaške ukrepe proti civilnemu prebivalstvu – namerno cilja šole, namerno cilja zgradbe mirovnih in nevtralnih mednarodnih organizacij – prekršila svoje klavzule o človekovih pravicah. Če to ni kršenje človekovih pravic, kaj potem je?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Moram reči, da je naša celotna politika v zvezi s tem posebnim obdobjem spora med Izraelom in Palestino ta, da je Komisija zdaj osredotočena na humanitarno pomoč in pomoč ljudem v Gazi, vsa ostala vprašanja pa bodo prišla na vrsto kasneje. Naša trgovinska politika se ne bo spremenila, kako pa se bo razvijala naprej, pa bo odvisno od okoliščin.

Seveda vem, da lahko dobite podrobne informacije o preiskavah, ki so bile odprte v zvezi z možnim kršenjem človekovih pravic in kaznivimi dejanji, storjenimi v času tega spora. Komisija pozorno spremlja te preiskave in se bo, ko bodo končane, ustrezno odločila ter spremljala nadaljnji razvoj dogajanj ter sprejela naknadne odločitve.

Predsednica. – Veliko ljudi je prosilo za nadaljnja dopolnilna vprašanja k tem vprašanju. Na podlagi našega Poslovnika lahko sprejem samo še dve, zato bom upoštevala, kdo je vložil prošnjo in kdaj, poleg tega pa še politično ravnesje. Na podlagi tega bom sprejela dopolnilni vprašanji gospoda Allisterja in gospoda Racka.

Jim Allister (NI). – Gospod komisar, ali bi lahko pozdravil zagotovitev, da se bodo trgovinski odnosi nadaljevali, in ali bi vam lahko dal podporo, da vas ne prestraši poplava protiizraelske propagande, ter zaprosil Komisijo, naj ne pozabi, da je glede na to, da je Izrael ena izmed redkih demokracij v tej regiji, pomembno, da se ga ne zapre ali osami, kar nikakor ne bi prispevalo k miru. Takšen ukrep tudi ne bil šel skupaj s strpnostjo, ki jo je EU pokazala številnim samovladnim režimom po vsem svetu.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Pozdravljam dejstvo, da Evropska unija sprejema humanitarne zaveze, da bo pomagala tistim, ki trpijo na območju Gaze. Pozdravljam tudi dejstvo, da smo obsodili to, kar je verjetno nesorazmeren odziv s strani Izraela, in da smo upravičeno pokazali, da to ni način za zagotovitev miru, saj, ravno nasprotno, mir spravlja v nevarnost. Vendar pa bi si morali vzeti čas, da bi pojasnili v imenu Evropske unije, da so ljudje na območju Gaze zagrešili nezakonita nasilna dejanja, ki imajo neposreden in poguben vpliv na prebivalce Izraela. Bil bi vesel, če bi Evropska unija lahko sestavila uravnotežen odgovor v tem smislu.

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Lahko vam zagotovim, da si Komisija vedno prizadeva za ravnotežje. Glede na to, da sta tudi moja kolega, komisar Michel in komisarka Ferrero-Waldner, obsodila napade na Izrael, sta obsodila obe strani za uporabo nasilnih orodij in nasilja. Poskušamo vzpostaviti ravnotežje in pretehtati vse vidike tega zelo zapletenega spora.

Predsednica. – Vprašanje št. 35 predložil Bogusław **Sonik** (H-0029/09)

Zadeva: Program za varnejši internet

Sklep št. 1351/2008/ES⁽²⁾ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 je vzpostavil večletni program Skupnosti za zaščito otrok, ki uporabljajo internet in druge komunikacijske tehnologije. V skladu s tem sklepom se od Komisije zahteva, da sestavi letne delovne programe v sklopu programa „Varnejši internet“, ki je oblikovan za spodbujanje varnejše uporabe interneta in novih komunikacijskih tehnologij. Glede na grožnje, ki jih predstavlja neomejen dostop do vseh teh tehnologij in podatkov, je treba posebno pozornost nameniti otrokom in mladim ljudem. Proračunska sredstva za program, ki naj bi potekal od 1. januarja 2009 do 31. decembra 2013, znašajo 55 milijonov EUR.

Ali bo Komisija navedla točne podrobne podatke o načrtu ukrepov in stroških izvajanja programa „Varnejši internet“ v naslednjih letih? Kdo se lahko prijavi za udeležbo v programu? Kako in na katere dejavnosti se bodo sredstva programa „Varnejši internet“ porabila?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Program Varnejši internet, predhodnik programa, ki se pričinja izvajati zdaj, je doživel pravi uspeh. Komisija je prepričana, da bo uspešen tudi naslednji.

Program Varnejši internet je edinstvena vseevropska pobuda, s katero EU pomaga boriti se proti nezakoniti vsebini in škodljivim dejanjem prek interneta ter ozaveščati evropsko javnost o varnosti otrok na internetu. Nacionalne ukrepe in pobude spodbuja na usklajen način.

Kot je poudaril cenjeni poslanec, celoten proračun novega programa Varnejši internet, ki bo trajal pet let, od leta 2009 do leta 2013, znaša 55 milijonov EUR, izvajal pa se bo prek letnih delovnih programov. Delovni program 2009 je trenutno že predmet posvetovanja med službami Komisije. Komisija bo nato Odbor za upravljanje programa zaprosila za ugodno mnenje. Po tem bo ta dokument vključen v register komitologije, da bi omogočil Evropskemu parlamentu, da uporabi svojo 30 dnevno pravico za pregled, kar bi se moralo zgoditi med koncem marca in začetkom aprila. Delovni program opredeljuje vsebinska merila in okvirni proračun poziva za zbiranje predlogov, ki bo odprt leta 2009.

Poziv za zbiranje predlogov bo odprt za vse pravne osebe s sedežem v državah članicah. Odprt pa je tudi za vse pravne osebe s sedežem v državah Efte, ki so pogodbenice sporazuma o EGP – Norveška, Islandija in Lihtenštajn. Poleg tega pa je odprt še za pravne osebe s sedežem v drugih državah, pod pogojem da je z njimi podpisan dvostranski sporazum.

(2) UL L 348, 24.12.2008, str. 118.

Delovni program za leto 2009 je prvi izmed petih, kot bo tudi temeljni kamen za dejavnosti, ki se bodo izvajale v teku celotnega trajanja programa. V skladu s trenutnim osnutkom so njegove prednostne naloge usposabljanje in zaščita otrok z uvedbo novih ukrepov in nadaljevanjem tistih, ki so se pričeli v okviru predhodnega programa Varnejši internet plus, zagotavljanjem dejavnosti ozaveščanja, telefonskim številkam za pomoč in vročim linijam v vseh državah članicah, okrepitevijo usklajevanja na evropski ravni in tudi zagotovitvijo dodane vrednosti s pridobitvijo kar največjega vpliva s pomočjo razpoložljivih finančnih sredstev, in sicer 11 milijoni EUR.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Gospa predsednica, gospod komisar, toplo pozdravljam to pomembno pobudo. Sam bi želel postaviti samo eno vprašanje. Program se nanaša na zamisel vzpostavitve posebnih kontaktnih točk v vsaki državi, ki bi se ukvarjala s koordinacijo programa. Ali ima komisar o tem kakršne koli informacije in kaj točno se namerava?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Žal nimam nikakršnih podrobnih podatkov o kontaktnih točkah, na splošno pa vem, da o tem odločajo države članice in da je to v veliki meri odvisno od strukture vlade in struktur upravljanja.

Vem, kje bo takšna kontaktna točka v moji državi, vendar pa trenutno nimam tolikšnega vpogleda v to, kje so te kontaktne točke v drugih državah.

Seveda pa vam lahko posredujem potrebne podatke, če vas bo to zanimalo.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Nevarnosti, ki jih predstavlja internet, se nenehno spreminjajo, in videli smo dejansko, da je internet napredoval od različice 1.0 do različice 2.0. V bistvu to pomeni, da je vse postalo veliko bolj interaktivno. Bili so primeri, ko so spletne platforme in spletne skupnosti te vrste mlade ljudi napeljele k samomoru.

Postavlja se vprašanje: ali verjamete, da je takšen razvoj na splošno dobra ali slaba stvar? Ali bo to stanje postalo bolj ali manj nevarno? Če postaja bolj nevarno, kakšne načrte Komisija ima predvsem v zvezi s tem spreminjanjem interneta?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Gre za vprašanje ustrezne porabe 55 milijonov EUR. Ali si lahko predstavljate, da bi dali malim in srednje velikim podjetjem majhne zneske samo zato, da bi izdelali boljše programe, uvedli ocene programov za mlade ljudi, da bi se lahko odločili, ali jih program zanima ali ne, in, tako kot pri filmih, objavili starostne omejitve, ki navajajo, ali je vsebina primerna in da je določena neka starostna omejitev? Ali si lahko predstavljate, da bi finančna sredstva za ta program dodeljevali enako, kot v primeru programa Eurostars?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Nevarnosti, ki jih predstavljata internet in razvoj interneta, so pomembno vprašanje. Vsi vemo, kako nov je internet v našem svetu in kako se je eksponentno razvijal v preteklih nekaj letih. Zato so tako pozitivne kot nevarne strani nekaj precej novega za družbo in vladne strukture.

Seveda morajo vladne strukture, vključno z evropskimi institucijami, ustrezno oceniti vse možne nevarnosti in prepričan sem, da to že počnejo. Program Varnejši internet je eden izmed odzivov na nevarnosti, ki so že prepoznane. Druga že prepoznana nevarnost so kibernetični napadi in različni poskusi napadov in blokad prek interneta. Tudi zločinci uporabljajo internet in agencije za odkrivanje in pregon aktivno delajo na tem, kako se lotiti vseh teh možnih nevarnosti.

Zato menim, da je ena izmed glavnih prednostnih nalog za vlade – in tudi evropske institucije – ta, da se ustrezno odzovejo; „ustrezno“ v tem smislu pa pomeni, da ne smemo omejiti ogromnih prednosti, ki jih internet nudi svojim uporabnikom.

A medtem ko so vsi ti različni vidiki groženj in možnosti razvoja – kakor tudi ustreznih odzivov nanje – zagotovo bolj vprašanje za strokovnjake s tega področja, so tudi v interesu vseh uporabnikov interneta. Lahko vam zagotovim, da Komisija in njene ustrezne službe pozorno spremljajo stanje.

Kar zadeva udeležbo v tem programu, Komisija meni, da lahko prošnje pošlje širok niz možnih prosilcev, vključno z malimi in srednje velikimi podjetji, in da so ta podjetja v glavnem ponudniki tovrstnih storitev. Zato mislim, da bi to bilo dobro tudi za ta podjetja.

Če sem pravilno razumel vprašanje o možnosti, da se tega programa udeležijo tudi mlajše generacije, vam trenutno ne morem dati nikakršnega konkretnega odgovora, vendar pa je Komisija zelo odprta za udeležbo

kar čim več udeležencev za delo pri tem programu. Vendar pa vam danes ne morem dati konkretnega odgovora v zvezi z udeležbo mladih ljudi.

Drugi del

Predsednica. – Vprašanje št. 36 predložila **Ingeborg Gräßle** (H-1043/08)

Zadeva: Posebni svetovalec Richard Boomer in ploščad Heysel

Belgijski nepremičninski podjetnik Richard Boomer od 1. aprila 2006 dela kot posebni svetovalec komisarja Kallasa na področju stavb. Njegova pogodba je bila pravkar podaljšana.

Zakaj je komisar to storil? Na katere komisarjeve odločitve je vplival gospod Boomer? Katerih internih srečanj v Komisiji se je gospod Boomer udeležil po podaljšanju?

Zdi se, da še en belgijski nepremičninski agent poskuša zadeve še bolj otežiti, saj želi nekatere pisarne Komisije premestiti na ploščad Heysel v Bruslju. Ali bo Komisija o tem dala svoje mnenje? Kakšen je časovni razpored za sprejemanje odločitev? Kdaj bodo objavljeni rezultati natečaja za arhitekta za Rue de la Loi?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – S tem vprašanjem sem precej seznanjen, saj smo ga že večkrat obravnavali. Najprej moram reči, da gospod Richard Boomer ni izvajalec gradbenih del, kot je navedeno v vprašanju. Vse informacije o njem so na voljo na spletišču. Gospod Boomer je bil moj posebni svetovalec od 1. aprila 2006, njegov mandat pa je bil obnovljen leta 2008 za obdobje od 1. aprila 2008 do 31. marca 2009.

Njegov mandat posebnega svetovalca obsega: svetovanje podpredsedniku, pristojnemu za upravo, revizijo in boj proti goljufijam, na področju nepremičninske politike; izboljšanje odnosov s pristojnimi organi v Bruslju in Luksemburgu in optimizacija učinkovitosti naložb, ki jih bo opravila Komisija.

Moram reči, da je dejansko prispeval dragoceno strokovno znanje, saj pozna razmere na nepremičninskem področju zlasti v Bruslju ali Belgiji, nekoliko manj pa v Luksemburgu. Njegovi nasveti so bili dragoceni in moram reči, da je zelo jasno tudi njegovo poznavanje zadev na področju nepremičninske politike v Komisiji. Opredelitev nepremičninske politike spada v pristojnost osebja in uprave generalnega direktorata pod vodstvom podpredsednika, pristojnega za upravo. To politiko izvajata Urad za infrastrukturo in logistiko – Bruselj (za Bruselj) in Urad za infrastrukturo in logistiko – Luksemburg (za Luksemburg). Kot posebni svetovalec gospod Boomer, tako kot vsi drugi posebni svetovalci na Komisiji, svetuje o politiki in dolgoročnih vidikih na področju zadev, opredeljenih v njegovem mandatu. Gospod Boomer nima nikakršne vloge v procesu sprejemanja odločitev ali v postopkih upravljanja, kot je na primer prevzem stavb ali prekinitev dolgoročnega najema.

Kar zadeva tretje vprašanje, ki zadeva neimenovanega belgijskega nepremičninskega podjetnika, Komisija ni seznanjena z nikakršnimi pritiski, ki jih omenja cenjena poslanka.

V zvezi z zadnjim vprašanjem – velikim vprašanjem – sem vesel, da lahko cenjeno poslanko obvestim, da je Evropska komisija v svojem sporočilu o nepremičninski politiki z dne 5. septembra javno napovedala, da bo ohranila močno simbolično prisotnost sredi evropske četrti, vzporedno pa zgradila tri dodatne objekte zunaj te četrti. Ta politika zagotavlja najboljšo dodano vrednost za uporabo javnega denarja in brzda visoke ravni cen znotraj evropske četrti. V skladu s to politiko je Komisija junija 2008 objavila poziv za predložitev informacij v zvezi s trgom, da bi se bolje seznanila z obstoječimi možnostmi za gradnjo ploščadi zunaj evropske četrti po letu 2014. Pri tem pozivu je bila v celoti upoštevana preglednost, saj je bil objavljen v Uradnem listu. Komisija je prejela devet ponudb in trenutno poteka njihova strokovna obravnava.

Komisija želi cenjeni poslanki zagotoviti, da bo izbor ploščadi, ki bo opravljen leta 2009, temeljil na natančni obravnavi pozitivnih strani vseh ponudb ter v skladu z jasnimi postopki in najboljšim interesom Evropske komisije in davkoplačevalskega denarja. Do sprejema te odločitve Komisija ne bo izražala stališč o nobeni izmed ponudb, ki jih obravnava.

Kar zadeva vprašanje, kdaj bodo objavljeni rezultati natečaja za arhitekta za Rue de la Loi, lahko Komisija reče samo, da to vprašanje ne sodi v pristojnost Evropske komisije, temveč ga je treba nasloviti na regijo glavnega mesta Bruselj, ki je odprla ta natečaj za načrtovanje mesta. V skladu z informacijami, s katerimi razpolaga Evropska komisija, se končni rezultat pričakuje spomladi 2009.

Opravičujem se za tako dolg odgovor, vendar so bile podrobnosti pomembne.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Gospod komisar, vedno mi je v veliko zadovoljstvo, da prislunem vašim odgovorom in da z vami razpravljam o vprašanjih. Izdelala sem graf, ki prikazuje poklicno pot vašega posebnega svetovalca. Želela bi vas vprašati, kako zagotavljate, da ne prihaja do konflikta interesov. Graf prikazuje enega izmed ljudi, ki nastopajo tudi v vaših novih ponudbah. To je nekdo, ki je bil dolgo časa v poslovnem odnosu z vašim posebnim svetovalcem. Kako torej zagotavljate, da ne prihaja do konflikta interesov?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Kot sem dejal, zagotovo pozna veliko ljudi. Popolnoma sem prepričan, da ni nikakršnega konflikta interesov. Gospod Boomer ni predlagal ničesar, kar bi se nanašalo na naše prihodnje politične odločitve.

Popolnoma sem prepričan, da boste izvedeli, ko bo ta odločitev sprejeta. Predlaganih je bilo devet ploščadi, vendar še ne vem, kje te ploščadi so. O nekaterih predlogih sem bral v časopisih. Ko bo tega konec, boste lahko vse skupaj preverili in tako dobili celovito sliko o tem, zakaj je bila ta ali ona odločitev sprejeta. Trenutno ni še nič jasno, zato si bom z zanimanjem ogledal vse te predloge.

Moj svetovalec je temeljito pregledal to zadevo z vseh zornih kotov in popolnoma sem prepričan, da pri njem ni nikakršnega konflikta interesov, zlasti pa seveda, da ne igra nikakršne vloge pri sprejemanju takšne odločitve.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Želel bi ponovno nekaj vprašati. Razumemo, da se išče zemljišče zunaj evropske četrti. Vendar pa mislim, da se pri tem uporablja evropski davkoplačevalski denar in da bi moral biti Evropski parlament vključen v pregleden proces.

Moje vprašanje je naslednje. Kot ste dejali sami, gospod komisar, je devet strank že pokazalo interes za ta poziv k zbiranju informacij in trenutno poteka presoja njihovih predlogov. Vendar pa so bile na eni ploščadi, namreč na ploščadi Heysel, opravljene nekatere posebne spremembe. Kako se informacije, ki ste nam jih pravkar posredovali, ujemajo s tem, kar se očitno pripravlja na tej ploščadi? Želimo nekaj natančnejših informacij, zlasti o tem, kdaj bomo obveščeni o splošnem stanju in o postopku.

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – O celotnem postopku boste v celoti obveščeni in lahko ga boste natančno pregledali. To bo zelo jasna in pregledna odločitev. Razlog za zamislijo o tako imenovanih „drugih ploščadih“ zunaj evropske četrti je prav v tem, da želimo denar učinkoviteje uporabiti.

Če združimo vse naše službe v evropski četrti, bo to izvajalcem gradbenih del dalo ogromne možnosti, da postavijo visoke cene, kar smo v mnogih primerih že doživeli. Zato so druge ploščadi nujne, zlasti za ublažitev stroškov. To je glavna zamisel.

Zunaj evropske četrti že imamo nekaj stavb in nekaj ploščadi. Imamo stavbe v Beaulieuju, imamo stavbe na Rue de Genève in še nekaj drugih. Še vedno iščemo. Prosili smo za predloge o 70 000 m², nato pa bomo pregledali vse možnosti.

Omenili ste Heysel. O tem sem bral v časopisih. O Heyselu ne vem ničesar. Res je, da je potem, ko sem to prebral, nekaj belgijskih politikov prišlo k meni in ploščad tako zagovarjalo kot ji nasprotovalo, vendar pa to ni nikoli predstavljalo nekakšne najbolj priljubljene možnosti. Nič še ni bilo odločeno. Gre za proces.

Ta lokacija ploščadi je v velikem interesu tako belgijskih kot bruseljskih politikov, in tudi regija Bruselj se zanima za to, da bi imeli prostor zunaj evropske četrti, zato bomo o tem še odločili. Imamo ocenjevalni odbor, ki trenutno obravnava predloge, potem pa bo nastopil pred odborom OIB, pozneje pa še pred Komisijo. Proces bo v celoti pregleden. Vendar pa predlagam, da se držimo zunaj notranjih belgijskih razprav in interesov.

Predsednica. – Vprašanje št. 37 predložil **Liam Aylward (H-1052/08)**

Zadeva: Ponarejanje evrskih kovancev in bankovcev

Ali lahko Komisija predloži informacije o trenutnem stanju v zvezi s ponarejanjem evrskih bankovcev in kovancev, kakor tudi analizo tega, kako si EU prizadeva za boj proti goljufijam, povezanim s ponarejanjem?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Evropska skupnost je razvila številne ukrepe za zaščito evra pred ponarejanjem, vendar pa je moj odgovor na vaše vprašanje o stanju v zvezi z bojem proti ponarejanju naslednji:

leta 2008 je bilo po podatkih, ki jih je objavila Evropska centralna banka, iz obtoka umaknjenih 666 000 ponarejenih evrskih bankovcev – torej nekaj več kot 600 000 glede na 20 milijard pristnih evrskih bankovcev. Ta številka je preveč zaskrbljujoča. Nekdaj je bil bankovec za 50 evrov največkrat ponarejeni bankovec, v drugi polovici leta 2008 – prvič do tedaj – pa je najpogostejše ponarejeni bankovec postal bankovec za 20 evrov.

Kar zadeva kovance, leta 2008 je bilo iz obtoka umaknjenih skupaj 100 095 kovancev, kar predstavlja 7 odstotni padec v primerjavi z letom 2007, daleč najpogostejše ponarejeni kovanec pa je bil kovanec za dva evra.

Torej se to pozorno spremlja. Vloge so razdeljene. Evropska centralna banka je zadolžena za usmerjanje boja proti ponarejanju evrskih bankovcev. Komisija, zlasti pa služba OLAF, se ukvarja z zadevami na področju ponarejanja kovancev.

Izvrševanje zakonodaje se dejansko dogaja na ravni držav članic, vendar pa vse skupaj usmerja Evropska centralna banka. Imamo Tehnični in znanstveni center, ki izvaja analizo in klasifikacijo novo označenih ponarejenih kovancev.

Treba je omeniti tudi Europol, ki igra pomembno vlogo v boju proti ponarejanju. Takšno je torej stanje v zvezi s ponarejanjem evrskih bankovcev in kovancev.

Liam Aylward (UEN). – Gospod komisar, medtem ko ste s svojim odgovorom mogoče nakazali, da je to zelo majhen problem glede na celotno ozadje, pa kljub temu dobivam številne pritožbe od malih podjetij, da postaja to zanje čedalje težje in da se soočajo s čedalje večjim številom problemov.

Menim, da je za reševanje vprašanja ponarejanja ključnega pomena kar največje sodelovanje med policijo, Evropsko centralno banko, ki ste jo že omenili, in Evropsko komisijo.

Ali mi lahko opišete trenutno stanje v zvezi z ravno sodelovanja in ali sami lahko rečete, da ste zadovoljni in da je to sodelovanje dovolj dobro in močno?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Sam sem neposredno odgovoren za službo OLAF, ki se, kot sem rekel, ukvarja z zadevami na področju ponarejanja kovancev. Nimam nikakršnih informacij, da bi bilo sodelovanje med državami članicami in evropskimi institucijami, vključno z Europolom slabo; na Europolu sem bil tudi sam in sem si ogledal tehnologijo za odkrivanje ponarejenih bankovcev in kovancev.

Zato menim, da je stanje bolj ali manj zadovoljivo v primerjavi z nekaterimi drugimi področji, kjer sodelovanje ni tako dobro. Toda kar zadeva področje ponarejanja, Komisija nima nikakršnih informacij, da bi bil pri sodelovanju med Europolom in nacionalnimi agencijami za odkrivanje in pregon kakršen koli problem. Ravno nasprotno: v Europolu so strokovnjaki iz nacionalnih agencij za odkrivanje in pregon, ki tesno sodelujejo v boju proti ponarejanju.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Gospa predsednica, gospod komisar, ob deseti obletnici evra, ki jo proslavljamo v času svetovne gospodarske krize, bi želel vprašati Komisijo, ali namerava prositi Evropsko centralno banko za odobritev izdaje bankovcev za en in dva evra, saj sta to kovanca, ki sta najpogostejše ponarejanja; najnovejši primer je nova turška lira, ki je, kot veste, po videzu podobna kovancu za dva evra in se zato ves čas ponareja.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Komisarju bi se želel zahvaliti za odgovore in ga vprašati, če bi trije ponarejevalci – „A“ iz Nemčije, „B“ z Irske in „C“ s Slovaške – dobili enako kazen, če bi jih ujeli pri ponarejanju.

Naj vprašam drugače – ali za ponarejevalce obstaja kakšna spodbuda, da svoj posel opravljajo v državi, kjer so kazni manj stroge? V Združenih državah ponarejanje valute predstavlja resno kaznivo dejanje. Ali v Evropski uniji gledamo na to enako?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Prvič, turška lira mi je zelo znana. To ni vprašanje za Evropsko centralno banko, sem pa med svojim obiskom v Turčiji sam odprl to vprašanje pred turško vlado in obljubili so mi, da bodo ta kovanec postopoma izločili iz uporabe in ga zamenjali, da ne bo več tako podoben evropskim kovancem. Torej smo končno dobili to obljubo. To je bilo pred nekaj leti in o tem nismo več govorili, torej je ta proces verjetno že v teku.

Kar zadeva sodelovanje, na začetku leta 2009 je potekal velik postopek proti ponarejevalcem skupaj z italijanskimi organi, torej sodelovanje deluje.

Kar zadeva obsodbe na sodišču, to je seveda vprašanje za nacionalna sodišča in bolj za mojega kolega, gospoda Barrota, vendar nisem še slišal, da bi Evropska unija dala kakršno koli pobudo, da bi te kazni uskladila. Vendar pa vem, da v državi, ki jo najbolj poznam, pa tudi v drugih državah, ponarejanje predstavlja resno kaznivo dejanje.

Seveda, kot sem rekel, agencije za odkrivanje in pregon močno sodelujejo v boju proti ljudem, ki so vpleteni v te dejavnosti, vendar, kolikor vem, ni nikakršne pobude, da bi se takšna zakonodaja uskladila po vsej Evropi.

Predsednica. – Vprašanje št. 38 predložil **Gay Mitchell** (H-1071/08)

Zadeva: Učinkovitost porabe proračunskih sredstev EU

Kako bo po sprejemu proračuna EU za leto 2009 Komisija še naprej zagotavljala, da se bo denar davkoplačevalcev EU kar najučinkoviteje uporabil in da se bo zapravljanje absolutno zmanjšalo?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – O teh zadevah bi seveda lahko govoril najmanj eno uro. Naša dejanja na tem področju se odražajo v tekočem procesu izvrševanja in številnih sporočilih Komisije, v številnih resolucijah o izvrševanju in številnih govorih v Odboru za nadzor proračuna. Zato vam najprej lahko zagotovim, da ta vprašanja obravnavamo zelo resno in da se stanje izboljšuje.

Sistem je sledeč: Proračunski organ, torej Parlament, Komisiji odobri uporabo denarja in določi, kateri denar lahko uporabi za izvajanje politik Skupnosti. Obstaja poseben program za porabo, ki ima svojo lastno pravno podlago. Parlament pravno podlago tudi oblikuje, tako da se o pravilih v zvezi s proračunom odloča proračunski organ.

Naslednje na vrsti je izvrševanje, kjer je več plasti. Ena izmed teh je seveda Komisija, ki je glavni akter, odgovoren za izvrševanje proračuna. Naše dejavnosti na področju izboljšanja upravljanja finančnih sredstev se odražajo v naših letnih poročilih o dejavnosti, Računsko sodišče pa je ocenilo, da se te izboljšujejo in da bolj in bolj ustrezno odražajo celotno stanje.

To je ena notranja stran. Druga zadeva sisteme nadzora in revizij, ki so bili prav tako okrepljeni v zadnjih letih, na primer v notranjih politikah na področju raziskav, kjer smo povečali število zaposlenih na področju nadzora in revizij. Za ta del je pomembno tudi to, da imamo skupno upravljanje. Veliko je odvisno tudi od prispevka in prizadevanj držav članic pri omejevanju njihovih napak in izogibanju zlorabe denarja. Tudi na tem področju imamo izboljšave. Uveden je bil popolnoma nov instrument – tako imenovan letni povzetek vseh poročil plačilnih agencij. Ta so bila prvič podrobno analizirana lani, zdaj pa se to spet izvaja.

Stanje se torej izboljšuje. Poročilo Računskega sodišča, ki se je prav tako močno spremenilo od začetka našega mandata, zdaj količinsko opredeljuje spremembe. Ta količinska opredelitev sprememb prav tako kaže, da je prišlo do izboljšanja. Evropski denar se torej zelo strogo upravlja – na nekaterih področjih celo prestrogo. Lahko pokažemo, kaj je bilo storjeno. Lahko pa tudi jasno rečemo, da je to daleč od popolnosti. To je velik stroj, ki mora gladko delovati. Po ocenah Računskega sodišča je bilo na večini področij 98 % transakcij opravljenih brez napak. V strukturnih skladih to dosega skoraj 90 %, torej velika večina transakcij ne vsebuje napak, vse morebitne napake pa bodo odpravljene. Število odločb o finančnih popravkih, ki se nanašajo na strukturne sklade, se je v tem obdobju močno povečalo. Če želite, vam seveda lahko posredujem veliko podatkov. Tam so nekatere navedbe, seveda pa je jasno, da to ni celovit odgovor na vaše preprosto vprašanje: „Kako upravljate evropski proračun?“

Gay Mitchell (PPE-DE). – Ali gospod komisar ve, da je Računsko sodišče dejalo, da so na vseh razen dveh od sedmih področij politike, ki jih pokriva 140 milijard EUR iz proračuna, ugotovili nesprejemljive napake pri porabi? In, da, res je bilo nekaj izboljšav: revizorji so ocenili, da najmanj 12 % sredstev iz Kohezijskega sklada lani ne bi smelo biti izplačanih, letos pa je to znašalo 11 % - to je izboljšanje. Vendar 11 % predstavlja 462 milijonov EUR. Ali komisar meni, da je to sprejemljivo?

Na drugih področjih politike – kmetijstvo, okolje, zunanja pomoč, razvoj in širitev, raziskave, energetika in promet, izobraževanje in državljanstvo - je stopnja napak (uporabljam besedo „napaka“) znašala od 2 % do 5 %, revizorji pa so ugotovili, da je bila na področju razvoja podeželja ta stopnja napak „nesorazmerno“ (to je njihova beseda) velika in da zdaj predstavlja 20 % kmetijske porabe in se še povečuje.

To je zmešnjava, gospod komisar! Ali lahko pričakujemo, da se bo to izboljšalo?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – To se seveda mora izboljšati, vendar morate razumeti, da govorimo o napakah. Na primer, številka 12 % iz lanskega leta temelji na vzorcih, ki jih je izbralo Revizijsko sodišče z

uporabo absolutno natančne metodologije. Ti vzorci znašajo 63 milijonov EUR. Vsi ti vzorci so bili popravljani, obnovljeni in predloženi so bili potrebni dokumenti. Torej je vprašanje 12 % iz leta 2006 rešeno.

Napake ne pomenijo zapravljanja denarja: napake so napake, ki se popravijo. Vsi podatki o tem, kaj je bilo storjenega, da se povrne napačno izplačan denar, so na voljo pri Odboru za nadzor proračuna.

Na primer, letos je Sklad za regionalni razvoj sprejel odločitve o povrnitvi skoraj 2,3 milijarde EUR od držav članic – pod pogojem, da ni nobenih popravkov, vendar pa je to proces, v katerem smo bili lani veliko strožji kot prejšnja leta; a vseeno morate razumeti, da govorimo o napakah.

Poleg tega je svoje poročilo predložilo tudi Računsko sodišče. Na podlagi tega poročila je oba primera poslalo v nadaljnjo preiskavo službi OLAF – en primer je že zaključen, drugi je še v postopku preiskave. To so možni primeri goljufij. Moram reči, da stanje ni tako zelo slabo, vendar pa moramo seveda zagotoviti, da se bo denar ustrezno uporabljal povsod.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – Gospod komisar, zaradi finančne krize in kot znak solidarnosti so bile plače ministrov, poslancev, pa tudi poslancev Evropskega parlamenta in drugih uradnikov v nekaterih državah EU zmanjšane za 10 %, 15 % ali 20 %.

Ali to podpirate? Vem, da je to težko izvedljivo, vendar ali bi to lahko vsaj teoretično izvedli v Evropski komisiji?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Ker je energetska učinkovitost eno izmed prednostnih področij pri oživitvi gospodarstva EU in boju proti podnebnim spremembam, menim, da je treba oblikovati evropski sklad za energetska vprašanja in obnovljive vire energije, da bi se zbrala javna in zasebna finančna sredstva za izvajanje posebnih projektov po vsej Evropski uniji. To bi bil model učinkovitosti porabe evropskega javnega denarja. Komisijo želim vprašati, kakšno je njeno mnenje o tem.

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – Ne vem, kakšno je stališče Parlamenta v zvezi s plačami. Pri tem gre za vprašanje o odpiranju kadrovskega predpisov, kar je zelo zapletena zadeva. Komisija se je že na začetku odločila, da kadrovskega predpisov ne bo odpirala, temveč da si bo prizadevala, da bo vse to gladko delovalo. Zaradi zapletenosti, ki jo predstavlja odpiranje kadrovskega predpisov, ni njegovega ponovnega odprtja doslej še nihče predlagal.

Seveda, če damo tak predlog, se bomo morali pogajati z našimi socialnimi partnerji, s sindikati. O tem se lahko pogajamo ali pa jih naravnost vprašamo, vendar je zelo malo možnosti, da bo do odprtja kadrovskega predpisov prišlo še pred koncem mandata Parlamenta in Komisije.

Kar zadeva sklade, vprašanja nisem razumel. Ali ste mislili, da bi bilo treba vse sklade združiti? Lahko vprašanje ponovite?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). Predlagam oblikovanje evropskega sklada za energetska učinkovitost, vendar za projekte, ki se izvajajo v Evropski uniji. Mislim, da bi to bilo zelo koristno za trajnostni gospodarski razvoj Evropske unije.

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – To je zelo obsežno vprašanje. Lahko ga samo posredujem mojim kolegom.

Skupaj s Parlamentom smo vprašali države članice, ali se lahko ta denar – teh 5 milijard EUR – da na razpolago samo za energetska učinkovitost. Zaenkrat smo imeli zelo vročo razpravo v Svetu.

Obstajajo neke možnosti, da bi energetska učinkovitost podprli s kohezijskimi skladi. Vendar pa bi oblikovanje nekega novega sklada verjetno povzročilo zelo dolge razprave. Ne vem, koliko je to dobra zamisel, saj energetika še vedno ne spada pod pristojnost Skupnosti – to je strogo nacionalna zadeva.

Ko vidim, kaj se dogaja s temi 5 milijardami EUR, nisem preveč navdušen nad sodelovanjem z državami članicami pri vzpostavitvi drugačnih finančnih instrumentov. Je pa to seveda zamisel, ki jo lahko samo podprem.

Predsednica. – Vprašanje št. 39 predložil **Manuel Medina Ortega** (H-1036/08)

Zadeva: Sporazumi z državami Andske skupnosti

Glede na institucionalne probleme, s katerimi se trenutno sooča Andska skupnost, ali Komisija meni, da je skupni sporazum z Andsko skupnostjo še mogoč, ali pa se ji zdi, da so posamezni sporazumi z eno ali več članicami Andske skupnosti bolj izvedljivi?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – Zahvaljujem se za to priložnost, da lahko spregovorim o zelo zanimivem vprašanju naše zunanje politike o Andski skupnosti.

Pogajanja z Andsko skupnostjo, ki potekajo od regije do regije, so lansko poletje prišla na mrtvo točko, ker se Andska skupnost ni uspela dogovoriti o skupnih pogajalskih stališčih na nekaterih področjih, povezanih s trgovino. Te razlike se do neke mere odražajo v različnih pristopih različnih držav v regiji do gospodarske in trgovinske politike.

Kljub vsem prizadevanjem nekaterih držav Andske skupnosti, ki so se želele premakniti s te mrtve točke, je Komisija lahko samo opazila, da soglasja o nadaljevanju s pogajanji več ni. V teh okoliščinah in ker ni želela opustiti srednjeročnega cilja oblikovanja zveze med Andsko skupnostjo in Evropsko komisijo, je Komisija predlagala Svetu novo dvotirno obliko pogajanj, ki jo je Svet odobril 19. januarja.

Prvič, in za namen ohranjanja in okrepitve odnosov med Evropsko unijo in Andsko skupnostjo, Komisija predlaga obogatitev in dopolnitev političnega dialoga in sporazuma o sodelovanju iz leta 2003.

Drugič, Komisija predlaga pogajanje o trgovinskem sporazumu med več strankami izven okvira Andske skupnosti, in sicer s tistimi državami, ki so pripravljene in ki se lahko zavežejo velikopoteznim, celovitim trgovinskim pogajanjem, skladnim s STO. Seveda so povabljeni vse.

Ob upoštevanju razhajanj med državami Andske skupnosti pri trgovinskem delu pridružitvenih sporazumov Komisija meni, da je predlagani pristop najboljši, ki nam lahko omogoči, da se premaknemo naprej na pragmatičen in konstruktiven način, obenem pa podpremo Andsko skupnost in združevanje andskih držav.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Gospod predsednik, strinjam se z vašim mnenjem, daje to najustreznejši način za nadaljevanje te zadeve. Zadnjih nekaj dni sem preživel v Republiki Boliviji in sem vsak dan spremljal potek dogodkov.

Natančno vprašanje, ki vam ga želim postaviti, je naslednje: ko sem bil tam, sem slišal pripombe, da bi ti sporazumi lahko bili v neskladju s Kartagenskim sporazumom – sporazumom, na katerem temelji Andska skupnost – in da bi bilo zato ta sporazum treba spremeniti.

Ali mi lahko Komisija v tem trenutku pove, ali je sporazume mogoče sestaviti tako, da ne bi prišlo do spremembe temeljnega besedila Andske skupnosti?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – To vprašanje je po mojem mnenju precej zapleteno. Glede na to kar sem prebral iz tega poročila, menim, da je na podlagi tega sporazuma Andske skupnosti, to mogoče, vendar bom z veseljem predložil podrobnejše informacije prek naših služb.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Evropski parlament je premaknil svoj odnos z Južno Ameriko na novo raven, saj smo vzpostavili vzajemne odnose med Evropskim parlamentom in skoraj vsemi parlamenti v Južni Ameriki, vključno z Andskim parlamentom prek delegacije EuroLat. Ali je ta vsiljen, pragmatični obrat k dvostranskosti zares pravi pristop, ali pa bi si morali prizadevati za intenzivni dialog z Južno Ameriko v celoti in preučiti samo določene zahteve v okviru posebnih dogovorov?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – Da, zagotovo lahko rečem, da je to pristop Komisije. Vedno smo bili naklonjeni sporazumom z večstranskimi organizacijami, v dvostranskih dogovorih, ki lahko hitro povzročijo zmedo pa smo vedno videli nevarnost.

Zelo sem vesel, da so me prosili, naj odpotujem na Barbados, da bi podpisal Sporazum o prosti trgovini med Evropsko unijo in 14 državami karibske regije. To je bil res velik dosežek. S tem se je neizmerno spodbudila in okrepila trgovina med temi državami, kar so vsi pozdravili kot zelo pozitiven korak. Zato si bomo seveda prizadevali za večstranski pristop.

Predsednica. – Vprašanje št. 40 predložila **Avril Doyle** (H-1045/08)

Zadeva: Črtanje Iranske ljudske mudžahedinske organizacije s seznama terorističnih organizacij EU

4. decembra 2008 je Sodišče prve stopnje (CFI) razveljavilo sklep Sveta z dne 15. julija 2008, da na seznamu terorističnih organizacij EU ohrani Iransko ljudsko mudžahedinsko organizacijo (PMOI).

V sodbi je bilo poudarjeno, da je Svet kršil pravico PMOI do obrambe in učinkovitega sodnega varstva in da prav tako ni uspel dokazati, da je bila PMOI vpletena v teroristična dejanja. Poleg tega je bilo v sodbi še navedeno, da dokumentacija, ki jo je predložila francoska vlada, ne temelji na „resnih in verodostojnih dokazih“ in da se ne nanaša na samo PMOI, temveč na posameznike, za katere obstaja sum, da so člani PMOI.

Ta sodba je zadnja izmed šestih odločitev britanskega Visokega sodišča in Sodišča druge stopnje kakor tudi CFI, sprejetih v prid PMOI, vse pa poudarjajo, da PMOI ni vpletena v teroristična dejanja in da takšnih dejanj tudi ne načrtuje.

Kakšno je stališče Komisije, ki bi moralo v tem primeru varovati načelo pravne države?

Kakšno vlogo ima Komisija pri zagotavljanju korektnega postopka in načel splošne pravičnosti vsaki organizaciji, ki se znajde v takšnem položaju?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – Kot vsi veste, Evropska unija obsoja terorizem v vseh njegovih oblikah in trdno verjame, da je v boju proti terorizmu treba spoštovati človekove pravice, če naj bo ta boj učinkovit in verodostojen.

Sankcije proti terorizmu se sprejemajo v okviru skupne zunanje in varnostne politike, Komisija pa je vključena v odločitve, ki jih države članice enoglasno sprejemajo v Svetu. Komisija je torej posvetila veliko pozornost dejstvu, da je Sodišče prve stopnje v svoji odločbi z dne 4. decembra 2008 razveljavilo sklep Sveta z dne 15. julija 2008, ki Iransko ljudsko mudžahedinsko organizacijo (PMOI) uvršča na seznam terorističnih organizacij.

Sodišče trdi, da pravica PMOI do obrambe in učinkovitega sodnega varstva ni bila spoštovana. Poleg tega razlogi za uvrstitev na seznam niso bili sporočeni pred sprejetjem sklepa. Organizacija torej ni bila v položaju, da pojasni svoja stališča pred sprejetjem sklepa. Pri uporabi te odločbe je Svet 26. januarja 2009 sprejel nov seznam oseb in subjektov na podlagi omejevalnih ukrepov, ki veljajo za teroristične organizacije, na katerega Iranska ljudska mudžahedinska organizacija ni uvrščena.

Glede na to je treba tudi opozoriti, da je Evropsko sodišče v dodatku z dne 23. oktobra 2008 potrdilo, da se v trenutnem postopku uvrščanja terorističnih organizacij na seznam, ki ga uporablja Svet v primeru sankcij, ki ne temeljijo na sankcijah Združenih narodov, človekove pravice zadevnih oseb in organizacij spoštujejo. To vključuje postopek, v katerem sta zaslišani obe strani, v katerem se razlogi za uvrstitev na seznam predložijo vnaprej in v katerem zadevna oseba ali subjekt izrazi svoja stališča.

Avril Doyle (PPE-DE). – Želela bi se zahvaliti komisarju. Res je, ko sem 17. decembra 2008 predložila to vprašanje, nisem vedela, kakšne dobre novice bo prineslo zasedanje ministrov za zunanje zadeve, ki je potekalo 26. decembra.

Naj jasno povem, da obsojam terorizem v vseh njegovih oblikah. Obenem pa vas moram vprašati, ali je sprejemljivo, da lahko kateri koli Svet ministrov vztrajno zavrača spoštovanje načel pravne države in odločbe Sodišča prve stopnje.

In ali je Komisija prejela kakršen koli odgovor – uraden ali drugačen – od trenutnega iranskega režima po odločitvi evropskih ministrov za zunanje zadeve z dne 26. januarja 2009?

Siim Kallas, *podpredsednik Komisije*. – Kot sem rekel, gre za sklep Sveta, Evropsko sodišče pa je zdaj pokazalo, kakšne so bile njegove pomanjkljivosti. Predvidevam, da bo Svet, kakor tudi druge evropske institucije, upošteval odločbe Sodišča.

Evropsko sodišče je dejalo, da sklep ne izpolnjuje vsebinskih in postopkovnih zahtev, in Svet je to odločbo upošteval. O tem je razpravljal tudi Svet za splošne zadeve in zunanje odnose in Svet se je odločil, da to organizacijo črta z novega seznama terorističnih organizacij z dne 26. januarja 2009.

Vendar pa nisem bil obveščen, da smo od iranske vlade v zvezi s tem dobili kakršen koli odgovor. Ravno nasprotno: kolegi pravijo, da se iranska vlada na to sploh ni odzvala.

Mislim, da bodo ti postopki pomagali tudi pri reševanju vseh odtenkov uvrščanja organizacij ali ljudi na sezname terorističnih organizacij in da bodo ustvarili možnosti za posredovanje protiargumentov. To se mi zdi dober korak.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Seznam teroristov je bil očitno izdelan na podlagi informacij, ki niso vedno zanesljive. Ali obstajajo po črtanju Iranske ljudske mudžahedinske organizacije (PMOI) s seznama teroristov kakršni koli načrti za splošen pregled in dopolnitev seznama teroristov EU?

Siim Kallas, član Komisije. - Ta seznam se seveda nenehno popravlja. Če neka država članica predlaga drugačen pristop, da se s seznama odstrani nek subjekt ali da se doda kaj novega, je to zagotovo razlog za ponovno preučitev seznama. To je torej dinamičen proces: ni določen za vedno. Za nov pristop morajo obstajati razlogi, seznam pa se lahko popravi, če so za to novi razlogi.

Predsednica. - Vprašanje št. 41 predložil **Seán Ó Neachtain (H-1049/08)**

Zadeva: Prihodnost v odnosih med EU in Islandijo

Islandija je članica Efte, večina gospodarskih odnosov med EU in Islandijo spada v okvir EGP, Islandija je pridružena članica Schengenskega sporazuma in ima številne druge trgovinske, gospodarske in socialne vezi z EU. Vplivi finančne krize so sprožili nekatere govorce, da se bo Islandija, medtem ko ostaja zunaj EU, pridružil evrskemu območju. Kakšen vpliv bi takšna poteza lahko imela na odnose med EU in Islandijo - predvsem na področjih okoljskega in pomorskega/ribiškega sodelovanja - in ali ima Evropska komisija opredeljene določbe, ki obravnavajo takšen razvoj dogodkov? Ali je možno, da bi tej potezi, če do nje pride, sledili podobni sporazumi z drugimi državami, ki niso članice EU?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. - To je zagotovo postal predmet za zelo intenzivne razprave, ki si jih pred enim letom še nismo mogli predstavljati. Nismo si mogli predstavljati, da bomo razpravljali o možnih temeljitih spremembah v odnosih med EU in Islandijo. Vprašanje je, kako bo sprejem evra na Islandiji - ne da bi se Islandija pridružila EU - vplival na odnose med EU in Islandijo.

Naj na začetku poudarim, da ta trenutek, ko tu govorimo, poteka intenzivna razprava na Islandiji o njenih odnosih z EU, vključno z vprašanjem o članstvu v Evropski uniji. Komisija to razpravo pozorno spremlja.

Vprašanje o tem, ali bo Islandija zaprosila za članstvo v EU, je vprašanje, na katerega morajo v celoti odgovoriti prebivalci Islandije, Komisija in države članice pa bodo ukrepale v skladu z vzpostavljenimi postopki, kot je določeno v Pogodbi. Lahko vam zagotovim, da bomo prošnjo obravnavali čim bolj primerno.

Kar zadeva konkretno vprašanje o sprejemu evra na Islandiji, ne da bi se slednja pridružila EU, lahko Islandija seveda takšno odločitev sprejme enostransko, vendar pa je treba jasno navesti, da je trdno stališče Komisije, kakor tudi Evropske centralne banke, da enostranska „evroizacija“ ni zaželena politična možnost za Islandijo. Takšna poteza ne bi imela pozitivnega vpliva na odnose med EU in Islandijo.

Islandija je potencialna prosilka za članstvo v EU, zato bi si morala prizadevati za dolgoročno monetarno vključitev v evrsko območje samo v okviru perspektive za članstvo v EU. To pomeni, da bi Islandija morala sprejeti evro šele po pristopu k EU, torej po izpolnitvi pogojev, ki so določeni v Pogodbi.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) Gospod komisar, kar zadeva vaše mnenje o prošnji Islandije za članstvo v Evropski uniji, če bo takšna prošnja predložena - glede na trenutno nujnost gospodarskih razmer - ali bo Evropska unija imela kakršen koli hiter sistem ali hiter postopek za izvršitev te prošnje? Kako bo Unija lahko hitro rešila takšno prošnjo, če je to sploh mogoče?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. - Mislim, da za Islandijo ne more biti nikakršne posebne obravnave. V preteklosti smo imeli pogajanja z državami, ko so zdaj države članice Evropske unije, zdaj pa imamo pogajanja z državami, ki se želijo pridružiti Evropski uniji: pristop mora biti enak - absolutno mora biti enak za vse. Pogajanja bodo enaka kot z vsemi drugimi državami kandidatkami. Ne vidim nikakršne možnosti za kakršno koli pospešitev teh pogajanj.

Če je Islandija mogoče zelo dobro pripravljena na članstvo, je drugo vprašanje. Nisem seznanjen s tem, v kolikšni meri je že sprejela zakonodajo, ki je podobna zakonodaji Evropske unije, kajti to je glavno vprašanje.

V vsakem primeru sem prepričan, da bodo države članice menile, da mora biti položaj zelo pošten in enak za vse možne prosilke. To je moje mnenje. V Komisiji ni bilo nikoli nikakršnega govora o kakršni koli posebni hitri obravnavi.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Če se Islandija pridruži EU ali evrskemu območju, kako namerava Komisija poskrbeti, da porušen islandski gospodarski in finančni sistem ne bo ogrozil stabilnosti evra ali celo omajal njegovih temeljev?

Avril Doyle (PPE-DE). – Kot podpredsednica Odbora za ribištvo bi želela komisarja prositi, da pojasni svoje mnenje o tem, kako lahko članstvo v EU vpliva na Sporazum o sodelovanju na področju ribištva?

Siim Kallas, podpredsednik Komisije. – To sta zelo specifični vprašanji. Ponovno moram poudariti osnovno stališče, da morajo ta pogajanja biti enaka kot v primerih drugih držav članic.

Seveda pa ima Islandija komaj nekaj manj kot 300 000 prebivalcev, torej je majhna in evropskemu gospodarstvu ne bi predstavljala velikega bremena. Mislim, da je osnovna zamisel ta, da bo dala prispevek, torej gre za gospodarstvo, ki lahko prebrodi trenutne težave.

Mislim, da jo bodo države članice pozorno opazovale in da bodo prve od nje zahtevale, da uredi svoje notranje zadeve. To je prva zahteva, potem pa lahko govorimo o vprašanju, kako lahko Islandija prispeva h gospodarstvu Unije.

Tudi vprašanje o sporazumu na področju ribištva je specifično. Vendar pa se spominjam, da je bilo omenjeno že večkrat v prejšnjih pogajanjih o širitvi.

Mislim, da bo vprašanje o ribištvu najtežje prav v pogajanjih z Islandijo, saj ima Islandija velike privilegije, ki jim bodo nekatere države članice zagotovo oporekale. Mislim, da bo to glavni element prihodnjih pogajanj.

Ne vem, v kolikšni meri se obstoječi sporazum nanaša na prihodnje odnose med Islandijo in drugimi državami članicami EU ali v kolikšni meri je v tej zvezi ustrezen. Ker pa ste članica tega odbora, potem veste, da je to zelo vroča tema v pogajanjih med Norveško in nekaterimi državami članicami. Vendar pa menim, da vsaj danes ne more še nihče natančno vedeti, do kakšnih obljub ali prizadevanj bo prišlo na tem konkretnem področju.

Predsednica. – Hvala, gospod komisar, zahvaljujem se, da ste nam nocoj pomagali pri toliko vprašanjih.

Vprašanje št. 50 predložila **Marian Harkin** (H-1073/08)

Zadeva: Demografsko poročilo

Novembra 2008 je Evropska komisija objavila svoje Demografsko poročilo, v katerem je opisala izzive, s katerimi se bo Evropa soočila v prihodnjih desetletjih zaradi starajočega se prebivalstva. Poročilo ugotavlja, da bodo ti izzivi zahtevali različne odzive politike, vključno z okrepitevijo solidarnosti med generacijami v smislu dolgotrajne oskrbe, večjega priznavanja poklicnih negovalcev in, kar je najpomembnejše, večje podpore družinskim negovalcem.

Decembra 2008 je Komisija objavila poročilo Prestrukturiranje v Evropi, ki prav tako opisuje takšne demografske izzive in poudarja, da bi se potencialna stopnja rasti v Evropi lahko zmanjšala v času, ko bodo potrebna večja dodatna sredstva, da bi izpolnili potrebe naraščajočega števila starejših ljudi, ki jim bo treba zagotoviti ustrezne pokojnine in dolgotrajno oskrbo.

Ker so družinski negovalci sestavni in nepogrešljivi del našega socialnega in zdravstvenega varstva in bodo to tudi ostali, ali lahko torej Komisija pojasni, kaj je naredila na področju oblikovanja političnih odzivov na te izzive, zlasti kar zadeva večjo podporo družinskim negovalcem?

Vladimír Špidla, član Komisije. – (CS) Gospa predsednica, gospe in gospodje, v prenovljeni socialni agendi, sprejeti julija 2008, se je Komisija obvezala, da bo poskrbela za potrebe starajočega se prebivalstva. Vprašanje starajoče se evropske družbe zahteva vrsto strateških ukrepov, vse od ocene potrebnih reform zdravstvenega in pokojninskega sistema, da bi se izpolnile potrebe starajočega se prebivalstva, ter upoštevanje trajnosti javnih sredstev za podporo raziskave o tem, kako lahko informacijska tehnologija prispeva k izboljšanju zdravstvenih in življenjskih pogojev starejših ljudi.

Komisija pravkar zaključuje osnutek Skupnega poročila o socialni zaščiti in socialni vključenosti 2009, ki bo jasno označilo potrebo po zagotovitvi dolgoročne primernosti in trajnosti prihodkov, poskrbelo učinkovitejše zagotavljanje zdravstvenega varstva in zmanjšalo neenakosti na zdravstvenem področju. Obravnavalo bo tudi izzive, ki jih morajo nekatere države članice reševati na področjih pokojnin, zdravstvenega varstva in dolgotrajne oskrbe. Ta so opisana v priloženih raziskavah posameznih držav.

Za sprejemanje odločitev v zvezi s politiko podpore tistim, ki nudijo neformalno oskrbo družinskim članom, so pristojne države članice. Vendar pa Komisija lahko deluje kot katalizator sprememb, da bi podprla prizadevanja držav članic. V okviru odprte metode usklajevanja na področju socialne zaščite in socialne vključenosti Komisija želi spodbuditi države članice k oblikovanju politik, ki podpirajo družinske člane.

V skupnem poročilu iz leta 2008 so Komisija in države članice poudarile pomen politik o neformalnih negovalcih, vključno z ukrepi, kot so možnosti za usposabljanje in svetovanje, nadomestna oskrba, dopust za namene oskrbe in ustrezna socialna zaščita neformalnih negovalcev. Poleg tega Komisija podpira oblikovanje teh politik na nacionalni ravni, in sicer s svojim prispevkom v obliki študij in konferenc na to temo.

Marian Harkin (ALDE). - Hvala za vaš odgovor, gospod komisar. Govorite o potrebah starajočega se prebivalstva. Nudjenje oskrbe je zagotovo ena izmed njih. Omenili ste reforme pokojninskega sistema in vesela sem, da to slišim, saj ljudje, ki pogosto pustijo službo za to, da bi negovali svoje otroke ali starejše ljudi, ne plačujejo ustreznih prispevkov za socialno varstvo, in prav negovalci so tisti, ki najpogosteje ne prejemajo ustreznih pokojnin.

Omenili ste, da so za družinske negovalce pristojne države članice in s tem se strinjam. V svojem odgovoru na moje vprašanje ste omenili tudi, da bi se za usposabljanje lahko uporabil Evropski socialni sklad. Prosila bi vas, če bi o tem mogoče lahko povedali kaj več.

Negovalci navsezadnje delajo: so neplačani delavci. Zanima me vaše mnenje o tem, kako obravnavate negovalce s tega vidika, torej iz naslova zaposlovanja in socialnih zadev, ki je prav vaš generalni direktorat.

Vladimír Špidla, član Komisije. – (CS) V vsakem posameznem primeru, v vseh dokumentih Komisije, upoštevamo dejstvo, da se bo s starajočim se prebivalstvom povečalo tudi število ljudi, ki negujejo družinskega člana, ki je od njih odvisen. Na podoben način ohranjamo povsem jasno politiko o enakosti spolov, saj je eno izmed tveganj nenačrtovanega razvoja to, da so ženske tiste, ki v veliko večjem obsegu prevzemajo odgovornost za bolne družinske člane, ki so v mnogih primerih zelo stari ljudje. Kar zadeva financiranje teh ljudi, je to stvar držav članic. Države članice lahko razvijejo zelo različne programe za podporo ljudi, ki negujejo družinske člane, ki so od njih odvisni, in večina držav članic takšne programe že ima.

Ker ste omenili Evropski socialni sklad, bi rekel, da ta sklad razumljivo ne more prevzeti nase financiranja nege za družinske člane, lahko pa razvije in pomaga razvijati cel niz programov za negovalce. Usposabljanje, ki sem ga omenil, je zlasti osredotočeno na dejstvo, da če želimo negovati nekoga, ki nam je mogoče blizu in s katerim smo čustveno povezani, potem bo kljub vsemu našemu trudu in dobri volji negovanje druge osebe dejansko na nek način štel za specializirano področje. Zato je zelo dobro, da ti ljudje pridobijo neko osnovno znanje in osnovne izkušnje, saj bodo rezultati koristili tudi njim: s tem se ne bo samo močno izboljšala kakovost njihove oskrbe, temveč bo tudi njihova naloga postala veliko lažja. To je eden od razlogov, zakaj gremo v to smer.

Želel bi tudi poudariti nekaj, kar ni bilo omenjeno, kar pa tudi obravnavamo, to pa je zloraba starejših ljudi in grdo ravnanje z njimi. V večini primerov spet postane očitno, da grdo ravnanje ni posledica nekakšne splošne značajске okvare odgovornih ljudi, temveč da gre pogosto za napako, ki je posledica okoliščin. Naloga je preprosto pretežka in ji niso kos. Prek Evropskega socialnega sklada želimo ukrepati tudi pri tem vprašanju.

Predsednica. – Ker vlagatelj ni prisoten, se vprašanje št. 51 šteje za brezpredmetno.

Sledi naslednje vprašanje, ki ga je predložil gospod Crowley, vendar ga bo nadomestil gospod Ryan.

Vprašanje št. 52 predložil **Brian Crowley (H-1056/08)**

Zadeva: Revščina v Evropski uniji

Solidarnost je znak Evropske unije, katere skupne vrednote vključujejo vlaganje v ljudi, podpiranje enakih možnosti in boj proti revščini. Ali lahko na podlagi tega Komisija opiše, kako namerava v prihodnje zagotoviti, da bodo načrti za boj proti revščini, oblikovani na evropski ravni, vključeni v nacionalne politike?

Vladimír Špidla, član Komisije. – (CS) Gospa predsednica, gospe in gospodje, z uvedbo Lizbonske strategije si je Evropska unija sama zastavila velikopotezen cilj: da do leta 2010 bistveno zmanjša revščino. Vse od takrat Unija določa instrumente za doseganje tega cilja. Odprta metoda usklajevanja na področju socialne

zaščite in socialne vključenosti je pomagala okrepiti boj proti revščini in socialni izključenosti in je podprla prizadevanja držav članic.

To sodelovanje med državami članicami je ustvarilo zelo dobre rezultate. Omenil bom tri primere: 22 držav članic si je že zastavilo ciljno številko v boju proti revščini otrok, državljani in podjetja so zelo globoko vključeni v nacionalne strategije boja proti revščini, strategije socialne vključenosti pa so postale del mnogih področij politike: zaposlovanja, izobraževanja in poklicnega usposabljanja, zdravstva in stanovanjske politike. Vse ustrezne politike so se torej približale boju proti socialni izključenosti.

Prenovljena socialna agenda, ki jo je Komisija sprejela 2. julija 2008, določa sedem prednostnih področij dejavnosti, vključno z bojem proti revščini in socialni izključenosti. Poleg tega predlaga tudi okrepitev odprte metode usklajevanja. Evropski načrt za spodbujanje rasti in zaposlovanja, ki je bil predložen voditeljem držav in vlad na evropskem vrhu decembra 2008, je usmerjen v obravnavanje vpliva finančne in gospodarske krize ter tudi okrepitev reform, ki se že izvajajo v okviru Lizbonske strategije za rast in delovna mesta.

Komisija se je tudi zavezala, da bo redno spremljala socialni vpliv finančne in gospodarske krize ter ukrepov, sprejetih na nacionalni ravni, v državah članicah. To orodje za spremljanje socialnega vpliva krize bo objavljeno vsako četrtoletje in bo seveda predvsem osredotočeno na najbolj ranljive skupine.

Komisija bo tudi še naprej sodelovala z državami članicami, da bi zagotovila učinkovito izvajanje svojih priporočil, ki jih je sprejela oktobra 2008 v zvezi z aktivno vključenostjo ljudi, ki so najbolj oddaljeni od zaposlitvenega trga. Cilj teh priporočil je zlasti povečati učinkovitost shem za zagotavljanje minimalnih plač, ki v mnogih državah članicah še niso zadosti razvite. Z drugimi besedami, bistvenega pomena je, da vsakemu državljanu omogočimo dostojen življenjski standard, zlasti v teku sedanje krize.

Želel bi vas tudi spomniti, da bo leto 2010 evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti. To bo zlasti osredotočeno na: podporo upoštevanju pravic in priložnosti socialno izključenih ljudi, da se aktivno ponovno vključijo v družbo; poudarek na odgovornosti vsakega člana družbe v boju proti revščini; preizkušene metode na področju socialne vključenosti; okrepitev zavez glavnih političnih akterjev.

Mislim, da bodo omenjeni ukrepi pričali o dejstvu, da si Evropa ves čas konkretno prizadeva za obravnavanje potreb najbolj ranljivih skupin, zlasti v sedanjih gospodarskih razmerah. Upam, da se bodo države članice pozitivno odzvale na poziv Komisije k reševanju socialnih posledic krize. Za ta namen lahko uporabijo instrumente Skupnosti, ki so jim na voljo, zlasti Evropski socialni sklad in Evropski sklad za prilagoditev globalizaciji.

Eoin Ryan, vlagatelj. – Komisarju bi se zahvalil za ta zelo izčrpen odgovor. Ko govorimo o ranljivih skupinah, upoštevajoč gospodarske razmere, s katerimi se soočamo zdaj, ter večjimi ravnmi brezposelnosti, je očitno, da eno izmed ranljivih skupin tvorijo mladi ljudje.

V gospodarsko težkih časih mladi ljudje na žalost zelo pogosto zaidejo v zlorabo drog. Ali bi bilo mogoče Evropski socialni sklad ciljno uporabiti, da bi se poskusilo pomagati mladim ljudem, če upoštevamo probleme, ki jih to povzroča ne samo njim kot posameznikom, temveč tudi njihovim družinam in skupnostim, in kako močno lahko to prizadene skupnosti, ki jih že pestijo revščina in druge težave?

Zanima me, ali je mogoče ta sklad uporabiti za reševanje problemov te ranljive skupine?

Vladimír Špidla, član Komisije. – (CS) Strategija Komisije je tudi v teh težkih gospodarskih razmerah ta, da je treba reševati vsako diskriminacijo in vsako kršenje načela enakih možnosti. Seveda dobro veste, da evropska zakonodaja omogoča pozitivne ukrepe, kar pomeni ukrepe, usmerjene v skupine, ki so v zelo težkem položaju. Na splošno Komisija v svojih predlogih pred Parlamentom lajša ali – če so predlogi odobreni – poskuša olajšati uporabo Evropskega socialnega sklada in Evropskega sklada za prilagoditev globalizaciji. V samem bistvu lahko rečem, da v smislu predpisov, v smislu strukture, ni nikakršnih ovir za usmerjanje večjega deleža teh sredstev mladim ljudem. To je odvisno od odločitev sponzorjev posameznih projektov, lokalnih skupnosti in odločitev na nacionalni ravni. To vprašanje je sicer še vedno odprto, vendar načeloma ni nikakršnih ovir za učinkovito uporabo sredstev v korist mladim ljudem ali drugim skupinam, ki so v posebej težkem položaju.

Predsednica. – Čas za vprašanja Komisiji se je zaključil.

Na vprašanja, ki zaradi pomanjkanja časa niso bila obravnavana, bo odgovorjeno pisno (glej Prilogo).

(Seja je bila prekinjena ob 19.30 in se je nadaljevala ob 21.00)

PREDSEDSTVO: GOSPOD DOS SANTOS*podpredsednik***14. Varstvo tradicionalnih nacionalnih, etničnih in priseljenjskih manjšin v Evropi (razprava)**

Predsednik. – Naslednja točka je razprava o vprašanju za ustni odgovor v zvezi z varstvom tradicionalnih nacionalnih, etničnih in priseljenjskih manjšin v Evropi, ki so ga Komisiji postavili Csaba Sándor Tabajdi, Hannes Swoboda, Jan Marinus Wiersma, Véronique De Keyser, Katrin Saks in Claude Moraes v imenu skupine socialistov v Evropskem parlamentu (O-0002/2009 - B6-0005/2009).

Csaba Sándor Tabajdi, avtor. – (HU) Gospod predsednik, gospe in gospodje, na evropski celini živi več kot 300 različnih nacionalnih in etničnih manjšin in jezikovnih skupnosti. Med državljani 27 držav članic EU je približno 15 % pripadnikov tradicionalnih nacionalnih manjšin ali priseljenjskih skupnosti. Medtem ko je cilj Evropske unije ohranitev kulturne raznolikosti, se jeziki in skupine manjšin soočajo z nevarnostjo izginotja ali asimilacije. Polagoma naraščajoče priseljenjske skupnosti se soočajo s krizo vključevanja; spomnite se samo nemirov v francoskih predmestjih, v okolici Pariza, terorističnih napadov v Londonu ali etničnih napetosti na Nizozemskem.

Ali je Evropska unija verodostojna v svojih obsodbah kršitev človekovih pravic in pravic manjšin v tretjih državah? Ali tisti, ki sprejemajo odločitve v EU, ustrezno rešujejo probleme nacionalnih in etničnih manjšin v potencialnih državah kandidatkah na Zahodnem Balkanu, ko pa nekatere države članice tega ne morejo storiti doma in so njihova ravnanja dejansko v popolnem nasprotju s to politiko? Tisti, ki ne morejo in se niso pripravljeni soočiti s temi vprašanji, ki tiščijo glavo v pesek, se igrajo s prihodnostjo Evrope.

Pred današnjo razpravo smo slišali nekatere pomisleke, nekatere ljudi, ki so trdili, da je to vprašanje preveč občutljivo. Res je, to vprašanje je izredno občutljivo. Kaj bi nastalo iz Evropske unije, če bi razpravljali samo o tistih vprašanjih, ki ne žalijo nobenih interesov? Teh problemov vendar ne moremo pomesti pod preprogo! Državljeni Evrope od nas pričakujejo konkretne odgovore. Evropska unija mora na lokalni, regionalni in nacionalni ravni ter na ravni EU zagotoviti pravice avtohtonim in tradicionalnim manjšinam, Romom in več milijonom ljudem, ki imajo status manjšine in nimajo neodvisne države, kot so Katalonci, Baski, Škoti, Bretonci, Alzačani, Korzičani, Valižani, madžarske manjšine v Romuniji, na Slovaškem in v Srbiji ter druge nacionalne skupnosti.

Subsidiarnost in samoupravljanje, delitev pristojnosti in skupno sprejemanje odločitev so temeljne vrednote Evropske unije. Zelo pomembno je, da se oblike skupnega sprejemanja odločitev, samoupravljanja in avtonomije vzpostavijo na podlagi sporazumov med večinskim prebivalstvom in manjšinami ob sočasnem spoštovanju suverenosti in ozemeljske celovitosti držav članic. Kar zadeva pripadnike priseljenjskih manjšin v določeni državi, jim moramo nuditi pomoč pri čim večjem vključevanju v družbo, priseljenjske manjšine pa morajo v največji možni meri spoštovati jezik in običaje zadevne države. Če Evropski parlament zares želi postati središče moči, se torej mora soočiti s temi občutljivimi vprašanji.

Jacques Barrot, podpredsednik Komisije. – (FR) Gospod predsednik, gospe in gospodje, gospod Tabajdi, spoštovanje manjšin je temeljno načelo v okviru pogojev, ki morajo biti izpolnjeni, preden nova država pristopi k Uniji. Københavnska merila so zlasti usmerjena v kandidatke za pristop k Uniji.

Spoštovanje pravic posameznikov, ki pripadajo manjšinam, vključno s spoštovanjem načela nediskriminacije, je eno temeljnih ustanovitvenih načel Unije. Vendar pa Unija nima vseobsegajočih pristojnosti na področju varstva pravic manjšin. Naloga nacionalnih organov je, da zagotovijo to zaščito v skladu z njihovo ustavno ureditvijo in njihovimi mednarodnimi obvezami.

Poleg tega so za vprašanja institucionalne organizacije ali avtonomije manjšin pristojne države članice. Podobno je naloga vsake države članice tudi to, da podpiše ali ratificira Okvirno konvencijo za zaščito nacionalnih manjšin in Evropsko listino o regionalnih ali manjšinskih jezikih, ki sta dva glavna instrumenta, ki ju je uvedel Svet Evrope.

Unija zato ni pristojna za sprejemanje, kot je nakazano v vprašanju, splošne zakonodaje o določitvi standardov za zaščito manjšin in nadzornih mehanizmov. Vendar pa lahko Unija sprejema ukrepe o nekaterih vprašanjih, ki so v njeni pristojnosti in ki lahko izboljšajo položaj pripadnikov manjšin.

Komisija na primer vodi politiko boja proti diskriminaciji na podlagi rase, narodnostne pripadnosti ali vere. S tem se bo zagotovilo izvajanje zakonodaje Skupnosti na tem področju in izvajanje direktive, ki dopolnjuje to zakonodajo.

Sprejetje okvirne odločbe proti rasizmu in ksenofobiji 28. novembra je še en primer. S to okvirno odločbo Unija prispeva k izboljšanju položaja pripadnikov manjšin, kadar trpijo zaradi določenih oblik vedenja. Unija je ukrepala tudi v zvezi s položajem romske manjšine.

Vključevanje priseljencev je tudi pomembno in čedalje večje vprašanje za države članice in Evropsko unijo. Leta 2005 je Komisija predložila Skupni program za vključevanje, ki tvori okvirno direktivo za skupni pristop k vključevanju v Evropski uniji. Poleg tega je Unija za obdobje 2007-2013 odobrila proračun v višini 825 milijonov EUR za izvrševanje Evropskega sklada za vključevanje državljanov iz tretjih držav.

Leta 2009 bo Komisija predložila tri nove pobude: tretjo izdajo Priročnika o vključevanju, evropski forum o vključevanju, ki bo še bolj vključil civilno družbo v naše delo, ter spletišče, posvečeno vključevanju, ki bo delovalo kot enotni portal za informacije o vključevanju ter spodbujalo izmenjavo najboljših praks med zainteresiranimi stranmi na področju vključevanja.

Vloga Evropske unije na področju večjezičnosti ni ukrepati namesto držav članic temveč podpreti in dopolnjevati te ukrepe. Politika Evropske komisije o večjezičnosti vključuje regionalne jezike, kakor tudi jezike manjšin.

Spoštovanje jezikovne in kulturne raznolikosti je eden izmed temeljnih kamnov Evropske unije. To spoštovanje jezikovne in kulturne raznolikosti je zdaj del Evropske listine o temeljnih pravicah, ki v členu 22 navaja: „Unija spoštuje kulturno, versko in jezikovno raznolikost“.

V zadnjem sporočilu Komisije, sprejetem septembra 2008, je tudi navedeno, da vsak izmed mnogih jezikov, bodisi nacionalnih, regionalnih ali tistih, ki jih govorijo manjšine ali priseljenci, dodaja nekaj novega k naši skupni kulturi. Glavna orodja, ki so na tem področju na voljo Uniji, so programi financiranja, zlasti program Vseživljenjsko učenje 2007-2013.

Na koncu pa je tu tudi Agencija Evropske unije za temeljne pravice, ki je zelo dragoceno orodje, ki ga uporabljamo za zbiranje podatkov, potrebnih za razvoj in izvajanje vseh instrumentov in teh politik Skupnosti. Na podlagi prošnje, ki jo je Evropski parlament poslal Agenciji za temeljne pravice, ki ima, naj vas spomnim, svoj sedež na Dunaju, delovni program agencije za leto 2009 vključuje pripravo primerjalnega poročila o položaju na področju diskriminacije na podlagi narodnostne pripadnosti in rase v Evropski uniji. To nam bo omogočilo, da dopolnimo poročilo o rasizmu, ki je obravnavalo leto 2007.

To vam lahko povem. Z drugimi besedami, pravne podlage za organizacijo zaščite manjšin nimamo. Za to so dejansko pristojne države članice, čeprav se Unija seveda mora izogibati vsaki diskriminaciji državljanov, ki so pripadniki manjšin.

Rihards Pīks, v imenu skupine PPE-DE. – (LV) Hvala, gospod predsednik. Gospod Tabajdi si je naložil ogromno nalogo – poskusiti formulirati in razvrstiti skupnosti narodov, ki so se v zgodovini oblikovali na različne načine in ki v večjem ali manjšem številu živijo v državah drugačnega narodnostnega ali jezikovnega porekla. Kot vemo, so se meje in imena držav v Evropi skozi stoletja pogosto spreminjali, tako zaradi vojn in združevanja ali razpadanja držav, oblikovanja ali propadanja cesarstev, in ljudi, ki niso zamenjali krajev, v katerih so živeli, so pogosto postali podložniki drugih kraljev ali prebivalci drugih držav. Podobno se je tudi preseljevanje dogajalo tako na ravni posameznika kot v okviru selitve celotnih etničnih skupnosti. Mi smo nasledili rezultate vsega tega. Danes si nedvomno vsak prebivalec Evropske unije zasluži življenje, ki je dostojno človeka, ter enake možnosti. Vendar kaj lahko v današnjem pomenu besede zares poimenujemo kot manjšino in ali se države lahko dogovorijo in opredelijo enotna merila? To je pomembno, kajti danes nastaja nova vrsta preseljevanja: tako notranje preseljevanje znotraj Evropske unije, kot preseljevanje iz držav, ki niso članice EU. Zdi se mi, da bi na tem najprej morali delati vsi strokovnjaki, raziskovalci, zgodovinarji, etnografi in jezikoslovci, šele potem pa bi mogoče zadnjo besedo rekli politiki. Če zadeve sprožijo politiki, potem bomo hitro videli veliko politične subjektivnosti in sebičnosti, zlasti zdaj, ko se približujejo volitve. Hvala.

Katalin Lévai, v imenu skupine PSE. – (HU) Gospod predsednik, gospod komisar, gospe in gospodje, v Evropski uniji in drugih evropskih državah živi več kot 45 milijonov ljudi, ki so pripadniki 57 različnih manjšin. Danes, ko duh rasizma straši po Evropi, ko se šovinizem večinskega prebivalstva v državah vidno razrašča do presunljivih razsežnosti po vsej srednji in vzhodni Evropi, politik o manjšinah ne moremo več pometati

pod preprogo. Kot smo slišali – tudi od komisarja –, EU še ni določila predpisov o zaščiti identitete manjšin, ki bi veljali za vse države članice. Za vprašanje manjšin so pristojne države članice, zato morajo te skupnosti biti v glavnem zadovoljne z vsem, kar lahko dosežejo v pogajanjih z lastno vlado. Skupno število državljanz držav članic srednje in vzhodne Evrope, ki pripadajo različnim nacionalnim, manjšinskim skupnostim, je bistveno večje od števila teh ljudi v zahodni Evropi in njihovi problemi so tudi bolj kompleksni. Da bi se nacionalne manjšine, pa tudi vsi drugi, ki pripadajo skupinam, ki so dejansko manjšinski narodi EU, v Evropi zares počutili doma, mora evropska zakonodaja oblikovati pravni okvir s celovitimi pravnimi normami za zaščito manjšin.

Oblikovati moramo nekakšne politične strukture, ki si ne bodo prizadevale za izključnost, temveč za skupna področja pristojnosti. Ko se bo ta vzorec uresničil v vsej Evropski uniji, se bo izboljšal status nacionalnih manjšin in odprle se bodo nove priložnosti za zaščito njihovega jezika in kulture. V tem smislu je ratifikacija lizbonske pogodbe ključnega pomena, saj dva izmed njenih členov, zahvaljujoč prizadevanjem madžarske vlade, vključujeta pravice pripadnikov manjšin. Sprejetje pogodbe bi bil velik korak naprej v zgodovini Evropske unije. Trenutna gospodarska kriza za manjšine ni ugodna, saj neti spore in spodbuja skrajno desničarsko demagogijo. Evropa si ne more privoščiti, še posebej v teh časih, da ne bi prisluhnila manjšinam. V tem času krize manjšin ne sme pustiti na cedilu.

Henrik Lax, v imenu skupine ALDE. – (SV) Razprava o položaju različnih manjšinskih skupin na evropski ravni je zelo dobrodošla. Skupno stališče o pravicah in obveznostih, ki bi morale veljati za nacionalne, etnične ali jezikovne manjšine, priseljence in osebe brez državljanstva, bo na več načinov koristilo tem skupinam in celotni Uniji. Skoraj ena desetina državljanov EU trenutno pripada nacionalni, jezikovni ali etnični manjšini. Z nekaterimi, kot na primer z menoj kot švedsko govorečim Fincem, se lepo ravna. Drugi so diskriminirani ali zanikani. Za tradicionalne nacionalne manjšine je pomembno, da se lahko vidijo kot polnopravne članice Unije. EU potrebuje podporo svojih manjšin in jim ne sme odreči priložnosti za aktivno udeležbo pri sprejemanju odločitev in zagotavljanju varne in skladne skupne prihodnosti.

Jasno je, da za nacionalne manjšine ne morejo veljati ista pravila kot na primer za priseljenke manjšine. Priseljenci potrebujejo posebno podporo, da bi se lahko vključili v svojo novo domovino. Osebe brez državljanstva so posebno vprašanje in z vsemi razpoložljivimi sredstvi jih je treba spodbujati, da v svoji državi gostiteljici zaprosijo za državljanstvo.

EU mora oblikovati tudi skupno stališče o manjšinskih vprašanjih, da bi lahko branila sebe in države članice pred zunanjimi pritiski in provokacijami, ko se pravice manjšin uporabljajo kot orožje za sejanje razdora in ustvarjanje zmede. Svarilni primer na primer je vpletenost in propaganda Rusije v Estoniji in Latviji. Ne smemo dati orožja v roke tistim, ki bi nam lahko škodovali.

Evropa potrebuje reprezentativni forum manjšin, ki bi deloval kot svetovalno telo pri vprašanjih, ki jih obravnavata Evropski parlament in Svet Evrope. Prav tako bi bilo pomembno, da bi ta parlamentarni odbor dobil izrecno pristojnost za vprašanja, povezana z manjšinami. Ta Parlament bi moral odobriti izjavo o pravicah manjšin.

Na koncu bi želel postaviti posebno vprašanje: ali je Komisija pripravljena sprejeti odgovornost za odprtje evropske razprave o manjšinah in ali je pripravljena aktivno spodbujati pravično obravnavanje manjšin Unije in ne samo jezikovne raznolikosti, kar se pogosto uporablja kot način zapostavljanja manjšinskih skupin. (Aplavz)

Jan Tadeusz Masiel, v imenu skupine UEN. – (PL) Gospod predsednik, gospod komisar, nekatere manjšinske skupine so v državah članicah prisotne že stoletja, medtem ko gre pri drugih za razmeroma nove priseljence.

Romi predstavljajo eno izmed tradicionalnih manjšinskih skupin, ki je v državah Unije prisotna skorajda toliko časa, kolikor obstajajo zapisi. Na žalost moram reči, da je v moji državi, na Poljskem, kljub temu, da Romi niso žrtve diskriminacije, obseg njihovega vključevanja daleč od tega, kar bi si želeli. S tem se strinjajo tudi sami. Menim, da mora država Romom nuditi več podpore. Pomoč potrebujejo zlasti pri poklicnem usposabljanju in izobraževanju na splošno.

Države članice bi morale igrati vodilno vlogo na področju vključevanja te in drugih manjšinskih skupin. Pri tem pa nam bi v veliko pomoč bila skupna zakonodaja Unije. V mislih imam zlasti opredelitev pravic in odgovornosti novih priseljencev iz islamskih držav, ki se težko vključujejo v Evropo.

Mikel Irujo Amezaga, v imenu skupine Verts/ALE. – (ES) Gospod predsednik, želel bi izraziti svojo globoko zahvalo gospodu Tabajdiju za njegovo delo pri pripravi in predložitvi tega vprašanja za ustni odgovor, o

katerem razpravljamo tukaj danes, pa tudi za njegovo veliko prizadevanje pri sestavi resolucije, o kateri žal ne razpravljamo, o kateri pa bomo nedvomno imeli priložnost razpravljati na prihodnjih plenarnih sejah.

Ta resolucija je potrebna, ker je jasno, da moramo opredeliti minimalno raven zaščite manjšinskih skupin v Evropski uniji, torej nekaj, kar v tem trenutku še ne obstaja.

Ne strinjam se s pogledi komisarja Barrota, ki se pri tej zadevi pogosto skriva za pomanjkanjem pristojnosti Evropske unije. Očitno protislovje je, da se omenjajo kölnska merila, da se omenja druga vrsta zakonodaje in da se obenem – ko mogoče stvar ni dovolj zanimiva ali ko mogoče človek ni dovolj pogumen – skrivamo za pomanjkanjem pristojnosti, da, recimo, ne bi dosegli napredka na področju zaščite manjšinskih skupin, ker to konec koncev predstavlja večno dilemo. Toda ne soočamo se s problemom, temveč bolj z izzivom, ki ga Evropska unija mora rešiti, in na to vprašanje bi morali gledati s tega vidika.

Kathy Sinnott, v imenu skupine IND/DEM. – Gospod predsednik, v vsaki državi članici EU so skupine ljudi, ki se od drugih razlikujejo zaradi določenih značilnosti, kot so narodnostna pripadnost, jezik, način oblačenja, glasba, ki jo igrajo, in način, kako molijo. Ko se prebivalci te države zavežejo spoštovanju dostojanstva, ki je del vsakega posameznika, potem so te razlike nekaj, kar bogati, ljudje pa so cenjeni. Ko se spoštuje dostojanstvo vsakega človeka, dejansko na nobeno manjšino več ne gledamo negativno. Vendar pa je to spoštovanje v mnogih državah slabo ali pa ga sploh ni. To pelje k diskriminaciji, ki manjšine zlorablja in jih postavlja v najrevnejši položaj.

V Sporazumu iz Københavna vztrajamo, da mora vsaka država, ki se želi pridružiti EU, vzpostaviti najmanj najnižjo sprejemljivo raven spoštovanja do vsakogar znotraj njenih meja. To načelo pa se poruši, ko sami zanemarimo ta merila in omogočimo članstvo državam, v katerih so ljudje potisnjeni na rob in v katerih se z njimi grdo ravna.

Na Irskem, na primer, so bili številni invalidni otroci in odrasli institucionalizirani v najslabših možnih razmerah prav v času našega pristopa in še štiri leta potem, ko smo pridobili članstvo.

Danes, kljub uvedbi københavnskih meril, se v podobnih strahotnih razmerah še vedno nahajajo ranljive manjšine v državah, ki so se EU pridružile nedavno ali ki to načrtujejo. Københavnska merila so bila v teh primerih očitno zanemarjena, ravnanje z manjšinami pa se ni štelo kot ovira za članstvo. To izniči namen sporazuma. Če mora država, da bi se pridružila EU, izpolnjevati københavnska merila v zvezi z ravnanjem z njenimi prebivalci, potem bi moralo biti mogoče članstvo začasno razveljaviti, kadar teh meril ne izpolnjuje.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Obravnavamo problem etničnih manjšin, vendar to predvsem pomeni madžarskih etničnih manjšin, gospod Tabajdi. Madžarska je dejansko država, kjer so bile etnične manjšine v preteklih desetletjih skoraj v celoti odpravljene. To potrjujejo tudi besede, ki jih je izrekel nekdanji varuh človekovih pravic na Madžarskem, Jenő Kaltenbacha. Število Slovakov, ki živijo na Madžarskem, je v zadnjem obdobju padlo s 300 000 na 18 000. Za zdesetkano slovaško manjšino se v šolah te etnične manjšine na Madžarskem kot jezik poučevanja uporablja izključno madžarščina. V teh šolah se slovaščina poučuje štiri ure na teden.

Na Slovaškem ni nobenega maščevanja in kar zadeva madžarsko manjšino na Slovaškem, so stvari neprimerljivo boljše. V šolah madžarskih manjšin se kot jezik poučevanja uporablja izključno madžarščina. Slovaščina se poučuje kot dodatni jezik nekaj ur na teden. Verski obredi potekajo samo v madžarščini v vseh slovaških skupnostih na Madžarskem, opravljajo pa jih izključno madžarski duhovniki. Po drugi strani madžarski duhovniki mašujejo v madžarskih skupnostih na Slovaškem.

Vendar Evropski parlament osupljivo ne posveča nikakršne pozornosti problemom Slovakov, Nemcev, Srbov in drugih zapostavljenih manjšin na Madžarskem. Zato pa potekajo nenehne razprave o postranskih problemih madžarske manjšine, ki jih slovaška vlada vendarle trenutno obravnava. Samo danes je v okviru tega procesa odobrila spremembo zakona o izobraževanju in zagotovila, da se bodo geografska imena v učbenikih za šole manjšin tiskala tako v madžarščini kot ukrajinščini. Madžarski politiki in poslanci so tisti, ki pod krinko reševanja etničnih problemov, nenehno vsiljujejo svoje zamisli o avtonomnih rešitvah, vključno s teritorialno avtonomijo. Nazadnje je to storil madžarski predsednik, ko ga je v Budimpešti obiskal njegov romunski kolega, in je naletel na ostro zavrnitev. Takšno držo je treba razkrinkati in močno obsoditi tudi v Evropskem parlamentu.

Kinga Gál (PPE-DE). – (HU) Medtem ko se z vso silo branijo interesi vseh drugih družbenih manjšin, ki jih ščitijo protidiskriminacijski predpisi, je evropsko pravno varstvo, da ne omenjam politične volje, zadržano, ko gre za tradicionalne nacionalne manjšine. Vendar pa obstoj teh manjšin v Evropski uniji ni politično vprašanje temveč golo dejstvo – v EU živi več milijonov ljudi, ki niso priseljenci. Ti živijo v evropskih državah

članicah, medtem ko niso nikoli zapustili domovine svojih prednikov. Šele dogodki v dvajsetem stoletju so povzročili, da so se meje njihovih držav premaknile, in jih pustili, da se vse od takrat spopadajo z nerešljivimi dilemami. Kako naj ohranijo svojo identiteto in skupnost, kako naj svojim otrokom zagotovijo varno prihodnost v enaindvajsetem stoletju? Končno moramo priznati, da problemov teh skupnosti ni mogoče rešiti zgolj s pomočjo splošnih človekovih pravic ali protidiskriminacijskih predpisov. Te skupnosti upravičeno zahtevajo vse to, za kar Evropska unija, kadar gre za prebivalstvo podobne velikosti, meni, da je pravica vseh tistih, ki tvorijo večinsko prebivalstvo. In prav zato potrebujemo ureditev na ravni EU ter pomoč EU. Takšne skupnosti imajo prav, ko pravijo, da bo takšna avtonomija, ki je prinesla napredek in razvoj manjšinam Južne Tirolske v Italiji, tudi njim prinesla zeleno rešitev.

Zagotovo bi oblike avtonomije – vključno z, mogoče, teritorialno avtonomijo – tem skupnostim lahko omogočile pozitivno in obvladljivo prihodnost. Teh skupin se ne sme mistificirati, temveč je o njih treba govoriti odkrito, kajti če takšna možnost lahko predstavlja pozitivno rešitev v eni državi članici, ne da bi pri tem škodila ozemeljski celovitosti te države, potem se lahko podobno izkaže tudi v drugih državah članicah. Upravičene zahteve teh manjšin, ki temeljijo na temeljnih načelih in trenutni praksi v Evropski uniji, ne morejo biti tabu teme v EU v enaindvajsetem stoletju!

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). - (ES) Gospod predsednik, nenavadno je, da smo v vsakem parlamentarnem mandatu poudarjali neobstoječo ali krhko pravno in materialno zaščito ene ali druge manjšinske skupine v državah članicah.

Z zadnjo širitvijo proti vzhodu je stanje neizogibno postalo veliko bolj zapleteno.

Evropa 27 držav članic ima več kot 100 skupin, če njene etnične in jezikovne manjšine dodamo tistim, ki so prišle z najnovejšim priseljevanjem. Predvsem je treba omeniti – kar je bilo že storjeno – Rome, etnično skupino, ki živi med nami že stoletja. Ta ima svoje značilnosti in je v najslabšem položaju izmed vseh manjšinskih skupin kakršne koli vrste.

Gospod komisar, največji izziv za Evropo je podvojitev naših prizadevanj, da bi dosegli postopno vključevanje, če ne celo asimilacijo, teh skupin, in to enotnost v raznolikosti uresničili. Lizbonska pogodba ne omenja zama prvč v zgodovinski Evropske unije pravic ljudi, ki pripadajo tem manjšinam, ter njihovih lastnih vrednot.

Vsaka družbena skupina je različna. Jezikovno-tradicionalne manjšine držav članic in njihova priznana in nesporna pravica, da govorijo v svojem maternem jeziku, ima malo ali prav nič opraviti z novimi migracijskimi tokovi, ki imajo svoje lastne značilnosti.

Evropsko listino za regionalne in manjšinske jezike jemljemo kot naše izhodišče in prosimo Evropski socialni sklad, da nameni pozornost in sredstva manjšinskim skupinam.

Pravkar se je končalo leto 2008 kot evropsko leto medkulturnega dialoga in menim, da se je ta dialog komaj pričel. Mislim, da bi morali izkoristiti to spodbudo in še naprej širiti ta dialog, da bi na evropski ravni oblikovali nadzorne mehanizme za namen zaščite manjšinskih skupin.

Končala bom s tem opozorilom: v naših državah članicah imamo obveznost, da varujemo in ohranimo tradicijo in vrednote večkulturne Evrope, ki nastaja, dolžnost tega Parlamenta pa je, da opredeli standarde vključevanja znotraj skupnega evropskega okvira, ki omogoča mirno sožitje.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Gospod predsednik, eden izmed desetih evropskih državljanov pripada nacionalni manjšini. Mnogi izmed njih se počutijo kot posvojeni otroci v svoji lastni domovini. Od Evropske unije pričakujejo, da jim bo zagotovila njihove pravice in jim pomagala izboljšati njihov položaj. V smislu človekovih pravic je največji dolg Evropske unije povezan z zaščito manjšin. Čeprav pravna podlaga za učinkovito zaščito manjšin obstaja, je politična volja, da bi te pravice zagovarjala, pogosto nezadostna. Ratifikacija Lizbonske pogodbe bi ta položaj lahko izboljšala, vendar pa sama zase ne predstavlja nikakršne čarobne rešitve. Za obstoječe institucije je pomembno, da učinkovito delajo in da predvsem Agencija za temeljne pravice postane namenjena več pozornosti manjšinam. Različne manjšine bi štele za pozitiven znak, če bi nova Komisija imela komisarja, ki bi bil izključno pristojen za reševanje zadev v zvezi z manjšinami. To bi bil jasen znak, da so tudi manjšine polnopravni državljani Evrope, ki postaja enotna. Evropa ne more imeti posvojenih otrok, saj smo na ta ali drug način vsi manjšina.

László Tórkés (Verts/ALE). – (HU) Gospod predsednik, s hvaležnostjo in odobravanjem pozdravljam vključitev zaščite tradicionalnih nacionalnih in etničnih manjšin kakor tudi priseljencev v Evropi na dnevni red. Boli me, da se brez potrebne podpore s strani političnih skupin, naša skupna današnja razprava bliža h

koncu brez odločitve in da še vedno ni mogoče sprejeti okvirnega sporazuma EU o zaščiti manjšin. V državah nekdanjega komunističnega tabora je bilo načelo neintervencije najvišje. Mislim, da je nesprejemljivo, da Evropska unija postavlja iskanje rešitve problema manjšin pod pristojnost posameznih držav članic. Po mojem mnenju izjave predsednika Traiana Băsescuja v Budimpešti, ki je zavrnil upravičene zahteve transilvanskih Madžarov po skupnih pravicah in avtonomiji, spominjajo na diktatorsko stališče, značilno za nacionalno komunistično obdobje. Evropska unija je tudi skupni dom nacionalnih, etničnih in verskih manjšin in prav iz tega razloga EU ne more več odlašati s tem, da jim zagotovi institucionalno in zakonsko urejeno zaščito.

Patrick Louis (IND/DEM). - (FR) Gospod predsednik, naše kulture vključujejo načela pravne države in posameznikove pravice, zato je pravilno in primerno, da branimo pravice posameznega pripadnika manjšine, vendar pa bi sprejemali zakone o pravicah nenacionalnih manjšin kot samostojnih skupnosti.

V primeru nenacionalnih manjšin, in govorim samo o njih, je treba pristop na ravni Skupnosti zavrnil, saj bo ta nedvomno uničil povezanost mnogih evropskih držav. Kadar imamo pravno državo, mora ureditev skupnega življenja ljudi ostati v okviru nacionalnih pristojnosti. Če bi torej v tej zvezi večinsko prebivalstvo bilo sovražnik manjšin, bi lahko resno podvomili v demokracijo.

Nekateri ljudje, ki so soočeni z revščino ali nevarnostjo, zbežijo iz svoje države porekla v iskanju zatočišča. Pravica do azila je možnost, da ljudje izrazijo svoje nestrinjanje. Na srečo je to postala temeljna pravica, toda tako kot vsaka druga pravica, je tudi ta hkrati prinesla tudi dolžnosti. V tem primeru je dolžnost to, da je treba sprejeti pravila, jezik in običaje države sprejemnice.

Pravica do azila je dragocena pravica, saj gre za pravico, ki pripada vsakemu človeku. Tudi če ste pripadnik manjšine, to ne upravičuje ustvarjanja pravice skupnosti. Na koncu morate pokazati pripadnost samo državi, v kateri ste se nastanili. Slepili bi se, če bi verjeli, da lahko postavljanje ene prehodne skupnosti poleg druge, izmed katerih ima vsaka svoje spomine, ustvari državo. Sčasoma se bo s tem samo ustvarilo nevtrarno ali bojno polje.

Svojo državo sprejemnico morate ali ljubiti ali jo zapustiti. To je dolžnost, ki izhaja iz svobode prihajanja in odhajanja.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - (RO) Želel bi izraziti svojo podporo zaščiti manjšin in spoštovanju njihove kulture, jezikov, tradicij in običajev. Menim, da bi vse države članice morale vključiti sklicevanje na zaščito manjšin v različna področja svoje nacionalne zakonodaje.

V tej zvezi menim, da je zakonodaja Romunije na tem področju posebej dobro zasnovana in da lahko služi kot model drugim državam članicam. To trditev potrjuje celo moj kolega poslanec v tem Parlamentu, ki ga močno cenim in ki je bil rojen, ki je odrasel in ki je študiral v madžarski skupnosti v Transilvaniji in zdaj uspešno predstavlja Madžarsko v tem Parlamentu. Vendar pa zaščita manjšin ne sme povzročiti pretiravanj, kot so kolektivne pravice, spodbujanje avtonomije in samoopredelitve, vključno s teritorialno.

Mislim, da nam tudi ne pomaga, če manjšine razdelimo v različne kategorije, saj bi to lahko pomenilo, da je treba te kategorije tudi različno obravnavati. Vsi državljani morajo biti obravnavani enako in morajo uživati enake pravice ter imeti enake obveznosti do skupnosti, v kateri živijo. Decentralizacija in lokalna avtonomija na podlagi nacionalne zakonodaje v veliki meri odraža vse težnje državljanov, ne glede na njihovo državljanstvo ali narodnostno pripadnost. Normalno je, da se v razpravah odpirajo pojmi, ki jih mednarodno pravo še ne vsebuje in ki niso sprejeti na ravni držav članic. Prav tako nam ni treba sprejeti določb Sveta Evrope.

Posebej je treba omeniti romsko manjšino. Trdno sem prepričan, da bodo skupni programi EU, zlasti na področju izobraževanja, bistveno pospešili vključevanje Romov.

Na koncu bi vas želel spomniti, da vsaka država, ne glede na to, kako velika je, predstavlja manjšino v primerjavi s 500 milijoni državljanov Evrope.

Monika Beňová (PSE). - (SK) Zaščita manjšin je nedvomno eno izmed najpomembnejših načel in v moji državi, Slovaški republiki, je manjšinam zagotovljena zares izjemno visoka raven zaščite. Če govorimo o etničnih manjšinah, potem lahko rečemo, da je ta standard zagotovljen tudi v obliki kulturne in izobraževalne avtonomije, saj ima naša največja etnična manjšina tudi svojo univerzo.

Vendar pa načelno nasprotujem razpravi o teritorialni avtonomiji, saj menim, da je to zelo pomembno politično in pravno vprašanje, pa tudi zato, ker je zame v humanističnem smislu srce parajoče... Lahko namreč povzroči veliko trpljenja. Razprava o teritorialni avtonomiji bi tudi bistveno ogrozila enotnost in uspešen napredek Evropske unije.

Za konec, gospod komisar, ker ste govorili o spoštovanju: da, popolnoma prav je, da večinsko prebivalstvo nameni največje spoštovanje manjšinam, vendar menim, da morajo v zdravi družbi manjšine imeti enako spoštovanje do te družbe.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - Gospod predsednik, gospodu Tabajdi se želim zahvaliti za njegovo izvrstno delo. Škoda, da ne moremo naših razprav končati z resolucijo.

Trdno sem prepričana, da morajo pravice manjšin postati del pravnega reda Evropskih skupnosti. Na žalost je Komisija zelo nenaklonjena predlaganju kakršnih koli ukrepov na tem področju. Ne smemo pozabiti, da so pravice manjšin sestavni del človekovih pravic, zato morajo naši standardi biti čim višji. Ne pozabimo da sta spoštovanje in zaščita manjšin tudi kölnski merili. Komisija meril ustrezno ne izvaja niti v teku pristopnega procesa.

Pripravljeni smo dati privoljenje v upanju, da se bo položaj potem izboljšal, vendar po pristopih še vedno ni nobenih orodij za obravnavo teh vprašanj, kot je prejšnji mesec poudaril komisar Barrot. Izdelali smo skupen standard Evropske unije na področju pravic manjšin in to je absolutno potrebno.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Hvala lepa, gospod predsednik. V Evropski uniji je nekaj političnih področij, kjer veljajo dvojna merila. Za države pristopnice veljajo kölnski merila o pravicah manjšin – kar smo danes že slišali –, vendar pa iste pravice ne obstajajo v pravu Skupnosti. Če je bogastvo Evrope v različnih kulturah in če nihče ne želi, da bi te kulture in jeziki malih narodov izginili, potem etnične skupine še bolj potrebujejo zaščito, ki vključuje tudi pravno varstvo. V novih državah članicah je navidezna zaščita, ki jo je nudil socialistični internacionalizem, izginila, okrepila pa so se nacionalna čustva. Poleg tega se v novih državah članica pogosto pojavljajo različne oblike zatiralskega nacionalizma, zlasti potem, ko tudi kölnski merila niso več zavezujoča. Pogosto se soočamo z okrepljenimi težnjami po asimilaciji – ki naj bi bile v interesu manjšin. Na žalost gre za politično orodje, ki ga populistične stranke pogosto uporabljajo, da bi večinsko prebivalstvo obrnile proti manjšini.

Oblikovanje notranjih pravnih standardov za zaščito pravnega položaja manjšin je neizogibno. Ti standardi morajo upoštevati evropske najboljše prakse pri različnih oblikah samoupravljanja, ki ga ni treba prikazovati kot nekakšnega političnega zločina ali zavrniti. Namesto tega bi bilo treba razširiti načelo subsidiarnosti, da bi se manjšinam omogočilo, da sprejemajo odločitve o svojih lastnih zadevah. Mogoče bi v tem smislu bila v pomoč odprta metoda usklajevanja, dokler se ne oblikuje pravna podlaga. Komisarju bi želela postaviti naslednje vprašanje: mar ne bi bilo mogoče uporabiti te možnosti, te metode, da bi prišli do rešitve pravnega položaja manjšin? Na koncu se želim zahvaliti še gospodu Tabajdi za izvrstno delo na tem področju.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Na evropski ravni imamo skladen niz predpisov, meril in priporočil, ki zagotavljajo zaščito državljanom, ki pripadajo nacionalnim manjšinam, primeri njene kršitve pa so v Evropski uniji razmeroma redki. Romunija je svojim manjšinam omogočila, da uživajo pravice, ki segajo dlje od ustreznih evropskih standardov. Prisotnost romunskih poslancev Evropskega parlamenta v tej dvorani, ki so po etnični pripadnosti Madžari, je dejansko živi dokaz za to.

Za medetnično skladnost v Evropi je ključnega pomena prav spoštovanje človekovih pravic, vendar je treba ustaviti vsako separatistično dejanje, ki ga sproži poslabšanje na področju etničnih pravic. Evropski projekt se nanaša na vključevanje in ne na oblikovanje enklav, ki temeljijo na etničnih merilih.

Menim tudi, da bi morali več pozornosti nameniti položaju nacionalnih manjšin v sosednjih državah EU, predvsem kadar gre za državljane, ki so iste narodne pripadnosti kot državljani nekaterih držav članic. Eden takšnih primerov so Romuni v Ukrajini, Srbiji in Republiki Moldaviji, ki so prikrajšani za temeljne pravice in izpostavljeni intenzivnemu procesu denacionalizacije.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). - (ES) Gospod predsednik, v EU je več primerov jezikov, ki jih govorijo tradicionalne evropske skupine in ki jih ni mogoče govoriti na razpravah v tem Parlamentu, saj niso priznani kot uradni jeziki. To je neuspeh reprezentativne demokracije.

Eden izmed teh primerov je baskovski jezik euskera, ki ni jezik manjšin, temveč je uradni jezik, vsaj na južnem območju Baskije, ki je v upravnem smislu del španske države. Vendar pa to ne velja – in prosim, da tega ne vzamete osebno, gospod komisar – za severni del Baskije, ki pripada francoski državi, katere predsednik je

na skupščini Združenih narodov izjavil, da odrekanje spoštovanja nacionalnim identitetam in jezikom pomeni sejati seme poniževanja, in da brez tega spoštovanja na svetu ne bo miru. Kljub temu se euskera, korzijsčina, bretonščina ali okcitanščina uradno niti najmanj ne obravnavajo niti niso deležni podpore, ki bi zagotovila, da se njihova uporaba spoštuje in spodbuja.

Zato prosim Agencijo za temeljne pravice, naj bo pozorna in naj si prizadeva za zagotovitev, da v državah članicah ne bo nikakršnega kršenja kakršnih koli pravic evropskih ljudi, da uporabljajo materni jezik, in da ne bo nobene diskriminacije njenih državljanov ter da se bodo vsi domači jeziki šteli za uradne na njihovem ozemlju.

(Govornica je nadaljevala v baskovščini)

Eskerrik asko jaun-andreok zuen laguntzagatik Europako hizkuntza guztien alde.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – Gospod predsednik, pozdravljam to razpravo, še zlasti zato, ker evropska zgodovina kaže, da lahko v časih krize etnične napetosti porušijo sicer stabilne razmere. Rad bi verjel, da je namera pobudnikov te razprave poudariti velikodušne temeljne vrednosti in resnično naravo evropskega projekta, kajti resnična narava Evropske unije so dejansko najboljši standardi na svetu na področju obravnavanja manjšin. Zato bi morali na glas reči, da ta skupščina ne sprejema in ne bo sprejela nikakršnih razdiralnih ukrepov ali zniževanja standardov, ki sem jih pravkar omenil.

Kot je poudaril gospod Barrot, vsaka posamezna država Unije ima jasen in pogosto tudi uradni pravni okvir, ki zagotavlja zaščito naše kulturne raznolikosti. Vendar pa ali obstaja za trajnost naše večnarodne družbe kakšna druga možnost za visoko izobraževanje? Primeri iz resničnega življenja kažejo, da reševanje vprašanj, povezanih z izobraževanjem, spodbuja močan razvoj Skupnosti. Izobraževanje je po svoji naravi združevalno in ne razdiralno. Pravzaprav nas uči, da smo vsi nekomu manjšina: Univerza Babeş-Bolyai v Romuniji, v transilvanskem mestu Cluj, je primer večkulturne univerze, ki jo je Organizacija za varnost in sodelovanje v Evropi pogosto navedla kot pozitiven primer večkulturnosti in medetnične odličnosti.

Kjer se pojavi potreba, je visoka izobrazba v jeziku manjšin del nacionalnega izobraževalnega sistema. Naj kot primer navedem Univerzo Sapientia v Romuniji.

Ti pozitivni primeri pa ne pomenijo, da lahko te stvari izpustimo izpred oči, kajti moramo se zavedati, da mogoče pred nami leži še večji izziv: reševanje težkega položaja romske skupnosti po vsej Evropi. Prepričan sem, da je ta izredno težek evropski problem mogoče najučinkoviteje dolgoročno rešiti z izobraževanjem. Zelo rad bi videl izčrpno razpravo o tem, kako Evropa namerava izkoristiti naš edinstven izobraževalni sistem, da bi ostali enotni v naši raznolikosti.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Svet Evrope je institucija, ki se ukvarja s spoštovanjem človekovih pravic. Za pravice in zaščito manjšin so pristojne države članice v skladu z načelom subsidiarnosti. Tradicionalne in etnične manjšine, priseljske manjšine in priseljenci morajo upoštevati nacionalno zakonodajo države članice, v kateri prebivajo.

Menim, da vključevanje novih priseljskih manjšin ne bi smelo biti del skupne politike priseljevanja, katere osnutek EU pravkar pripravlja. To politiko je mogoče opredeliti samo kot EU izginijo trenutne ovire pri prostem gibanju delavcev iz držav članic, ki so se pridružile Evropski uniji po letu 2004.

Zaščita priseljskih manjšin je del načel, ki jih spodbuja socialna Evropa. Zagotavljanje pravičnih delovnih pogojev za vse evropske državljane, ne glede na to, katera država članica je njihova država porekla, jim zagotavlja tudi dostojno življenje. Kot evropska socialistka podpiram oblikovanje evropskega okvira za zakonito priseljevanje, vendar se predvsem aktivno zavzemam za upoštevanje temeljnih načel Evropske unije za vse evropske državljane.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Na žalost je osnutek te odločbe pred Parlament prišel samo v obliki vprašanja. Predstavniki tradicionalnih manjšin in skupnosti so poskušali z mirnimi parlamentarnimi sredstvi prepričati večinsko prebivalstvo, da bo tisto, kar je dobro za 14 držav članic Evropske unije, dobro tudi za celotno ozemlje EU. Tradicionalne nacionalne manjšine se v novi državi niso znašle po lastni krivdi, saj se niso iz svojih stoletja starih domovin nikoli preselile. Nihče jih ni vprašal, ali želijo spremeniti državljanstvo oziroma sprejeti nov uradni jezik. Te tradicionalne nacionalne manjšine so najzvestejši državljani svojih držav. Kljub vojnem, gospodarskim krizam, notranjim političnim bojem in asimilaciji niso zapustile dolgoletne domovine svojih prednikov, ki pa je postala njihova nova domovina. Njihova pripadnost je nedotaknjena. Ravno iz tega razloga je nerazumljivo, da se več ducat milijonov velikih narodov velikih držav boji nekaj sto tisoč ali vsaj pol milijona pripadnikov manjšin.

Različne oblike samoupravljanja v Evropski uniji, kot sta teritorialna in kulturna avtonomija, so rezultat politike soglasja na strani večinskega prebivalstva in manjšin in niso oslabile gospodarske, politične ali socialne moči zadevne države oziroma Evropske unije. Moja država Romunija v svoji trenutni obliki obstaja od leta 1920. Leta 1930 je prebivalstvo na njenem ozemlju vključevalo 28 % prebivalcev, ki niso bilo Romuni; danes je to število padlo na 10 %. Poleg Romunije ima podobne skrbi še nekaj držav članic. Obstajajo zakonodaje in pravice, vendar njihovega izvajanja ni mogoče zagotoviti, kljub temu da je jezikovna, etnična in regionalna raznolikost evropska vrednota. Zato je pomembno, da oblikujemo osnutke smernic, ki temeljijo na obstoječih uspešnih primerih v EU, ki so sprejemljive vsem in ki ne kršijo ozemeljske celovitosti držav.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Hvala lepa, gospod predsednik. Gospod komisar, gospe in gospodje, najprej bi želel povedati, da z zadovoljstvom pozdravljam pobudo gospoda Csabe Tabajdija, namenjeno izboljšanju položaja manjšin, ki živijo v Evropski uniji. Čeprav očitni primeri dokazujejo, da se nacionalne manjšine štejejo kot vrednota in priložnost v Evropski uniji, kot na primer v Južni Tirolski ali na Aalandskih otokih, se v vzhodni Evropi na žalost soočamo tudi z nasprotno držo, ki se včasih izraža tudi v nastopih državljanov. Prav zaradi tega moramo nujno nasprotovati deklaracijam, ki bi dokončno in za vedno odpravile zahteve nacionalnih manjšin po avtonomiji s sklicevanjem na zahteve, ki jih je določila Evropska unija. Zato moramo nastopiti odločno in reči, da so nacionalne manjšine upravičene do avtonomije kot pravice manjšin na ravni Skupnosti in da moramo te temeljne pravice tudi zagotoviti prek pravnega sistema Evropske unije. Zato v celoti podpiram pripravo celovite uredbe za zaščito pravic manjšin na evropski ravni. Hvala lepa.

Michl Ebner (PPE-DE). – (IT) Gospod predsednik, gospe in gospodje, danes imamo zelo lep dogodek in zasluge za to, skupaj z mojo zahvalo, gredo predvsem gospodu Tabajdiju, predsedniku medskupine in zagovorniku manjšin.

Danes govorim v italijanščini, ki je jezik države in ni moj materni jezik. To počnem iz posebnega razloga: v Italiji živi veliko število etničnih manjšin iz različnih držav in etničnih skupin. Danes želim s svojim nastopom – s čimer želim tudi povedati, da etnična manjšina ni etnična manjšina zgolj sama zase, temveč da mora biti deležna tudi solidarnosti – tem manjšinam dati glas tudi v tem Parlamentu. Italijanskim manjšinam, ki ne živijo v svoji domovini, želim tudi povedati, da sicer te možnosti ne bi imeli.

Gospod Barrot je danes govoril o nediskriminaciji. Menim, da nediskriminacija ne zadostuje, saj moramo ustvariti enake pravice, enake pravice pa bodo prišle samo, ko bomo reševali položaj manjšin in jim ponudili veliko pomoč, da bodo lahko dosegli raven, ki je enaka ravni večinskega prebivalstva. Zato v nekaterih primerih potrebujemo pozitivno diskriminacijo. Mislim, da je to nova zamisel, zamisel, ki jo moramo izvesti.

Evropska unija ima pristojnosti. S pomočjo členov 21 in 22 Listine o temeljnih pravicah Evropske unije ter člena 2 Lizbonske pogodbe – in upajmo, da bo ta začela čim prej veljati – skupaj s kölnskimi merili ter malo prilagodljivosti in zakonodajne ustvarjalnosti bomo lahko dosegli zares veliko stvari. Zlasti bi želel omeniti člen 2 Lizbonske pogodbe o zaščiti pravic posameznikov – in tukaj se moram posebej zahvaliti prejšnjemu ministru za zunanje zadeve, gospodu Frattiniju, ki je odločno prispeval k njegovi vključitvi.

Upamo, da bodo pravice skupin zaščitene: to je naš cilj. Ker je v Evropski uniji 168 manjšinskih skupin, na evropski celine pa približno 330, se s tem vprašanjem sooča 100 milijonov naših sodržavljanov. Na Južnem Tirolskem smo dosegli raven, ki jo je očitno mogoče še izboljšati, ki pa je kljub temu resnično zelo dobra. Ko od nekaterih predstavnikov večinskega prebivalstva v tem Parlamentu ali poslancev slišim, da se z manjšinami dobro ravna, sem nekoliko nezaupljiv. Bolj zadovoljen bi bil, če bi to rekli predstavniki teh manjšin.

V Evropski uniji moramo razumeti, da manjšine predstavljajo dodano vrednost, most med kulturami, med narodi in državami. Prizadevati si moramo za enotnost v kulturni raznolikosti.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Gospe in gospodje, jezikovna in kulturna raznolikost, ki jo cenimo kot dobrino Evropske unije, se pogosto pokaže kot problem na ravni držav članic, zlasti na območjih, kjer so se premaknile meje zaradi obratov v zgodovini, ali kjer je manjšina postala večinsko prebivalstvo, večinsko prebivalstvo pa manjšina, kot se je zgodilo v moji domovini, v Estoniji. To dejansko predstavlja ogrožen izziv za eno samo državo.

Na ravni Evropske unije pa je zelo pomembno, da ne uporabljamo teh dvojnih meril. O kölnskih merilih, ki so jih predhodni govorniki v svojih govorih večkrat omenili in ki jih morajo države pristopnice izpolniti, smo že razpravljali, vendar se tudi zelo dobro zavedamo, da ta ista merila, te iste zahteve – na primer zahteve v zvezi z izobraževanjem – v mnogih starejših državah članicah niso izpolnjene. Ključnega pomena je, da se vse države obravnavajo enako in da za vse veljajo minimalni standardi.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Prvič, ne verjamem, da Evropska unija potrebuje skupno politiko za manjšine. Enake pravice moramo zagotoviti vsem evropskim državljanom, ne glede na njihovo etnično poreklo. Po drugi strani, če tisti, ki so prosili za razpravo o tem vprašanju, zares želijo evropsko politiko o tej zadevi, jim lahko zagotovimo, da se lahko na primer romunska zakonodaja uporabi kot model dobre prakse.

Romunija ima mogoče najbolj velikodušno in sodobno zakonodajo o nacionalnih manjšinah v Evropi. Manjšine uživajo velike politične in socialne pravice, ki so povsem enake pravicam vseh državljanov. Večje manjšine, kot so Madžari, uživajo pravico do izobraževanja v njihovem maternem jeziku na vseh ravneh. Predstavniki manjšin imajo sedeže v parlamentu, tudi če ne dobijo potrebnih glasov. Madžarska manjšinska stranka, ki je bila omenjena v teku nocojšnje in sinočnje razprave, je dejansko del romunske vlade že 12 od 19 let, odkar Romunija obstaja kot demokratična država.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Manjšine vseh vrst morajo imeti podporo, ne samo v smislu ohranjanja edinstvene identitete, njihovih vrednot, tradicije in jezika, temveč tudi v smislu razvoja njihove kulture. Po mojem mnenju je Romunija, ki je enotna, suverena država, model države, kar zadeva spoštovanje posameznih pravic pripadnikov katere koli manjšine.

Pozdravljam napredek, ki so ga dosegli moji kolegi poslanci, kakor tudi njihovo stalno skrb za zaščito etničnih, tradicionalnih ali nacionalnih manjšin. To je očiten in dobrodošel pristop. Vendar pa bi v smislu odnosov med večinskim prebivalstvom in manjšinami želel svetovati dva vidika: 1) menim, da v tovrstne ukrepe ne bi smeli biti vključeni samo pripadniki manjšin, temveč bi ta vprašanja v zvezi z manjšinami v enaki meri moralo reševati tudi večinsko prebivalstvo, in sicer ravno zato, da bi podprli in zaščitili to, kar imenujemo „enotnost v raznolikosti“, kar se dogaja v Romuniji. 2) Zavedam se, da bi se tudi manjšine morale ukvarjati s statusom večinskega prebivalstva, saj ti dve skupini samo skupaj tvorita to enotno celoto, kar lahko prispeva k naravnemu razvoju vsake družbe.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) V okviru te razprave bi želel povedati, da nacionalne manjšine zganjajo prevelik hrup, ker nimajo argumentov, s katerimi bi podprli vse pravice, ki jih zahtevajo. Temu bi želel nameniti naslednji slogan: „zganjanje hrupa ne prinaša nič dobrega, kar je dobro, pa ne zganja hrupa“.

Zakoni Evropske unije ne morejo samo ščititi manjšin in spravljati nacionalne skupnosti v slabši položaj, ker dovoljujemo pozitivno diskriminacijo. Naj vam dam primer, kjer je dejansko stanje v nasprotju z izrečenimi trditvami. Nekateri so trdili, da na področju izobraževanja v Romuniji niso spoštovane pravice madžarskih manjšin, zato vam, ker je moje področje prav izobraževanje, želim dati primer univerz Romunije, ki izvajajo evropske standarde o ravnanju z manjšinami.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) V okviru te razprave bi želel poudariti zmanjšanje spoštovanja verskih pravic Romunov, ki živijo v Timoški krajini v Srbiji. Govorimo o skupnosti več kot 100 000 Romunov.

Želel bi izkoristiti priložnost in izraziti svojo skrb v zvezi z odločitvijo mestnega sveta v srbskem mestu Negotin, da se podrejo temelji romunske pravoslavne cerkve, čeprav je duhovnik Boian Alexandru pridobil vsa potrebna dovoljenja. To bi bila druga cerkev Romunov, ki živijo v Srbiji. Ker si je oče Alexander drzni zgraditi že prvo, je bil dva meseca suspendiran. Želim poudariti, da se je Srbija v skladu s členom 5 stabilizacijsko-pridružitvenega sporazuma obvezala, da bo spoštovala človekove pravice in ščitila etnične in verske manjšine.

Končal bom z odlomkom iz pisma očeta Alexandra, v katerem izraža upanje, da srbski organi ne bodo podrli te cerkve, kjer naj bi se maševalo v romunščini. Citiram: „... da nam bodo tudi pomagali, da pridobimo te pravice v naši državi, v kateri živimo, torej v Srbiji, da bi imeli vsaj lastno cerkev in šolo in da bi lahko govorili romunsko“.

Adrian Severin (PSE). - Gospod predsednik, Evropska unija nima nobenih pristojnosti, kar zadeva status nacionalnih manjšin v Evropski uniji. Vendar pa to ni problem, saj so vse države članice Evropske unije tudi članice Sveta Evrope, organizacije, ki je dobro opremljena za reševanje tega vprašanja in ima pri tem dobre izkušnje. Podvajanje dejavnosti Sveta Evrope bi škodilo obsegu našega dela na področju manjšin in bi ustvarilo zmedo in nejevoljo.

Drugič, skrbi me, ko vidim, da se v našem pristopu do manjšin preveč poudarjajo rešitve, ki so bile mogoče dobre pred več desetletji in stoletji. Menim, da bi bilo tudi bolje, če bi na tem področju obujali naše predstave in ne naših spominov.

Namesto, da ponovno preučujemo področja, ki smo jih že raziskali, bi bilo za Evropsko unijo dejansko boljše, če bi razvila okvir čeznacionalne zaščite kulturnih pravic na celini, kjer je vsaka etnično-kulturna skupnost obenem tudi manjšina.

Dragoş Florin David (PPE-DE). – (RO) V trenutnem svetovnem ozračju globalizacije in svobode gibanja mislim, da zamisli, ki so bile nocoj tukaj izražene v zvezi s teritorialno oblastjo, nimajo nikakršnega smisla. Mislim, da v Španiji in Italiji živi več kot milijon Romunov, vendar ne vidim, zakaj bi v teh državah morali zahtevati teritorialno avtonomijo.

Menim, da bi oblikovanje odbora ali pododbora na ravni Evropskega parlamenta, ki bi spremljal pravice manjšin, bilo odlična zamisel za izvajanje evropske politike na tej ravni ali vsaj nekaterih postopkov, ki zadevajo spoštovanje pravic manjšin. Dvomim, da je Romunija kdaj koli zavrnila obisk katerega koli predsednika evropske države, a vendar o tem tukaj spet krožijo neke govorice. Menim, da Romunija predstavlja model dobre prakse za veliko število držav v Evropski uniji.

Iuliu Winkler (PPE-DE). – (HU) Hvala lepa, gospod predsednik; nacionalne manjšine, ki živijo na ozemlju Evropske unije, bogatijo EU. Evropski parlament mora prevzeti vodstvo pri obrambi etničnih manjšin, in sicer z odpiranjem resnih razprav pravnem statusu manjšin. Parlament mora prevzeti odgovornost za izdelavo in sprejetje okvirne uredbe, ki bo zavezujoča za vse države članice. Takšna okvirna uredba bo dejansko služila interesom manjšinskih skupnosti, samo če – ob upoštevanju načela subsidiarnosti – bodo njene določbe vključevale tudi dejstvo, da je sprejetje različnih oblik avtonomije, utemeljene na soglasju med večinskim prebivalstvom in manjšinami, način, kako manjšinskim skupnostim podeliti ustrezen status. Hvala.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Res je, manjšine je treba spoštovati, njihove pravice pa morajo države članice EU zagotoviti z zakonodajo. Ohraniti je treba kulturno in jezikovno raznolikost, saj je ta temelj za zdravo delovanje Unije. Vendar pa ne bomo dovolili političnim skupinam, ki temeljijo na manjšinskem stališču, da vsiljujejo avtonomistične interese, ki pogosto kljubujejo načeli ozemeljske celovitosti držav, in ki poleg tega pogosto tudi izhajajo iz občutka krivice, ki so ga vzbudile odločitve, sprejete v preteklosti.

Teritorialna avtonomija na nacionalni ravni, ki poleg tega ne temelji na homogenosti, temveč pogosto politično zlorablja manjšinski status večinskega prebivalstva v določeni mikroregiji ali skupnosti, je grožnja mirnemu življenju in sožitju v Evropski uniji.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (FR) Gospod predsednik, za gospoda komisarja imam dve vprašanji.

V okviru te razprave so številni poslanci in kolegi govorili o dvojnih merilih, o neenakih obveznostih starih in novih držav članic. Kako boste ukrepali v zvezi s starimi članicami, torej 15 državami članicami, ki ne spoštujejo Sporazuma iz Københavna?

Moje drugo vprašanje se nanaša na verske manjšine, na Jude in Muslimane, ki živijo na naši celini, v naši Uniji: kakšne ukrepe Komisija sprejema, da bi zaščitila njihovo vero, njihove zakone in njihov način življenja?

Csaba Sándor Tabajdi, vlagatelj. – (FR) Gospod predsednik, gospod komisar, prvo vprašanje, na katerega je treba odgovoriti, je, ali vprašanje nacionalnih manjšin spada izključno v nacionalno pristojnost ali ne.

Sam mislim, da ne, saj vprašanje človekovih pravic ni notranje vprašanje držav članic Evropske unije, torej enako velja tudi za vprašanje pravic nacionalnih manjšin. To je seveda treba pojasniti. Jugoslavija je bila bombardirana, ker so bile kršene pravice prebivalcev Kosova, zakaj se torej o tem vprašanju ne bi jasno izrekli?

Drugič, zakaj je bilo pred pristopom stanje v novih državah članicah boljše, kot je zdaj?

Tretjič, gospod Beazley je postavil vprašanje o dvojnih merilih. Res je, da je kljub vsem problemom, položaj madžarske skupnosti v Romuniji boljši. Tudi v Romuniji so problemi, vendar je položaj boljši kot v Alzaciji ali Bretanji. Zakaj obstajajo dvojna merila?

Četrtič, nekaj besed o teritorialni avtonomiji. Regionalna avtonomija na Aalandskih otokih Finske in na Južnem Tirolskem v Italiji je dejansko stabilizirala državo. Zelo dober primer avtonomnih regij imamo v Španiji, kljub nekaterim baskovskim skrajnežem, ki si zaslužijo našo obsodbo.

Na koncu, gospod predsednik, je treba povedati, da nediskriminacija in enaka obravnava ne zadostujeta, da bi se popravil neugoden položaj manjšin. Na koncu so prav zadovoljne manjšine tiste, ki predstavljajo dejavnik stabilnosti v državah Evrope. Kot pogosto pravi Henrik Lax, če se politika pravilno izvaja, bo vedno izplačevala dividende. To je resnica in želel bi se vam zahvaliti za to razpravo.

Jacques Barrot, *podpredsednik Komisije*. – (FR) Gospod predsednik, zelo pozorno sem poslušal prispevke vseh in ganjen sem nad močnimi čustvi, ki jih vsebujejo nekatera stališča.

Gospod Tabajdi je pravkar nanizal celo vrsto problemov. Zelo dobro se zavedam, da ti problemi dejansko obstajajo, vendar vas moram še enkrat spomniti – na žalost ne morem storiti nič drugega –, da zaščita skupin, nacionalnih manjšin kot skupin, ne spada na področje pristojnosti EU niti na področje pristojnosti Agencije za temeljne pravice.

Kljub temu bo agencija na mojo zahtevo preučila diskriminacijo na podlagi etnične pripadnosti in rase, ko bo dopolnjevala svoje poročilo o rasizmu iz leta 2007, toda ponoviti moram, da te pogodbe na tem področju ne podeljujejo nikakršnih pristojnosti: ne Evropski Uniji, ne Komisiji in ne agenciji.

Omenjena je bila tudi odprta metoda usklajevanja, vendar ta metoda od nas zahteva pristojnost. Popolnoma jasno je, da to odpira nove poti, če bi se Svet odločil za spremembo svojega stališča, vendar pa zaenkrat namenimo posebno pozornost boju proti diskriminaciji, ki lahko posebej prizadene pripadnike manjšin.

Stvari moramo tukaj zelo jasno opredeliti: na ravni Skupnosti imamo sredstva za premagovanje diskriminacije. Člen 13 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti opredeljuje pravno podlago za dve direktivi: za Direktivo z dne 29. junija 2000 o izvajanju načela enakega obravnavanja oseb ne glede na raso ali narodnost in Direktivo z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu.

S tega vidika torej dejansko obstaja volja za bolj proti vsem oblikam diskriminacije državljanov iz manjšinskih skupin. Poleg vsega tega bo Agencija za temeljne pravice na mojo prošnjo izvedla zelo poglobljeno študijo vseh teh oblik diskriminacije.

To je vse, kar lahko rečem. Dlje ne morem iti, ker nimamo pravnih sredstev. Države članice nam tega ne bodo dovolile.

Ob vsem tem je na primer položaj Romov v Evropski uniji dejansko žalosten, njihovo vključevanje pa je glavna prednostna naloga tako Unije kot Komisije, kar je bilo večkrat ponovljeno na evropskem vrhu o Romih 16. septembra, ki sem se ga udeležil skupaj z gospodom Barrosom in gospodom Špidlo. Po tem vrhu gospod Špidla namerava oblikovati evropsko platformo za vključevanje Romov. Ta prilagodljiva struktura nam bo omogočila, da se soočimo z izzivi na ravni EU. Kljub temu pa moramo biti tudi previdni, kajti po mnenju Komisije bi bil etnični pristop negativen.

Na koncu bi želel povedati, da me je ganilo vse, kar je bilo danes tukaj izrečeno. Povsem jasno je, da prava moč Evropske unije leži v reševanju tega problema spora med manjšinami in večinskim prebivalstvom v določeni državi, vendar pa je tudi res, da je Evropska unija zveza nacionalnih držav, kar pomeni, da nam je na tem področju težko posegati še dlje.

Nič pa ne more ustaviti držav, da neformalno izmenjujejo dobre ali najboljše prakse. Omenili ste zelo dobre prakse v nekaterih novejših državah članicah Unije, in prepričan sem, da je te dobre prakse mogoče sprejeti kot navdih za druge podobne primere.

Gospod predsednik, to je vse, kar sem hotel povedati, in žal mi je, da vam ne morem dati boljšega odgovora, vendar pa sem navsezadnje dolžan natančno slediti navodilom Evropske unije, kakršna je v tem trenutku. A kljub temu bi želel še enkrat poudariti, da ste v primeru diskriminacije posameznikov, ki pripadajo manjšinskim skupinam, lahko prepričani, da bo moje stališče povsem trdno, saj sem si v celoti pripravljen prizadevati za zagotovitev spoštovanja te nediskriminacije, ki jo bo, upam, Listina o temeljnih pravicah trdno institucionalizirala po ratifikaciji Lizbonske pogodbe.

Predsednik. – Razprava je zaključena.

Pisne izjave (člen 142)

Genowefa Grabowska (PSE), *v pisni obliki*. – (PL) Nobena država sodobne Evrope ne zanika pravic manjšin. Pod geslom EU „Enotni v raznolikosti“ gradimo večkulturno Evropo, Evropo, v kateri nacionalne manjšine živijo v sožitju z velikimi monolitnimi državami in uživajo vse politične pravice in državljanske pravice. Zdi se, da je Evropa pri tem enotna. Vsak, ki danes postavlja pravice manjšin pod vprašaj, v svetu politike zagotovo ne bo uspel. Pravice manjšin so vsebovane v pravnem redu posameznih držav članic EU in tudi potrjene v številnih mednarodnih sporazumih.

Zato me je močno presenetila odločitev, ki jo je 30. januarja letos sprejelo Vrhovno upravno sodišče v Litvi. V skladu s to odločitvijo je postavitve uličnih označb v poljščini poleg označb v litvanščini v nasprotju z

zakonodajo. Organom v regiji Vilnius je bilo ukazano, da vse označbe v poljščini odstranijo v enem mesecu. Zadeva je predvsem nenavadna zato, ker Poljaki predstavljajo kar 70 % prebivalstva v regiji Vilnius, ulične označbe v poljščini pa se nahajajo skoraj povsod. To se je zgodilo kljub dejstvu, da se je Litva sama zavezala Evropski listini o lokalni samoupravi in je leta 1995 ratificirala evropsko Okvirno konvencijo za zaščito nacionalnih manjšin. Člen 11 te konvencije predvideva uporabo jezika manjšin, vključno na uličnih označbah. Težko je razumeti, zakaj se Litva, ki je že pet let država članica EU, ne meni za standarde Unije in ne zagotavlja pravic manjšinam na svojem ozemlju.

Iosif Matula (PPE-DE), v pisni obliki. – (RO) Gospod predsednik, gospe in gospodje, prihajam z območja na meji med Madžarko in Romunijo, iz okrožja Arad, kjer so bili problemi v zvezi z manjšinami že zdavnaj rešeni.

Na tem območju moji kolegi in prijatelji iz otroštva, ki so hodili na madžarske osnovne šole in nato nadaljevali študij na madžarskih univerzah, danes še vedno uporabljajo madžarščino v institucijah, kjer so zaposleni.

Sam sem predsednik sveta okrožja Arad in Službe za zahodno romunsko regijo. V tej regiji, kjer imamo okrožja Arad, Timiș in Bihor v Romuniji ter okrožji Csongrád in Békés na Madžarskem, so Romuni in Madžari skupaj dokončali več ducatov skupnih projektov in trenutno delajo na drugih, pri tem pa vsi uporabljajo en sam evropski jezik, da bi rešili skupne evropske probleme.

Vse, ki bi si želeli sami ogledati romunski model reševanja problemov manjšin, vabim, da si pogledajo dejansko stanje, preden začnejo izražati svoja stališča na različnih evropskih forumih.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), v pisni obliki. – (PL) Pravice nacionalnih manjšin v državah članicah EU so pomembno vprašanje s področja človekovih pravic. V praksi pa se to vprašanje pogosto izkorišča v dejanjih, s katerimi se želi širiti revizionizem po Evropi in s katerim se želi dvomiti v meje.

Pravica do uporabe domačega jezika in pravica do ohranjanja tradicionalne kulture ter običajev sta nedvomno pravici, ki ju je treba zaščititi.

V preteklosti se je v Evropi pogosto dogajalo, da so nekatere manjšine izrazile željo, da se določena ozemlja vrnejo državi, s katero jih povezuje nacionalna pripadnost. To vzbuja odzive večinskega prebivalstva. Bili so tudi primeri, ko so bile manjšine, ki štejejo več milijonov ljudi, zapostavljene in ki se jim je odrekel status manjšin. To se je na primer zgodilo Poljakom v Nemčiji. Nemčija torej krši temeljne pravice manjšin.

Problem ljudi, ki so v naše države prišli iz držav izven Evrope, je nekaj povsem drugega. Ti ljudje imajo seveda pravico do svoje lastne kulture in jezika. Vendar pa ne morejo ustvarjati svojih lastnih območij, kamor bi prenesli zakonodajo svoje države porekla. Če želijo živeti med nami, se morajo biti pripravljeni vključiti v naše države in postati odgovorni državljani države, v kateri so se naselili.

15. Volilna pravica oseb, ki nimajo latvijskega državljanstva, na lokalnih volitvah (razprava)

Predsednik. – Naslednja točka je vprašanje za ustni odgovor z razpravo o volilni pravici oseb, ki nimajo latvijskega državljanstva, na lokalnih volitvah, ki so ga predložili David Hammerstein v imenu skupine Zelenih/Evropske svobodne zveze, Alexandra Dobolyi v imenu Skupine socialdemokratov v Evropskem parlamentu, Willy Meyer Pleite v imenu Konfederalne skupine Evropske združene levice/Zelene nordijske levice in Marian Harkin v imenu Skupine zaveznitva liberalcev in demokratov za Evropo, za Komisijo (O-0007/2009 - B6-0007/2009).

David Hammerstein, vlagatelj. – (ES) Gospod predsednik, država članica Evropske unije uporablja pojem „nedržavljeni“ za označevanje sto tisočev ljudi, ki živijo v tej državi. Velika večina jih je bila rojena v tej državi, delajo v tej državi, pa se jih kljub temu označuje kot „nedržavljane“. To je odstopanje v Evropski uniji.

To je zmoteno, ker Evropska unija temelji na načelu nediskriminacije, na načelu enakosti, ki se ju danes v tej državi zanika: ne priznava pravic teh ljudi in skupino izpostavlja zgodovinski diskriminaciji zgolj zaradi njenega etničnega porekla. To ni sprejemljivo.

V Odboru za peticije smo preučili specifične primere. Prvi primer je bil primer moškega, ki je prišel in rekel: „Prvič, da sem lahko volil, je bilo, ko sem študiral v Nemčiji. Volil sem lahko na nemških lokalnih volitvah, v moji lastni državi pa nisem mogel voliti, ker me ne priznava. Nimam drugega potnega lista. Nimam druge države. Imam samo to državo in ne morem voliti.“ To je zmoteno.

V Odboru za peticije smo obravnavali tudi primer moškega, ki je opravil jezikovne izpite v Latviji, ki pozna vse zakone in ki se mu kljub temu ne podeli državljanstva, ker država meni – navajam, kar nam je rekel ambasador –, da „ta moški ni zvest državi“. Kako je to mogoče? Kako je mogoče, da je zaradi te situacije prizadetih 20-25 % prebivalstva države članice Evropske unije?

Pozivamo, da se spoštuje temeljne človekove pravice in da se vsakogar seznani s situacijo, glede na to, da so se nekatere države pridružile Evropski uniji, ne da bi izpolnjevale kopenhavnska merila. Pozivamo tudi, da se izvaja pritisk na Komisijo, saj je doslej Evropska komisija pokazala samo slabost in popolno pomanjkanje interesa ali skrbi.

Alexandra Dobolyi, *vlagateljica*. – Gospod predsednik, žalostno je opazovati, da je danes, skoraj pet let po širitvi, malo dokazov o tem, da je Latvija pokazala spoštovanje do svoje največje manjšine. Priporočila Evropskega parlamenta in številnih drugih institucionalnih organizacij so bile povsem prezrta.

Velik del prebivalstva Latvije je bil odtujen od države in njenih institucij. Ni čudno, da je naturalizacija počasna. Spreminjanje ljudi v tujce, ki se jim izda potni list za tujce, v njih ne prebuja občutka povezanosti z državo. Ne sodelujejo. Ne sprejemajo odločitev. Ne volijo, niti v tistih mestih, kjer predstavljajo do 40 % prebivalstva in kjer politične odločitve neposredno vplivajo na njihovo življenje.

Je ta situacija dobra ali slaba za Evropsko unijo? To je vprašanje za Komisijo in Svet. Demokracija ne more uspevati brez civilne družbe, civilne družbe pa ni brez sodelovanja. Sodelovanje se začne na ravni lokalne skupnosti.

Ti ljudje so bili rojeni v državi ali pa so tam preživel večino svojega življenja, govorimo pa o več kot 15 % prebivalstva Latvije ali okoli 372 000 ljudi. EU mora ukrepati zavoljo njih. Zakaj Komisija ne ukrepa v zvezi s tem? Državljeni drugih držav članic EU, ki bivajo v Latviji, lahko volijo in kandidirajo na občinskih volitvah in volitvah v Evropski parlament, toda na sto tisoče ljudi, ki so bili rojeni v državi ali pa so v njej preživel večino svojega življenja, nima te pravice.

Komisijo in Svet bi želela vprašati, kaj sta storila, da bi to vprašanje obravnavala z latvijskimi oblastmi in da bi nadalje ukrepala brez odlašanja.

Willy Meyer Pleite, *vlagatelj*. – (ES) Gospod predsednik, moja skupina, Konfederalna skupina Evropske združene levice/Zelene nordijske levice, ni oklevala glede predložitve tega vprašanja za ustni odgovor Komisiji, ko smo se med več zasedanji Odbora za peticije zavedli situacije, v kateri so se znašli mnogi državljani Latvije.

Člani Komisije, komisar, nesprejemljivo je, da vidimo primere ločevanja državljanov v Evropski uniji 21. stoletja. To ni v skladu z Evropsko unijo, njenimi načeli ali njenimi vrednotami. V državi, ki je del Evropske unije od leta 2004, s komaj 2,5 milijoni prebivalcev, je trenutno v veljavi zakon, ki pol milijona ljudem povsem enostavno preprečuje uresničevanje njihovih pravic kot državljanov.

Ti ljudje so imenovani nedržavljeni. Imajo potni list črne barve in zato se jih imenuje „črni“ ali „vijolični“. Tako jih imenuje tudi sama administracija, država, vlada, in so državljani, ki ne uresničujejo svoje legitimne pravice do tega, da volijo ali so izvoljeni.

Zato menimo, da bi morala Komisija izvajati precejšen pritisk na vlado, da bi preprečila, da prezre mnoga priporočila, ki so jih podale različne institucije, kot so Komisija Združenih narodov za človekove pravice, Odbor Združenih narodov za odpravo rasne diskriminacije, Parlamentarno skupščino Sveta Evrope, Kongres lokalnih in regionalnih oblasti Sveta Evrope, komisar Sveta Evrope za človekove pravice, in priporočila tega parlamenta v razpravi o pristopu Latvije, Resolucijo z dne 11. marca, v kateri je jasno navedeno, da je treba najti resnično rešitev problema ločevanja in vprašanja tistih državljanov, ki morajo dokazati, da so bili rojeni pred letom 1940. To je preprosto nesprejemljivo.

Menim, da tega ne bi smeli dopuščati. Ne moremo sobivati v Evropski uniji, medtem ko se ta situacija nadaljuje, zato menimo, da je zelo pomembno, da Komisija, organi Evropske unije in vsi mi podamo predloge z enakim namenom, da končamo to situacijo.

V ta namen naša skupina pričakuje, da bo Komisija podala konkretne predloge glede vprašanj, ki jih obravnavamo v tej razpravi. Glede jezika smo prav tako zaskrbljeni zaradi dejstva, da mora v skladu z novimi predpisi – in bile so študentske demonstracije lansko leto – 60 % učnega načrta potekati v latvijskem jeziku, s čimer se ustvarja jasno diskriminacijo do ruskega jezika.

Zdi se mi, da se spomnim, da je bilo pod Francovo diktaturo v moji državi Španiji prepovedano govoriti v baskovskem, katalonskem ali galicijskem jeziku. Ti jeziki so bili enostavno prepovedani. Danes so souradni jeziki. Menim, da je to položaj, ki bi ga bilo treba uveljaviti, tako da na koncu nobenemu državljanu Evropske unije ne bo preprečeno izražati se v maternem jeziku, v lastnem jeziku, ki bi moral deliti isti uradni status s katerim koli drugim jezikom, ki ga je mogoče uporabljati v državi.

Zato Komisijo pozivam, da enkrat za vselej ukrepa dinamično, da bi preprečila ločevanje, ki poteka v tej državi članici Evropske unije.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Gospod predsednik, v smislu kršitve pravil o poteku razprave želim uradno ugovarjati, da bodo poslanci tega Parlamenta imeli različna stališča o vprašanju, o katerem razpravljamo, toda vi, kot naš predsednik, imate pravico in celo dolžnost, da kolegom priporočite, kako lahko izrazijo ta stališča, ki jih imajo pravico izraziti.

Menim, da je zadnja izjava vsebovala elemente, ki so zelo blizu obrekovanja vlade Evropske unije. Oporekam temu. Menim, da če pogledamo naš Poslovnik, pravilno vodenje razprav v tem Parlamentu poslancem ne dovoljuje, da uporabljajo vrsto jezika, ki smo mu pravkar bili priča.

Predsednik. – Ker si govora poslanca nisem razlagal na enak način kot ste pravkar trdili vi, se nisem poslužil pooblastil, ki so mi podeljena v skladu s Poslovnikom.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Gospod predsednik, glede na to, da sem bil omenjen, stojim za vsako posamezno besedo, ki sem jo izrekel.

Jacques Barrot, podpredsednik Komisije. – (FR) Gospod predsednik, pravkar je bil naveden primer Španije, toda dejansko se je s problemom ukvarjala španska država.

Komisija se zaveda posebnih okoliščin, v katerih se je znašla rusko govoreča manjšina v Latviji. Kot del predpristopne strategije je bilo vloženih veliko prizadevanj v spodbujanje naturalizacije in integracije teh ljudi v skladu s priporočili Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi in Svetom Evrope.

Komisija je večkrat poudarila, da morajo vse vpletene strani, vključno s samimi manjšinami, prispevati k temu zapletenemu procesu in najti rešitve.

Glede specifičnega vprašanja o udeležbi ljudi brez latvijskega državljanstva na lokalnih volitvah je vse, kar v zvezi z volilnimi pravicami zagotavlja Pogodba o ustanovitvi Evropske skupnosti, udeležba državljanov EU na evropskih in občinskih volitvah v njihovi državi članici bivanja, čeprav niso državljani te države.

Udeležba ljudi, ki niso državljani države EU in tako niso državljani EU, na volitvah, je vprašanje, ki ga ne pokriva zakonodaja Skupnosti.

Komisija zato glede tega vprašanja udeležbe ljudi na lokalnih volitvah ne more govoriti z Latvijo. Stvar držav članic je, da odločijo o takšnih vprašanjih.

Razumem situacijo, ki so jo opisali sovlagatelji vprašanja za ustni odgovor, vendar jim žal ne morem dati nobenega drugega odgovora, zato moramo Latviji sami prepustiti, da uredi ta problem, za katerega pravni položaj Uniji ne dopušča, da bi ga rešila.

Rihards Pīks, v imenu skupine PPE-DE. – (LV) Hvala, gospod predsednik, spomniti vas moram, da je v moji majhni državi, Latviji, 2,3 milijonov prebivalcev, od katerih jih je približno 1,6 milijonov latvijske narodnosti. Kljub temu država in lokalna uprava določata, da se v Latviji osnovno izobraževanje odvija v osmih manjšinskih jezikih, izmed katerih so nekateri, kot na primer romski in estonski jezik, zelo majhni. Ko govorimo o rusko govorečih ljudeh brez državljanstva, ne moremo uporabljati pojma „tradicionalna manjšina“. V smislu zahodnoevropskih držav bi jim lahko rekli prišleki ali priseljenci, ki so v času sovjetske okupacije prišli v Latvijo in uživali številne privilegije. Prvič, imeli so privilegij, da se niso učili jezika države in ljudi, h katerim so prišli, temveč so govorili samo rusko. Moja država je sprejela enega izmed najbolj radodarnih naturalizacijskih zakonov v Evropi točno zato, da bi napravili kompromis s temi ljudmi. V obdobju desetih let, odkar velja ta zakon, je približno 50 % brez državljanstva dobilo državljansko pravico. Ko je bila pred kratkim opravljena raziskava, konec leta 2008, med ljudmi, ki niso bili naturalizirani, jih 74 % ni želelo pridobiti latvijskega državljanstva. Drugič, samo ena tretjina ljudi brez državljanstva je izkoristila pravico in otroke, rojene po tem, ko je Latvija dosegla neodvisnost, registrirala kot latvijske državljane – samo ena tretjina. Zakaj je tako, ne vem. Gospa Ždanoka, ki je bila izvoljena v Latviji in zastopa latvijske državljane ruskega porekla, ne skriva dejstva, da bi po pridobitvi volilne pravice za ljudi brez državljanstva naslednji

korak bil poziv, da se ruskemu jeziku podeli status drugega državnega ali uradnega jezika. Kaj to pomeni? Prvič, pomeni ohranitev privilegiranega položaja za ljudi, ki so v Latvijo prišli iz Rusije, in drugič, to bi bil podpis [smrtne] obsodbe za latvijski jezik in kulturo, saj jih je za rusko govorečimi še 140 milijonov več v Rusiji, z naraščajočimi nacionalističnimi ambicijami. Zaradi latvijskega jezika glede na to, kako smo majhni, kako smo maloštevilni, to ni mogoče. Za konec, Evropski uniji se nismo pridružili, da bi ohranili ločeno družbo, ki jo je ustvarila sovjetska okupacija, ampak zato, da bi jo presegli in obdržali svojo lastno identiteto. Hvala.

Proinsias De Rossa, v imenu skupine PSE. – Gospod predsednik, odgovor gospoda Barrota nas je zelo razočaral. Od njega bi pričakoval bolj pozitiven odgovor, kljub pravnim omejitvam, v skladu s katerimi deluje. Mislil sem, da bi lahko povedal, da bo storil, kar lahko, da bi spodbudil spremembe v Latviji v duhu načela raznolikosti Evropske unije.

Sem z Irske, govorim angleško. Angleščina je moj materni jezik, toda nisem Anglež: sem Irec. Resničnost je, da Evropsko unijo sestavlja veliko držav. Praktično vse naše države imajo manjšine in večine, ki imajo zgodovine, povezane s tem, da so bile del imperija ali imperij ali kolonija. S tem smo morali opraviti.

Če bi se preselil v Latvijo in nekaj časa tam živel in delal, bi lahko volil na lokalnih volitvah. Toda v Latviji je na sto tisoče ljudi, ki so se rodili v Latviji, vendar ne morejo voliti na lokalnih volitvah. To je krivica, toda je – to bi povedal gospodu Piksu – tudi samouničevalno, saj moramo, da bi presegli težave in strahove, poskrbeti, da bodo vsi naši ljudje dobrodošli v naših državah. Spodbujati jih moramo, da se politično udeležujejo. Omogočanje, da ljudje volijo na lokalnih volitvah, jim bo omogočilo, da se bodo počutili del svoje skupnosti in del uprave svoje lokalne skupnosti in bodo pomagali, kot pravim, premagati ovire.

Ena izmed največjih priseljenjskih skupnosti na Irskem je skupnost Britancev. Vsi lahko volijo na lokalnih volitvah na Irskem. Ne morejo vsi voliti na nacionalnih volitvah, ker nimajo vsi irskega državljanstva, toda vsi volijo na irskih lokalnih volitvah in pomembno prispevajo k irskemu političnemu življenju. Zato bi pozval tiste v Parlamentu, ki so iz Latvije – pravzaprav tudi iz vsake druge naše države članice, ki ima manjšinske ali celo večinske probleme –, naj se zavedajo, da moramo, da bi premagali te težave in premagali strahove, poskrbeti, da se bodo ljudje počutili dobrodošli, in jih vključiti v naš politični proces, ne pa izključevati jih iz njega.

Georgs Andrejevs, v imenu skupine ALDE. – Gospod predsednik, najprej se je treba spomniti, da so se po letu 1945, ko so Britanci, Francozi, Belgijci in Nizozemci zapuščali svoje kolonije, vanje začeli priseljevati Rusi. Prav tako se je leta 1949, ko je Ženevska konvencija prepovedala naseljevanje civilistov na zasedenih ozemljih, okrepila rusifikacija Latvije, sovjetske oblasti pa so organizirale priliv dveh milijonov priseljencev.

Zato je mogoče reči, da so bili prišleki iz sovjetske dobe, ko je Latvija leta 1991 dosegla neodvisnost, v njej nezakonito. Zato se Rusom danes podeljuje državljanstvo z naturalizacijo kot humanitarnim dejanjem latvijske vlade in ne kot pravica.

V skladu z Ustanovno listino Združenih narodov zakonodaja o državljanstvu običajno sodi v notranje zadeve države in se vanjo ne morejo vmešavati druge države, celo ne sami ZN. Zato je stališče latvijskih oblasti glede možnosti podelitve volilne pravice ljudem brez državljanstva trdno in nespremenjeno: volilna pravica je sestavni del državljanstva.

Takšno stališče je tudi v skladu z mednarodnim pravom in prakso. Sočasno si je Latvija z znatno finančno pomočjo drugih držav – z izjemo Rusije – zelo prizadevala za olajšanje naturalizacije in integracije nedržavljanov Latvije in je odstotek ljudi brez državljanstva do konca leta 2008 zmanjšala na 16 %.

Naš cilj je zagotoviti, da lahko vsi prebivalci Latvije zaprosijo za državljanstvo in polno in učinkovito uresničujejo svoje pravice. Latvija si prizadeva za državljane s polnimi pravicami, namesto da ima ljudi brez državljanstva z mnogimi pravicami.

Razumem, da je to stališče Latvije v nasprotju s politiko, ki jo je leta 1992 v ruskem *Diplomatic Herald* objavil gospod Karaganov, pa tudi njegove podpornike tu v Evropskem parlamentu, toda nikoli ne bomo odnehali naše države braniti pred temi dezinformacijskimi kampanjami.

Ģirts Valdis Kristovskis, v imenu skupine UEN. – (LV) Komisar, gospe in gospodje, liberalno pravo Latvije je vsakomur omogočalo, da izpriča svojo zvestobo latvijski državi in zahodnim demokratičnim vrednotam. Kot posledica se je število ljudi brez državljanstva od leta 1993 zmanjšalo za 59 %. Večina latvijskih podjetij je v lasti ruskih podjetnikov. To so argumenti, ki nam dovoljujejo zavrnil pritožbe proti latvijski državi. Poleg tega je vredno opozoriti na dejstvo, da v Latviji živijo ljudje, ki so se kot člani skupine Interfront borili

proti samostojnosti Latvije, pozivali k ohranitvi zlega imperija ZSSR, še vedno zanikajo dejstvo okupacije Latvije, še vedno opravičujejo sovjetske totalitarne zločine v baltških državah in so glasovali proti članstvu Latvije v Evropski uniji in Natu. Možno je, da so te obsodbe na njihovi strani znatna ovira za kakršno koli željo, da pridobijo latvijsko državljanstvo. Toda zato jim ne preprečujmo živeti v njihovem svetu preživetih vrednot!

Tatjana Ždanoka, v imenu skupine Verts/ALE. – Gospod predsednik, razpravljamo o primeru Latvije, ker je edinstven. Ljudje brez državljanstva v Latviji niso državljani katere koli države in se nimajo pravice udeležiti katerih koli volitev. Vsi odrasli imetniki statusa nedržavljanov Latvije so bili stalni prebivalci države v zgodnjih 90. letih prejšnjega stoletja. Zadnjič so imeli priložnost svojo volilno pravico uresničevati pred 19 leti, tj. marca 1990, ko je bil izvoljen latvijski vrhovni svet. Leto in pol kasneje je isti vrhovni svet tretjini svoji lastnih volivcev odrekel njihovo volilno pravico. To je edinstven primer v parlamentarni zgodovini.

Komisar je govoril samo o vključevanju ljudi brez državljanstva v družbo in njihovi naturalizaciji. Toda takšen pristop postavi stvari v obratni vrstni red: ljudje brez državljanstva so že del družbe – 32 % jih je bilo rojenih tukaj – in za mnoge je postopek zaprositve za državljanstvo njihove lastne države poniževalen in zaradi načela ne gredo skozi postopek naturalizacije.

Za latvijsko politično elito je to odrekanje osnovnih pravic pomembnemu delu manjšinskega prebivalstva orodje za ohranitev moči. Uporablja stari način delitve in vladanja, zato mora ukrepanje v imenu latvijskih ljudi brez državljanstva prevzeti Evropska unija.

Prepričana sem, da morajo temeljne vrednote EU, kot sta nediskriminacija na podlagi narodnosti in participativna demokracija, imeti prednost pred nacionalnimi pristojnostmi.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Gospod predsednik, v tej razpravi smo slišali, kako so bili latvijska demokracija, samostojnost in vse spodobne družbene norme poteptane s strani dveh zločinskih diktatorjev prejšnjega stoletja. Latvijo je napadel Stalin, nato Hitler in potem spet Stalin. Prebivalstvo Latvije je bilo takrat žrtev zapiranja, izgonov in usmrtitev. Stalin je nato pripeljal ne samo rusko govoreče ljudi, ampak tudi ukrajinsko in belorusko govoreče.

Vsi izmed nas, vključno z gospo Ždanoko, bi danes obsojali Stalina in njegova dejanja, toda kaj delamo v zvezi s tem, komisar? Bi zdaj javno zatrdili ne samo, da nimate nobene zakonite pravice posredovati, ampak tudi, da morajo vse države članice Unije spoštovati vse svoje zakonske zahteve, ki zadevajo volilno zakonodajo? Menim, da je to pomembno, ne samo za Latvijo, temveč za vse naše države.

Zagotovo je odgovor, da če je to zate pomembno, tako kot za tiste rusko govoreče Latvijce, ki so vzeli državljanstvo, moraš vzeti državljanstvo države, na katero si ponosen, v kateri si bil rojen in v kateri živiš. Ne zavrni ga. Ne zahtevaj privilegijev, če nočeš odigrati svojega dela. Lahko vzameš državljanstvo.

Palestinski izgnanec je vzel latvijsko državljanstvo. Če se je on lahko naučil jezika, sem prepričan, da lahko tisti rusko govoreči Latvijci storijo enako. Seveda se nas opominja, da je velika večina vzela državljanstvo. Če si del države, menim, da imaš pravice in dolžnosti.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Čestitati želim Alexandri Dobolyi in njenim sovlagateljem. To je danes eno izmed najresnejših vprašanj človekovih pravic v Evropski uniji. Razumem vse zgodovinske krivice, ki so se zgodile našim latvijskim prijateljem, saj so bili žrtve grozljive asimilacije med obdobjem stalinizma v Sovjetski zvezi. Dobro poznam prakso, toda nič ne more upravičiti zgodovinskega maščevanja. Mojim latvijskim prijateljem bi svetoval, da sledijo zgledu Finske, ki jo je stoletja zatirala Švedska, toda Finska se ni nikoli maščevala švedsko govorečim finskim državljanom. Nemogoče je bodisi izgnati bodisi asimilirati več sto tisoč ljudi, zato jim je treba dati njihove pravice EU. Zelo so me užalostile besede komisarja Barrota, saj je, namesto da bi EU dala jasen znak, da je situacija nevzdržna in v nasprotju s temeljnimi vrednotami EU, gospod Barrot dvignil roke v zrak in rekel, da Evropska unija ne more storiti ničesar. To je precej žalostno. Treba je najti zgodovinski kompromis med latvijsko večino in rusko manjšino. To je edina rešitev, druge ni. Hvala za pozornost.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Gospe in gospodje, lansko jesen sem komisarki Ferrero-Waldner predložila pisno vprašanje, v katerem sem izrazila skrb, da je privilegij, ki ga je Rusija podelila ljudem brez državljanstva iz Latvije in Estonije, v skladu s katerim vstopajo v Rusijo brez vizumov, imel negativen vpliv na njihovo željo, da postanejo državljani. Gospa Ferrero-Waldner se je strinjala z menoj, toda danes določeni poslanci – vlagatelji vprašanj – kažejo popolno nerazumevanje situacije Latvije. Če pravicam ljudi brez državljanstva dodamo še eno in vštejemo volilno pravico na lokalnih volitvah, se število ljudi brez državljanstva, ki se je

od leta 1995 prepolovilo, najverjetneje ne bo več zmanjšalo. Latvijska zakonodaja o državljanstvu je ena izmed najbolj velikodušnih v Evropi. Vsak nedržavljan lahko s tem, ko postane državljan, dobi polne pravice, vključno z volilno pravico. Latvijski ljudje brez državljanstva so neposredna posledica petdesetletne sovjetske okupacije. Določene politične sile, ki podpirajo tako imenovano kremeljsko politiko varstva rojakov, še vedno manipulirajo s temi ljudmi, da bi povečale svoj politični kapital. Hvala.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Gospod predsednik, komisar, obseg zanimanja za to razpravo s strani vlagateljev vprašanja je mogoče razbrati iz tega, da niti enega ni več v Parlamentu, zato niso slišali, kar je pravkar povedala Inese Vaidere – da je bila vizumska politika Rusije orožje, ki ga je uporabljala ne za pospeševanje postopka naturalizacije, temveč da bi dosegla ravno nasprotno. Žal raziskave javnega mnenja potrjujejo, da ti ljudje večinoma nikoli ne bodo postali latvijski domoljubi, toda večinoma so že domoljubi druge države. Če bi dobili pristojnosti v lokalni upravi, bi bil seveda naslednji korak zahteva za avtonomijo in uradni status njihovega jezika. Vidimo lahko že, kaj bi lahko bil naslednji korak, kot kaže razvoj dolgoročne situacije na takšnih področjih, kot sta Abhazija in Južna Osetija – na teh samoupravnih področjih bi izdajali ruske potne liste. Hvala.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) V običajnih okoliščinah bi bilo mogoče predlagati, da se stalni prebivalci udeležijo volitev lokalne uprave, toda vsi še predobro vemo, da bi bilo za večino latvijskih ljudi brez državljanstva težko navesti, da so v državo prišli v normalnih okoliščinah. Njihov prihod je neposredna posledica okupacije Latvije s strani Sovjetske zveze. Je tudi posledica postopka rusifikacije, ki se je odvijal pet desetletij in kršil norme mednarodnega prava. Vsi imamo pravico izbrati – da smo državljani ali zvesti svoji državi, mar ne? Vendar pa ima vsaka izbira svoje posledice in za ta razlog lahko krivimo le sebe, ne pa države, ki je priznala to pravico svobodnega odločanja.

Henrik Lax (ALDE). – (SV) Kakšne so posledice petdesetletne sovjetske okupacije za Latvijce? Zakaj velika večina rusko govorečega prebivalstva noče zaprositi za državljanstvo? Kakšna je pri tem vloga Rusije? Latvija potrebuje našo podporo, ne našega obsojanja, da bi lahko svoje ljudi brez državljanstva spodbudila, da zaprosijo zanj. Gospodu Tabajdiju bi zastavil naslednje vprašanje: zakaj bi se Finska hotela maščevati Švedski in kaj ima to opraviti s tem vprašanjem?

Paul Rübiger (PPE-DE). – (DE) Gospod predsednik, komisar, gospe in gospodje, običajno je, da se ljudje v Evropi udeležijo obveznega šolanja. To vključuje spoznavanje običajev in kulture države, v kateri živijo, da lahko tam živijo. Obvezno šolanje vključuje učenje jezika države in morda drugih jezikov. Predstavlja tudi temelj poklicnega usposabljanja in kaže, kako se je razvila kultura države in v katero smer se premika. Poleg tega se dijaki učijo o zgodovini. Obvezno šolanje, kot ga razumemo, pomaga ljudem živeti skupaj v slogi. Če živijo v državi, je jasno, da morajo biti zmožni razumeti jezik države. To je namen, ki ga izpolnjuje dober sistem obveznega šolanja. Glede na to bi rad povedal, da bi lahko mnoge probleme v Evropi rešili z učinkovitim zagotavljanjem obveznega šolanja za vse prebivalce države.

Jacques Barrot, podpredsednik Komisije. – (FR) Gospod predsednik, pozorno sem poslušal obe strani.

V tem kontekstu bi Komisija od Latvije težko prevzela reševanje njenega problema. Vse, kar lahko storim v tej situaciji, je, da jo spodbudim k notranjemu dialogu, kar bi bilo po mojem mnenju primerno. Žal je to vse, kar lahko rečem.

Predsednik. – Razprava je zaključena.

16. Dnevni red naslednje seje: gl. zapisnik

17. Zaključek seje

(Seja se je zaključila ob 22.55)